

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BAILEY KARDEŞLER #2

Senden Vazgeçemem

BİR KÜÇÜK KASABA AŞKI

CLAIRE KINGSLEY

OLIMPOS

Hayatınızın aşkını ne kadar bekleyebilirsiniz?

Asher Bailey, yıllar sonra tuhaf ama sevimli kasabasına döndüğünde artık Grace'in parmağına yüzük takan o adam değildi. Daha sert, daha suskundu ve ruhu geçmişin hayaletleriyle mücadele ediyordu. Grace de dâhil hayatındaki her güzel şeyi geride bırakmak zorunda kaldığı, neredeyse sağ atlatamayacağı bir hapis cezasına çarptırılmıştı. Ama şimdi geri dönmüştü.

Kardeşlerinin coşkulu davranışlarını ve kasaba halkının dedikodularını bekliyordu; o kadarını kestirmek kolaydı ama Grace'in hâlâ o yüzüğü taktığını görmek... İşte buna hazırlıklı değildi.

Grace'e göre Asher'la yaşadığı peri masalı sona ermemişti. Sadece yarım kalmıştı. Yedi yıl boyunca hayatını yaşamış fakat kalbinin bir köşesi hep onu beklemişti. Şimdi Asher geri döndüğüne göre onu tekrar hayata döndürmek Grace'e düşüyordu. Asher yaralıydı, öfkeliydi ve birlikte olmalarının artık mümkün olmadığına inanıyordu. Ama Grace'in ona gösterecek çok şeyi vardı. Sevgiye, sadakate ve yarım kalan hikâyelere dair pek çok şey...

Beraber içilen her bira, yapılan her şaka, her öpücük Asher'i ait olduğu yere biraz daha yaklaşıtıyordu:

*Grace'in hayatına.
Kollarına. Kalbine.*

Ne var ki Asher, içindeki karanlığın dizginlenemeyeceğinden korkuyordu. Grace'se ondan vazgeçmemeyi kafaya koymuştu.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-5919-32-8

9 786255 919328

OLIMPOS

www.olimposdukkani.com

@ /olimposyayinlari

/olimposyayinlari

/olimposyayinlari

X /olimposyayin

THG
0453771
YPU

Senden Vazgeçemem

Claire Kingsley

Orijinal Adı: Fighting for Us

© 2025, Olimpos Yayınları

© 2020, Claire Kingsley

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Çeviren: Meryem Bülbül

Editör: Aydan Yalçın

Son Okuma: Yasemin Ak

Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Temmuz 2025

ISBN: 978-625-5919-32-8

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkani.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM

Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı

No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

Düzenleme

Ny.ozlem

Çendlen Vazgeçemem

BİR KÜÇÜK KASABA AŞKI

CLAIRE
KINGSLEY

Çeviren: Meryem Bülbül

Ninova

David'e.
Ben de olsam beklerdim.

KİTAP HAKKINDA

Hayatınızın aşkını ne kadar bekleyebilirsiniz?

Asher Bailey, yıllar sonra tuhaf ama sevimli kasabasına döndüğünde artık Grace'in parmağına yüzük takan o adam değildi. Daha sert, daha suskundu ve ruhu geçmişin hayaletleriyle mücadele ediyordu. Grace de dâhil hayatındaki her güzel şeyi geride bırakmak zorunda kaldığı, neredeyse sağ atlatamayacağı bir hapis cezasına çarptırılmıştı. Ama şimdi geri dönmüştü. Kardeşlerinin coşkulu davranışlarını ve kasaba halkının dedikodularını bekliyordu; o kadarını kestirmek kolaydı ama Grace'in hâlâ o yüzüğü taktığını görmek... İşte buna hazırlıklı değildi.

Grace'e göre Asher'la yaşadığı peri masalı sona ermemişti. Sadece yarım kalmıştı. Yedi yıl boyunca hayatını yaşamış fakat kalbinin bir köşesi hep onu beklemişti. Şimdi Asher geri döndüğüne göre onu tekrar hayata döndürmek Grace'e düşüyordu. Asher yaralıydı, öfkeliydi ve birlikte olmalarının artık mümkün olmadığına inanıyordu. Ama Grace'in ona gösterecek çok şeyi vardı. Sevgiye, sadakate ve yarım kalan hikâyelere dair pek çok şey...

Beraber içilen her bira, yapılan her şaka, her öpücük Asher'ı ait olduğu yere biraz daha yaklaştırıyordu: Grace'in hayatına. Kollarına. Kalbine.

Ne var ki Asher, içindeki karanlığın dizginlenemeyeceğinden korkuyordu. Grace'se ondan vazgeçmemeyi kafaya koymuştu.

YAZAR NOTU

İçine kapanık, yaralı bir adam. Ondan asla vazgeçmeyen bir kadın. Şakacı, başına buyruk erkek kardeşler sürüsü. Dizginlenemez kasaba dedikoduları. Ve kahkahalarla dolu, dostlukla örülü harika diyaloglar.

Bailey Kardeşler serisi Grace ve Asher'ın mutlu sona ulaşan hikâyesiyle devam ediyor. *Senden Vazgeçmem*, ruh eşleri hakkında tutku dolu ve yürek titreten bir aşk hikâyesi.

Bir yumruk çeneme, diğeryse hızla böbreğime indi. Karşı koymadım, acıyı içime atarak homurdandım. Başka çarem yoktu. Kollarımı arkadan kavrayan herif beni uzun süre zapt edebilecek kadar güçlü değildi ama bu şerefsizlerin ben karşılık veremez hâldeyken ellerinden geldiğince canımı yakacakları belliydi.

Karşımdaki pislige küfrettim. Adını duymuştum ama şu anda ne olduğu sikimde değildi. Geçen hafta patlattığım gözünün morluğu yeni yeni geçiyordu. Bu sefer ikisini birden morartacaktım.

Sırıttı ve bir tane daha geçirdi.

Siktir.

Kollarımı tutan ellerden kurtulmak için debelendim. Arkamdan kim tutuyordu bilmiyordum ama tutuşu zayıflamaya başlamıştı. İkinci kişi yine kaburgalarımın altına vururken ilki de yaklaşp öbür tarafıma bir yumruk indirdi.

Hiçbiri benimle teke tek kapışamayacağını bildiğinde üçü birlikte kütüphanede pusu kurmuşlardı. Buna karşı hazırlıklı olmalıydım. Hep tetikte, hep kendimi kollar hâldeydim. Mecburdum buna.

Hapishanede bu kadar uzun süre hayatta kalmanın tek yolu buydu. Ama bu sefer beni gafil avlamışlardı ve boku yemiştim.

“Hani nerede o kabadayılığın?” diye sıırttı ilk herif, sarı dişlerini göstererek.

Gözlerinin içine baktım. Bu herifin canını yakacaktım. Hem de çok fena. İçlerinden biri en ufak bir hata yaptığı an bu şerefsizlerin üstüne çullanacak ve bundan zevk alacaktım.

Damarlarımda dolaşan adrenalini içimi yakıp kül ediyordu. Kalbim küt küt atıyor, kaslarım beni zapt etmeye çalışan kollara karşı geriliyordu. Gözlerimi ilk heriften almadan vücut ağırlığımı kaydırdım. Beni tutan kollar kaskatıydı ama vücudum akışkan ve saldırıya geçmeye hazırды.

İlk herifin yine suratıma yumruğunu indirince ağzıma metalik kan tadı doldu. Artık tepem iyice atmıştı.

Ağırlığımı öne verip dizlerimi büktüm ve arkaya uzanarak kollarımı tutan herifi omzumun üstünden yere fırlattım. Sonra da kükreyerek ilk herifin üzerine atılıp midesine sert bir yumruk geçirdim. Fazla vaktim yoktu, ya beni yere yıkacaklardı –hâlâ üçe birdik– ya da gardiyanlar bizi ayırmaya gelecekti. Bu ânı iyi değerlendirmeliydim.

İlk herife art arda yumruklar indirirken içimi sarhoş edici bir coşku sardı. İkincisi kontrolü yeniden ele geçirmek için sırtıma atladı ama onu da omzumun üstünden yere sermeyi başardım. İnleyerek yerde yuvarlandı.

Biri yandan dalıp kollarını belime sarınca masaya çarparak paldır küldür yere kapaklandık. Göğsüme çarpan ağırlığı nefesimi kesti.

Derin nefesler almaya çalışarak karşı koymaya devam ettim ama artık dört kişi olmuşlardı. Dört kişiyle aynı anda başa çıkamazdım. Bir darbeye karşı yüzümü korumak için kollarımı kaldırdım. Yere in ve döv. Bu ringde, düdüğü çalıp dövüşü durduracak bir hakemin gözetimindeyken alışkın olduğum bir taktikti.

Burada hakem yoktu. Hapishanedeydik.

“Hey!”

Ayak sesleri hızla yaklaştı. Gardiyanlar bağırarak emirler yağdırdı. Birileri onları üzerimden çekip alana kadar birkaç yumruk daha yedim.

Hasiktir. Bayağı acıtmıştı.

Başka bir gardiyan beni çekiştirerek ayağa kaldırdı ve ellerimi arkadan kelepçeledi. Direnmedim. Sadece üzerine kan damlayan gözlerimi kırıştırdım ve gardiyanlar onları masalara yapıştırıp kelepçelerken, kavgayı başlatan şerefsizlere ölümcül bakışlar attım.

“Hadi,” diye bağırdı gardiyan, beni iterek. “Yürü.”

Bu sefer kavgayı benim başlatmadığımı, önce üç sonra dört kişinin durup dururken üzerime çullandığını söylemeye tenezzül etmedim. Söylesem de bir şey fark etmezdi zaten. En iyi ihtimalle bir süre hücremde bırakılır, en kötü ihtimalle tenezzül tecride atılırdım. Yani şu an ne dersem diyeyim sonucu değiştirmeyecekti.

Kelepçeler bileklerimi keserken içim öfkeyle kaynıyordu. Bana saldıran o pezevenklerden de beni oradan uzaklaştıran gardiyanlardan da beni içeride tutan betondan ve dikenli tellerden de nefret ediyordum. Dişlerimi sıktım, öfke tüm vücuduma yayılıyor, damarlarımdaki kan kadar derinden akıyordu.

Beni hücreme götürmedi. Ama umurumda da değildi. İstedikleri cezayı verebilirlerdi. Beni yıkmak için yine o deliğe tıkabilirlerdi. Tecrit işkence gibiydi ama bana şimdiye kadar yaşadıklarımın daha fazla zarar veremezdi.

Ben çoktan yıkılmıştım zaten.

Tek dileğim o piçlerin benimkinden beter bir ceza almasıydı.

Gardiyan beni bir koridora yönlendirdiğinde, öfkeme hafiften bir korku karıştı. Nereye gittiğimizi bilmiyordum. Hapishane hayatı değişmeyen, tekdüze bir rutine dayanırdı. Her

gün aynı şeyleri yapardım. Korkunç derecede sıkıcıydı ama en azından ne olacağını bilirdim.

Yeni veya bilinmeyen her şey her daim kötüye işaretli.

Gardiyanın peşinden küçük bir odaya girdiğimde tüm duyularım teyakkuza geçti. Odada yere sabitlenmiş metal bir masa ve iki sandalye vardı. Muhtemelen avukatların mahkûmlarla görüştüğü yerd. Bu odayı hiç kullanmamıştım çünkü avukatım hiç gelmemişti. Gelmesi için bir neden yoktu. Cezam neyse oydu. Sekiz yıl. Şartlı tahliye yok, iyi hâl indirimi yok. Bu eyalette sistem böyle işliyordu. Hukuk sistemi suçumun bedelini ödediğimi söylene dek bekleyecektim.

Üç yüz elli iki gün daha.

O düşünceyi daha filizlenmeden ezip toza çevirdim. Buradan çıkmayı düşünemezdim. Şimdi değil. Günde bir kez, sabah uyandığımda kendime bu düşüncenin dibine kadar inme izni verirdim. Bütününüyle kalbimi açar ve bir dakikalığına dışarıyı düşünürdüm. Ailemi. Ninemi. Kardeşlerimi. Hatta *onu*, onu düşünürken özellikle dikkatli olmam gerekse bile.

Bir dakikalık süre dolduğunda kapıyı sertçe kapatır, hepsiyle arama set çekerdim. Buna mecburdum. Aksi hâlde zayıf düşerdim ve burada zayıflığa asla yer yoktu. Çelik gibi soğuk ve sert olmam gerekiyordu. Yoksa yıllar önce çoktan lime lime edilmiştim.

Gardiyan kelepçelerimi çözerken kıpırdamadan durdum, burada ne işim olduğuna dair giderek kafam daha çok karışıyordu. Ziyaretçim gelmiş olamazdı. Ziyaret saatleri böyle işlemiyordu. Yıllardır kimse beni görmeye gelmemişti ama gelseydi bile bana haber verilir, görüşü kabul edip etmeme seçeneği sunulurdu.

Hep hayır derdim. Ziyaretçi kabul etmezdim. Bu yüzden hepsi çok uzun zaman önce denemekten vazgeçmişti.

Gardiyan tek kelime açıklamada bulunmadan oturmamı işaret etti ve bileklerime kelepçeyi tekrar geçirip beni masaya sabitledi.

Ne oluyordu lan?

Müdür kapıda belirdi. Uzun kırlaşmış bıyığı ve gür kaşları vardı. Fıçı gibi göğsü gömleğinin dikişlerini zorluyordu ve yüzünde çetin bir hayata dair kırışıklıklar baş göstermişti. Bu adamın fena şeyler gördüğü yüzünden okunuyordu.

“Tanrım,” diye homurdandı, sesi hırıltılıydı. “Neden kan revan içinde bu?”

“Kütüphanede kavga çıkmış,” dedi gardiyan.

“Git, kanamasını durduracak bir şeyler getir.”

Gardiyan çıktı. Müdür yüzünü buruşturup başını eğerek suratımı inceledi. “Göremediğim bir yerinde kanaman var mı?”

“Hayır.”

“İyi.” Karşıma oturup masaya bir dosya bıraktı. “Sana bir haberim var.”

Vücudum gerildi, başımı kaldırıp onunla göz göze geldim. İçimden şimşek gibi bir korku geçti ve midem bulanmaya başladı. Kesin korkunç bir şey olmuştu.

Siktir. Lütfen ninemle ilgili olmasın.

“Ailemle mi ilgili?”

“Hayır. Kötü bir haber değil. Hatta bence beklenmedik derecede iyi bir haber diyebiliriz.”

Kaşlarım çatıldı. Neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

“Eve gidiyorsun, Bailey. Az önce seni derhâl tahliye etme emri aldım.”

Düzenleme

Ny.ozlem

Gözlerimi yere dikmişim ama gardiyanın beni izlediğinin gayet farkındaydım. Nezarethanede sert bir metal sandalyede oturuyordum, bileklerim kelepçeli, ellerim kucağımdaydı. İçgüdüsel olarak bileklerimi oynatıp duruyordum çünkü ancak metal tenime batınca olan bitenin gerçek olduğuna inanabiliyordum.

Alnımdaki kesik zonklıyor, sabahki kavga yüzünden eklemelerim sızlıyordu. Acaba ellerim bir gün iyileşecek miydi, yoksa hep böyle mosmor mu kalacaktı? Morluklar geçer geçmez yine kavgaya karışıyordum.

Yumruklarımı birkaç kez sıkıp açtım. O hafif acı hâlâ hissediliyordu. Rüya görmüyordum.

Başka bir gardiyan geldi, ikisi bir şeyler fısıldaştı. Sonra ilk gardiyan bana döndü. “Gitme vakti.”

Son birkaç saattir hiçbir şey yapmadan öylece beklemiştim. Müdürle görüştükten sonra eşyalarımı toplamak için hücreme götürülmüş, telefon etmeme izin verilmiş, sonra da buraya getirilmişim.

Diğer mahkûmlar beni şaşkınlık içinde izliyordu. Bu olağandışı bir durumdu ve herkesi tedirgin etmişti. Ben bile tedirgindim.

Başımı öne eğip söyleneni yapmış, bir yandan da bunun gerçek mi yoksa hastalıklı bir şaka mı olduğunu düşünmüştüm.

Gardiyanı, bariyerle korunan bir bankoya kadar takip ettim. Kelepçeleri çözmek için ellerimi kaldırmamı işaret etti. Kelepçeler boğuk bir tıkırtıyla çıktı.

“Asher Bailey,” dedi bankonun arkasındaki adam. Aralıktan içinde cüzdanımın olduğu bir dosya uzattı, ardından dikdörtgen bir kutu verdi. Kahverengi, düz, yaklaşık altmış santim uzunluğunda, otuz santim genişliğinde bir kutuydu. Üstündeki bant zar zor tutunuyordu ama hiç yoktan iyiydi.

Eşyalarımı –kalan tüm varlığımı– alıp gardiyanın peşinden başka bir kapıdan geçtim.

“Ziyaretçi otoparkında bir araba bekliyor,” dedi.

“Tamam.” Sesimin bu kadar normal çıkmasına şaşırdım. Gayet sakindim. Hâlbuki içimde fırtınalar kopuyordu.

Eve gidiyordum.

Bu iyi bir haber olmalıydı. Normalde bir yıl daha yatacaktım ama valilikten gelen bir mektup her şeyi değiştirmişti. Gerçekten de bu cehennem çukurundan çıkmama izin verilmişti.

Ama hazır değildim. Her günü atlatmamı sağlayan bir rutinim vardı ve aklım artık buna ihtiyacım kalmayacağını bir türlü almıyordu.

Başka bir kapıya geldiğimizde az kalsın durup gardiyana emin olup olmadığını soracaktım. Tuzağa düşürüldüğüm hisinden kurtulamıyordum, sanki dışarıya adımımı atar atmaz üzerime atlayıp beni tekrar kelepçeleyeceklerdi. Mesele bu gardiyana güvenmemem değildi. Ben genel olarak kimseye güvenmiyordum.

Kapıyı açtığında parlak gün ışığı gözlerimi kamaştırdı. Mayısın ilk günlerinde gökyüzü masmaviydi, tek bir bulut dahi yoktu. Dışarı adım attım ve hiçbir şey olmadı. Hâlâ duvarların içindeydim ama sınırı geçmiştim. Hapishane içinde hareketlerimiz çok kısıtlıydı ve birkaç saat önce buraya çıkmama verilmezdi.

Ama Şu an hiçbir alarm almıyor, gardiyanlar koşarak gelmiyordu.

Gardiyanla birlikte beton zemine çıkıp dikenli tellerle çevrili yüksek ite doğru yürüdük. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu, ağzım kupkuruydu. Gardiyan işaret verdi. Birkaç saniye geçtikten sonra büyük kapı hareket etti.

Metalik bir gıcırtıyla gümbürdeyerek açıldı ve dış dünyayla –buradan görebildiğim kadarıyla çoğunlukla bir otoparkla– karşı karşıya kaldık. Ama uzakta dağlar yükseliyordu, tepeleri hâlâ karla kaplıydı.

O dağlar benim evimdi.

Derin bir nefes alıp kapıdan geçtim. Hâlâ alarm sesi yoktu. Kapı ânında arkamdan gümbürdeyerek kapanmaya başladı. Beni gerçekten salıyorlardı.

Lacivert bir SUV’nin kapıları açıldı ve dört erkek dışarı ıktı. Onlara Şaşkın Şaşkın baktım. Beni almaya biri gelir diye düşünmüştüm, dördü birden değil.

İim yle bir rahatladı ki neredeyse nefesim kesilecekti. Etrafımı sardılar, biri elimdekileri aldı.

Kardeşlerim. Buradaydılar. Onları görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Gavin ne atılıp Şaşırtıcı derecede kalınlaŐmıŐ kollarıyla bana sımsıkı sarıldı.

“Selam, abi,” dedi sımsıkı sarılarak.

Ben de ona sarıldım. Nasıl bu kadar güçlenmiŐti bu?

“ekil hadi, kardoŐka, sıra bizde.” Logan pilot gözlüğünü çıkarıp sırttı. Değişmişti. Çenesi daha kŐeliydi ve kirli sakalı onu daha olgun gösteriyordu.

Tabii *daha* olgun görünecekti. Son gördüğümde on dokuz yaşında bir veletti.

Gavin geri çekildi ve Logan kollarını iki yana açtı.

“Ash. Nihayet, anasını satayım.”

“Aynen.” Sarıldık, sırtıma birkaç tokat patlattı.

Evan hâlâ hepimizden uzundu. Elleri tamirciler gibi yağ lekeliydi ve önceden olmayan dövmeleri vardı. “Seni görmek güzel, dostum.”

“Seni de.”

Evan’la da kucaklaştık. Levi bir iki adım arkada durmuş, ne yapacağını bilemez gibi kararsızca beni süzüyordu. O da ikizi gibi olgunlaşmış görünüyor, Tilikum İtfaiyesi tişörtü üzerinde eskisi gibi bol durmuyordu.

Yedi yıl az zaman değildi.

Sonunda Levi da sarıldı. “Dönmene sevindim.”

“Sağ ol.”

“Ciddiymişsin lan,” dedi Logan. “Harbiden salıyorlar mı seni?”

“Şaka olmadığını söylemiştim size,” dedi Levi.

Kaşlarım çatıldı. “Şaka olsun diye evi arayıp erken çıkıyorum dediğimi mi sandınız?”

Logan omuz silkti. “Ne bileyim, hapishanede karanlık bir mizah anlayışı edinmişsindir belki diye düşündük.”

Gavin gülüp Logan’ın koluna vurdu. “Ama sağlam şaka olurdu ha, kabul et.”

“Kafayı sıyırmışsınız siz,” dedi Levi.

“Burası beni acayip ürkütüyor.” Logan hapishane kompleksine şöyle bir baktı. “Tamam mı her şey? Gidebilir miyiz artık?”

“Evet, serbestim.”

“Eşyan bu kadar mı?” Evan zarfla kutuyu SUV’nin arkasına koydu.

“Bu kadar. Birkaç kıyafetim daha vardı ama yanıma almak istemedim. Bunları da yakacağım herhâlde.” Üzerimdeki eski tişörtle siyah eşofmanı çekiştirdim. Varsa kendi kıyafetlerimizi giymemize izin veriyorlardı –yoksa mahkûm üniforması veriyordu– ama ben yine de bu paçavraları bir daha asla giymek istemiyordum.

“Süper. Küçük bir ateş yakmaya hiç hayır demem,” dedi Gavin. “*Küçük bir ateş* derken kocaman bir ateş demek istiyorum.”

“İronik, hâlbuki Şef Stanley’yi seni işe alması için ikna etmeye çalışıyorsun,” dedi Levi.

“Evet, yangın uzmanıyım ben. Tam bu işin adamıyım işte.”

“Hadi artık,” diye homurdandı Evan. “Siktir olup gidelim şuradan.”

“Ön koltuk benim,” dedi Gavin.

Levi ona ters ters baktı. “Hayır.”

“İlk ben dedim.”

“Öne Asher otursun.”

“Ha, doğru.” Gavin eğilip hâlâ açık duran ön kapıyı işaret etti. “Buyur, abi.”

“Yedi yılda amma olgunlaşmışsın,” dedim.

Bana sırtlamakla yetindi.

Asıl düşündüğüm ama söyleyemediğim şey, karşımdaki adamı hatıramdaki çocukla bağdaştırmanın ne kadar zor olduğuydu. Son gördüğümde saçları gözüne düşen sıska bir ergenken, şimdi irileşmiş, koca adam olmuştu. Onu tanımakta zorlanıyordum.

Hepimiz arabaya doluştuk. Anlaşılan SUV Levi’ındı, direksiyona o geçti. Gavin üçüncü sıradaki koltuklara tek başına oturtulduğu için söylendi ama Evan ona ters ters bakınca çenesini kapadı.

Bazı şeyler hiç değişmemişti.

Levi arabayı park yerinden çıkardı ve kapıya gelince durdu. Önümüzdeki bariyer kalkınca geçtik. İşte bu kadar. Artık ottoyoldaydık ve dikiz aynasından görünen hapishane gitgide geride kalıyordu.

Eve dönüyordum.

“Peki, hepimizin düşündüğü şeyi konuşabilir miyiz artık?” diye sordu Logan.

Arkaya bakıp alnımdaki bantlı kesiği gösterdim. “Bunu mu diyorsun?”

“Aslında yüzünün kalan sağlam kısmından bahsedecektim ama istiyorsan onu da konuşabiliriz.”

“Önemli bir şey değil. Veda hediyesi oldu.”

Levi parmak eklemlerime baktı ama bir şey demedi. Buna memnun oldum.

“Neden dördünüz birden geldiniz?” Yüzümle ilgili daha fazla soru sorulmadan konuyu değiştirmek istiyordum. “Ninem sadece birinizi gönderir diye düşünmüştüm.”

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi Gavin. “Asher Bailey hapisten çıkacak ve onu karşılamaya hepimiz gitmeyeceğiz, öyle mi? Seni kimin alacağı konusunda kavgaya tutuştuk. Ninem bir an önce arabaya binip yola çıkmazsak tüm gagacıları üstümüze salmakla tehdit etti.”

Arkaya baktım. “Neyi salmakla?”

“Ninem tavukları var,” dedi Levi. “Ve hiçbirimizin anlayamadığı bir sebepten onlara *gagacı* diyor.”

Ağzımın kenarı neredeyse gülümseme sayılabilecek şekilde kıvrıldı. Bunu en son ne zaman yaptığımı hatırlamıyordum. “Tam onluk bir laf.”

“E, ne olduğunu anlatacak mısın yoksa tahmin mi edelim?” diye sordu Logan. “Bir yılın daha var sanıyorduk.”

Derin bir nefes verdim. Düşünmek zordu; şoktaymışım gibi hissediyordum. Bu his bana tutuklandıktan sonra bölge şerifliğinde geçirdiğim ilk günleri hatırlatıyordu. Olan biten her şey gözlerimin önünden bir kâbus gibi geçmişti. Bugün de üzerimde o zamana benzer bir inanamama hissi vardı.

“Vali araya girip bana af çıkardı,” dedim.

“Valiyi nereden tanıyorsun?” diye sordu Logan.

“Tanımıyorum. Anlaşılan aynı kişi altı ay kadar önce valinin yeğenine de saldırmış, şeyden...” Lafı yarım bıraktım. Neden bahsettiğimi biliyorlardı. “Detayları bilmiyorum ama kız polise gitmemiş bence. Nasıl olduysa olanları ve benim durumumu öğrenmişler. Mektupta, dava koşulları göz önüne

alındığında yattığım sürenin yeterli olduğu, hemen salınmam gerektiği yazıyordu.”

“Vay anasını,” dedi Logan.

“Keşke yedi yıl önce yapsaymış bunu,” diye mırıldandı Levi.

“O zamanlar vali değildi muhtemelen,” dedi Evan.

“İyi tarafından bakamaz mıyız şuna?” dedi Logan. “Asher çıktı. Onu eve götürüyoruz.”

Ev. Bu gerçek beni fena çarpmıştı. Cascades’deki küçük kasabamıza doğru yolda olsak da hâlâ inanmakta zorlanıyordum.

Hazır değildim. Hiç hazırlanamamıştım.

Siktir.

Nasıl baş edecektim bununla? Son yedi yılda evdeki hayatın nasıl aktığına dair hiçbir fikrim yoktu. Bazı mahkûmlar dışarıdan gelenler için yaşırdı; ziyaretçiler, mektuplar, haberler. Ben öyle değildim. Kısa sürede hapiste o kadar süre kalabilmemin tek bir yolu olduğunu anlamıştım: Sert kalmak zorundaydım. Soğukkanlı olacaktım. Güçlü olacaktım.

Hayatımdaki iyi olan, yaşamaya değer her şeyi kaybetmiştim. Evi hatırlamak içimi parçalıyordu, âdeta cam parçalarının üstünde yürümek gibiydi. Her günü kanayarak geçirirsem paramparça olurdum.

Bu nedenle dış dünyayla bağımı olabildiğince kesmiştim. Bunun bedelini ileride ödeyeceğimi biliyordum ama içeride geçirdiğim süre uzadıkça kararlılığım da artmıştı. Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaparak sadece kendimi koruyordum. Onları da koruyordum. Ne hâle geldiğimi görmelerini istemiyordum.

Bilmek zorunda kalmalarını istemiyordum.

Gel gör ki şimdi hazırlanacak vakit bile bulamadan otoyola çıkmış, hızla eve götürülüyordum. Yeniden dünyaya karışmak üzerine düşünüp taşınacak zamanım yoktu.

Ne açılardan değiştiğini bilmediğim bir dünya. Hazırlanmamın mümkün olmadığı bir dünya.

Göğsümü tuhaf bir panik sardı, yumruklarımı sıktım. Zihinsel rutinim yoktu. Uygulamam gereken bir program yoktu. Hareketlerimi kısıtlayan dört duvar yoktu. O üç piçin aniden üstüme çullanıp beni gebertmeye çalışmasından korkmama da gerek yoktu, ki bu iyiydi. Ama her şey çok hızlı oluyordu. Boğulacak gibi hissediyordum.

“İyi misin, dostum?” diye sordu Levi.

“İyiyim. Henüz sindiremedim sadece. Çok uzun zaman oldu.”

Bir an duraksayıp pencereden dışarı baktım. Herkesin asıl düşündüğü şey suratımın neden dağılmış olduğu değildi. Beni kardeşlerimden ayıran yedi yıllık uçurumdu. Hapisteyken ninemle birkaç kez görüşmüştüm ama başka kimseyle görüşmemiştim. Kardeşlerimle bile.

“Bakın, hapse girdiğimden beri benden haber almadığınızı biliyorum.”

“Dert etme, anlıyoruz,” dedi Logan.

“Anlıyor musunuz?”

“Ninem seni görmeye gidemeyeceğimizi söylediğinde başta çok bozulmuştum. Ama söylediği şeyi hiç unutmuyorum. Siz de hatırlıyor musunuz?”

Levi kafasını evet anlamında salladı. “Demişti ki bir adam savaşa gittiğinde geride kalanları unutmak zorundadır. Hayatta kalmak için bir savaşçıya dönüşmesinin tek yolu budur.”

Vay be. Ninem her konunun özünü yakalamayı iyi becerirdi.

“Evet. Aynen öyle.”

“İyi haber şu ki artık silahlarını bırakabilirsin,” dedi Logan. “Savaş bitti.”

Perişan olmuş ellerime baktım. Silahlarımı bırakmak... Bunu nasıl yapacağımı bildiğimi sanmıyordum.

“Grace’le görüşen oldu mu?” diye sordu Gavin.

Hışımınla arkama dönüp neredeyse kükrercesine, “*Yapma*,” dedim.

“Ne?”

“Sakin onun hakkında konuşma. Adını bile anma.”

Gavin’in gözleri fal taşı gibi açıldı ve iki elini havaya kaldırdı. “Pardon.”

Evan’la Logan’ın birbirlerine attığı bakışı fark ettim ama görmezden geldim.

Hazır olmadığım şeyler arasında başı çeken şey onunla ilgili bir şeyler duymaktı. Er ya da geç gerçekle yüzleşecektim ama bugün değil. Bugün hariç her gün olurdu. Zaten serseri mayın gibiydim, adını duymak bile aklımı kaçırmama yetiyordu.

Yapamazdım. Henüz değil.

Özgürlüğümü, kariyer hayallerimi, zamanımı, hatta onurumu kaybetmişim. Ama hiçbirini onu kaybetmenin acısıyla boy ölçüşemezdi.

Onu her şeyimle sevmiştim ve bu sevgiyi bir daha asla tadamayacaktım.

Her sabah kendime evi düşünme izni verdiğim o kısa anlarda, düşüncelerimi dikkatle ona yöneltirdim. Ne yaptığını, kiminle olduğunu, nerede yaşadığını... Ben gittikten sonra hayatında neler olduğunu... Sessizce Tanrı’ya, evrene ya da beni her kim dinliyorsa ona, o iyi olsun, mutlu olsun, güvende olsun diye yalvarırdım.

Ama nasıl bir hayatı olduğunu öğrenmeye hazır değildim. Onun mutluluğunu her şeyden çok istiyordum ama mutluluğunu dinlemenin acısıyla baş edemezdim. Kendimi o acıya hazırlamak için zamana ihtiyacım vardı.

Cara'nın mavi üstü açık arabasıyla keskin virajları dönerken temiz dağ havası saçlarımı havalandırıyor. Hava muhteşemdi, güneş pırıl pırıldı, gökyüzünde tek bir bulut yoktu. Günü spada geçirmiştik, şimdi de eve dönüyorduk. Enfes bir *brunch*ın ardından masaj ve cilt bakımı yaptırmış, mutlu ve rahattım.

“Tekrar teşekkür ederim,” dedim ona bakarak. “Harika bir gündü.”

Cara, kızıl saçları yüzünün etrafında uçuşurken kusursuz dişlerini göstererek gülümsedi. “Ne demek.”

Cara'yla, Asher içeri girdikten sonra Tilikum Üniversitesi'ne geldiğimde tanışmıştım. İkimiz de başka okullardan transfer olmuş, diğer öğrencilerle pek kaynaşamamıştık. Daha yirmili yaşlarımızın başında olmamıza rağmen hayat ikimizi de hırpaladığından yaşitlarımızdan daha olgunduk. Toyluğumuzu da saflığımızı da biraz yitirmiştik.

Hapisteki biriyle nişanlı olmak insanı böyle olgunlaştırıyordu işte.

Güneş gözlüğümü düzelttim. “Böyle bir molaya ne kadar ihtiyacım varmış meğer. Masaja da.”

“İyi o zaman seni daha sık şımartmama izin verirsin.”

Gözlerimi devirdim. Cara'nın ailesi Hollywood zenginiydi ve anladığım kadarıyla paraları asla suyunu çekmiyordu. Arkadaşımdan en sevdiği hobilerden biri de bu parayı benim için harcamaya çalışmaktı. Bunu çoğunlukla beni kızdırmak için yaptığından emindim.

“Şımarttığın için teşekkürler. Ama bu seferlik. Sakın başka fikirlere kapılma.”

“Ah benim büyüdü tek boynuzlu atım, artık zayıf noktayı biliyorum. Bir dahaki sefere hafta sonumuzu Napa'daki bir spada geçireceğiz. Ya da belki Paris'te.”

“Hayır, beni Paris'te spaya falan götürmeyeceksin.”

“İnadımı hafife alıyorsun.”

“Sen de benimkini.”

Bana bir bakış daha attı. “Hayır, ben senin keçi inadına gayet hâkimim.”

“Ne demek istediğini anlamadım.”

Kıvrımlı otoyoldan Tilikum'a giden çıkışa saptı. Bazen neden bizim şirin küçük kasabamızda kaldığını merak ederdim. Los Angeles'ta, zenginler ve ünlüler arasında büyümüştü. Şık *brunch*lara gitmiş, özel kulüplere girip çıkmıştı. Dünyanın öbür ucundaki küçük bir kasabada, küçük bir okulu seçmesinin sebebinin annesini kızdırmak olduğunu biliyordum. Başarmıştı da. Annesi çılgına dönmüştü. Ama nedense Cara burada kalıcı olmuştu.

Bunun için ona sonsuza dek minnettardım.

“Bu gece dışarı çıkalım mı?” diye sordu.

“Olur. Nereye gitmeyi düşünüyorsun?”

“Bilmem, açık saçık giyinip eve yalnız dönmediğimiz sürece fark etmez.”

“Tamam, sana iyi eğlenceler o zaman.”

Alt dudağını sarkıtıp somurttu. “Hadi ama, Grace. Ben seks yapmayalı asırlar oluyor. Acayip iyi bir sike ihtiyacım var.”

“Tamam işte. Çıkalım, sen açık saçık giyin, kendine iyi bir sik bul.”

“Ya sen?”

“Ben ne olacaktım?”

“Masajdan sonra rahatlardım sanıyorsun, değil mi? İyi bir siki sana neler yapabileceğini bir bilsen.”

Kasabaya girince yavaşladık, saçlarımı düzelttim. “Ben almayayım, sağ ol.”

Mızımızlandı. “En azından açık saçık giyin. İleride seni de ayartmaya çalışacağım ama şu an pek umudum yok.”

“Evet, olmasın da.”

“Niye bu kadar inatçısın?”

“Nedenini biliyorsun.”

Aniden frene basıp yolun ortasında durdu, ne bir dur işareti vardı ne de yaya geçidi. Arkamızda kimse yoktu ama yine de tehlikeli bir şey yapmıştı.

“Ne yapıyorsun sen?” Arkama baktım. “En azından kenara çeksene.”

Bana dönüp güneş gözlüğünü burnunun ucuna kadar indirerek yüzüme baktı. “Çıkar şunu. Sadece bu gecelik.”

“Neyi?”

Gözleri imalı bir bakışla elime kaydı. “Şunu.”

Ağzım açık kaldı, bir an ne diyeceğimi bilemedim. Seks hayatımın olmayışıyla dalga geçmesine alışkındım çünkü hep yaptığı şeydi ama yüzüğümü çıkarmak? “Sen ciddi misin? Hayır, yüzüğümü çıkarmıyorum.”

“Canımın içi, biliyorsun ki seni dünyada her şeyden çok seviyorum ama daha ne kadar sürdüreceksin bunu?”

“Neyi sürdüreceğim? Ben nişanlıyım.”

“O bunu hatırlıyor mu?”

Bakışlarımı kaçırdım. “Bu karmaşık bir mesele, biliyorsun.”

Bir süre sessiz kaldı, sonra uzanıp elimi kendi eliyle örttü. “Özür dilerim. Haklısın, karmaşık bir mesele. Çıkarmak istemiyorsan, çıkarma.”

“Anlayamadığını biliyorum.” Sesim kısıktı. “Anlamamı beklemiyorum. Onunla hiç tanışmadın. Etrafımızda hiç bulunmadın.”

“Anlamak istiyorum. Sen benim canımsın ve bir şey istediğinde o şeyi sana sunmayı hayatımın amacı hâline getiririm. Sadece... çok uzun zamandır haber almıyorsun.”

“Biliyorum.”

Cara haklıydı ama bu bana özel bir durum değildi. Asher herkesle bağıını koparmıştı. Ziyaretçi kabul etmiyordu ve ara sıra Nine’ye gönderdiği, hayatta olduğunu bildiren kısa mesajlar dışında kimsenin onunla iletişimi yoktu.

Yedi yıldır onu ne görmüş ne de bir haber almıştım.

“Bak, bu yüzüğü takmanın beni aptal veya deli gibi gösterdiğinin farkındayım, hatta belki de ikisi birdenim.” Elimi kaldırdım. Diğer parmaklarıma yüzük takardım ama onları kıyafet gibi değiştirdim. Oysa Asher’in yüzüğünü hiç çıkarmazdım. “Ama başkalarının ne düşündüğü umurumda değil. Bu kimseyi ilgilendirmez. Asher bana evlenme teklif etti ve hapse girmiş olması –ki hatırlatayım, *beni* kurtardığı için girdi–ilişkimizin bittiği anlamına gelmiyor.”

“Seni kurtardığını unutmadım ve sonunda onunla tanıştığım gün bunun şerefine dudaklarına kocaman bir öpücük konduracağımdan emin olabilirsin.”

Arkamızda bir araba durdu ve korna çaldı. Cara arkaya dönüp adama ters ters baktı.

“Tanrım, Cara, yoldan çekil artık.”

Ayağını frenden çekti ve araba tekrar hareket etmeye başladı. “Bu kasabada trafik mi var sanki? Yanımdan geçebilirdi. Bu arada senin aptal veya deli olduğunu düşünmüyorum. Tamam, belki biraz delisin ama kim değil ki?”

“O zaman neden yüzüğümü çıkarıp açık saçık giyinmemi istiyorsun? Nereden çıktı bu şimdi?”

“Çünkü Asher’in tahliye tarihi yaklaştıkça büyük bir hayal kırıklığı yaşamandan o kadar çok korkuyorum. Hayal kırıklığı derken, ruhunu paramparça eden bir kalp kırıklığından bahsediyorum.”

Kollarımı kavuşturdum.

“Grace, endişem yersiz değil. Onu son gördüğünde senden ayrılmıştı.”

“Neden anlattım ki sana bunu?”

“Çünkü seni sarhoş ettim.”

Gözlerimi devirdim. “Tam bir belasın.”

“Senin için endişeleniyorum. Kafanda bir sürü şey kurmuşsun ama ya çıktığında söylediğinde ciddi olduğunu öğrenirsen?”

“Sence ben bunu hiç düşünmedim mi? Sürekli düşünüyorum. Bak Cara, ben onu tanıyorum. Bizi tanıyorum. Çıktığında işimiz zor olacak. Çok zor. O eskisi gibi olmayacak, ben de değilim zaten. Ama biz birbirimizin...”

“Ruh eşi misiniz? Kaderi mi? Alın yazısı mı? Kaderi yıldızlara yazılmış âşıklar mısınız?”

“Umarım sonuncusu değilizdir. Romeo ve Juliet değil miydi onlar? Sonunda ikisi de ölüyordu.”

“Doğru ama yıldızları bir türlü denk düşmeyen âşıklar için de kullanılabilir. Sizinkisi tam olarak o.”

“Doğru söze ne denir.”

Postaneden sola döndü ve Harvey Johnston’a el sallamak için yavaşladı. Harvey’nin kırılmış sakalı dağınıktı ve üzerinde tozlu iş kıyafetleri vardı. Darmadağın görünümü ve şaşkın tavırları, insanların onu evsiz sanmasına yol açıyordu. Ama kasabanın sınırındaki bir kulübede yaşıyor ve kendine yeterince iyi bakıyordu. Sadece tuhaf biriydi.

Onu seviyordum. “Selam, Harvey.”

Kocaman sırtarak bize el salladı.

“Bak, Asher ailesini seviyor,” diye devam ettim. “Bunu götlük olsun diye ya da kimseyi umursamadığından yapmıyor. Hayatta kalmak için yapıyor. Herkesle bağını koparmasının tek nedeni bu. Nine bile öyle söyledi. Başka çaresi olmadığını düşünmese bunu asla yapmazdı.”

“Bu yüzden senden ayrılmak zorunda olduğunu söyledi. Başka seçeneği olmadığını düşündüğü için.”

“Bunu kinayeli mi söyledin bilmiyorum ama evet, tam da bu yüzden benden ayrılmak zorunda olduğunu söyledi. Aslında o gün yaşadığımız bir ayrılık değil, bir tartışmaydı. Yedi yıl önce bir kavgaya başladık ve bitirme fırsatımız olmadı.”

Güldü.

Onu dirseğimle dürtüm. “Niye gülüyorsun? Götlük yapma.”

“Yapmıyorum, yemin ederim. Bir an için çocuğun hapten döndüğünü ve senin onu görür görmez kavga çıkardığını düşündüm de...”

Aslında yanılıyor sayılmazdı. Asher döndüğünde hesaplaşmamız gerekecekti.

Tabii birbirimizi yaklaşık yedi milyon kez becerdikten sonra.

Tanrım, onu nasıl da özlemiştim.

Cara evimin önünde yavaşladı ve durdu. “Şunu söyleyeyim, sadakatine her zaman hayran kalacağım.”

“Teşekkürler.”

“Yüzüğü çıkarmanı söylediğim için özür dilerim. Hadi barışalım. Bana kızgın olduğunu bile bile gidemem.”

“Sen tam bir çatlaksın.”

“Biliyorum. Elimde değil, korkunç bir çocukluk geçirdim.”

Emniyet kemerimi açtım ve eğilip ona sarıldım. “Sana kızgın değilim.”

“Sağ ol, canımın içi.”

“Sekiz gibi Caboos’e da buluşalım mı?”

“Tamam.”

Çantamı alıp eve girdim.

Tezgâh ve dolap kapağı örnekleri oturma odamın her yerine saçılmıştı. Bunları dün gece böyle bıraktığımı unutmuştum. Bu evi yaklaşık bir yıl önce aldığımda tam bir enkazdı. Yıllarca boş kaldığı için yaşanmaz durumdaydı. Ama biraz gayretle halledilemeyecek bir şey değildi. Daha yapılacak çok şey vardı ama oturma odası, banyo ve yatak odası tamamen yenilenmişti. Mutfak, dolaplarda kapak olmamasına ve muşamba zeminin iğrenç görünmesine rağmen kullanılabilir durumdaydı. Yenilemeler işe yaramış ve birkaç ay önce nihayet eve taşınabilmişim.

İnşaat alanı gibi bir yerde yaşamak kolay değildi ama umurunda da değildi. Sıkılınca birkaç günlüğüne Cara'ya gidebilirdim.

Bu gece dışarı çıkmayı kabul ettiğim için –yani akşamımı pijamayla kanepede bir kadeh şarap içerek geçirmeyecektim– duş aldım, saçlarımı şekillendirdim ve biraz da makyaj yaptım. Ardından kendime hızlıca bir akşam yemeği hazırlamak için mutfaka geçtim.

Ne yazık ki buzdolabım neredeyse boştu. Off. Bugün Cara eşliğinde ufak tefek işlerimi hallederim diye ummuştum ama o bana spa sürprizi yapmıştı. Şikâyetim yoktu tabii ama şimdi markete gitmem gerekiyordu.

Anahtarlarımı ve çantamı aldım, annemlere uğrayıp küçük kardeşimi almaya karar vererek kapıya yöneldim. Evden çıkmak için bahane olması hoşuna giderdi. İstemezse şekerle falan kandırırdım. On bir yaşındaki huysuz çocuklar da şeker severdi, değil mi?

Evim, ailemin evine bir buçuk kilometreden daha yakındı. Arabam özel arazide sarsılarak ilerledi. Annemin arabası evin önünde değildi ama Jack'in polis devriye aracı oradaydı. Birkaç yıl önce, eski Seattle polisi, şimdiyse bölge şerifliğinde şerif yardımcısı olan Jack Cordero'yla evlenmişti. Yirmili yaşlarımda ortasında üvey baba edinmek biraz tuhaftı, özellikle de annem daha önce hiç evlenmediğinden. Babamla bile. Ama Jack ona tapan harika bir adamdı.

Annemin nihayet mutlu olmasına seviniyordum. Şerefsiz babamın aksine –kader bu ya, o da hapishanedeydi– ona iyi davranan birini bulmuştu.

Aslında hayatı sorunlarla dolup taşan bir kızdım. Adam öldürmekten sekiz yıl yatan biriyle nişanlı, uyuşturucu kaçakçılığından içeride olan bir babanın kızıydım... Evet, şu Grace Miles denen kızın hayatı ne de tıkrındaydı.

Ama gerçek şu ki babam hiçbir zaman hayatımın önemli bir parçası olmamıştı. Çocukluğumda bizi düzenli ziyaret ettiği kısa dönemler olmuştu ama çoğunlukla ortalarda yoktu. Yaklaşık beş yıl önce nedenini öğrenmiştim: Evliydi ve dört çocuğu daha vardı. Annemin bu evlilikten haberi yoktu ve ben onu Elijah'ya babalık yapmaktan kaçtığı için arayıp bulana kadar, çocuklarının da bizim varlığımızdan haberi olmamıştı.

Şimdi yaklaşık yarım saat uzaklıkta yaşayan üç üvey erkek kardeşim ve bir üvey kız kardeşim vardı. Neyse ki hiçbiri bizi peydahlayan adama benzemiyordu. Yeni ailemi seviyordum. Harikaydılar.

Hayat bazen beklenmedik yönlerle sapabiliyordu.

Jack'in arabasının yanına park ettim ama gözlerim Nine'nin evine kaydı. Marketten bir şeye ihtiyacı var mıydı acaba? Nasılsa gidiyordum, bir şeye ihtiyacı var mı diye sorabilirdim.

Çimlerden yürüyüp verandanın basamaklarından çıktım. Nine'nin evi hiç değişmemiş gibiydi. Basınca gıcırdayan ve evi çevreleyen o bildik veranda bile aynıydı. Ön kapı her zamanki gibi canlı bir sarı tonundaydı. Ona uygun sarı panjurları vardı. Nine'nin bahçesi efsaneydi, küçük bir çiftlikten daha fazla meyve sebze ekerdi.

Burası da tıpkı annemin evi gibi benim için bir yuvaydı. Nine'nin mutfak masasında çocuklarla birlikte oturup kurabiye ya da yaban mersinli muffin yerken bacaklarımı salladığım pek çok anım vardı. Nine'nin arazisi kocamandı ve çocukluğumun çoğunu Asher'la oralarda dolaşarak geçirmiştik. Derede oynar,

kaleler yapar, hikâyeler ve oyunlar uydururduk. Güzel bir hayatımız olmuştu.

Ön kapı her zamanki gibi kilitli değildi. İçeri girdim ve mutfaktan su sesi duydum.

Koridordan evin arka tarafına doğru yürürken, “Nine, ben geldim,” diye seslendim. “Markete gidiyorum, bir şeye ihtiyacın varsa—” Kısa bir çığlık atarak olduğum yerde donup kaldım.

Lavabonun başında bir adam vardı. Kısa siyah saçlı. Geniş sırtlı, kaslı omuzlu. Kalın, dövmeli kolları vardı.

O dövmelerin bazılarını tanıyordum. Ama olamazdı.

Musluğu kapatıp bana dönünce göz göze geldik.

Aman Tanrım.

Nefesim boğazımda kaldı ve bir an konuşma yetimi yitirdim.

Bu Asher’di.

Ya da bir zamanlar Asher olan kişiydi. Bu adam iri yarı ve sert görünümliydi, alnındaki taze kesige küçük bir yara bandı yapıştırmıştı. Onu tepeden aşağı süzdüm. Çok farklı görünüyordu.

Ama oydu işte. Tam karşımdaydı.

Bana baktı, kaşlarının arasında derin bir çizgi, gözlerinde telaşlı bir bakış vardı. Bana neden böyle bakıyordu? Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra tekrar kapadı.

Sonunda ağzımdan bir kelime çıkabildi. “Asher?”

“Burada ne işin var?” Sesi boğuk, neredeyse monotondur.

“*Benim* mi? Asıl *senin* burada ne işin var?”

“Tahliye oldum.”

Yine konuşamaz oldum, sesim çıkana kadar kekelemeye başladım. “Sen... Ne? Neden kimse beni aramadı? Ne zaman geldin?”

Cevap vermedi. Sadece gördüklerine inanamıyormuş gibi bana bakıyordu.

Bu ânı böyle hayal etmemiştim. Tahliye olduğunda orada olmayı, hapishane kapısının önünde onu karşılayıp kollarına atlamayı planlamıştım.

Ama bunun yerine Nine'nin mutfağında durmuş, ikimiz de ne yapacağımızı bilmez hâlde birbirimize bakıyorduk.

"Aman Tanrım, ben ne yapıyorum böyle?" Kollarımı boyuna dolamaya hazır hâlde ona doğru bir adım attım.

Ama o bir elini kaldırarak beni durdurdu. "Yapma."

Tokat yemiş gibi geri çekildim. "Ne?"

"Yapamam."

"Neyi yapamazsın?"

"Henüz bunu yapamam."

"Neyi yapamazsın? Anlamıyorum."

"Siktir," diye mırıldandı. Başını eğdi ve düşmemek için tutunması gerekiyormuş gibi arkasındaki tezgâhı kavradı. "Gitmen lazım."

"Ciddi olamazsın. Asher—"

"Lütfen," dedi dişlerini sıkarak. Acı çekiyormuş gibi gözlerini kapadı. "Lütfen git."

Son konuşmamızın anıları zihnime hücum etti. Her şeyin bittiğini söylediği konuşma. Onu bırakmam gerektiğini söylediği konuşma.

Eve dönmüştü ve benden gitmemi mi istiyordu?

Üzüntüyle öfke göğsümden ilk kopan duygu olma savaşı verirken cevabım boğazımda düğümlendi. Dünyam tersine dönmüş gibi hissederken arkamı dönüp dışarı çıktım.

Bir türlü sakinleşemiyordum.

Paniği bastırmak için eski yatak odamda volta atarken ahşap zemin ayaklarımın altında gıcırdıyordu. Kalbim deli gibi atıyor, adrenalın damarlarımı yakıyordu. Ellerimi yumruk yapıp sıktım, heyecandan titriyordum. Kendimi kaybetmeme ramak kalmıştı.

Bir şeylere vurmak istiyordum.

Neden buraya gelmişti ki? Neden tam da bugün?

Eve döneli daha birkaç saat olmuştu. Geldiğimde ninem yedi yılımı parmaklıklar ardında geçirmişim gibi değil de sanki uzun bir hafta sonu tatilinden dönmüşüm gibi davranmıştı. Gülümseyip bana sıkıca sarıldıktan sonra eşyalarımı odama taşımamı söylemişti.

Kardeşlerim kutlama yapmak için kalmak istemişlerdi ama neyse ki ninem beni “siksen olmaz” deme zahmetinden kurtarmıştı. Şu anda en son ihtiyacım olan şey iyiymiş numarası yapmaktı. Herkesin hatırladığı eski Asher’mışım ve ardımda bıraktığım hayata geri dönmeye hazırmışım gibi davranamayacaktım.

Bambaşka bir dünyada yaşarken, birdenbire sırtımdaki kıyafetlerden başka hiçbir şeyim olmadan bu dünyaya fırlatılmış gibi hissediyordum.

Ki aslında tam da böyle olmuştu.

Ninem kardeşlerimi kovduktan sonra evin tanıdık atmosferi biraz kendime gelmeme yardımcı olmuştu. Panjurlar ve ön kapı hâlâ aynı sarı renkteydi. Zemin hâlâ aynı noktalarda gıcırdıyordu. Hava hâlâ yeni yıkanmış çamaşır ve taze ekmek kokuyordu.

Hâlâ ev gibi kokuyordu.

Sessizlik bana düşünme, sakinleşip kendimi toparlama fırsatı vermişti. Yeni bir plan yapmıştım.

Sekiz yıllık planım müdürle görüştüğüm anda tamamen suya düşmüştü. O plan, hayatta kalmamı sağlayacak engellerden ve zihinsel zırhlardan oluşuyordu. Cezamın bitmesine az kaldığında eve dönmeden önce ailemle yeniden bağ kurabilmek için bu duvarları yıkacaktım. Tilikum'daki yaşamın ayrıntılarını öğrenecek, aldığım tüm mektupları okuyacaktım. Kardeşlerimle telefonda konuşacaktım. Parmaklıklar ardındaki son haftalarımı dışarıdaki hayatla yüzleşmeye hazırlanarak geçirecektim.

Erken çıkacağım hiç aklıma gelmemişti.

Bu yüzden yeni bir plan yaptım. Bir süreliğine buraya kapanacak, birkaç gün kendimi toparlayacaktım. Ninemin evinin güvenli duvarları ardından eksiklerimi giderecektim. Herkesin mektuplarını okuyacak, sorular soracak, kardeşlerimle vakit geçirecektim. Hazır olduğumda çemberi genişletecek, daha fazla haber alacak, dışarı çıkıp nelerin değiştiğini görecektim. İnsanların döndüğümü öğrenmelerine izin verecektim.

Ama sonra Grace çıkageldi ve yeni planımı da yerle bir etti.

Onun şu an gelmemesi gerekiyordu. Buna hazır değildim.

Duvarı yumruklama dürtüme karşı koymaya çalışarak volta atmaya devam ettim. Acı çekmek, yumruklarımı sert bir şeye geçirmek istiyordum.

Kavga istiyordum.

Bu dürtü, beni ele geçirmek üzere olan paniğimi daha da körükledi. Artık hapishanede değildim. Kafama göre bir

şeye ya da birine vuramazdım. Yumruğumun birinin karnına gömüldüğünü ya da çenesini dağıttığını hissetmek geçici bir rahatlama sağlıyordu ama burada öyle yaşayamazdım.

İtiraf etmek istemiyordum ama içten içe neden bu kadar kontrolden çıktığımı biliyordum. Yedi yıl boyunca katı kurallar altında yaşamış, yeni bir yaşam tarzını benimsemiştim. Bir düzenim vardı ve bu düzenin beklenmedik şekilde bozulması beni uçurumun eşiğine getirmişti.

Özgürlük iyi gelmeliydi hâlbuki ama şu anda içimde bir kaos patlak vermişti. Ayaklarımın altındaki hiçbir yüzey sağlam değilmiş gibi hissediyordum.

Neden bugün gelmişti ki? Daha ben serbest bırakılmanın şokunu atlatamamışken?

Volta atmayı bırakıp bir kolumu pencere çerçevesine dayadım. Gözlerimi kapayıp birkaç derin nefes alarak sakinleşmeye, çılgınca atan kalbimi yavaşlatmaya çalıştım. Ama gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey Grace'in eski odasının penceresi oldu.

Siktir.

Perdeyi sıkıca kavradım, tam asılıp kapatacaktım –ve muhtemelen duvardan söküp indirecektim– ki kapı aralığından ninenin sesi geldi.

“Hey, Ayıcık.”

Yumruğumu yavaşça gevşetip perdeyi bıraktım.

Saçlarını, kendimi bildim bileli yaptığı gibi kalın bir örgü yapmıştı. Ama rengi artık çoğunlukla griye dönmüştü. Yüzündeki çizgiler derinleşmişti ama koyu kahve gözleri hâlâ keskin ve netti.

“Zor bir gün oldu.” Eski tek kişilik yatağımın kenarına oturup eliyle yanma vurdu. “Hadi, gel.”

Sesinin yatıştırıcı tonu, içimdeki öfkeli ve yaralı çocuğa nüfuz etti. Boyun eğip yanma oturdum.

“Acele etme, Ayıcık.”

Ön kollarımı bacaklarıma dayayarak öne eğildim ve parmaklarımı saçlarımin arasından geçirdim. “Evet.”

“Cidden. Yavaşla ve nefes al.”

“Deniyorum.”

Uzun bir an boyunca hiçbir şey söylemedi ama sessiz varlığı iyi geldi. Kalp atışlarım yavaşladı ve panik hissi yavaş yavaş yatışmaya başladı.

“Bazen dağılmak için bir sığınağa ihtiyaç duyarız. Parçalarımızı teker teker birleştirirken güvende olacağımızı bildiğimiz bir yere.” Bacağımı okşadı. “Burada güvendesin, Ayıcık.”

Gözlerimi sıkıca kapayıp içimde kabaran duygu selini – uzun zamandır derinlere gömdüğüm o duyguları– bastırmaya çalıştım. Öfke ve saldırganlık bir süredir ayrılmaz bir parçam olmuştu, tabii bir de can sıkıntısı. Ama sevgi ve minnettarlık gibi duygular o kadar yabancıydı ki neredeyse onları tanıyamayacaktım.

Ben kendimi toparlamaya çalışırken ninem tek kelime etmedi. Zihnim oradan oraya yalpalarken kalbim göğsüme sıkışmıştı. Mutlu olamadığım için suçluluk duyuyordum. Bununla başa çıkamayacağımdan korkuyordum. Evimde huzur bulamayacak kadar mahvolduğumdan.

Herkesi kendimle birlikte aşağı çekeceğimden.

Yavaş yavaş nefesim düzene girdi. Gözlerimi açıp doğruldum ve avuçlarımı pantolonuma sildim.

Panik sisi dağılınca odanın benim olan tarafının eşyalarla dolu olduğunu fark ettim. Çocukken bu odayı Evan’la paylaşırdık. Onun tarafı şimdi bomboştu. Yatağında bir örtü vardı ama burada kaldığı zamanlar kullandığı yamalı yorgan değildi. Aynı renkteki yastıklarıyla birlikte yeni bir örtüydü, misafire ayrılmış gibi. Raflar ve komodin tamamen boştu. Yerde ne büyük boy kıyafetler ne de kocaman kırk yedi numara ayakkabılar vardı.

Benim tarafımsa burada biri yaşıyormuş gibiydi. Yatağa çocukken örtündüğüm el yapımı mavi yorgan seriliydi. Raf-

lar, kendi evime taşındığımda geride bıraktığım spor ödülleri ve kupalarla doluydu. Üniversite ders kitapları ve eski spiralli defterler vardı. Gönüllü itfaiyeci üniformam dolapta, eski okul ceketimin yanında asılıydı. Üzerinde *Asher* yazan kutular duvar dibine istiflenmişti ve eski çalar saatim –ikinci sınıftayken artık uyuyakalmayayım diye ninemin aldığı o aşırı yüksek sesli saat– komodinin üzerinde duruyordu.

Yanında da Grace’le çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafımız vardı. Eskiden dairemdeydi bu.

“Bütün eşyalarımı sakladın mı?”

“Çoğunu. Hatırladığım kadarıyla buzdolabındaki birkaç sosu attık. Ama onun dışında çoğu burada.”

“Neden hepsini atıp kurtulmadın? Ya da depoya falan koymadın?”

“Burada olmaları hoşuma gidiyordu.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Sanırım mantıklıydı.

“Grace’in de öyle.”

Onun adını duymak zordu ama nineme adını anmamasını söyleyecek hâlim yoktu. “Ne?”

“Bence o da eşyalarının burada olmasını seviyordu. Ara sıra annesini ziyarete geldiğinde buraya çıkar, biraz otururdu.”

Tekrar öne eğilerek ellerimle yüzümü ovuşturdum. Grace’e ne olduğunu öğrenmeden önce biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Onun hayatıyla ilgili gelişmeleri duymadan önce kendimi buna hazırlamam gerekiyordu.

Öyle lanet bir güzelliği vardı ki ona bakmak bile acı veriyordu.

Onun hakkında konuşmaya hazır değildim ama yine de sormadan edemedim. “Neden böyle bir şey yapsın ki?”

“Sanırım biraz teselli buluyordu. Hâlâ sana bağlı olduğunu hissediyordu. Bu süreç hiçbirimiz için kolay olmadı.”

“Nine, ben çok üzgünüm–”

“Sakın ha.” Sert bir sesle lafımı kesti. “Seni oralara göndermek düpedüz yanlıştı. Asla adil değildi. Bu yüzden benden ya da bu aileden herhangi birinden özür dilediğini duymak istemiyorum. Bunun için özür dileme.”

Yanıliyordu. Özür dilemem gereken çok şey vardı. Ama onunla tartışmayacaktım.

“Ama Grace’dan özür dilemelisin.”

Homurdandım. Harika. Muhtemelen o süper kulaklarıyla her şeyi duymuştu.

“Benimle mağara adamları gibi homurdanarak konuşma.”

“Nine, yapamam.”

“Kızı kovduğun için özür dileyemez misin? Elbette dileyebilirsin.”

“Hayır, onu henüz göremem.”

Tekrar bacağıma dokundu. “Düşündüğün kadar kötü olmayacak.”

Aşağıda onu gördüğümde hissettiklerimi düşününce bundan pek emin değildim. “Bilmiyorum.”

“Ben biliyorum. Ama sen yine de acele etme. Payına düşenden fazlasını çektin ve toparlanman biraz zaman alırsa kimse seni suçlamaz. Ama toparlanacaksın.”

Bundan da emin değildim. “Teşekkürler. Ha, nine?”

“Evet?”

“Burada kalmama izin verdiğin için sağ ol.”

“Dediğim gibi, herkesin bazen bir sığınağa ihtiyacı olur. Hem benim yavru ayıcıklarım ne zaman isterlerse yuvalarına dönebilirler.”

*E*h, resmen kâbustu.

Nine'nin evinden çıkarken neye uğradığımı şaşırmış ve sersemlemiştim, az önce neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Telefonum çaldı ama açmadım. Henüz konuşacak durumda değildim.

Eve varmadan önce telefon yine çaldı. Bu sefer baktım. Levi arıyordu. Cevapsız arama da Evan'dandı. Muhtemelen Asher'in eve döndüğünü haber vermek için arıyorlardı ama şu anda soyadı Bailey olan kimseyle konuşmak istemiyordum. Sakinleşince dönerdim.

Arabayı evin garaj yoluna park edip indiğimde zihnimde öyle canlı bir anı belirdi ki nefesim kesildi. O zaman da evin önünde aynı böyle dikilmiştim, Asher bana itiraf anlaşmasını kabul edip hapse gireceğini, bana ondan vazgeçmem gerektiğini söyledikten sonra.

Hiç düşünmeden buraya gelmiştim. O zamanlar terk edilmiş olan evin önüne park etmiş ve elime geçeni fırlatmaya başlamıştım. Taşlar, dallar, kozalaklar... Öfkemi ve acımı boşaltmak için çırpınarak ne görürsem fırlatmıştım.

Aynısını yine yapmak istiyordum. Duygularımı doludizgin boşaltmak, evime bir şeyler fırlatmak istiyordum. Elime aldığım kozalağı birkaç kez çevirirken gözlerimi dış cepheye diktim.

Sonra başka bir anı canlandı gözümde. Asher'la birlikte yürüyüşe çıktığımız gece. Elimi tutmuş ve beni sevdiğini söylemişti. Beni ilk kez bu evin önünde öpmüştü. Birlikte olursak burayı satın alıp yenilemeye karar vermiştik.

Yuvamız yapmaya.

Derin bir nefes alıp kozalağı yere attım. Arabayı kilitleyip içeri girdim. Ayakkabılarımı çıkarmaya bile zahmet etmeden kendimi kanepeye attım.

Asher dönmüştü.

O kadar çok sorum vardı ki nereden başlayacağımı bilmiyordum. Bu nasıl olmuştu? Neden kimse bana haber vermemişti? En önemlisi Asher bir kilometre yakınımdayken ben neden burada, boktan bir hâlde tek başıma oturuyordum?

Henüz yapamayacağını söylemişti. Neyi? Beni görmeyi mi? Neden?

Dönmüş olmasına rağmen şu anda onun kollarında olmamak çok yanlış geliyordu.

Midem bulanıyordu. Asher'ın dönüşüyle ilgili tüm korkularım üzerime çullanmıştı. Bir kenara atmaya çalıştığım, inatçı bir inançla bastırdığım tüm endişeler.

Ayrıldığımızı söylediğinde bu konuda ciddi olabileceği ve boş yere yıllarca onu beklemiş olduğuma dair korkular.

Telefonum yine bipleli. Homurdanarak kalkıp kontrol ettim.

Nine: Her şey yoluna girecek, Anne Ayıcık. Sadece biraz zamana ihtiyacı var. Onun için az daha dayan.

Derin bir nefes vererek tekrar kanepeye çöktüm, gözlerim hâlâ mesajdaydı. Ona inanmak için yanıp tutuşuyordum. Nine asla sana duymak istediğin şeyi söylemezdi. Gerçekleri sonradan

anlam kazanan hikâyeler ya da benzetmelerle süslediği olurdu ama kimseyi avutmak için boş laflar etmezdi. Eğer her şeyin yoluna gireceğini söylüyorsa buna gerçekten inandığı anlamına geliyordu.

Yine de hayatımın son yedi yılını artık beni istemeyen bir adamı bekleyerek boşa harcayıp harcamadığımı düşünmek bünyeme ağır gelmişti. Bu kaygı dolu enerjiyi ne yapıp edip dışarı atmam gerekiyordu. Nine'ye mesaj atıp teşekkür ettikten sonra koruyucu gözlüğümü ve balyozumu çıkardım. Mutfakta yıkılması gereken bir dolap ve tezgâh vardı.

Hayat fazla bunaltıcı bir hâl aldığı anda ne yapıyorsam yine onu yaptım ve işe koyuldum.

Bunun iyi bir fikir olup olmadığını düşünerek Caboose'un önünde duraksadım.

Dolabı parçalama işini bitirmiş, bu arada alçıpanda yanlışlıkla birkaç delik de açmıştım. Ama bunun için kendimi paralamanın alemi yoktu. Her şey onarılabilirdi. O köhne evi yenilemenin sevdiğim yanlarından biri de buydu. Bir şeyin ne kadar kırık, eski ya da hasarlı görüldüğünün hiçbir önemi yoktu. Her şey yenilenebilirdi.

Ama kendimi bu kadar kötü hissederken cumartesi gecemi balyozla baş başa geçirmek çok iyi bir fikir değildi. Alçıpandaki birkaç delik yüzünden az kalsın koca bir duvarı yıkacaktım; hem de tüm evin dengesini bozmadan yıkabileceğimden emin bile olmadığım bir duvarı.

Bu yüzden balyozu bırakıp Cara'yla buluşmaya geldim.

Caboose çocukluğumdan bu yana pek değişmemişti. Hâlâ hafta sonları erkenden kapanan aile dostu bir restorani ve yarım duvarla ayrılan bir bar bölümü vardı. Duvarlarını eski demiryolu tabelaları süslüyor, Hank'in geniş koleksiyonundan

model trenler mekânın her yerinde sergileniyordu. Dahası hâlâ kasabadaki en iyi soğan halkası buranınkiydi.

Her cumartesi olduğu gibi tıklım tıklımdı. Cara'yı bar bölümündeki bir masada gördüm, kızıl saçları omuzlarına dökülmüştü. Kayıtsızca içkisini yudumlayarak çevresindeki insanları izliyordu.

Dalgın dalgın ellerimi kotuma sildim. Hayal mi görüyordum yoksa insanlar bana mı bakıyordu? Çoktan duymuşlar mıydı? Dedikodu bu kasabada yaz yangınlarından daha hızlı yayılırdı ama bu kadarı da saçmaydı. Daha birkaç saat olmuştu.

Üzerimdeki bakışları görmezden gelmeye çalışarak Cara'nın masasına yöneldim.

"İşte benim pırıltılı ay ışığım." İçkisini bıraktı. "Aa, Tanrım, sana ne oldu böyle?"

Karşısındaki sandalyeye çöküverdim. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"İstersen neden koruyucu gözlük taktığından başla. Sonra..." Duraksadı ve eliyle baştan aşağı beni gösterdi. "Geri kalanını konuşuruz."

Elimi yüzüme götürdüm. Aman Tanrım, koruyucu gözlüğü *hâlâ* takıyordum. Herkesin bana bakmasına şaşmamalıydı. Gözlüğü çıkarıp masaya koydum.

Çocuğunun pisliğini temizlemeye çalışan bir anne gibi uzanıp eliyle alnımı sildi ve parmaklarıyla saçlarımı taramaya başladı. "Neden bu kadar kirlisin?"

"Yıkım işi yapıyordum."

"Sonra da aletlerini bırakıp aynaya bile bakmadan çıktın öyle mi? Sana bir müteahhit tutmama izin verecek misin artık?"

"Asla."

Saçımla uğraşmayı bıraktı. "Canımın içi, sorun ne? Hayalet falan görmüş gibisin."

"Asher eve döndü."

"Pardon, ne?"

“Eve döndü.”

“Şimdiden kafayı mı buldun yoksa? Buraya arabayla gelmedin, değil mi?”

“Sarhoş değilim.”

Ağzı açıldı ama tereddüt etti. “Asher derken, Bailey mi?”
Başım la onayladım.

“Ne diyorsun kızım sen?”

“Nine’nin evinde gördüm onu.”

İçkisini bana doğru itti. “Şunu bir iç, sonra anlatmaya devam et çünkü hiçbir şey anlamıyorum.”

Cin toniğini alıp büyük bir yudum aldım.

“Nine’nin evinde. Nedenini bilmiyorum. Onu gördüm, sonra eve gittim ve az kalsın bir duvarı balyozla yıkacaktım.”
Arkasına yaslanarak omzunun üzerinden bara doğru baktı ve parmaklarını oynattı. “Hank? Bize daha sert bir şeyler gönder. Acil.”

“Mutfaktaydı,” dedim. Sesim bana yabancı geliyordu. “Ve bana gitmemi söyledi.”

Yüzü taş kesildi. “Ne?”

“Bunu henüz yapamazmış. Sonra da gitmemi istedi.”

“Sen de eve gidip bir şeyler mi kırdın?”

“Evet, özetle böyle oldu.”

“Makul.” Derin bir nefes aldı. “Tamam, bu gece bu çapta bir hasar kontrolüne hazır değildim ama gelişine ilerleyeceğiz artık.”

Hank masamıza geldi ve viskiye benzer iki kadeh içkiyi önümüze koydu.

“Mükemmel. Hank, sen bir tanesin.” Hank’e gülümserken arkamdaki bir şey dikkatini çekti ve ifadesi öfkeli bir bakışa dönüştü. “Harika, tam da ihtiyacımız olan şey. Prens Sikkafa.”

Logan yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu ve birasını masaya koydu.

“Orası dolu,” dedi Cara.

Logan ona ters ters baktıktan sonra bana döndü. “Evan seninle konuştu mu? Arayacağını söylemişti.”

“Asher’i gördüm.”

Bir saniye bakiştık ve neler olduğunu tahmin edebiliyormuş gibi yavaşça başını aşağı yukarı salladı. “Sıçtık.”

“Neden kimse bana haber vermedi?”

“Son dakikaya kadar hiçbirimizin haberi yoktu. Ninem bu sabah bir telefon aldı ve bizi onu karşılamaya gönderdi. Hatta yarı yola gelene kadar ne olduğunu kavrayamadım bile. Levi kapımı yumruklayıp gitmemiz gerektiğini söylediğinde yirmi dört saatlik bir nöbetten yeni dönmüştüm. Neyse, Evan seni arayacağını söylemişti.”

“Aradı ama onu gördükten sonra. Levi da aradı ama ikisine de dönmedim. Biraz... bilmiyorum.”

Logan yüzünü buruşturdu. “Ash sana ne dedi?”

“Çok az şey ve hiçbiri iyi değildi.”

“Kahretsin. Üzgünüm, Grace. Kafası fena bulanmış. Galiba hazırlıksız yakalandı ve durumla pek iyi baş edemiyor.”

“Ne oldu peki? Nasıl erken çıkabildi? Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum.”

“Hiçbirimiz bilmiyorduk, kendisi bile. Ama bak ne öğrendik: O pisliğin saldırdığı tek kişi sen değilmişsin. Senden önce bir kıza saldırmış ve kız da yeni valinin yeğeniymiş. Neler olduğunu öğrenebilsem keşke ama sonuç olarak Vali bir şekilde Asher’dan haberdar olmuş ve herhâlde ‘siktirler böyle işi’ diyerek onu serbest bırakmalarını emretmiş.”

“Vali’nin af çıkarma yetkisi vardır,” dedi Cara. “Ama genellikle bir duruşma ve ardından bir komite incelemesi gerekir. Gerçi teknik olarak doğrudan kararname de çıkarabilir.”

Logan’ın *saldırı* kelimesini kullanmasıyla içimi kaplayan o mide bulandırıcı hissi bastırmaya çalışarak Cara’ya baktım. Bunu düşünmek hoşuma gitmiyordu. “Bütün bunları nereden biliyorsun?”

“Nişanlın hapisteydi. Elimden bir şey gelir mi diye araştırma yaptım.”

“Tabii, yapmışsındır.”

Logan, Cara’ya kara karışıklığı ya da belki de hayretle baktı. “Her neyse, Ash eve döneceğini bilmiyordu ve yıllardır içerideydi. Yani, görmüşsün işte sen de. Çıkmadan hemen önce kavgaya tutuşmuş gibi görünüyor.”

“Evet, yaralıydı. Beni görmek istemediğine dair bir şey söyledi mi?”

“Senin hakkında konuşmamıza bile izin vermedi. Gavin seni arayıp aramadığımızı sorduğunda Ash onu ikiye bölecekmiş gibi baktı.”

“Tamam, bu kadarı yeter,” dedi Cara. “Şu an nerede? Ben gidip şu çocukla bir konuşacağım—”

“Cara.” Masanın karşısına uzanıp elimi onunkinin üzerine koydum. “Pençelerini geri çek, tatlım.”

“Hayır, böyle şey mi olur?”

“Sen karışma,” dedi Logan.

“Pardon? Senin o göt kafalı abin tam yedi sene en yakın arkadaşım ile konuşmayacak, sonra eve gelir gelmez ilk iş arkadaşımı kovacak, öyle mi? Hiç sanmıyorum.”

“Kime göt kafalı dediğine dikkat et. Onu tanımıyorsun bile.”

“Tanımama gerek yok, bir göt kafalının kokusunu on kilometre öteden alırım. Konusu açılmışken, bu yavşak parfümle ortamı mahvediyorsun. Şu Axe vücut spreyini üstüne boşaltmaktan vazgeç bence.”

Elini yüzünün önünde salladı. “Koku senden geliyor. Zengin-kaltak parfümün bile kötülüğünün kokusunu bastıramıyor.”

“Siktir git, Logan.”

“İkiniz de çenenizi kapatır mısınız?” diye patladım. “Hiç yardımcı olmuyorsunuz.”

Logan, bir kez daha Cara’ya ters ters baktı. Cara ona orta parmağını gösterdi.

Onlara gözlerimi devirdim ama atışmaları beni uyuşukluğumdan uyandırıyor.

“Ona biraz zaman tanı,” dedi Logan. “Gördün işte hâlini. Şu an çok boktan bir durumda.”

“Evet, Nine de öyle dedi. Yani, zaman tanıma kısmını. Çok boktan bir durumda demedi tabii.” Viskiye baktım. “Ne yapacağımı bilemiyorum.”

“Birine güveneceksen, nineme güvenirsin,” dedi Logan. “Şu Kızıl Humma bile buna karşı çıkamaz.”

Cara yine gözlerini devirdi.

Derin bir nefes aldım. Haksız değildi. Nine’ye güvenebilirdim ve eğer o işlerin yoluna gireceğini söylüyorsa belki de girerdi. Belki gerçekten de biraz zamana ihtiyacı vardı.

Logan birkaç kez sırtımı sıvazladı. “Dayan kızım. Asher hâlâ orada bir yerde. Şu an üzerinde hapishane kasveti var ama biraz Tilikum terapisiyle düzelir. Ninem onu turtaya boğar, gider biraz Havenlara sataşırız, kamp ateşi etrafında birkaç bira içeriz. Kafası yerine gelir.”

“*Seninle* vakit geçirmenin ona çok iyi geleceğinden eminim,” dedi Cara alaycı bir sesle.

Logan sandalyesinde döndü. “Cara, yemin ederim—”

“Kapa çenenin, Logan.”

“Aman Tanrım, ikiniz ya dışarı çıkıp birbirinizi pataklayın ya da gidin tuvalette sevişin! Beni çıldırtıyorsunuz.”

Logan sırıttı. “Yok ya, tuvaletler pis olur. Temizlik dolaba olabilir ama.”

“On bin kilometre çapındaki son çük olsan bile *seninle* sevişmem.”

Logan dirseğini masaya koyup ona doğru eğildi. “Sorun değil. Ninem her zaman *sikini deliye sokma* der.”

Logan’ın koluna vurdum. “Nine öyle bir şey demez.”

“Tam olarak bu kelimelerle değil belki ama bunu ima eder.”

Cara masanın karşısına uzanıp ellerimi tuttu. Logan'ı artık yok saydığını görebiliyordum. "Ne istersin şu an? Taco? Dondurma? Ya da daha etkili bir şey. Bana bir saat ver, sana bir şok tabancası bulayım."

"Şok tabancası olmaz."

"Emin misin? Ne kadar iri ve korkutucu olursa olsun, bez bebek gibi yere serilir."

"Dee-liii," diye mırıldandı Logan kendi kendine.

"Şok tabancası istemediğimden eminim. Ama dondurma teklifini düşünebilirim."

Viskiyi bana doğru itti. "Bende o iş. Sen bu arada şunu iç."

"Tamam." Kadehi kafaya dikip yüzümü buruşturdum. Boğazımı yakarak mideme indi.

"Aferin, canımın içi." Logan'a kızgın bir bakış atarak ayağa kalktı. Kızıl saçlarını hafifçe savurarak çantasını omuzladı ve kapıya doğru ilerledi. Anlaşılan dondurma almaya gidiyordu. Onu tanıyorsam, dondurmayı buraya getirir ve tatlı dille Hank'i burada yememize izin vermesi için ikna ederdi. Tabii Hank ona alışkındı. Ayrıca bahşiş bırakırken cömert davranmayı da biliyordu.

Logan'ın gözleri kısıldı ama Cara uzaklaşırken kesinlikle kızın kıcını süzüyordu.

"Kot yakışmış, değil mi?"

Logan alt dudağını ısırды, sonra gözlerini kırptırdı. "Ne? Hayır."

"Hı hı."

Rahatsız edici bir görüntüden kurtulmak ister gibi silkindi, sonra bacağıma pat pat vurdu. "Endişelenme. Daha ilk gün. Onu geri eski hâline döndüreceğiz."

"Sağ ol, Logan."

Eğilip alnımı öptü, sonra saçlarımı karıştırdı. "Ama insan içine çıkmadan önce duş alsan iyi olur. Leş gibisin."

"Tavsiyen için teşekkürler."

“Ne demek.”

Birasını alıp gitti.

Sandalyeme yaslanıp boş kadehle oynamaya başladım. Viski midemde sıcak bir his yaratmıştı ama kalbimdeki boşluk buz gibiydi. Asher serbest kaldığında çilemiz son bulacak sanıyordum, başka bir çilenin başlayacağını değil.

Görünüşe göre yanılmıştım.

Gözlerim birden fal taşı gibi açıldı ve sıçrayarak uyandım. Birkaç saniye nerede olduğumu anlayamadım. Dar bir yataktaydım ama çarşaf lar yumuşacıktı. Perdenin aralığından içeri ışık sızıyordu.

Doğru ya. Evdeydim.

Doğrulup bacaklarımı yataktan sarkıttım ve çıplak ayaklarımın altında ahşabın serinliğin hissettim. Derin bir nefes alıp kendimi sağlam ahşap zeminin güvenliğine ikna etmeye çalıştım. Bugün kafeterya yoktu. İtişip kakışmalar ya da yer kapma kavgaları yoktu. Avluda dövüşmek yoktu.

Tuvalete gittiğimde siktiğimin kapısını kapatabilirdim artık, bu kadar basit bir şey bile lüks gibi geliyordu.

Sıcak bir duştan sonra eski kıyafetlerimi karıştırıp bir tişört ve kot buldum. Kot bacaklarımdan geçmedi, anlaşılan biraz irileşmişim. Tişört dardı ama idare ederdi, altıma da bacaklarımdan geçen bir eşofman altı buldum.

Tamamen yeni kıyafetlere ihtiyacım vardı. Aslında neredeyse her şeye ihtiyacım vardı. Ne telefonum vardı ne de arabam. Bana ait olan her şey eski yatak odamın yarısını ancak dolduruyordu. Tabii param da yoktu. Buna da bir çare bulmam gerekecekti.

Yine o tuhaf hisse kapıldım; sanki bambaşka bir dünyada yaşarken aniden hiçbir şeyim olmadan bu dünyaya fırlatılmışım.

Alt katta ninemi mutfak lavabosunun başında buldum. Kupasını askıya asarken bana sıcacık bir gülümsemeyle baktı.

“Günaydın,” dedim.

“Uyuyabildin mi?”

“Evet, uyudum.”

“Güzel. Açsan kahvaltı yap. Bir yere gitmen gerekirse dedenin kamyonetinin anahtarları kancada. Benim arabamı almayı aklından bile geçirme.”

Hafifçe güldüm. Arabasının yalnızca kendisine ait olduğu konusunda her zaman katı olmuştu, hiçbirimize kullandırtmazdı. Hepimiz araba sürmeyi dedemin eski kamyonetinde –1960 model Ford F-100’de– öğrenmek zorunda kalmıştık. Tam bir canavardı ve onu çalışır hâlde tutabilmek için hepimiz birer amatör tamirci olup çıkmıştık. Ama ayağımızı yerden kesiyordu.

“Sağ ol. Hâlâ çalışıyor mu?”

“Çalışabilir. Çocuklar bozulmasın diye ara sıra çalıştırıyor.” Omuz silkti, sonra gözlerini kıstı. “Araba kullanmayı hatırlıyor musun?”

“Sanırım. Eminim direksiyon başına geçince hemen aklıma gelecektir.”

“Tamam, Ayıcık. Ben gidip gagacılara yem vereyim.”

Gülmemek için kendimi tutmaya çalıştım ama başaramadım.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Hiç. Sana iyi yem vermeler.”

Koluma hafifçe dokundu, sonra arka kapıya yöneldi. “Tişörtün çok küçük gelmiş.”

O arkasını dönüp giderken hafifçe gülümsedim. “Biliyorum, nine,” dedim kendi kendime usulca. “Artık çoğu şey üzerime olmuyor.”

Kahvaltı için mutfakta dolanıp durdum, bana bir şeyler hazırlamamış olmasına sevinmişim. Kendi işimi kendim gö-

rebileceğimi düşünmesi içimi rahatlatıyordu. Yumurta pişirip ekmek kızarttım. Bu basit işin sıradanlığı sanki ayaklarımın altındaki zemini biraz daha sağlamlaştırdı.

Kahvaltıdan sonra kamyonetin çalışıp çalışmadığını kontrol etmek için evin yanındaki atölyeye gittim.

Atölye büyüktü; kamyoneti park etmeye –ve üzerinde çalışmaya– yetecek alanın yanı sıra dedemin eskiden marangozluk işlerini yaptığı bir bölüm vardı. Evdeki mobilyaların yarısını burada yapmıştı.

Garaj kapılarından birini açtım. İçerisi hâlâ talaş, ahşap verniği ve motor yağı kokuyordu. Duvardaki çivilere asılmış aletler, raflarda dağınık duran eski parçalar ve malzemeler... Yıllar içinde hurdacılardan topladığımız onca parçayla muhtemelen ikinci bir kamyonetin yarısını yapabiliirdik.

Dedemin kamyoneti iki renkliydi: beyaz ve mavi. Biraz paslanmış ve yıpranmıştı, kaportasında da çizikler vardı. Her zaman gösteriş için değil, iş için kullanılan bir araç olmuştu. Tek istediğim çalışmasıydı. Yoksa bir B planı yapmam gerekecekti. Ya da daha iyi bir çift ayakkabı almam gerekecekti çünkü bayağı bir yol tepecektim.

İçeri girdim –koltuk hatırladığım kadar rahatsızdı– ve anahtarını çevirdim. Motor kükrediğinde titreşimleri içimde hissettim. Birkaç kez gaza basarak çıkan boğuk sesin tadını çıkardım.

Gürültülüydü ama çalışıyordu işte.

Motoru kapadıktan sonra, acil bir bakıma ihtiyacı olup olmadığını kontrol ederek biraz vakit harcadım. Yağına baktım, birkaç şeyi kurcaladım. Ellerimi motor yağma bulamayalı uzun zaman olmuştu, iyi geldi. Normal hissettirdi.

Ellerimi bir beze silip kaputu kapadım. Ensem karıncalandı ve omzumun üzerinden arkama baktım. Biri beni izliyormuş gibi hissetmişim ama kimseyi göremedim.

Tuhaf.

Garajı kapayıp temizlenmek üzere eve döndüm. Anahtar kancasına yapıştırılmış küçük bir not vardı, ninemin mavi mürekkepli kalem kullanarak el yazısıyla yazdığı bir adres.

Notu alıp anahtarı kancaya astım. Adresin kime ait olduğunu sormama gerek yoktu. Grace'in olmalıydı.

Çok incelikli, nine. Çok.

Ama haklıydı. Onu görmeye gitmeliydim. Dün verdiğim tepki yüzünden kendimi kötü hissediyordum. Hatta berbat hissediyordum. Böyle sikik bir enkaz olmam onun suçu değildi.

Midemi büzen endişe düğümünü görmezden gelip üzerimi değiştirmek için yukarı çıktım.

Kamyonet güröldeyerek durdu. Ninemin notuna tekrar baktım. Burası mıydı? Bu sokağı iyi bilirdim –ya da bir zamanlar biliyordum– ama farklı görünüyordu. Terk edilmiş ev neredeydi? Bu evlerin hiçbiri böğürtlen çalılarının arasında gömülü değildi. Biri çalıları temizlemiş miydi? Yoksa ben mi yerini yanlış hatırlıyordum?

Bir dakika. Terk edilmiş ev *burasıydı*.

Notta Evergreen Sokağı yazıyordu ama Evergreen Sokağı'ndaki *bu* evi kastettiğini düşünmemiştim.

Oha. Grace burayı satın mı almıştı? Nasıl becermişti bunu?

Bakımsız bahçe temizlenmişti ve büyük ön pencerede tül perdeler asılıydı. Hâlâ peyzaj ve boya eksigi vardı ama belli ki içinde yaşıyordu. Bu da şimdiye dek Grace'in bir sürü işin altından kalktığı anlamına geliyordu.

Bilmiyordum.

Artık onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi hatırlatan bu gerçek mideme bir yumruk gibi indi. Benim suçumdu tabii. Bana yazdığı mektupları okumamıştım. Hayatta kalma planımı sadık kalmam gerekiyordu. Bir anlamda o mektuplar bu işin

temel taşıydı. Grace'ten ayrılmak çektiğim tüm sıkıntılar arasında ruhumu en çok parçalayandı. Onunla iletişimde kalmak gibi bir lüksüm olamazdı.

Şimdi onunla yüzleşmek zorundaydım. Ayrılığımızdan sonra neler yaptığını kendi gözlerimle görmeliydim. Ayrıca dün öyle manyak gibi davrandığım için de özür dilemeliydim.

Ne bekleyeceğimi bilmeden kamyonetten indim, kapısına varıp çaldım.

Eski bir Tilikum Üniversitesi tişörtü ve dizleri delik bir kotla kapıyı açtı. Kulağının arkasına sıkıştırılmış bir kurşun kalem vardı ve sarı saçları eskisinden daha kısaydı. Çok yakışmıştı. Hatta muhteşem görünüyordu.

Hasiktir, çok güzeldi.

Beline bağlı alet kemerine bir mezura yerleştirdi. "Hımm, merhaba?"

Kahretsin, öylece dikilmiş aval aval yüzüne bakıyordum. "Pardon. Merhaba."

Eli kapıda, sanki beni içeri alıp almamaya karar veremiyormuş gibiydi. Onu suçlayamazdım.

"Girebilir miyim?" diye sordum.

Beni bir saniye kadar süzdü. Ne düşündüğünü çözemedim. Kızgın mıydı? Beni gördüğüne seviniyor muydu? Kapıyı suratıma çarpmak üzere miydi?

"Tabii," dedi sonunda ve kenara çekildi.

İçeri girip etrafa göz gezdirdim. Ahşap zemin pırıl pırıl parlıyordu, besbelli yenilenmişti. Oturma odası tamamen yeni görünüyordu; yeni boya, beyaz süpürgelikler ve pervazlar. Bir kanepe, iki tekli koltuk ve bir halı vardı. Çok sıcak ve rahat görünüyordu. Tam Grace'lik.

Görebildiğim kadarıyla evin geri kalanında hâlâ yapılacak işler bekliyordu. Mutfağın hemen dışında üzeri aletlerle dolu küçük bir masa ve bir yığın ahşap örneği vardı. Duvarlar pü-

rüzlüydü ve bazılarında kalem izleri görülüyordu, Grace ölçü almış olmalıydı.

Ama genel olarak muhteşemdi. Burası bir zamanlar kabuktan ibaretti. O burayı bir yuvaya dönüştürüyordu.

Bizim yuvamız olabilirdi, bir zamanlar.

Göğsümdeki sızı taze bir yara gibi zonkladı. Siktir, canım çok yanıyordu. Bu işi bir an önce halletmeliydim.

“Eminim meşgulsündür, seni fazla tutmayacağım,” dedim. “Dün için özür dilemek istedim. Çok şaşkındım ve durumu hiç iyi idare edemedim.”

“Tamam. Teşekkür ederim.” Beni izlerken kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık belirdi. “Oturmak ister misin?”

Oturmak istemiyordum. Onu kollarıma alıp sımsıkı sarılmak istiyordum. Kokusunu içime çekmek ve onu ne kadar özlediğimi söylemek istiyordum. Onsuz geçirmek zorunda kaldığım her gün bir parçamın öldüğünü anlatmak, bu sızıyı onun vücudunun sıcaklığıyla dindirmek istiyordum.

Ama yapamazdım. O artık benim değildi.

“Olur.”

Kanepeyi işaret etti. Oturdum. Alet kemerini çıkarıp bir koltuğa oturdu ve çıplak ayaklarını altına topladı.

“Ev harika görünüyor,” dedim. “Dışarıdan tanıyamadım.”

“Sağ ol. Sen ilk kez görmeden önce çoğu işi bitirmiş olurum diye düşünmüştüm. Ama toparlanıyor.”

“Çok güzel olmuş.”

Gülümsedi. “Sürekli gözümü dikip baktığım için kusura bakma. Karşımda oturduğuna inanamıyorum. İyi olduğundan emin misin?” Alnımı işaret etti. “Acıyor mu?”

Başımı iki yana salladım. “Yok, iyiyim.”

Gözleri parmak eklemlerime kaydı. Ellerim seğirdi. Bir yanım bakmasın diye ellerimi ceplerime sokmak istiyordu, diğer yanımsa görmesi gerektiğini biliyordu.

“Dün gece Logan’la konuştum,” dedi. “Bana önemli bilgileri verdi. Nasıl erken çıktığını anlattı.”

“Evet, hiç kimse bunu beklemiyordu. Ben sadece bir yıl daha dayanmaya odaklanmıştım. Sonra bir baktım ki buradayım.”

“Buradasın.”

Bakışlarımı kaçırıp enseme ovuşturdu. Ona bu kadar yakın olmak beni delirtiyordu. Sesi çok yumuşak, dudakları çok dolgundu. O dudakların tadını hâlâ hatırlıyordum; teni tenime değdiğinde yarattığı hissi.

Siktir. Onu çıplak düşünmeyi kesmeliydim. Ne oluyordu bana böyle? Hemen konuyu değiştirdim.

“Burayı ne zaman aldın?”

“Efendim?”

Sesindeki şaşkınlık başımı kaldırmama neden oldu. “Evi ne zaman aldığını merak ettim.”

“Yaklaşık bir yıl önce.” Kaşlarının arasındaki çizgi yeniden belirmişti. “Evi satın aldığımı bilmiyor muydun?”

Lanet olsun, kafam neredeydi benim? Mektuplar. Mektuplarından birinde bunu yazmıştı muhtemelen. Tanrım, bunu nasıl açıklayacaktım?

“Hayır, bilmiyordum.”

“Mektuplarımı vermediler mi yoksa...”

“Hayır. Mektuplarını aldım. Sadece henüz okumadım.”

Dudakları aralandı ve gözlerindeki kırgınlık göğsüme bir bıçak gibi saplandı. “Mektuplarımı okumadın mı? Bir tanesini bile mi?”

“Bak, bunun kulağa ne kadar kötü geldiğini biliyorum.”

“Evet, bayağı kötü. Neden?”

“Açıklaması zor. Hapishane tam bir cehennemdi ve dış dünyayla bağlantıda kalmak hiç yardımcı olmuyordu. Durumu daha da kötüleştiriyordu. İçeride olmaya dayanmak için yapmam gerekeni yaptım sadece.”

“Ziyaretçi kabul etmemenin nedeni de bu muydu?”

“Evet. Yaranın kabuk bağlayıp tekrar tekrar koparıldığını düşün. Sürekli kanayarak orada hayatta kalamazdım. Beni çiğ çiğ yerlerdi.”

Titrek bir nefes aldı. “Tamam, yani sen... son yedi yılda olan hiçbir şeyi bilmiyorsun?”

“Bazı şeyleri biliyorum ama çoğunu bilmiyorum.”

“Hiç birimizin mi mektubunu okumadın? Yoksa sadece benimkileri mi çöpe attın?”

“Hayır ve çöpe atmadım. Hepsini sakladım.” Çıldırılmış gibiydim, öne eğildim. Beni anlaması, onu bir kez daha incitemek için çırpınıyordum. “Bir planım vardı. Tahliye tarihim yaklaştığı zaman hepsini baştan sona okuyacaktım. Hazırlanmama yardımcı olacaktı.”

“Ama erken çıktın.”

“Evet.”

“Vay be. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Mektuplarımı okuyup beni düşündüğüne dair saçma sapan hayaller kurmuşum ama aslında hiçbirisi gerçek değilmiş. Tanrım, gerçeğe biraz bile yaklaşamamışım.”

“Grace, özür dilerim.”

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. “Biliyor musun, seninle hemen kavgaya tutuşmak istemiyordum ama anlaşılan Cara haklıymış. Eve döndün ve yapacağımız ilk şey kavga etmek olacak.”

“Cara mı?”

“En yakın arkadaşım.”

“Haa.”

“Anlamak istiyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum. Yedi yıl boyunca seni savundum, kendini sevdiğin herkesten koparmanın mutlaka bir nedeni olduğu konusunda direttim. Hayatta kalma meselesini anlıyorum. Oranın nasıl bir yer olduğunu hayal dahi edemem ve asla küçümsemek istemiyorum ama bana *hiçbir şey*

vermedin. Mahkeme salonundan arkana bile bakmadan çıktın ve sonra... hiçbir şey.”

“Biliyorum, ben—”

“Hayır, bilmiyorsun. Ben de bilmiyorum. Şu anda ikimizin de birbiri hakkında en ufak bir fikri yok. Çünkü tek kelime etme şansı vermeden beni hayatından sildin.”

“Ne yapsaydım?” Ayağa kalktım, sesimi yükseltmemek için kendimi zor tutuyordum ama kontrolüm pamuk ipliğine bağlıydı. “Kaybettiğim her şeyin acısını tekrar tekrar yaşasa mıydım?”

“Acını azaltabilirdim. O kahrolası hapishanenin önünde kamp kursaydım ve sen o inatçı götünü kaldırıp beni görmeye gelene kadar her gün ziyarete gelseydim keşke.”

“Neden? Hayatımın ne kadar boktan olduğunu yüzüme vurmak için mi?”

“Bunu tek başına yaşamak zorunda değildin.”

“Evet, zorundaydım.”

“Sen hiçbir zaman yalnız değildin, Asher. Yanında olmadığımı biliyorum ve senin yaşadıkların benimkinden çok daha beterdi ama ben de aynı şeyi yaşamak zorunda kaldım.”

Gerçek kafama dank ederken öylece ona bakakaldım. Bunca zaman Grace’in hayatını nasıl sürdürdüğünü öğrenince ne hissedeceğimden korkmuştum. Çünkü ben hep yüzüğümü çıkardığını varsaymıştım. Hayatına devam ettiğini, başka birini bulduğunu. Belki evlenmiş ve bir aile kurmuş olduğunu. Hangisinin daha kötü olacağını hiç bilememiştim; öyle yapması mı yapmaması mı?

Bakışlarımı güç bela aşağı indirip ellerine baktım. Birkaç yüzük takıyordu, sol başparmağında, sağ işaret parmağında, her iki yüzük parmağında. Ama sol elinin yüzük parmağındaki...

“Hâlâ benim yüzüğümü takıyorsun.”

Elini kaldırdı, parmaklarını uzattı ve yüzüğe baktı. Gözleri benimkilerle buluştu, bakışları kararlıydı. “Evet.”

O küçük altın halkanın ağırlığı beni ezecek gibiydi. Çıkar-mamıştı. Ona her şeyin bittiğini, benden vazgeçmesi gerektiğini söylemiştim ama dinlememişti.

Kalbini bir kez daha kırmak zorunda kalacaktım. Çünkü anlamıyordu, onunla evlenemezdim. Şimdi değil.

“Neden?” diye sordum boğulur gibi.

“Ciddi misin sen?” Ellerini beline koydu. Ben cevap vere-medem devam etti. “Evine dön, Asher.”

“Ne?”

“Mektupları saklamıştın, değil mi? Yanında getirdin mi?”

“Evet.”

“O zaman git, mektuplarımı oku.”

“Ama—”

“Git.”

Ses tonundaki keskinlik beni susturdu. Bunu hak etmiştim.

Başka tek kelime etmeden, istediğini yapıp oradan çıktım.

Ninemnin evine dönerken kendimi bok gibi hissediyordum. İçimden öfke taşıyordu ama Grace’e karşı değil. Grace dışında her şeye.

Döndüğümde ninemnin arabası yoktu. Doğruca yukarı, ya-nımda getirdiğim kutuya gittim. Saklamaya değer bulduğum tek şey oydu.

Kutuyu yatağa götürdüm, oturup sırtımı duvara yasladım ve kapağını açtım. Hepsini sırasına göre saklamıştım, her za-man en yenisini en öne koyarak. Parmaklarımı kuru zarfların üzerinde gezdirdim. Farklı boyutlarda ve kalınlıklardaydılar. Hepsi açılmıştı. Hapishane personeli tarafından okunmuş, sonra kutuya kaldırılmıştı.

Ninemi ara sıra arayarak evdeki hayatın önemli kısımlarını öğrenmiştim. Gavin liseden mezun olmuştu. Evan Tilikum’a geri dönmüştü. Levi ve Logan itfaiyede işe girmişti. Bir yaz orman yangınlarıyla geçmişti –çok büyük yangınlar– ama her-

kes güvendedeydi. Ninem birkaç yıl önce düşmüş ama bir yerini kırmamıştı. Sağlıklıydı.

Grace hakkındaysa hiçbir şey bilmiyordum. Nineme ondan bahsetmemesini söylememe gerek kalmamıştı. Konuşmalarımız kısa olurdu, sadece hayatta olduğumu bilmesine yetecek kadar. Ninem neye ihtiyacım olduğunu anlamış gibi davranırdı.

Kutunun en dibinde aldığım ilk mektup duruyordu. Kutuyu edinene kadar onu şiltemin altında saklamıştım. Sonra dikkatlice içine yerleştirmiştim. Kimden olursa olsun, bir mektup aldığımda onu bu yığına eklerdim. Her zaman bilmemenin acısıyla hapisanede hayatta kalma gerçekliğim arasında gidip gelmiştim. Mektuplar kutuya ne kadar çabuk girerse o kadar iyiydi. Başka türlü beni zayıflatırdı ve zayıflık, göze alama-yacağım bir şeydi. Bir saniye bile.

Derin bir nefes alarak ilk mektubu elime alıp zarftan çıkardım. Yavaşça açıp kırıksıklıklarını düzelttim.

Gözlerim sayfadaki kelimelerin, Grace'in düzgün el yazısının üzerinde gezindi. Sonuna geldiğimde –çok uzun değildi– düşünebildiğim tek bir şey vardı.

Siktir.

Düzenleme

Ny.ozlem

Sevgili Asher

Sevgili Asher,

Mektuba bir türlü başlayamıyorum. Onlarca kez denemişimdir. Masamın yanındaki çöpte biriken buruşuk kâğıt yığınının bir gör-sen... Çok saçma ama ne yazsam olmuyor. Nasıl başlanır ki? Önce hâlini hatırlar mı sormalıyım?

Direkt konuya gireceğim.

Siktir git, Asher.

Böyle bir zamanda sana küfrettiğim için üzgünüm ama biz ayrılmadık.

Söylediğin şeyleri neden söylediğini anlıyorum. Benim için en iyisini yapmaya çalıştığının farkındayım ve bunu takdir ediyorum. Gerçekten.

Ama hayır, yüzüğünü çıkarmayacağım. Hayır, başka birini bulmayacağım. Hayır, hayatıma devam etmeyeceğim. Hayır, seni bırakmayacağım.

O işler öyle demekle olmuyor.

Benim için en iyisi sensin. Seni seviyorum, hayatımın büyük bölümünde sevdim. Bu değişmedi ve değişmeyecek.

Birlikte geçirdiğimiz hayatın sonuna gelmedik. Bu olanlar ruh emen, yürek burkan bir trajedi. Ama sadece izin verirsek bizi mahvedebilir. Ben buna izin vermeyeceğim.

Şu anda senin tek görevin hayatta kalmak. Orada ruhunu parçalamalarına izin verme. Günleri atlatmak için ne yapman gerekiyorsa yap. Sonuna kadar dayanacağına güveniyorum.

Ben de burada aynısını yapıyor olacağım.

Açık konuşayım, Asher Bailey. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Sekiz yıl sadece kısa bir ara, bir ömür değil. Bunu atlatabiliriz. Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını farkındayım. Sen farklı olacaksın, ben farklı olacağım.

Ama o hapishane kapısından çıktığında evine, bana geleceksin. Seni bekliyor olacağım, yüzüğün hâlâ parmağımda olacak.

*Her zaman sevgiyle,
Grace*

Yatakta oturdum; etrafım zarflarla, kırıksık kâğıtlarla çevriliydi ve hâlâ lambanın yumuşak ışığı altında okuyordum. Açık pencereden içeri serin gece havası giriyor, sayfaların arasından fısıldayarak geçiyordu. Yere düşmek üzere olan bir tanesini yakaladım ve dikkatlice örtünün üzerine geri koydum.

Vakit neredeyse gece yarısı olmuştu, saatlerdir mektup okumaktan gözlerim kurumuş ve yanmaya başlamıştı. Ama duramıyordum. Birini elimden bıraktığımda, kendimi bir sonrakini uzanırken buluyordum.

Çok şey kaçırmıştım.

Zamanda geriye uzanmak gibiydi, her mektup bensez dönmeye devam eden dünyaya başka bir bakış sunuyordu. Şimdi çocukluk odamda oturuyordum, parmaklıklar ardında ve sevdiğim insanlardan uzakta olmasam bile bunları okumak hâlâ canımı acıtiyordu.

Acıya kucak açarak geçmişin sözlerinin beni yaralamasına izin verdim.

Mektupların çoğu cezamın ilk yıllarındandı. Başta sadece Grace değil, birçok insan bana yazmıştı. Arkadaşlar, uzak ak-

rabalar, itfaiyeci arkadaşlar, spor salonundan tanıdıklar. Destek notları, mücadele ve sabırla ilgili alıntılar yazılı kartlar vardı.

Zaman geçtikçe ve ben kimseye cevap vermedikçe mektuplar azalmıştı. Şef Stanley gibi bazıları beni ya anlamış ya da hızlıca ümidi kesmişti. Bana bir mektup göndermiş, sonra bir daha yazmamıştı. Birçoğu aynısını yapmıştı.

Destek mektuplarına minnettardım ama beni asıl tutsak eden, göğsümdeki kayıp ve suçluluk bıçağını çevirdikçe çeviren Grace'in mektuplarıydı.

İlk yıl bana sık sık yazmıştı. Sonrasında, mektupları arasındaki zaman giderek açılmıştı. Bunu fark etmiş, ne anlama geldiğini düşünmek için kendime izin vermemiştim. İçten içe hayatını yaşamakla meşgul olduğu içindir diye düşünmüştüm. Bir de cevap yazmadığım gerçeği vardı tabii. Ama her sabah dış dünyayı düşünmeme izin verdiğim o kısa anlarda, onu hayatına devam eder hâlde hayal ediyordum. Bensiz ve mutlu.

Bu hayallere inanmaya çok ihtiyacım vardı. Onu kaybetmenin acısı büyük olsa da onun iyi olduğuna inanmaya ihtiyacım vardı.

Ama hiçbir şey düşündüğüm gibi olmamıştı. Göğsümü sızım sızım sızlatmasına rağmen kendimi Grace'in hayatının son yedi yılını okumaya zorladım.

Tilikum Üniversitesi'nde okumuş ve işletme diplomasını almıştı. Sonra birkaç farklı yerlerde çalışmış, en sonunda kasaba merkezindeki Steaming Mug'ı devralmıştı. Yazdıklarına bakılırsa işinden keyif aldığı belliydi. Artık patrondur ve dükkânda birçok iyileştirme yapmıştı.

Vay be, onunla gurur duyuyordum.

Bir kış Elijah'ın hastalandığını ninem bana haber vermişti. Zatürreeden hastaneye kaldırıldığını ve sonunda iyileştiğini duymuştum. Bilmediğim şey, bundan bir buçuk yıl sonra Grace'in, hastane masraflarını ödetmek için sorumsuz babalarını aramaya çıkmış ve adamın bir karısı ve dört çocuğu daha olduğunu öğrenmiş olmasıydı.

Bu pek çok şeyi açıklıyordu ama yine de şok ediciydi. Babasını zaten hiç sevmezdim ama Grace'in annesinin bilmeden metres durumuna düşürülmesi ve Grace'le Elijah'ın adamın saklamaya çalıştığı gizli ailesi olması? Yok artık.

Sonrasında işler daha da kötüye gitmişti. Şimdi babası hapisteydi. Uyuşturucu kaçakçılığı tarzı bir şeyden.

Tanrım.

Tüm bunlarla tek başına baş etmek zorunda kalmasından nefret ediyordum. Yanında olamamaktan.

Son birkaç yılını üvey kardeşleriyle kaynaşarak geçirmişti. Mektuplarında onlar hakkında bir sürü şey yazıyordu. Buradan yaklaşık yarım saat uzaklıktaki Echo Creek'te bir şaraphaneleri vardı ve çoğu orada çalışıyordu. Grace düğünlerinde nedimelik yapmıştı ve yeğenlerini düzenli olarak ziyaret ediyordu. Annesi bile onların annesiyle arkadaş olmuştu ve kabul etmeliyim ki bu çok hoştu.

Naomi birkaç yıl önce bir polisle evlenmişti, bunu okumak yatakta rahatsızca kıpırdanmama neden oldu. Grace adamı seviyordu, ben de annesi adına mutluydum. Ama adam buralı değildi, onu tanımıyor, benim hakkımda ne düşüneceğini bilmiyordum. Sonuçta yan komşusu bir sabıkalıydı.

Sonunda, yaklaşık bir yıl önce gönderdiği evle ilgili mektuba ulaştım. Heyecanı sayfadaki kelimelerden taşıyordu. O evin önünde birlikte durduğumuz geceyi düşünmeden edemedim. Ona âşık olduğumu söylediğim geceyi.

Ya da en azından, eski Asher söylemişti.

Onu sevmeyi bıraktığımdan değil. Bu imkânsızdı. Grace Miles'ı ölene dek sevecektim. Ama onu sevmek artık yeterli değildi. Artık başka bir kişi, başka bir şeydim.

Morarmış ellerime bakıp yumruklarımı sıktım. Son yedi yılı her şeyin bittiğini düşünerek geçirmiştim. O ise aynı yılları hiçbir şeyin bitmediğine inanarak geçirmişti.

Onun versiyonu daha iyi olurdu ama sorun şu ki bu mektupları artık var olmayan bir adama yazmıştı.

Ben artık o terk edilmiş evin önünde onu öpen Asher Bailey değildim. Ona o yüzüğü veren adam değildim. Hatta mahkemede hâkimin adam öldürmeden sekiz yıl ceza verdiği adam bile değildim.

O ölmüştü. Ben ondan geriye kalan enkazdım.

Birkaç saat geçmesine rağmen hâlâ uyumamıştım. Mektupları kaldırmıştım –kutuya güzelce geri koymuştum– ama uyukum bir türlü gelmiyordu. Grace’i düşünmekten kendimi alamıyordum. Mektuplarını ve kaçırdığım her şeyi. Hâlâ parmağından çıkarmadığı yüzüğü.

Açık pencereden bir motor sesi geldi. Bu garipti. Buralarda kimse yaşamıyordu, sadece ninem ve yanımızda Grace’in ailesi.

Ses durmadı, biri yakınlardan geçip gitmiş gibi de azalmadı. Gelen her kimse, motoru çalışır hâlde ninemin evinin önünde bekliyordu.

Kalkıp üstüme bir şeyler geçirdim ve içgüdüsel olarak ahşap zeminin gıcırdadığı noktalardan kaçınarak aşağı indim. Alt katta pencereler kapalı olduğundan ses az geliyordu ama hâlâ duyabiliyordum. Başımı kapıdan dışarı uzattım.

Evin önündeki yolda bir kamyonet durmuştu. Logan sürücü tarafındaki camdan sarkıp bana el salladı.

Burada ne halt ediyordu?

Pişman olacağım hissine kapılsam da ayakkabılarımı giyip dışarı çıktım.

“Selam, kardozor, uyanık olmana sevindim,” dedi Logan, sesini alçaltarak. Gavin yolcu koltuğundan başıyla bana selam verdi. “Biz de ninemi uyandırmadan dikkatini nasıl çekeriz diye düşünüyorduk.”

“Gecenin bu saatinde ne yapıyorsunuz?”

“Atla.” Gavin’e baktı. “Gav, sen arkaya geç.”

“O geçse olmaz mı?”

“Oğlum, geç hadi. Zaten senin işin arkada olacak.” Gavin söylenerek indi ve kamyonetin kasasına tırmandı.

“Hadi, Ash. Atla.”

“Neden?”

“Yapacak işlerimiz var. Gidelim.”

Logan’ın yüzündeki hafif sırıtışı ve haylaz bakışlarını fark ettim. Kesin bir dolap çeviriyordu, yani muhtemelen dönüp eve girsem daha iyiydi. Ama merakım sağduyuma ağır bastı. Hem zaten uyku tutmuyordu. Yolcu tarafına geçip bindim.

Logan dikkatle kamyoneti çevirdi ve ana yola doğru sürdü.

“Bana ne yaptığımızı söyleyecek misin yoksa beni kendince sınava mı tabi tutacaksın?”

“Yok, öyle bir şey değil. Uzun zaman oldu ya, katılmak istersin diye düşündük.”

“Neye?”

O bilindik kendini beğenmiş sırıtışıyla bana baktı. “Görürsün.”

Gavin arka cama vurunca camı açtım.

“Direksiyonda ben olmalıyım. Benim kamyonetim.”

“Zırlamayı kes,” dedi Logan. “Ben senden daha iyi kullanıyorum.”

“Hadi lan,” dedi Gavin. “Hem burada götüm donuyor.”

Logan dikiz aynasından ona baktı. “Mont giyseydin ya, salak.”

“Tamam, anne.”

“Görüyor musun nclerle uğraşıyorum,” dedi Logan arkasını göstererek. “Tüm organizasyonu ben yapıyorum, bir de üstüne bunun çenesini çekiyorum.”

“Hiç kendine pay çıkarma. Fikir benden çıktı. Hem de pasparlak bir fikir.”

“Göreceğiz.”

“Ne fikriymiş bu?” diye sordum.

“Koltuğunun altına bak,” dedi Logan.

Koltuğun altına uzanıp büyük sarı bir zarf buldum. Çoktan açılmıştı, bu yüzden elimi daldırıp içinden tampon çıkartmalarına benzeyen ama daha büyük görünen desteyi çıkardım. Yeşil üzerine beyaz yazılıydılar.

“Bailey Sokak, Bailey Yolu, Bailey Bulvarı.” Desteyi karıştırdım, her birinden birkaç tane vardı. “Bailey Caddesi, Bailey Avlusu, Bailey Meydanı. Bunlar ne böyle?”

“Sokak levhaları,” dedi Logan, sanki cevap apaçık ortadaymış gibi.

Bunlarla ne yapmayı planladıklarına dair iyi bir tahminim vardı. “O kadarını görüyorum. Peki neden sokak adlarını değiştiriyoruz?”

“Şu sıkık Havenlar yüzünden,” dedi Gavin.

“Ne yaptılar ki?”

“Kasabanın iki ucundaki *Tilikum’a Hoş Geldiniz* tabelalarını *Haven Kasabasına Hoş Geldiniz* olarak değiştirdiler.”

“Tanrım, o salakça yazıyı çıkarmak asırlar sürdü,” dedi Logan.

Güldüm. Ailemizle Havenlar arasındaki yıllanmış düşmanlığın hâlâ dipdiri olması şaşırtıcı değildi. Kaç kuşaktır devam ediyordu.

“Tabii buna cevap vermezsek olmaz,” dedi Gavin. “Artık kasabadaki her sokak bizim olacak.”

“Bunları nereden buldunuz?”

“Etsy’den,” dedi Logan. “Bir süre takıldığım kız eşyalarını kişiselleştirmeye bayılıyordu. Çıkartmalarını nereden aldığını öğrendim ve bunları sipariş ettim.”

“İnternette bir şey sipariş etti diye en büyük payı kendine biçiyor,” dedi Gavin. “Saçmalık.”

“Ama bilgiyi almak için Layla’ya mesaj atmak zorunda kaldım. Bu riskliydi.”

“Evet ve neticede onunla birkaç kez daha yattın,” dedi Gavin. “Çok zor olmuştur kesin.”

Logan yine sırıttı. “Doğru. Neyse, bunlar kolay kolay çıkmaz. O piçler haftalarca levhalardan yapışkan kazıyacak.”

Gavin kıs kıs güldü.

Logan döndü ve yavaşlayarak uzun bir tabelanın yanında durdu. “Bir tanesini Gav’e ver.”

Bir *Bailey Caddesi* çıkartmasını açık arka camdan ona uzattım.

“Yetişebiliyor musun?” diye sordu Logan.

“Evet, hallettim.” Gavin kamyonetin kasasında ayağa kalıp çıkartmanın arkasındaki koruyucu kâğıdı soydu, sonra da tabelanın üzerine düzgünce yapıştırdı.

Boş caddeye göz gezdirdim. “Gecenin bir yarısı ama yine de yakalanmaktan korkmuyor musunuz?”

“Pek sayılmaz. Bu gece nöbette Şerif Yardımcısı Cohen var.”

Chip Cohen bir Bailey değildi ama doğru hatırlıyorsam kız kardeşi kuzenlerimizden biriyle evliydi. Bu da onu bizden biri yapıyordu. Yine de karanlıkta görebilmek için gözlerimi kısıp caddeyi gözlemeye devam ettim.

Logan bir sonraki bloka kadar sürüp tekrar durdu. “Dostum, sorun yok. Paranoyak olma, yakalanmayacağız merak etme.”

Gavin’e bir çıkartma daha uzattım. “Yedi yılımı hapiste geçirmişim. Her şey beni paranoyak yapar.”

Tilikum’un küçük kasaba merkezinin sokaklarında dolaştık, her kavşakta durup Bailey çıkartmalarını sokak isimlerinin üzerine yapıştırdık. İlk birkaçı biraz zaman aldı ama bir süre sonra ritmi tutturduk. Logan kamyoneti pozisyona sokuyordu, ben Gavin’e çıkartmayı uzatıyordum ve o da bu onurlu görevi yerine getiriyordu.

Gerçekçi olmak gerekirse bu iş için üçüncü bir kişiye ihtiyaçları yoktu. Logan benim yaptığımı kolayca yapabilirdi.

Ve kulağa ne kadar tuhaf gelse de başım belaya girer korkusu bir yana –ki son isteyeceğim şey kanunla ters düşmekti– beni gecenin bir vakti sokak tabelalarını bozmak için uyandırdıklarına memnundum. Eskiden bu tür şeyleri sürekli yapardık.

Sola döndük ve kasabanın ortasından dolanıp giderek nehre doğru inen eğimli bir sokağa girdik. Arkamızda farlar parladı.

“Siktir. Eğilin,” diye tısladı Logan.

Ben eğilirken Gavin’in kamyonetin kasasında yere kapaklandığını duydum. “Hani yakalanmazdık?”

“Çenenin kapatırsan yakalanmayacağız.”

“Kamyonetin motoru çalışıyor.”

“Doğru. Eğilmemek daha iyi o zaman. Bir şeyler çevirmiyormuş gibi yapalım.” Yavaşça doğrulup dikiz aynasına baktı. “Boş ver, galiba gitmiş.”

Önümüzdeki köşeden başka bir araba döndü ve bir anlığına parlak farları gözlerimi kör etti.

“Bu insanlar ne sikime dolaşıyor?” diye mırıldandı Logan. “Gecenin körü.”

“Biz de buradayız.”

“Evet ama bizim iyi bir sebebimiz var.”

Araba yaklaştıkça kaskatı kesildim. Yan tarafında *Bölge Şerifliği* yazıyordu.

Araba yavaşlaya yavaşlaya nihayet yanımızda durdu ve Logan açık olan sürücü camından aşağı sarktı. “Selam, Cohen. Gece nöbeti nasıl gidiyor?”

“İdare eder,” dedi Şerif Yardımcısı Cohen. “Aa, Asher mı o?” Hay sikeyim.

“Evet. Koca herifi nihayet saldıılar.”

“Vay anasını. Selam, Asher. Evine hoş geldin.”

Cohen’a başımla selam verdim. “Sağ ol.”

Gözleri sokak tabelasına kaydı. “Görüyorum ki meşgulsünüz. Sizi tutmayayım. Selam, Gav.”

Arkama baktığımda Gavin'in elini selam verircesine kaldırdığını gördüm. Hâlâ kasada yatıyordu.

"Çıkartmaların arka kâğıtlarını ortalığa saçmayın," dedi. "Etrafı kirletmek yok."

"Emredersiniz, efendim," dedi Logan. "İyi geceler."

Cohen şapkasına dokunup selam verdikten sonra yoluna devam etti.

Rahat bir nefes verdim. "Tanrım."

"Endişelenecek bir şey olmadığını söylemiştim," dedi Logan.

"Hüküm giymiş biriyle dolaşıp kamu malına zarar veriyorsun," dedim. "Tabii ki endişeleneceğim."

Logan başını iki yana sallayıp kamyoneti vitesine taktı. "Gavin, hazır mısın?"

"Hazırım," dedi Gavin.

Tüm çıkartmaları bitirmek bir saatimizi daha aldı. Küçük bir kasaba için fazlasıyla sokak tabelası vardı. Ninemin evine dönerken Logan, Grace'in evinin köşesinde durmayı ihmal etmedi ve Evergreen Sokağı tabelasını Bailey Yolu olarak değiştirdik.

Sonunda Logan bizi tümsekli yoldan ninemin evine doğru götürdü ve atölyenin uzak tarafına park etti. Gavin arkadan atlayıp nereden geldiğini anlamadığım bir altılı bira çıkardı. Artık soru sormaya tenezzül etmiyordum.

Çakıllı patikadan, atölyenin arkasındaki tanıdık noktaya doğru yürürken ninemin özenle ekilmiş bahçesinin yanından geçtik. Gece yarısı yaptığımız yaramazlıkları kutlamak için hep buraya gelirdik, gerçi o zamanlar bira yerine genelde Sugar Shack'ten aldığımız kolalar ve şekerlemeler olurdu.

Bu bana hapse girdiğimde kardeşlerimin ne kadar genç olduklarını hatırlattı. O zamandan beri ne kadar değiştiklerini.

Açıklıkta, pürüzsüz nehir taşlarıyla çevrili bir ateş çukuru vardı. Ortasında son yakılan ateşin kömürleşmiş kalıntıları duruyordu. Hava soğuktu ama Logan da Gavin de yeni bir ateş

yakmadan oturdu. Geç olmuştu ve muhtemelen ateş yakmaya degecek kadar uzun süre burada kalmayacaktık.

Gavin cebinden bir şişe açacağı çıkarıp üç birayı açtı ve teker teker dağıttı.

“Bu gece iyi iş çıkardık,” dedi Logan, birasını kaldırarak.

Gavin ve ben şişelerimizi onunkiyle tokuşturduk.

Aldığım yudum boğazımdan akarken hafif bir yanma hissettirdim. “Tanrım, yıllardır bira içmiyorum.”

“Yıllardır yapmadığın bir sürü şey vardır herhâlde,” dedi Logan. “Geri dönmeyi garipsiyor musun?”

“Evet. Çok şey değişmiş. Hayatın bensiz devam edeceğini biliyordum ama yine de. Sizin nerede yaşadığınızı bile bilmiyorum.”

Logan birasından bir yudum aldı. “Levi’yla itfaiyeye yakın bir yere taşındık. Sonra Gavin da yanımıza taşındı, üstelik kimse onu davet etmediği hâlde.”

“İyi oldu ama,” dedi Gavin. “Ben taşınmadan önce eviniz bok gibi sıkıcıydı.”

“Evet, bir bakıma öyleydi. Levi pek de partilerin aranan adamı sayılmaz. Varsa yoksa çalışır ve...” Logan sözünü yarıda kesti ve bir saniye duraksadı. “Başka ne yapar bilmiyorum.”

“Ya Evan?”

“Onun evi kasabanın birkaç kilometre dışında. Dükkânı da orada. Motosiklet yapıyor, araba falan restore ediyor. İnsanlardan nefret ediyor, bu yüzden ona uygun bir yaşam diyebilirim.”

“Ne zamandan beri insanlardan nefret ediyor?”

Logan omuz silkti. “Hep öyle değil miydi? Köpeğiyle birlikte yaşıyor. Onu her salı ninemde akşam yemeğinde görüyoruz sadece.”

Uzun bir yudum alıp kendime bütün bunları sindirmek için zaman tanıdım. Bir şeyler yanlış geliyordu ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyordum.

“Artık onun hakkında konuşabilir miyiz?” diye sordu Gavin.

Logan dirseğiyle onu dürttü. "Hayır."

"Herkesin nerede yaşadığını falan soruyor. O yokmuş gibi davranmaya devam edemeyiz."

"Sorun değil," dedim. "Nerede yaşadığını biliyorum. Bugün oraya gittim."

"Oley be," dedi Gavin. "Sökül bakalım, dostum."

Logan iç çekip cüzdanını çıkardı ve Gavin'e bir yirmilik uzattı. "Göt."

"Ninem gibi medyumluk yeteneklerim olması benim suçum değil."

"Ne diyorsunuz siz?" diye sordum.

"Onu görmeye gitmen ne kadar sürer diye bahse girmiştik," dedi Logan. "Ben yarına oynadım. Pes etmeden önce en az bir gün dayanırsın diye düşünmüştüm."

"Levi'in tahmini neydi?" diye sordu Gavin.

"Gelecek hafta falan?"

Gavin güldü. "Kötümser puşt."

"Hepiniz puştunuz," diye homurdandım.

"Eh, bu puşt aşkın gücüne inanıyor ve bu inanç ona yirmi papel kazandırdı." Gavin yirmiliği iki eliyle gerip kaşlarını oynattı.

"Aşkın gücü mü?" diye sordu Logan. "Ne kadar boş yapıyorsun."

Gavin sırtımaya devam etti.

Logan bana döndü. "Ee, nasıl geçti?"

Sorusunu duymazdan geldim. Mesajı alıp konuyu değiştirmesini umuyordum.

"O kadar kötü mü?" diye sordu Gavin. "Kafana takma, eminim anlar. Bir dahaki sefere daha uzun süre dayanırsın."

Ona ters bir bakış attım, elim çoktan yumruk hâline gelmişti.

"Hooop." Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı, biriyle hâlâ birasını tutuyordu. "Şaka yapıyorum sadece."

Öfke patlamamı bastırmak için yavaşça nefes alıp yumruğumu gevşettim. Tabii ki sadece şaka yapıyordu. Normalde de hep şakalaşırdık. Ama benim ilk tepkim kavgaya hazırlanmak olmuştu.

Cidden boktan bir şeydi bu.

“İyi misin?” diye sordu Logan.

“Evet. Sadece onun hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Tamam. Anlaşıldı. Bu geceki yardımın için sağ ol.”

“Önemli değil. Bana ihtiyacınız yoktu gerçi. Ama bira için teşekkürler.”

“Ne demek,” dedi Logan. “Ayrıca ihtiyacımız vardı. Seni Tilikum hayatına geri kazandırmamız gerek, kardonat.”

Kafamı aşağı yukarı sallayıp bir yudum daha aldım. Tilikum hayatı böyleydi işte. Eşek şakalarıyla geçer giderdi. Burada bazı şeyler hiç değişmemişti. Ama ben değişmiştim ve artık buraya uyup uymadığımı bilmiyordum.

Vardiya çizelgesi ekranda bulanıklaştı. Son bir saattir gözle-
rimi buna dikmiş, neredeyse hiç ilerleme kaydedememiştim.
Saçmalıyordum.

Kollarımı başımın üzerine uzatarak gerindim. İşteydim, kafamı toplayıp işime odaklanmam gerekiyordu. Altımda çalışan baristaların gelecek haftanın programını öğrenmek için bekleyecek hâlleri yoktu hem de sırf –sözde– nişanlım hapisten erken çıktı ve karşılaşmamız resmen bok gibi geçti diye. Patron olmanın, şirin küçük ofisimin olması ve esnek çalışma saatleri gibi güzel avantajları vardı ama bazı şeyleri de aksatamazdım.

Program düzenleyicisinde birkaç alanı doldurup kaydettiğimden emin oldum. Muhtemelen daha sonra değişiklikler yapmam gerekecekti ama şimdilik bu kadarı yeterdi. Beynim bugün bana ayak uydurmak istemiyordu.

Telefonum bir mesajla titredi ve Cara'dan geldiğini bilerek mesaja baktım.

Cara: Hapishaneden çıkan o korkunç adam hakkında durum güncellemesi istiyorum.

Ben: Onun korkunç olduğu fikrine nereden vardın?

Cevap vermesi biraz uzun sürdü.

Cara: Kahretsin. Logan korkunç dedi. Lafımı geri alıyorum. O prens sikkafa korkunç dediğine göre kesin kedi yavrusu gibidir.

Ben: İkisi de değil ve güncel bir şey yok.

Cara: Bana bir şeyler vermek lazım. Meraktan ölüyorum resmen.

Ben: Sana zaten her şeyi anlattım.

Cara: Dünkü boktan özür denemesinden beri gerçekten onunla konuşmadın mı?

Ben: Hayır.

Cara: Şok tabancası.

Ben: Elektroşok konusunda fikrim hâlâ aynı.

Cara: Emin misin?

Ben: Evet. Akşam geliyor musun?

Cara: Muhtemelen. Aşk hayatım tam bir fiyasko ve erkekler salak olduğu için seks yapmadığım zamanlarda başka şeylerle meşgul olmalıyım.

Ben: Hepsi salak olamaz, değil mi?

Cara: Hâlâ yanıldığımı kanıtlayacak birini bekliyorum.

Ben: Haklısın. Akşam görüşürüz.

Pazartesi geceleri Tilikum'un iplik ve el işi dükkânı Knotty Knitter'da Ör ve Yudumla gecesı olurdu. Nine yıllar önce bana tığ işi öğretmiş ve beni kasabanın örgü grubuna davet etmişti. İlk başta bir grup yaşlı teyzenin çay içip örgü şişlerini tıkırdatarak kasabadaki diğer yaşlı teyzeler hakkında dedikodu yaptığı bir

ortam hayal ettiğimden şüpheyle yaklaşmıştım. Onlarla ortak noktam ne olabilirdi ki?

Ama Ör ve Yudumla düşündüğümde çok daha eğlenceli çıktı. Özellikle de Cara katıldıktan ve içki getirmeye başladıktan sonra. Teyzelerden birkaçı hâlâ Long Island buzlu çaylarının içinde aslında hiç çay olmadığını anlamamıştı bile.

Çok tatlılardı.

Telefonuma bir mesaj daha geldi, bu seferki annemdendi. Kafede olduklarını söylüyordu. Programı –tekrar– kaydettim ve ofisimden çıktım.

Annemin bu aralar ne kadar iyi görüldüğü dikkatimden kaçmamıştı. Saçları açıktı ve üzerinde şık bir hırkayla güzel bir kot pantolon vardı. Jack de onunlaydı, sivil kıyafetler giymişti. Kahverengi kırlaşmış sakalları, kalın, iri kolları olan bir adamdı. Üniforması olmasa bile polis gibi duruyordu ve elini annemin beline nazikçe yerleştirme şekli çok tatlıydı.

“Selam, millet,” dedim. “Bir masaya oturmak ister misiniz?”

Anneme ve Jack’e sarılıp boş bir masayı işaret ettikten sonra kardeşimin de yanlarında olduğunu fark ettim. Elijah birkaç adım geride duruyordu, yüzü kapüşonun içine gömülmüş, elleri ceplerindeydi.

“Hey, Eli.”

“Selam.”

Son zamanlarda ondan aldığımız cevaplar tek kelimeden ibaretti, dolayısıyla bu tavrının canımı sıkmasına izin vermedim.

“Bir şeyler ister misiniz?” diye sordum yerimize otururken.

“Sağ ol ama birkaç dakikadan fazla kalamayız,” dedi annem. “Kasaba merkezindeydik, uğrayıp bir selam verelim dedik.”

“İyi ki uğradınız.”

“Sokak tabelaları hakkında herhangi bir şey biliyor musun?” diye sordu Jack.

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Onları bu sabah görmüştüm –hatta benim sokağымda bile bir

tane vardı— ama kimin yaptığını bilmiyordum. Gerçi tahmin etmek zor değildi. Bu işin altında resmen Logan ve Gavin’in imzası vardı. Muhtemelen Levi’in da.

“Hiçbir fikrim yok.”

Tek kaşını kaldırdı. “Emin misin?”

Annem elini onun koluna koydu. “Bence bu konuda endişelenmene gerek yok.”

“*Sen* bir şeyler biliyor musun?” Anneme baktı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi.

“Hayır ama altı üstü çıkartma yapıştırmışlar. Birileri söker nasılsa.”

“Ah şu kasaba,” diye mırıldandı Jack.

Elijah’la göz göze geldim ve ona göz kırpmaya karar verdim. Bunu komik bulacağı kesindi. Ama gülümsemedi.

“Buraya uğramamızın sebebi bu değil,” dedi annem. “Dün Nine’yle konuştum. Asher’ın eve döndüğünü söyledi.”

“Evet, onu görüp görmediğini merak ediyordum.”

Annem başını iki yana salladı. “Hayır, gerçi eski kamyonetin ön tarafa park edildiğini gördüm ve kimin kullandığını merak ettim.”

Parmaklarımı masada tıkırdattım. Annemle pek detaylara girmek istemiyordum. Asher’ı severdi ama benim için de endişelenirdi. Ki bu anlaşılabilir bir şeydi, sonuçta onun kızıydım. Ama şu anda ne diyeceğimi bilmiyordum. Fazla uzatmamaya karar verdim.

“Evde artık. Erken tahliye olmuş ve tabii ki bu harika bir haber. Bu aralar... alışmaya çalışıyor.”

“Mantıklı. Eminim zor bir alışma süreci olacak.”

“Kesinlikle zor olacaktır,” dedi Jack. “Her şeye yeniden alışmak için zamana ihtiyacı var.”

Jack’le göz göze geldim ve ona minnettarlıkla gülümsedim. Asher’la hiç tanışmamıştı ama tabii ki Bailey ailesini tanıyordu. Bana ne olduğunu —Asher’ın neyi neden yaptığını— biliyordu.

Açıkça söylemese de Asher'ın hapse girmemesi gerektiğini düşündüğü izlenimini almıştım.

Haklıydı da. Girmemesi gerekirdi. Ama artık bunu düşünmenin bir anlamı yoktu.

“Sen görüştün mü?” diye sordu annem.

“Biraz. Dün konuştuk. Onu görmek güzeldi tabii.”

Elijah hâlâ tek kelime etmemiştii. Asher'ı hatırlayıp hatırlamadığından bile emin değildim. Asher içeri girdiğinde o dört yaşındaydı ve olan bitenlerin çoğunu ondan gizlemiştik. Artık neler olduğunu ya da en azından on bir yaşındaki bir çocuğa uygun versiyonunu öğrenmiştir diye tahmin ediyordum. Muhtemelen pek de ilgi çekici bulmuyordu.

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi annem. “Neyse, biz artık gidelim. Okulda toplantımız var.”

Hepimiz kalktık ve önce Jack'e, sonra anneme sarıldım. Elijah usulca kapıya yöneldi, ben de üstüne gitmedim. Bu aralar sarılmaktan hoşlanmıyordu.

“Eğer Asher'ı bizden önce görürsen, eve dönmesine sevindiğimizi söyle,” dedi annem.

“Söylerim.”

Vedalaştık ve gidişlerini izledim. Annem Asher'la görüşmemle ilgili soru sormadığı için minnettardım.

Knotty Knitter, Alım Çalım Berber Dükkânı'nın önündeki pin-up kızı heykelinin hemen yukarısındaki sokaktaydı. Arabamı park ettim ve kolumda yün ve tığ işlerimle dolu çantayla içeri girdim.

Ör ve Yudumla, mağazanın arka tarafında, iplik ve çeşitli dikiş ve el işi malzemelerinin bulunduğu koridorların arkasında yapılıyordu. Uzun yıllar kullanılmaktan eskimiş, birbiriyle uyumsuz koltuklar ve bir kanep, çember şeklinde dizilmişti.

Hemen yanlarında Jessie Montgomery'nin –Knotty Knitter'ın sahibi ve mahallenin el işi dehâsı– atölye çalışmaları ve dersler verdiği büyük bir masa vardı.

Kocaman sehpanın üzerinde, muhtemelen Tillie Bailey-Linfield'in ikramı olan özenle dizilmiş birkaç atıştırılmalık tabağı duruyordu. Tillie emekli bir piyano öğretmeni idi ve Asher'ın büyük halasıydı. Ev sahipliği yapmayı kasaba dedikodusundan bile daha çok severdi.

Kucağındaki örgü yığınının başını kaldırıp bana baktı ve kaşlarını havaya kaldırdı. Amy Garrett'la bakıştı, o da bu imalı bakışı Violet Luscier'e aktardı.

Sorumun cevabını almıştım. Asher'ın döndüğünü biliyorlardı.

“Merhaba, hanımlar.” Çantamı yere bırakıp koltuklardan birine yerleştim.

Benimle kibarca selamlaştılar. Marlene Haven'a başımla selam verdim o da bana içten bir gülümsemeyle baktı.

İlk Ör ve Yudumla toplantımda öğrendiğim en şaşırtıcı şey, grubun yaşlı teyzelerden oluşmadığı değildi –ki Amy Garret benden sadece birkaç yaş büyüktü ve daha genç üyelerimiz de vardı ve katılımcılar haftadan haftaya biraz değişirdi– beni en çok şaşırtan şey, bu küçük grubun Bailey-Haven düşmanlığının dükkânın dışında bırakıyor olmasıydı. Meşhur Haven kardeşlerin –tabii kız kardeşleri Annika'nın da– annesi Marlene Haven grubun düzenli bir üyesiydi.

Kimse şüphelerimi doğrulamamıştı ama ben Ör ve Yudumla'nın on yıllar önce Tilikum'un kadınlarının, özellikle de düşmanlık kasabaya iyice zarar vermeye başladığında, bu kan davasını aşmak için düzenlendiğinden emindim. İşler kontrolden çıkmaya başladığında, üyeler burada yıpranmış koltuklarda oturup sessizce ve son derece kibarca her şeyi düzene sokardı.

İlk geldiğim andan itibaren önemli bir kasaba sırrına ortak edilmiş gibi hissetmiştim. Nine laf arasında, Ör ve Yudumla'nın kutsal kuralının basit ama kesin olduğundan bahsettiğinde hiç

şaşırmamıştım: Ör ve Yudumla'da konuşulanlar Ör ve Yudumla'da kalır.

"Nine yok mu bu akşam?" diye sordu Violet. Nine'yle akrabaydı ama tam olarak nereden olduğunu bilmiyordum. Asher ona "hala" derdi ama ailesinin o tarafında, gerçek akrabalık bağları ne olursa olsun herkes ya kuzen ya hala ya da amcaydı. Gözleri Nine'ninkiler gibiydi –neredeyse siyah denecek kadar koyu– ve ellili yaşlarında olmasına rağmen cildi muhteşem bir şekilde pürüzsüzdü.

"Galiba yok," dedim. "Bugün onunla hiç konuşmadım."

"Herhâlde başka işlerle meşguldür, haberler büyük ne de olsa." Violet mavi bebek beresini örmeye devam etti.

"Ah, Violet," dedi Tillie. "Bir kurabiye al."

"Yıllardır bu kasabada olan en büyük olay hakkında konuşmayacak mıyız yani?"

"Herkes gelene kadar bekle."

Gözlerimi devirdim ve geçen hafta başladığım gri-yeşil bereyi örmeye koyuldum. Bazen arkadaşlara ya da aileye hediye edilecek parçalar yapardık ama çoğunlukla ihtiyaç sahibi ailelerin bebek ve çocukları için bereler, atkılar ve battaniyeler örerdik. Dağlarda kışlar soğuk geçerdi, kasabadaki her çocuğu sıcak tutmak için elimizden geleni yapıyorduk.

Ön kapının çanı çınladı ve Cara dükkâna girdi. Çantasından yarım kalmış bir atkı –ya da belki de bir bereydi, anlamak zordu– sarkıyordu. Diğer elinde yalıtımlı bir soğutucu çanta taşıyordu. Kızıl saçları açıktı ve üzerinde vücuduna oturan siyah bir gömlek, kısa paça bir kot ve parlak kırmızı topuklular vardı.

Soğutucuyu yere bıraktı, sonra kendini bir koltuğa bıraktı ve çantasını özensizce yanına attı. "Hanımlar."

"Ne ayakkabılar ama," dedi Tillie, tel çerçeveli gözlüklerini düzelterek. "Bunlarla yürümeye kalksam oracıkta yere devrilirim."

Cara ayaklarını karşıya uzattı. “Çok tatlılar, değil mi? Bugün dolabımda buldum. Yemin ederim ne zaman aldığımı dahi hatırlamıyorum ama iyi ki almışım.”

“Bir ara bana ödünç vermelisin,” dedim.

“Ne zaman istersen, yavru ördeğim.” Soğutucuyu açtı, bardakları dizdi ve büyük paslanmaz çelik termosundan içecekleri doldurmaya başladı. Başka bir kaptan buz ekledi, her bardağı bir dilim limonla süsledi ve dağıttı.

Long Island buzlu çaylarımızı yudumlayarak –Cara gerçekten harika kokteyl yapıyordu– örgülerimizi örerken oda sessizleşti. Gözler ara sıra bana kayıyordu, birinin Asher konusunu açmasını bekliyorlardı. Tilikum’da şu an en bomba dedikodu konusuydu bu. Ör ve Yudumla’da mutlaka konuşulmalıydı.

Cara yanımdaki koltukta yayılmış, çantasına hiç dokunmamıştı. Kimse örgüsüne neden devam etmediğini sormadı. Hepimiz bu işte ne kadar berbat olduğuna biliyorduk. Cara’nın el becerisi en fazla Instagram’a havalı kombin fotoğraflar atmaya yetiyordu.

“Hadi, Grace,” dedi Violet sonunda sessizliği bozarak, “Bunu kaynağından duymamız gerek. Asher’ın hapisten kaçtığı doğru mu?”

“Tabii ki kaçmadı,” dedi Amy. Sekiz yaşından küçük dört oğlu vardı ve her daim uykuya muhtaçmış gibi görünürdü. “Kaçsaydı saklanıyor olurdu. Ev hapsinde olduğunu ve şu elektronik kelepçelerden takması gerektiğini duydum. Bu yüzden onu neredeyse hiçbirimiz görmedik.”

“Kardeşleri efsanevi Montgomery hazinesini bulmuş, hazine o kadar büyükmüş ki abilerini hapisten çıkarmaya yetmiş. Ben öyle duydum,” dedi Cara dümdüz bir sesle.

Ona ters ters baktım.

Pis pis sırıttı.

Tillie dilini şaklattı. “Herkes bilir ki Montgomery hazinesi diye bir şey yok.”

“Dur bir dakika, Tillie,” dedi Violet. “Bazı hikâyelerin içinde gerçeklik payı vardır.”

“İhtiyar Harvey Johnston gibi konuştun,” dedi Tillie.

“Bilemiyorum. Bence Violet haklı olabilir,” dedi Marlene. Koyu mavi okuma gözlüğünü takmıştı ve konuşurken işinden başını kaldırmıyordu. “Montgomery servetiyle ilgili o eski hikâye, yalnızca bir hikâyeden ibaret değil gibi. Kimse gerçeği öğrenebilecek mi bilmiyorum ama en azından bir zamanlar öyle bir servet *vardı* bence.”

“Montgomery servetinin gerçek olup olmadığını ya da eskiden var olup olmadığını bilemem,” dedim. “Ama Bailey kardeşlerin hiçbir şey bulmadığını, kimsenin kimseye rüşvet vermediğini ve Asher’in kaçmadığını söyleyebilirim. Vali af çıkardı ve davanın koşulları göz önüne alınarak cezasının yeterli olduğuna karar verildi.”

“Demek öyle,” dedi Tillie. “Yemek götürenler oldu mu?”

“Adam hapisten çıktı, hastaneden değil,” dedi Violet. “Niye yemek götürelim ki?”

“Bu da yaşamsal bir geçiş sonuçta,” dedi Tillie. “Zor zamanlarda herkesin sıcak bir yemeğe ihtiyacı olur.”

“Güzel fikir aslında,” dedi Marlene.

“Peki düğün ne zaman?” diye sordu Amy. “Bir tarih belirleyecek misiniz?”

Yüzümün bembeyaz kestiğini ve ellerimin hareketsiz kalıp kucağıma düştüğünü hissettim.

“İnanmayacaksınız belki ama aceleleri yok,” dedi Cara rahat bir tavırla. “Bence akıllıca. Başkası olsa yeniden birlikte olmaya alışmadan evliliğe atlayıverirdi. Bir süre durup ilişkilerinin üzerine gitmemek şimdilik en doğru karar.”

Ona sonsuz minnettarlıkla gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

“Mantıklı sahiden,” dedi Amy, başını bilgece sallayarak. “Aferin size.”

Grubun geri kalanı da mırıltılarla onayladı.

İnsanların arkamdan neler söylediğini biliyordum. Bu kadınlar değil belki, onlar beni gerçekten tanıyordu. Ama kasabadaki diğer insanlar Asher’i beklediğim için bana aptal gözüyle bakıyordu.

Çoğu zaman başkalarının ne düşündüğü umurumda olmazdı ama şu anda çok hassas bir ruh hâlindeydim ve ihtiyacım olan son şey bana acımalarıydı.

Cara bana doğru eğilip sesini alçalttı. “Bu arada, hapis-ten kaçtığı söylentisini ben başlattım. Kulağa havalı geldiğini düşündüm ve dedikodu dönüp dolaşıp bana gelecek mi diye merak ettim.”

“Çok kötüsün.”

“Biliyorum.”

Telefonum ötünce bakmak için elime aldım. Tanımadığım bir numaradan mesaj gelmişti.

Ben Asher. Artık telefonum var.

Dudaklarım bir gülümsemeyle seğirdi. Bu çok küçük bir jestti, gerçekten minicikti. Pek bir anlamı yoktu. Bana telefon numarasını vermekle düğün tarihi belirlemek arasında dağlar kadar fark vardı. Ama bu da bir şeydi. Son birkaç günden sonra kabulümdü.

Yeniden ninesiyle yaşayan koca adam olmamın geçici çözümlü kendimi faydalı kılmaktı. Öylece oturmak beni kısa süre sonra çıldırtacağından kendimi meşgul etmenin yollarını buldum. Ninemin evi, yüz yılı aşkın süredir ayakta olduğunu düşünürsek, kötü durumda sayılmazdı ama her daim ilgilenilmesi gereken şeyler olurdu.

Dünü alt kattaki banyonun damlayan musluğunu tamir ederek ve kilere birkaç raf monte ederek geçirmiştım. Bugünse arka sundurmanın üzerine yeni bir kat cila sürmüş ve yakacak kütük kesip istiflemeye başlamıştım. Cayır cayır yakan bahar güneşi tepemde yükseldiğinden ter içinde kalmıştım. Ama ayaklarımın yere sağlam basmasını sağlayacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Çalışırken uzun vadeli bir plan oluşturmaya çalıştım. Ama kolay değildi. Her şey dönüp dolaşıp tek bir hayati soruya dayanıyordu: Kendime nasıl bir gelecek kuracaktım?

Buna verecek bir cevabım yoktu.

Kaldığım yerden devam etmek hiçbir zaman bir seçenek olmamıştı. Ağır suç sicili itfaiyecilikten otomatik elenme sebebiydi. Üniversite diplomam da yoktu ama zaten olsa da bir işe yaramazdı. Muhtemelen okula geri dönmenin bir yolunu

bulabilirdim ama hangi amaçla? Benim tek istediğim itfaiyeci olmaktı ve o hayal çok uzun zaman önce ölmüştü.

Kısa vadeli planlara odaklanmak daha kolay olsa da pek umut verici değildi. Sıfırdan başlıyordum, elimde hiçbir şey yoktu. İşim yoktu, param yoktu, üzerime doğru düzgün oturan bir kıyafetim bile yoktu. Derin bir çukurdan tırmanmaya çalışıyordum sanki. O kadar dipteydim ki gökyüzü tepemde iğne deliği kadar görünüyordu.

Ama yapabileceğim tek bir şey vardı. Tırmanmak.

Aslında tam olarak *hiçbir şeyim* yok denemezdi. Ninem sayesinde başımın üstüne bir çatı, güvenle demir atabileceğim bir yer vardı. Dedemin eski kamyonu tam bir hurdaydı ama iş görüyordu, en azından istediğim yere gidebiliyordum.

Dün öğleden sonra mutfak masasında gizemli bir şekilde eski bir dizüstü bilgisayar belirmişti. Kimin getirdiğini bilmiyordum, ninem de bu konuda hiçbir şey bilmediğini iddia etti. Tahminim Evan'dı ama kimseye görünmeden gelip gitmişti. Daha sonra da Levi sessizce gelmiş, tüm dakikalarını bitirmememi söylediği yapışkan bir notla beraber bir telefon bırakmıştı.

Baltayı savurdum, çatırdayarak odunun derinliklerine saplandı. Hâlâ aileme karşı duyduğum minnetle boğuşuyordum ve bu, içimde için için yanan öfke ve kızgınlık –ve paranoya– ile hiç uyuşmuyordu. Böyle şeylere alışkın değildim.

Gerçi bunlar, içimi kemiren umutsuzluk duygusundan daha iyiydi. Kıcıımı yere yapıştırıp birinin mahvolmuş hayatımı düzeltmesini bekleyecek değildim ama suda sürüklenir gibi amaçsız hissetmekten de nefret ediyordum.

Kıyafetlerim terden tenime yapışmıştı, baltayı indirdim ve tişörtümü sıyırıp üzerimden çıkardım. Dün gece iyi uyuyamamıştım ve günün sonu yaklaşırken yorgunluk beni ele geçiriyordu. Gerçi yıllardır düzgün uyuyamıyordum, yani bu yeni bir şey değildi. Ama sürekli panik hâlinde uyanıyor, nerede olduğumu idrak edemiyordum.

Tişörtle yüzümü silip bir kenara fırlattım. Aklımı her şeyden çok Grace meşgul ediyordu. Bana baktığında ne görüyordu? Gerçeği görebiliyor muydu? Anlıyor muydu?

Sırtım karıncalandı ve birden izlendiğim hissine kapıldım. Damarlarımda adrenalin patladı, kalbim küt küt atmaya başladı ve içgüdüsel olarak ellerimi yumruk yaptım. Bu histen aşırı nefret ediyordum. Dişlerimi sıktım, mantiken gerek olmadığını bilsem de kavgaya hazırdım. Artık *orada* değildim ama içgüdülerim hâlâ çok güçlüydü.

Hızla döndüğümde onunla yüz yüze geldim...

Kahrolası bir sincaptı.

Bir kütüğün üzerinde oturmuş, kabarık gri kuyruğunu seğirtiyordu. Tombul küçük bir piçti, belli ki karnını doyurmanın yollarını bulmuştu.

Derin bir nefes verip gevşedim, kendimi salak gibi hissediyordum. Ne bekliyordum ki, boynunda dövmeleeri olan bıçaklı bir herif mi? Tanrım.

“Ne bakıyorsun?”

Ürkmedi bile, sadece kuyruğunu seğirtti.

“Ne beklediğini bilmiyorum. Bende yiyecek bir şey yok.”

Buralarda bir sincap gördüğünüzde mutlaka çevrede daha fazlası var demekti ama etrafta tüylü yandaşlar göremedim. Çocukken, lanet olası sincaplar sayısız kez atıştırmalıklarımızı çalmıştı. Sandviçini çalıp sen daha ne olduğunu anlamadan ağaca tırmanabilen çevik, küçük şerefsizler.

Sincap boncuk gibi siyah gözleriyle bana bakmaya devam ederek beni geriyordu ama muhtemelen zararsızdı. Onu görmezden gelip odun kesmeye döndüm.

Birkaç parça daha kestikten sonra kütükleri odun yığınınına dizdim. Kollarım ve sırtım ağrıyor, karnım açlıktan gurulduyordu. Bir gün için muhtemelen yeterince iş yapmıştım, bu yüzden baltayı ve yarma baltasını kulübeye kaldırdım. Ninemin tavukları gıdaklıyor ve toprağı eşeliyordu. Durdum ve onları geceleri

yırtıcılardan koruyan kümese baktım. Kümes kötü değildi ama küçüktü. Nineme daha büyük bir kümes isteyip istemediğini sormalıydim. Böylece yapacak bir işim daha olurdu.

Tişörtümü almak için odun yığınının geri döndüm ama bıraktığım yerde yoktu. Bu garipti. Başka bir yere mi koymuş-tum? Birkaç dakika, giderek kafam karışırken etrafı aradım. Tam buraya bırakmıştım ve burada başka kimse yoktu.

Tanrım, deliriyordum.

Arka kapı açıldı ve ninem verandaya çıktı. Tavuklar ona bakıp gıdıkladı.

“Ayıcık, içeri girip temizlensen iyi olur.”

“Ben de tam içeri girmek üzereydim.” Tekrar etrafıma bakındım.

“Bir şey mi kaybettin?”

“Tişörtümü.” Etrafımda döndüm. “Tam burada çıkarmıştım ama şimdi yok. Sen almadın, değil mi?”

“Hayır. Muhtemelen sincaplar almıştır.”

Kaşlarımı çattım ve dönüp dereye doğru baktım.

“Bir sincap neden tişört çalsın ki? Bunun normal olduğunu sanmıyorum.”

“Bu kasabadan gerçekten normal şeyler mi bekliyorsun?”

Haklıydı. Midem, kaybolan tişörtün gizemini bastıran bir aciliyetle guruldayınca aramayı bıraktım ve verandanın basamaklarını çıktım. “Sanırım hayır.”

“Belki de Sasquatch’ın yeni bir tişörte ihtiyacı vardı. Seninki muhtemelen ona uyacak az sayıdaki tişörtten biridir.”

“Yani sincaplar artık Sasquatch’a mı çalışıyor?”

“Öyleyse bu birçok şeyi açıklar.”

Başımı sallayarak içeri girdim ama Sasquatch’ın gerçek olmadığını belirtmeye gerek duymadım. Ninem bu eski mitlere ve hikâyelere gerçekten inanıyor muydu yoksa milletle dalga geçmek için inanıyormuş gibi mi yapıyordu, emin değildim. Ama Sasquatch’ın Tilikum eteklerindeki dağlarda yaşadığında

hep ısrar etmişti. Sasquatch'ın bir sincap ordusunu komuta ettiği fikriyse yeniydi. Bu, ninem gibi birine göre bile tuhaftı.

Dolaptan bir tencere çıkardı ve ben de vahşı bir hayvan gibi koktuğumu söylemesini beklemeden doğruca üst kata duş almaya çıktım.

Su, yorgun vücuduma iyi geldi. Sıcak bir duşta gevşemek, bir daha asla hafife almayacağım bir lükstü. Sıcak suyun altında durdum, sırtım ve omuzlarımdaki gerginliği almasına izin verdim.

Yıkandıktan sonra odamdaki kolide temiz kıyafet aradım. Tişört çok sıkıyordu ve izi çıkmasın diye kollarını yukarı kıvrırmak zorunda kaldım.

Mutfaktan sesler duyunca kimin geldiğini merak ettim. Tek kişiden fazlaydı, muhtemelen birkaç kişiydi. Merdivenin başında duraksadım, inmeye istekli değildim. Yapmak istediğim en son şey sosyalleşmekti.

Ama yemek kokusu burnuma çarpar çarpmaz artık bu onları umursamaz oldum. Eğer bu kızarmış ekmek kokusuysa ninem muhtemelen beni aşağı çekmeye çalışıyordu.

İşe yaradı.

Neyse ki mutfak sadece kardeşlerimle doluydu. Buna katlanabilirdim.

Levi ve Gavin masada otururken, Logan kalçasını tezgâha dayamış, kocaman bir kızarmış ekmek yığınınına uzanabilecek mesafede duruyordu. Evan odanın ortasında, adımının yarısında donmuş hâlde duruyordu, sanki bir şey yapıyormuş da beni görünce durmuş gibi.

Hatta diğerleri de bana garip garip bakıyordu.

“Ne oldu? Burada olduğumu unuttunuz mu?”

“Hayır.” Logan ekmeklere uzanınca tahta kaşık elinin sırtında şakladı. “Ahh.”

Ninem kızarmış ekmek tabağını Logan'dan uzaklaştırdı.

Logan yer değiştirip masadakilere katıldı ve ben neden ninem dışında herkesin bana garip garip baktığını anladım.

Grace, ninemin yanında durmuş, ocaktaki büyük tencerede bir şeyler karıştırıyordu. Omzunun üzerinden bana baktı ama bir şey söylemedi.

Siktir.

O an ergenliğime döndüm; tam bu mutfakta durmuş, daha genç bir Grace'e bakıyordum. Çocukluk arkadaşına karşı duygularımın değiştiğini fark ettiğim andı bu. Çıkmaya başlarsak ve işler yürümezse ne olacağı konusunda endişeleniyordum. Ailelerimiz çok yakındı, nasıl olacaktı? Böyle bir riski göze alabilir miydim?

Her iki aileye karşı hissettiğim sorumluluk duygusu beni frenlemişti – ama bir yere kadar. Şimdiyse yıllar önce korktuğum şeyle yüzleşiyordum. Benimle Grace arasındaki şey –onun hatası olmasa da– yürümemişti ve yürümeyecekti. Onu kendi pisliğimin içine sürükleyemezdim, yürüdüğüm karanlık yolda yürümesini isteyemezdim. Bunu istemem imkânsızdı.

Ama işte buradaydı, ninemin mutfağında yemek karıştırıyordu. Bugünün salı olduğunu, salı akşamları toplu yemek yendiğini ve Grace'in ben yokken muhtemelen her hafta bu yemeklere katıldığını anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

Siktir, nasıl bir karmaşanın içindeydik.

“Güzel, giyinmişsin.” Ninem kızarmış ekmek yığınınına bir dilim daha ekledi ve ellerini önlüğüne sildi. “Benim için markete gider misin, Ayıcık? Çorba yapacağım da krema bitti.”

“Olur, tabii.”

“Grace de seninle gelsin.”

Ensemi ovuşturdum. “Gerek yok nine, markete nasıl gideceğimi hatırlıyorum.”

“Hı hı.” Grace'in elindeki kaşığı aldı. “Acele edin. Bu hayvanların önüne kızarmış ekmeği bir bıraktım mı beş saniye dayanmaz. Zamanında dönmezseniz suç sizin.”

“Ne kadar incedin, Nine,” dedi Grace ve kapıya yöneldi. “Hadi, ben sürerim.”

Derin bir nefes verip peşinden gittim.

Asher arabama bindi ve koltuğu biraz arkaya aldı. Motoru çalıştırıp emniyet kemerimi takarken içimde kopan fırtınayı gizlemek için yüz ifademi olabildiğince nötr tutmaya çalıştım.

Bu akşam hiç gelmesem mi diye düşünmüştüm. Nine'nin salı yemeklerini neredeyse hiç kaçırmazdım ama bu akşam kararsız kalmıştım. Bana yeni numarasını vermek için attığı mesaj dışında, pazar gününden beri Asher'la konuşmamıştık. Aramız güllük gülistanlık olmaktan çok uzaktı ve koca bir hata yapmış olabileceğim düşüncesi midemi bulandırıyordu.

Belki de Asher haklıydı, belki de hayatıma devam etmeliydim.

Yüzüğü hâlâ parmağımda parlıyordu. Henüz çıkarmamıştım ama salak da değildim. En azından katıksız salak değildim. Bunca zaman gözlerinde acıma ifadesiyle kolumu sıvazlayıp benim için *endişelendiklerini* söyleyenler gayet haklı olabilirdi. Belki de Asher'ın sessizliği kendini koruma içgüdüsünden değil, aramızdaki şeyin bittiğini kafama sokmak istemesindendi. Hapis cezası gerçekten de ikimizin sonu olmuştu.

Duygusal yanım top gibi kıvrılıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istiyordu. Mantıklı yanımsa birimiz diğerine defolup gitmesini

söyleyip her şeyi bitiren bir konuşma yapana kadar hüküm vermemem gerektiğini söylüyordu.

Ya inatçı yanımdı? O yanımdı her şeyden çok öfkeliydi.

Arabayı markete doğru sürerken Asher hiçbir şey söylemedi, sadece pencereden dışarıyı izledi. Acaba şimdi her şey ona ne kadar farklı görünüyordu. Tanıdık bir şeyler görüyor muydu? Yoksa Tilikum artık ona ev gibi gelemeyecek kadar değişmiş miydi?

Ya da belki de Asher o kadar değişmişti ki burası asla ona ev gibi gelmeyecekti.

Ona yan ve kaçamak bakışlar attım. Geniş omuzlarına, geniş göğsüne. Kalın bacaklarının üzerinde duran ellerine. Morarıp şişmiş parmak eklemlerine. Alnındaki bantlı keşiğe.

Koltukta hafifçe kıınıldandı ve bu ufıcık hareket bile bana başka bir yanımdı hatırlattı; üzgün ya da öfkeli olmayan, sorun çözmeyle de ilgilenmeyen bir yanımdı.

O yanımdı şu an Asher'ı bir uyuşturucu gibi arzuluyordu.

Onu ilk iki karşılaşmam duygusal olarak öyle yoğun ve karmaşıktı ki daha ilkel, daha fiziksel tepkilerimi bastırmıştı. Şimdi sakinleşmişim ve onunla kapalı bir alandaydım. Saçları nemliydi, tertemiz kokuyordu ama arabayı kenara çekip kucağına atlama dürtüme karşı koymak zorundaydım.

Aslında bunu gayet de yapabiliirdim. Yalnız kalma ihtimalimizin yüksek olduğu تنها bir yola sapmak için bir bahane uydurabiliirdim. Ağır bir ret yeme riskini göze almış olurum ama tişörtümü çıkarıp memelerimi yüzüne dayasam ne yapardı ki? Bana gerçekten dur der miydi?

Bu fikri düşünür düşünmez aklımdan uzaklaştırdım. Onu çok iyi tanıyordum. Asher manipüle edilmekten nefret ederdi ve savunma hatlarını cinsel taarruzla aşamazdım. O an pes etse bile sonrasında benimle arasına çok daha büyük mesafe koyar, ikimizi eskisinden beter bir duruma sokardı.

Bu noktada, ona hâlâ fiziksel olarak çekim hissediyor olmak benim için işleri daha da karmaşık hâle getiriyordu. Şüphe, uzun zamandır sıkı sıkıya sarıldığım kararlılığımı savaş açmıştı. Bunu kabul etmekten nefret etsem de artık var olmayan bir hayale tutunmuş olabileceğim gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım. Üstelik onu bu kadar şiddetli arzulamak, kafamı daha da karıştırmaktan başka işe yaramıyordu.

Doğa'nın Sepeti Market'in otoparkına girip bir yer buldum. Telefonumun ekranı bir bildirimle aydınlanınca bakmak için kaydurdum. Grup sohbetimize üvey kardeşim Cooper'dan mesaj gelmişti. Açar açmaz kahkahayı bastım. Asher kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Kusura bakma. Cooper yazmış da. Abilerimden biri. Gerçi sen bu hikâyeyi bilmiyorsundur."

"Hayır, biliyorum. Mektuplarını okudum."

"Hepsini mi?"

Başıyla onayladı.

"Ha. Tamam, eh... İyi olmuş." Telefonumu görebilmesi için ona çevirdim. "Cooper ve eşi Amelia'nın ikizleri var. Bana bunu göndermiş."

Fotoğrafta Cooper'ın oğulları birbirine eş zıpzip koltuklarında mışıl mışıl uyuyordu. Alınlarına mısır gevreği tanelerinden kuleler dizmiş, mesaj kısmına da *yeni rekor* yazmıştı.

"Neden kafalarında mısır gevreği var?"

Omuz silktim. "Cooper işte. Onu anlamak için tanımak gerekiyor."

Başka bir mesaj daha geldi, bu seferki Leo'dandı. O da uyuyan oğlunu çekmişti ama bebeğin alnında daha da yüksek bir mısır gevreği kulesi vardı. Mesajda *al sana rekor, Coop* yazıyordu.

"Bu da diğer yeğenim."

Acaba Roland'ın da kızının alnına mısır gevreği dizip fotoğrafını atması ne kadar sürecekti. Roland'ın böyle şeylere

katılacağını düşünmezdim –ailenin en ciddi ferdiydi– ama üçü haftalardır birbirlerini alt etmeye çalışıyordu. Hem saçma hem de aşırı sevimli bir şeydi.

“Kaç tane yeğenin var?” diye sordu Asher.

“Bir düşüneyim... Roland ve Zoe’nin şimdi iki çocuğu var. Cooper ve Amelia’nın ikizleri var. Leo ve Hannah’nın da iki çocuğu var. Kız kardeşim Brynn ve kocası Chase de ilk bebeklerini bekliyor. Yani altı ama yakında yedi olacak.”

İçimde yükselmeye çalışan kıskançlık duygusunu inatla bastırdım. Kardeşlerim adına mutluydum. Hepsi bu mutluluğun her damlasını ve daha fazlasını hak ediyordu. Ama son birkaç yıldır hepsinin evlenip aile kurduğuna şahit olmuştum. Bense parmağımda belki de hiçbir anlam taşımayan bir yüzükle hâlâ yerimde sayıyordum.

Asher ve ben muhtemelen şimdiye çoktan çocuk sahibi olurduk ve o çocukların birlikte büyüyeceği bir sürü sevimli kuzeni olurdu.

Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışarak telefonumu kenara koydum. Sahip olmadığım şeyler için kederlenmenin hiçbir faydası yoktu.

“Artık inip markete girsek iyi olur.” Emniyet kemerimi açtım. Asher ellerini bacaklarında gezdirdi, çenesi kaskatı kesildi.

“İyi misin?”

Gözlerini karşıya dikip yavaşça başını aşağı yukarı salladı.

“Evet. İyiyim.”

Kendimi durdurumama fırsat kalmadan elimi koluna koydum. İyi değildi. “Emin misin? Pek iyi görünmüyorsun.”

“Gülünecek hâldeyim. Altı üstü bir market.”

“İlk kez mi dışarı çıkıyorsun?”

Hâlâ yüzüme bakmıyordu, sadece başıyla onayladı.

Kolunu hafifçe sıktım. Taş gibiydi, gerginlikten kaskatı kesilmişti. “Sorun değil. Acele etme.”

Bir an arabadan inmeyeceğini düşündüm ve o anda içimi garip bir panik dalgası kapladı. Markete tek başıma girmek zorunda kalacaktım.

Bu tabii ki sorun değildi. Ben iyiydim. Yedi yıl hapis yatan ben değildim.

Derin bir nefes verip kemerini çözdü. “Hadi gidelim.”

“Emin misin?”

“Evet.”

Arabadan indik. Onun için duyduğum endişe, tek başıma gitmek zorunda kalmadığım için hissettiğim rahatlamayı bastırdı. Hapishane hayatından dış dünyaya geçişle ilgili elime ne geçtiyse okumuştum ve çoğu mahkûmun başlarda günlük işlerde zorlandığını biliyordum. Bu muhtemelen beklenen bir şeydi.

Nine kremaya ihtiyacı olduğunu söylediği için doğruca süt ürünleri bölümüne yöneldim. Asher yakınımda, her an bir terslik çıkacakmış gibi gözleriyle reyonları tarıyordu. Bir kutu krema aldım ve kasaya gittik. Önümüzde bir kişi vardı, bekledik.

Otoyolun hemen çıkışındaki benzinliğin sahibi altmışlarındaki Gil Hargrave, olduğu yerde donakaldı. Asher’a baktı ve ağzı bir karış açık kaldı.

Asher da gözlerini kısıp adama baktı.

“Merhaba, Gil,” dedim, sesimi yükseltip onu trans hâinden çıkarmaya çalışarak. “Edna nasıl?”

Gil irkildi ve nihayet ağzını kapadı. “Aa, merhaba Grace. Edna iyi.”

“Sevindim. Eminim eve dönmen için sabırsızlanıyordur.”

Gözleri bir kez daha Asher’a kaydı ama başını onaylarcasına salladı. “Evet, öyle. İyi akşamlar.”

“Sana da.” Gil marketin iç reyonlarına ilerlerken el salladım, sonra kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bu insanlar nesi var? Gören de senin kim olduğunu bilmiyor sanır.”

Asher hiçbir şey söylemedi. Sadece boğazından hırıltıya benzer bir ses çıkardı.

Tanrım, keşke böyle şeyler yapmasaydı. Öfke inlemeleriyle seks inlemeleri arasında ince bir çizgi vardı ve o, bu çizgide yürüyordu.

Ödemeyi yapıp Nine'nin evine döndük. İçeri girdiğimizde kremayı ona verdim. Hemen buzdolabına koydu.

“Çorba için gerekmiyor muydu?”

“Ah, evde varmış. Hatta fazlasıyla varmış.”

Ona bakıp bir kaşımı kaldırdım.

Kolumu sıvazladı. “Hadi servisi yap, Ayıcık Gracie. Yemekler soğuyor.”

Asher'a baktım, başını iki yana salladı.

Hepimiz çiftlik evinin büyük masasında yemeğe oturduk. Bilerek Asher'ın yanına ya da karşısına oturmadım. Duygularım karman çormandı. Aramızda bir tampon bölgeye ihtiyacım vardı.

Ama yeniden hep birlikte olmak güzeldi. Fazladan tabak konmuş boş sandalye yoktu artık. Nine her seferinde ona da tabak çıkarırdı ve her seferinde içim acırdı.

Şimdi buradaydı.

Yemek hem gürültülü hem lezzetliydi. Nine'nin ev yapımı mısırlı tavuk çorbasıyla tereyağında kızarmış ballı ekmek yedik. Yemek bittiğinde tıka basa doymuştum.

Ve hâlâ huzursuzdum.

Mutfağı toparlamayı teklif edecektim ki Evan tek kelime etmeden bulaşıkları yıkamaya başladı. Gavin ve Levi da çoktan masadaki diğer tabakları kaldırıyordu. Yardım edilecek bir şey kalmamıştı ama bir türlü içimden eve gitmek gelmiyordu.

Arka verandaya çıkıp korkuluklara yaslandım ve karanlığa baktım. Kapı içeriden gelen sesleri kesmiş, beni cırcır böcekleri ve kurbağalarla baş başa bırakmıştı. Aşağıdaki derenin hafif şırıltısı duyuluyordu.

Biri daha dışarı çıktı, kim olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu.

Yanıma gelip kollarını verandanın korkuluklarına dayadı. Konuştuğunda sesi alçak ve yumuşaktı. “Burada çok anımız var.”

“Sayısız.”

Partiler, ateş başı sohbetleri, mangallar. Nine’nin bahçesinde meyve toplamamız, yabani ot ayıklamamız. Ağaçlara tırmanışımız. Derede oynayışımız. İkizlerin mezuniyet partisinden el ele ayrılışımız, her şeyin değiştiği o gece.

“Anlatması zor,” dedi.

“Neyi?”

“Markete girmeden önce neden paniklediğimi. Kulağa saçma gelecek ama bir anda sanki kuralları bilmiyormuşum gibi geldi. İçeride kimlerin olacağını ya da işler sarpa sarınca nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Ve hayır, markette neyin sarpa sarabileceğini de bilmiyorum.”

“Sorun değil. Önemli bir şey değildi.”

“Ninemin seni benimle göndermesi iyi oldu. Tek başıma olsam otoparkta ne kadar süre oturup kalırdım kim bilir.”

Bir kez daha –belki ikinci, beşinci, yirminci kez– yüreğim parçalandı. “Yanında olduğuma sevindim.”

“Ben de.” Bir an duraksadı, hâlâ karanlığa bakıyordu. “Dağılmam gerekenden daha fazla dağılmış durumda olmam çok saçma. Yirmi yıl yatmadım ya.”

Nedenini sormak istedim. Ona ne olmuştu? Ama içimden bir ses, bu her neyse, henüz konuşmaya hazır olmadığını söylüyordu.

“Bu konuda herhangi bir kanun olduğunu sanmıyorum,” dedim. “Çok büyük bir zorluk atlattın. Altüst olman normal.”

Koyu gözlerinde derin hislerle bana baktı. “Neden benden nefret etmiyorsun?”

“Ne için? Bana cevap verme şansı tanımadan ayrıldığın için mi yoksa bunca zaman hayatına dâhil etmediğin için mi?”

“İkisi de.”

Nişan yüzüğümle oynadım. “Başına gelenlerden ve bu kadar uzun süre sensiz kalmış olmaktan nefret ediyorum. Yanlış anlama, iletişimi kesmen çok kötüydü. Ama bir yandan da anlıyordum. Sadece benimle değil, *kimseyle* konuşmuyordun. Bu acımı bir nebze hafifletti. Zordu ama senden nefret etmiyorum.”

Yine başka tarafa baktı, hâlâ korkuluklara yaslanmış hâldeydi. “Bir manası olur mu bilmiyorum ama özür dilerim. Zaten boktan olan bir durumu senin için daha da kötü hâle getirmek istemedim.”

“Biliyorum. Niyetinin beni incitmek olmadığını biliyordum.”

“Değildi. Eve döndüğümünden beri mal gibi davrandığım için de özür dilerim. On yıla yakın süredir suçlularla yaşıyorum. İnsan ilişkilerine dair becerilerim epey körelmiş.”

Hafifçe güldüm. “Evet, bunu düzeltmemiz gerekecek.”

“Ama mesele şu ki ben artık sana o yüzüğü veren adam değilim. Bunu anlamanı istiyorum.”

Peki beni hâlâ seviyor musun? Soru dudaklarımda öldü. Cevabını duymak istediğimden emin değildim. “Eh, ben de değiştim.”

“Evet...” Devamını getirmedi ve bunun ne anlama geldiğini merak ettim. Şu an bana baktığında ne görüyordu? “Eskiden olduğum kişi olamam ve açıkçası neye dönüşeceğimi de bilmiyorum. Çok boktan şeyler gördüm, Grace. Boktan şeyler gördüm ve boktan şeyler yaptım. Bazılarını sana anlatmak bile—” Cümlesini bitirmeden sustu, başı öne düştü.

Gözlerimi karanlıktan ayırmadım, boğazım düğümlenmişti. Denesem bile cevap verebileceğimi sanmıyordum.

“Bunları duymanın canını acıttığını biliyorum,” diye devam etti. “Söylemek de benim canımı acıtıyor. Ama seninle olamam. Ben paramparçayım.”

“Asher, daha birkaç gün oldu. Her şey düzelecektir.”

“Öyle mi?” Sesinde bir keskinlik vardı. “Mesele benim dışarıdaki hayata alışmam değil. Ben senin düşündüğün adam değilim. Artık değilim.”

Bir kez daha içimi panik kapladı. Belki de haklıydı.

Bana döndü, loş ışıktaki gözleri derin karanlık kuyulara dönmüştü. Bakışlarına dalıp onu aradım.

Ve işte o anda onu buldum.

Asher yaralı bir hayvandı, öfke ve acıyla dolu. Kendini korumak için saldırmaya hazır hâldeydi. Ama hâlâ oradaydı. Eski Asher değildi. Haklıydı, bir daha asla o adam olmayacaktı. Onun yaşadıklarını kim yaşasa yara alırdı, değişirdi.

Ama o hâlâ Asher Bailey'di.

Ben de onu hâlâ seviyordum.

Ona sadık kalmamı sağlayan şey kör bir inat değildi. Çok daha basit –ve çok daha zor– bir şeydi. Aşkta.

Bu adamı seviyordum. Bu yüzden beklemiştim. Bu yüzden sessizliğini kabul etmiş, yüzüğünü parmağımda taşımış ve sadık kalmıştım. Biz aynı bütünün iki parçasıydık. Birbirine bağlanmaya yazgılı iki ruh. Hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Ama nasıl ki yaralı bir hayvana hızlı yaklaşılmazsa ona da hemen yaklaşamazdım. İyileşmesine yardım edebilmem için önce o öfke ve korku duvarını aşmam gerekiyordu.

Senelerce sabretmişim. Şimdi pes edecek değildim.

Yüzümü küçük bir gülümsemeyle yumuşattım. “Ne olursa olsun, eve döndüğüne gerçekten sevindim.”

Omuzları gevşedi. “Ben de.”

Kaşlarımı kaldırıp kollarımı açtım. “Eve hoş geldin sarılması? İlk karşılaşmamızda izin vermemiştin.”

“Olur.”

Yaklaştım ve kollarımı boynuna doladım. Vücudu kaslardan örülmüş katı bir duvar gibiydi ama beni saran kalın kolları nazikti. Bir an öylece durup her şeyin tadını çıkardım. Sıcaklığını, kokusunu, dokunuşunu.

Daha doyamamıştım ama beni bıraktı. Geri çekildim, kollarım yanıma düştü.

Yeminlerimizi etmemiş, aile ve dostlarımızın önünde hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde ve kötü günde birbirimize bağlı kalacağımızı söylememiştik ama ben yine de o yeminlere sadık kalmıştım ve bir saniyesinden bile pişman değildim. Çünkü bu aşktı. Başa bela, kusurlu, acı veren bir aşk.

Ve ben savaşmadan teslim olmayacaktım.

Sevgili Asher

Sevgili Asher,

Buna inanmayacaksın. Babamın başka bir ailesi varmış.

Uzun zamandır ondan haber alamıyorduk ve annem Elijah'ın hastane masrafları altında eziliyordu. Ben de ipleri kendi elime almaya karar verdim ve onu arayıp buldum.

Hani Seattle'da yaşadığını ve orada çalıştığını söylerdi ya? Yalanmış. Yakın zamana kadar Echo Creek'teymiş. Şerefsiz resmen dibimizdeymiş. Karısıyla –evet, karısıyla– orada bir şaraphaneleri varmış.

Daha kötüsü de var. Şu anda evli olması bir yana, annemle birlikteyken de evliymiş ve çocukları varmış. Dört tane. Üç abim ve bir kız kardeşim varmış. Onların da Elijah ve benim varlığımdan yeni haberleri oldu.

Hayatım boyunca babamın bağlanma sorunu olan ve ailesinden çok kariyerini önemseyen bir pislik olduğunu düşünmüştüm ama biz hiç onun ailesi olmamışız. Biz onun saklamaya çalıştığı bir hataymışız.

Karısıyla da ayrılmışlar. Kadın ilişkisi olduğunu öğrenmiş –annemden başka biriyle daha yani, şerefsiz herif– ve onu kapı dışarı etmiş. Kim bilir daha kaç kadın vardı. Tanrım, annem de onlardan biriydi.

Anneme bunları söylemeden önce acaba biliyordu da benden mi gizlemişti diye düşündüğüm korkunç bir an yaşadım. Ama annem benden bile daha şok oldu. Babamın anlatmadığı şeyler olduğundan hep şüphelenmiş, adamın kronik yalancı olduğunu da biliyormuş ama evli olduğunu bilmiyormuş.

Bir yanımda keşke hiç öğrenmek zorunda kalmasaydı diyor. Perişan oldu. Onu daha önce de üzgün görmüştüm ama hiç bu kadar yıkıldığını görmemiştim. Korkunç bir durum. Yardım etmek istiyorum ancak ne yapabilirim bilmiyorum.

Bunca şeyin arasında iyi haberler de var diyebilirim. Üvey kardeşlerim harika insanlara benziyor. En büyükleri Roland, anneme muazzam destek oldu. Elijah'ın tüm tıbbi masraflarını karşıladı, hem de tek seferde. Annem buna karşı çıktı tabii. Hem de çok. Ama o geri adım atmadı. Hepsi iyi insanlara benziyor, yani hiçbirisi şerefsiz babamıza çekmemiş. Bu da bir şeydir.

Şimdi Elijah'a bunları nasıl açıklayacağımızı düşünüyoruz. Küçük bir çocuğa böyle bir şey nasıl anlatılır bilmiyorum. Babamızla ilgili hiçbir anısı yok. Ama bir şeylerin döndüğünün farkında. Fazla zeki bir çocuk. Doğrusu zekâsının hakkını vermiyoruz.

Bundan sonra ne olacak bilmiyorum. Kız kardeşimi ve abilerimi tanımak istiyorum. Ne de olsa akrabayız. Garip bir şekilde de olsa bir aileyiz. Ancak beni ne kadar tanımak istediklerinden emin değilim. Yanlış anlaşılmasın, bana karşı hep nazik davrandılar. Ama çok karmaşık bir durum. Daha babalarının annelerini aldattığını öğrenmenin şokuyla baş etmeye çalışırken bir de ben çıkageldim.

Burada olsan ne diyeceğini biliyorum. Benim bir suçum olmadığını söyledin. Biyolojik babamı seçme şansım olmadığını. Ve elbette haklı olurdun. Ama yine de kendimi berbat hissediyorum.

Benim suçum olsun olmasın, varlığım birçok insanın incinmesine sebep oldu. Bununla nasıl başa çıkacağımı pek bilmiyorum.

SENİ ÖZLÜYORUM,
Grace

Eve döneli bir hafta olmuştu ama bu kadar tanıdık bir yerde, bu kadar değişmiş hâlimle var olmak bana hâlâ tuhaf geliyordu. Ninem haklıydı belki de, sadece zamana ihtiyacım vardı. Ama tıpkı eski kıyafetlerim gibi hiçbir şey üzerime tam oturmuyordu sanki.

Mutfak masasında oturmuş, telefonda iş ilanlarına bakıyordum. Tilikum'un imkânlarla dolu bir metropol olduğu söylenemezdi. Seçenekler kısıtlıydı. İş ilanlarının bir kısmını işletme sahipleri yüzünden direkt elemek zorundaydım, Bailey ailesinden olmanın kötü yanı da buydu işte. Herhangi bir Haven beni önceden de işe almazken, şimdi hiç şansım yoktu. Geri kalanlar içinse şansımı denemeli ve birilerinin bana bir fırsat vermesini ummalıyım.

Bir kez daha burada kalıp kalmamayı düşündüm.

Eve döndüğüm haberi yaz yangını gibi kasabaya yayılmıştı. Bu kısım beni şaşırtmadı. Bu kasaba dedikoduyu, başka yerlerin yerel spor takımlarını sevdiği gibi severdi. Şaşırtıcı olan insanlarda uyandırdığım merakı. Geri döndüğümü bilmeleri yetmiyordu. Beni görmek istiyorlardı.

Bayan Appleton çarşamba günü yanlış yola döndüğünü iddia ederek özel yolumuza girmişti. Dün aynısını Yargıç Turner ve karısı da yapmıştı. Mabel Wheatley bahçesinden topladığı nergislerle uğramış, taze kesilmiş çiçeklerin hoşumuza gideceğini söylemiş, ne hikmetse ninemin bahçesindeki çoktan açmış öbek öbek sarı çiçekleri görmezden gelmeyi başarmıştı.

Ninemin buzdolabı ve dondurucusu insanların getirdiği yemeklerle tıka basa doluydu. Her seferinde, ellerinde folyoya sarılmış bir tabakla kapıda dikilip başlarını içeri uzatarak beni görmeye çalışıyorlardı.

Ninem bu meraklı davetsiz misafirlerle sessizce eğleniyordu. Benimse içim öfkeyle fokurduyordu ama onları umursamamaya çalışıyordum.

Herhangi bir kasabalının çat kapı gelip sabıkalı birine göz atmayı umması beni pek endişelendirmiyordu. Ama geçmişinden henüz karşılaşmadığım pek çok insan vardı ve onlarla karşılaştığımda neler olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Logan'dan Matt ve Christian'ın hâlâ itfaiyede olduğunu duymuştum. Randy birkaç yıl önce uzağa taşınmıştı. O gece oradaydılar. Üçü de hüküm giymemden kısa bir süre sonra bana mektup yazmış, bunun tam bir saçmalık olduğunu düşündüklerini, hapse girmemem gerektiğini söylemişlerdi. Yine de onları tekrar görmek isteyip istemediğimden emin değildim. Oradaydılar. Her şeye tanık olmuşlardı.

Bir de Şef Stanley vardı. Lisede başım belaya girdiğinde arkamda durmuştu. Ama o olay iki asabi çocuğun kavgasından ibaretti. Bu meseleyse çok daha büyüktü. Dönüştüğüm kişi hakkında ne düşünürdü bilmiyordum.

Arka kapı ardına kadar açıldı ve ninem içeri girdi. Bana başıyla selam verdi ve ellerini yıkamak için lavaboya gitti. Burada olmamı büyütmemesi ve bana çocukmuşum gibi davranmaması iyi geliyordu. Hiçbir şey değişmemiş gibi her zamanki haya-

tına devam ediyordu. Bu, bir nebze de olsa burada olmamın garipliğini ve yabancılık hissimi hafifletiyordu.

Telefonum bir mesajla çınladı ve ekranda Grace'in adının yanıp söndüğünü gördüm.

Telefonu aldığımda ona ilk mesajı ben atmıştım. Muhtemelen atmasam daha iyi olurdu. Aramızdaki mesafeyi korumalı, daha fazla iletişimi teşvik etmemeliydim. Kendime sadece numaramın onda olmasını istediğimi söylemiştim ama bahaneydi tabii, bunu biliyordum. Benimle iletişime geçmek zorunda kalsa numaramı ninemden ya da kardeşlerimden de alabilirdi.

Ona karşı hissettiklerimi inkâr edip kendimi kandıracak –ya da duygularımdan kopuk– değildim. Grace'i hayatımın büyük çoğunluğunda sevmiştim ve her zaman da sevecektim. Ama şimdi döndüm diye seneler önce başlattığımız hayata kaldığımız yerden devam edemezdik. İçimde çok fazla şeytan vardı. Hiddetli olanlardan. Kendime güvenmiyordum ve bir daha güvenilebilecek miydim bilmiyordum.

Ama o benim zayıf noktamdı. Salı akşamı arka verandada sarıldığımızda neredeyse pes edecektim. O kadar güzel bir histi ki onu öpmemek ya da ondan uzaklaşmak için tüm irademi kullanmam gerekmişti.

Şimdi o, yanacağımı bilsem bile karşı koyamadığım bir alev gibiydi.

Grace: Bu akşam birkaç kişi Caboose'da takılacağız. Muhtemelen 8 gibi. Gelmek ister misin?

Derin bir nefes verdim. Grace'ten tamamen uzak durmanın imkânsız olduğunu çoktan anlamıştım. İkimiz de bu kasabada yaşadığımız sürece mümkün değildi.

Bu da buralarda kalıp kalmama konusunu yeniden düşündürdü.

Grace ve benim tekrar arkadaş olabilmemiz mümkün müydü?

Belki de dış dünyaya uyum sağlamanın bir adımı olarak Grace'le yeni bir ilişki kurmam gerekiyordu. Ona birlikte olmayacağımızı söylemiştim. Bu konudaki fikrimi biliyordu. Belki de artık hayatlarımıza devam edebilmek için arkadaş olmayı öğrenmemiz gerekiyordu.

Ön kapının çalınmasıyla düşüncelerim bölündü.

Ninem bana baktı. "Ben bakarım. Sen kara kara gelen mesajı düşünmeye devam et."

"Kara kara düşünmüyorum."

"Biz de inandık," dedi yanımdan geçerken.

Başımı iki yana salladım ve Grace'e mesaj atıp geleceğimi söyledim. Denemeye değerdi.

Dürüst olmam gerekirse –ki pek dürüst olmak istemiyordum– onu görme fikrinin cazibesine karşı koymak zordu.

Evin önünden ninemin sesi geldi. "Tünaydın, Rhonda."

"Tünaydın. Rahatsız ediyorum ama şey diyecektim..." Rhonda McDonnel –okulun kütüphanecisiydi ve ona hep Bayan McDonnel diye hitap ederdim– bir an duraksadı, ninemin yanından evin içine bakmaya çalıştığını tahmin edebiliyordum.

"Ne diyecektin?" diye sordu ninem.

"Şey, domates yetiştirme konusunda bana biraz tavsiye verebilir misin diyecektim."

"Ne tür sorunlarla karşılaşıyorsun?"

Gözlerimi devirdim. Bu kasabanın hobisi incelikli olmak değil, dedikodu üretmekti. Bayan McDonnel'in domates yetiştirdiğinden bile şüpheliydim. Ayağa kalktım ve koridordan ön kapıya bir göz attım. Beni gördü ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir süre ifadesiz bir yüzle gözlerinin içine baktım. Sabıkalı mı görmek istiyordu? Tamam, görebilirdi.

Ninem bir şeyler söyledi ama konuşmanın geri kalanını dinlemedim ve yiyecek bir şeyler bulmak için buzdolabına yöneldim.

Şu siktiğimin işini bulmak için bir neden daha. Ninem beni beslemekten elinde avucunda hiçbir şey kalmayacaktı.

Ön kapı kapandı ve ninem bir şeyler mırıldanarak mutfağa döndü.

Buzdolabını kapadım. “Bayan McDonnel’in bahçesinde acil bir durum mu varmış?”

“Kapıda bilet kesmeye başlayacağım artık.” Sesinde bir sertlik vardı.

“Fena fikir değil. Market masrafları çıkar.”

“Bu işgüzarlar bahane bulmayı bile beceremiyor. Domates yetiştirecekmiş.” Ofladı. “Ne benim evim hayvanat bahçesi ne de sen sergilenen bir hayvansın.”

“Sorun değil, nine,” dedim. “Yakında hevesleri geçer.”

Kendi kendine homurdandı ve tezgâhtan büyük kırmızı bir kâse aldı. “Hemen dönerim. Şunu Naomi’ye geri vermem lazım.”

“Ben götüreyim?”

Elindeki kâseyle durakladı ve yüzündeki duyguyu tam çözemedim. Meraktı belki de.

Açıkçası çok da yan eve kâse götüresim yoktu. Grace’in annesiyle henüz karşılaşmamıştım. Ama ninemin beni herkesten korumasına ihtiyacım olduğunu düşünmesini istemiyordum, yani bu kısımları bir an önce halletmek daha iyi olacaktı.

“Teşekkür ederim, Ayıcık.” Kâseyi bana uzattı.

Başımla onaylayarak aldım ve yan eve gitmek üzere dışarı çıktım.

Grace’in büyüdüğü ev hatırladığımdan farklı görünüyordu. Duvarları soluk gri değil, maviydi. Boyaları dökülmüyordu ve veranda yenilenmişti.

Önünde hiç araba yoktu ama evde biri varsa garaja park etmiş de olabilirdi. Kapıya çıktım ve çalmak için elimi kaldırdığımda duraksadım. Bir anlığına her şeyin neredeyse eskisi gibi olduğuna, hâlâ komşu kızına âşık, sıradan bir çocuk olduğuma inanacaktım.

Artık o çocuk olmamak aşırı baktandı.

Bu düşünceyi bir kenara itip kapıyı çaldım.

Açan olmadı.

Kâseyi verandaya bırakmalı mıyım yoksa daha sonra mı gelmeliyim diye düşünerek birkaç saniye daha bekledim. İçeride biri varmış gibi sesler geldi, o yüzden emin olmak için tekrar çaldım.

Belirgin ayak sesleri duydum ve kapı açıldı.

Bir havluya sarınmış bir adam bana şaşkınlıkla baktı. Ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açılmıştı ama beklediği kişi ben değildim. Muhtemelen ellilerindeydi, gri-kahve saçları ve hafif kır düşmüş bir sakalı vardı. Çenesi köşeli, bakışları sertti.

Aman tanrım. Bu Jack Cordero olmalıydı, Naomi'nin kocası. Grace'in üvey babası.

"Affedersiniz," dedim kâseyi elimde döndürerek. Kendimi garip hissediyordum. "Ninem bunu geri vermek istedi de."

Havlusunu biraz yukarı çekti. "Sağ ol. Elijah yine anahtarını kaybetti sandım. Sen Asher olmalısın?"

"Evet, efendim."

Yüzünden hiçbir şey okuyamadım. Bana düşüncelerini gizlemeye alışkın bir adam izlenimi verdi. Ne de olsa bir polisti.

Emniyet şefi yardımcısı, yan evde oturan eski mahkûm hakkında ne düşünüyordu acaba?

"Jack Cordero." Elini uzattı ve sıkıca tokalaştık.

"Asher Bailey. Siz Grace'in üvey babasısınız." Hemen sonra fark ettim ki *Naomi'nin eşi* demeliydim.

Başını salladı. "Evet. Sen de Grace'in nişanlısısın."

Ensemi kaşıdım. "Öyleydin, evet."

Bir an için cevap vermedi. Sadece baktı, gözleri keskin ve deliciydi. "Sonunda seninle yüz yüze tanışmak güzel."

"Sizinle de öyle."

Arkasındaki evin içine baktım. Kısa bir bakışla bile içeri-
nin de değişmiş olduğu fark ediliyordu. Mobilyalar farklıydı
ve duvarda büyük bir düğün fotoğrafı vardı.

Gitmek için sabırsızlanarak kâseyi ona uzattım. “Rahatsız
ettiğim için özür dilerim.”

“Sorun değil.” Kâseyi aldı. “Naomi işte, gelince görmesi
için mutfığa bırakacağım.”

“Teşekkürler.”

Sırtım kasıldı. Birileri bana bakıyordu. Yine sincap olabilirdi
ama adrenalin patlaması kalbimi hızlandırdı.

Jack omzumun üzerinden baktı. “Hah, gelmişsin. Selam,
evlat.”

Yumruklarımı gevşetmeye çalışarak arkama baktım. Siyah
kapüşonlu bir çocuk verandanın birkaç adım ötesinde duru-
yordu. Koyu renk saçları mavi gözlerine düşmüş, omzuna bir
sırt çantası asmıştı.

Vay be. Bu Elijah mıydı?

Kocaman olmuştu. Yani eski hâline kıyasla. Onu en son
gördüğümde dört, belki dört buçuk yaşındaydı. Demek ki şimdi
on bir yaşına gelmişti.

Çocuğun bakışları Jack’ten bana kaydı, sonra hızla yere indi.

“Asher’i hatırlıyor musun?” diye sordu Jack.

Elijah omuz silkti, gözleri hâlâ yerdeydi. Bakışlarını kal-
dırmadan yanımdan geçip eve girdi.

Jack nefes verirken yüzündeki hayal kırıklığı belirtisi gö-
zümden kaçmadı. “Ben gidip ödevlerinde yardıma ihtiyacı var
mı diye bakayım.”

“Evet, tabii.”

“Sağ ol. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de.”

Başını aşağı yukarı salladıktan sonra kapıyı kapadı.

Oradan midemde garip bir huzursuzlukla uzaklaşıp çimen-
lerin üzerinden geçerek ninemin evine yürüdüm. Hatırladığım

çocuk hiç böyle değildi. Elijah enerjik ve sorularla doluydu, sessiz ve somurtkan değil.

Belki de yaşına vermeliydim. Ben de on bir yaşındayken muhtemelen benzer davranışlar sergiliyordum.

Gerçi ben on bir yaşındayken, annemle babamı kaybetmenin acısını hâlâ atlatamamıştım.

Onu bir dakikadan bile az görmüştüm ama gözlerindeki bir şey dikkatimi çekmişti. Anlık bir öfke kıvılcımı. Beni hatırlayıp hatırlamadığından emin değildim, bu yüzden neye kızmış olabilirdi bilmiyordum. Belki de bana öyle gelmişti. Ya da belki de öfkeli bir çocuktü. Öyleyse onu kesinlikle anlayabilirdim. Ben de bir zamanlar öyleydim.

Çok şey değişmişti. Ve bu değişikliklerden bazılarının hiç iyi olmadığı hissinden kurtulamıyordum.

Cara'yla Caboose'a biraz erken gittik. Cara'ya masa kapmak istediğimi söylemiştim. Bu demiryolu temalı restoran bar, biraz değişik bir yerdi. Bizim gibi üniversite barlarında takılmak istemeyenler arasında popülerdi. Cumartesi geceleri genellikle tıklım tıklım olurdu.

Ama asıl amacım Asher'dan önce gelmekti.

İtiraf etmeliyim ki içeri girip beni uzaktan görmesi ve güzel görüldüğümü düşünmesi gibi aptalca bir fantezim vardı. Sadece güzel değil, harika görüldüğümü düşünmesini istiyordum. Bana şöyle bir bakınca beni yatağa çivilemenin nasıl bir his olduğunu hatırlar diye umuyordum.

Adil olan buydu. Onu her gördüğümde aklım o sert, kaslı vücuduna gidiyordu. O vücutla bana neler yapabileceğine. İyiliğe iyilikle karşılık vermek istiyordum, yani tek amacım buydu.

Kıyafet konusunda aşırıya kaçmamıştım. Siyah bir atletin üzerine uzun, hafif bir hırka, kot pantolon ve alçak topuklu ayakkabılar. Bu kombini Cara'yla dışarı çıkarken de sık sık giyerdim. Hırkayı çıkarırsam normalden daha açık giyinmiş görünecektim belki, zaten burası bahar geceleri bazen fazla ısınabiliyordu.

Cara bardaki Hank'ten cin toniklerimizi aldı ve bilardo masalarının orada bir yer bulduk. Tahmin ettiğim gibi mekân şimdiden doluyordu. Hırkamı çıkarmaya karar verdim.

"Hayat nasıl gidiyor, benim güzel ayçiçeğim?" diye sordu Cara. Benimkinin aksine, onun kıyafeti hiç de sade değildi. Bol yakalı gümüş rengi atletinin askıları inceydi ve sütyen takıp takmadığını kestirmek zordu. Mini etek. Parlak siyah stilettolar. Kıpırmızı bir ruj. Tam Cara stili.

İçkimden bir yudum alırken omuz silktim. "Fena değil. Senin?"

"Benimki de. Yüzüğü çıkarmamışsın."

"Öyle mi?" Elimi gösterdim. "Fark etmemiştim."

"Çok bilmiş. Hâlâ nişanlı mısınız yani?"

"Şu an bunu konuşmak istemiyorum."

Pipeti dudaklarına götürüp içkisinden bir yudum aldı.

"Tamam. Şimdilik konuyu kapatıyorum. Ama geldiğinde onu haşlayabilir miyim?"

"Hayır."

"Nedenmiş?"

"Çünkü bu gece annemmiş gibi beni savunup durmanı istemiyorum. Çocuğu rahat bırak biraz."

"Asıl sorunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Benim rızamı almadan nişanlanmamalıydın."

"Nişanlandığımda seni tanıımıyordum bile."

"Ne olmuş yani? Bekleseydin." Bir yudum daha aldı. "Neyse. Çocuğun notunu nişanlandıktan sonra da verebilirim, zaten tam nişanlı sayılmazsınız."

"Tanrı'ya şükürler olsun, içim rahatladı," dedim alaycı bir tonda.

Bana gülümsedi. "Taş gibi görünüyorsun. Bunun bir randevu olmadığından emin misin?"

"Evet, eminim."

"Gördüğüm en acayip ilişki."

Haklı bir noktaya değinmişti. Parmağımda nişan yüzüğüyle geldiğim barda yarı-nişanlımla buluşmak tuhaftı ama bunun bir randevu olduğuna dair hayaller de kurmuyordum. Mesaj atarken *birkaç kişi* diye özellikle belirtmiştim ki onu kandırmaya çalıştığımı düşünmesin.

Ani hareketlerden kaçınmalıydım.

Yani bu geceki buluşmamız bir randevu değildi. Sadece birkaç arkadaşla daha önce yüzlerce kez takıldığımız bir yerde içki içecektik. Belki de birbirimizi yeniden tanımaya başlamak için bir fırsat olacaktı. Bu rahat ortamın Asher'ın gevşemesini ve biraz açılmasını sağlayacağını umuyordum.

“Ortamı garipleştirme yeter,” dedim.

Gözleri sahte bir şaşkınlıkla açıldı. “Ben mi?”

“Evet, sen.”

“Ah, Grace, ne demek istedin kuzum?” diye sordu sahte bir Güneyli Belle aksanıyla.

“Ona birkaç kişi takılacağımızı söyledim. Sen ve ben *birkaç kişi* sayılır mıyız bilmiyorum. En azından kardeşlerinden bazılarını görürüz de bunu bir grup buluşmasına çeviririz diye ummuştum.”

Barı işaret etti. “Evan burada.”

Evan *sahiden* buradaydı. Önünde bir birayla tabureye oturmuştu. Caboose'un giderek dolmasına rağmen iki yanındaki tabureler boştu. Heybetli bir aurası vardı, sadece iriliğinden de değil, koyu kaşları sürekli çatık olduğundan genelde etrafında kimseler olmuyordu.

“İtiraf edeyim,” dedi Cara. “Evan'la yatardım.”

Önce Evan'a, sonra Cara'ya baktım. “Ciddi misin?”

“Hem de nasıl.”

“Ne zamandan beri Evan'dan hoşlanıyorsun?”

“Hoşlanmıyorum. Tam bir göt. Levi'yla da yatardım. O da göt ama yine de yatardım.”

Ağzım açık kaldı. “Levi’yla yatar mıydın? Logan’la aynı DNA’yı paylaştıklarının farkındasın değil mi?”

“Ne olmuş yani?”

“Logan çok daha nazik. Ve daha eğlenceli.”

“Prens Sikkafa’yı kardeşlerinden ayırt edebilirim, ikizinden bile. İkisiyle de *yatacağım* demiyorum. Sadece teorik olarak yatardım diyorum.”

“Neden teorik olarak hangi Bailey’yle yatacağından bahsediyoruz ki?”

Omuz silkti. “Çünkü Evan’ı orada öyle kaşlarını çatarak oturmuş görünce aklıma seks geliyor.”

“Senin uzun uzun bir terapiye gitmen lazım.”

“Çok terapi aldım ama muhtemelen haklısın, ben—” Durdu, ağzı hâlâ açıktı ve gözleri kocaman oldu. “Aman Tanrım.”

“Ne oldu?”

Omzumun üzerinden baktım ve bir anda tam olarak dikkatini neyin çektiğini anladım. Daha doğrusu kimin.

Asher hemen girişte durmuş, gözleriyle barı tarıyordu. Sonunda üzerine oturan kıyafetler bulmuş gibi görünse de dövme kolları hâlâ gömleğinin dikişlerini patlatacak gibiydi. Kaşları çatık, gözleri kısık, sanki herkesi potansiyel bir düşman olarak değerlendiriyordu.

“O mu?” diye sordu Cara.

“Evet.”

“Bana bu kadar ürpertici olduğunu söylememiştin. Şuradaki mavi gömlekli adam korkudan altına işlemiş olabilir.”

Ona dönüp güldüm. “Kapa çeneni.”

“Şimdi anlıyorum. Yedi yıl *bunun için* beklediysen, değermiş.”

“Değdi çünkü o benim en iyi arkadaşım ve onu seviyorum.” Gözlerim vücudunun sert hatlarında gezindi. “Ama evet, geri kalanı da fena değil.”

Cara haklıydı, ürkütücü görünüyordu. Kardeşi gibi, onun da bu hâli sadece iriliğinden kaynaklanmıyordu. Cüssesiyle

etrafına güç ve tehlike dolu bir enerji yayıyordu. Duruşu her şeye hazır olduğunu söylüyor, delici gözleri ve keskin çenesiyle net bir mesaj veriyordu: *Bana bulaşma.*

Evan onu karşılamak için kalktı ve hızlıca sarıldılar. Bu ilginçti. Evan sarılmayı pek sevmezdi. Bir süre konuştular ve etraflarındaki insanlar sandalyelerinde tedirgince kıpırdandı. Az kalsın gülecektim. Buradakilerin çoğu bizim kasabadandı. Asher ve Evan'ı şahsen tanımasalar da muhtemelen tanıyan birini tanıyorlardı. Neden korkuyorlardı ki?

Asher'in gözleri tekrar barı taradı ve beni buldu.

Sanki aramızda bir şimşek çaktı ve midemde kelebekler uçuştı. Uzun zamandır böyle heyecanlı bir karıncalanma hissetmemiştim.

İyi hissettiriyordu. Gerçekten iyi.

Bakışlarını bana kilitleyip masamıza yaklaştı. Evan abisinin yanından ayrılıp bara döndü ama onu zar zor fark ettim, içerisi alev alsa haberim olmazdı.

"Selam." Gözleri için için yanıyor gibiydi ama hemen sonra kendini toparladı. Bakışlarını kaçırdı ve yeniden baktığında gözleri yine o temkinli hâline geri dönmüştü.

Ama ben görmüştüm ve o küçük arzu kıvılcımı kararlılığı beslemeye yetmişti.

"Gelmene sevindim." Masanın karşısına uzanıp ağzı açık bakan Cara'yı dürttüm. "Bu arkadaşım Cara Goulding."

"Merhaba."

"Demek bütün şamata bunun için," dedi Cara, onu açıkça tepeden tırnağa süzerek.

Yanımdaki sandalyeyi masadan uzaklaştırdım. "Oturmak ister misin?"

"Tabii."

Oturdu ve kollarını masanın üzerine dayadı. Cara, başını yana eğmiş, parmaklarıyla dudaklarına vurarak Asher'i Instagram için ışık analizi yapar gibi inceliyordu.

“Keser misin şunu?”

Kaşlarını kaldırdı. “Ne yapıyorum ki?”

“İnceliyorsun.”

“Grace, gizemli Asher Bailey nihayet karşımda. Yıllardır bu ânı bekliyorum. Bunu söylemezsem olmaz, Tilikum’un kadınları seni kıskanmalı. En iyi Bailey’yi kapmışsın.”

Asher bana baktı, kaşları çatıktı. Kafası karışmış gibiydi.

“Ona aldırma. Açık sözlü olduğunu iddia eder ama aslında kışkırtıcı şeyler söyleyip insanları afallatmaktan keyif alıyor. Dikkat çekmekten de.”

Cara arkasına yaslanıp içkisinden bir yudum aldı. “Beni olduğum gibi sevmen ne güzel.”

Evan iki birayla geldi ve birini Asher’in önüne koydu, sonra hiç törene gerek duymadan bir sandalyeyi ters çevirip bacaklarını açarak oturdu. Bana hızlıca çenesiyle selam verdi.

“Selam, Evan.”

“Ee, Asher, hapishane nasıldı?” diye sordu Cara.

Ona öfkeli bir bakış attım.

“Sen de kimsin?” diye sordu.

Cara’nın dudakları kıvrıldı ve pipeti iki parmağının arasında çevirdi. “Grace’in en iyi arkadaşı. Sırdaşı. Ağlayacak omzu.”

Asher ona sert sert baktı ama Cara gözünü bile kırpmadı. Birbirlerini tartıyorlarmış gibi uzunca bir süre bakiştılar. Gerginlikten sırtım kaskatı kesildi. Hayatımdaki en önemli iki insan birbirlerinden nefret edip etmeyeceklerine karar vermek üzereymiş gibiydi.

“Hapishane bok gibiydi,” dedi Asher sonunda.

“O zaman dışarıda olmana sevindim.” Cara içkisini kaldırdı. Asher bir anlık tereddütten sonra birasını onun kadehiyle tokuşturdu ve ikisi de içkilerinden birer yudum aldı.

Rahat bir nefes aldım. Bu iyi olmuştu. Asher ve Cara anlaşılmazlarsa ne olacağını pek düşünmemiştim. Bu hiç ihtiyacım olmayan bir karmaşa yaratırdı. Az önce aralarında ne geçtiğın-

den emin değildim ama bu konuşma birbirlerini kabul etmeye hazır oldukları anlamına geliyorsa, minnettardım.

Asher şişesini indirip etrafına bakındı. “Burası aynı görünüyor.”

“Pek değişmedi,” dedim. “Hank belki bir iki yeni tren modeli eklemiştir.”

“Soğan halkaları hâlâ iyi,” dedi Evan.

“Hapishanedeki yemekler berbat mıydı?” diye sordu Cara.

Ona tam çenesini kapatmasını söyleyecektim ki Asher umursamayarak konuşmaya başladı.

“Bayağı kötüydü.”

“En kötü yanı neydi? Yemeklerin değil, genel olarak yanı.”

Asher cevap verip vermemeyi düşünüyormuş gibi tereddüt ettikten sonra birasından bir yudum aldı. “Bilmek istemezsin.”

Evan abisini izledi ama yüz ifadesini okumak imkânsızdı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece birasını masaya koydu.

Pembe hırkalı sevimli bir sarışın masamıza gelip Evan’ın yanında durdu. Omuzlarını büzüp alt dudağını ısırdı. “Merhaba. Pardon, bölmek istemezdim ama sen Evan Bailey’sin, değil mi?”

Evan’ın gözleri hızla kızın üzerinde gezindi. Sonra gözlerini kaçırdı ve birasından uzun bir yudum aldı. “Evet.”

Kız omzunun üzerinden arkasına baktı. Barın karşısındaki masada üç kız oturmuş bizi izliyordu, muhtemelen arkadaşlarıydı. Arkadaşlarına cesaret vermek için başlarını salladılar, biri ona neşeyle başparmağını gösterdi.

“Şey...” Ellerindeki bir şeyle oynadı. “Muhtemelen beni hatırlamazsın ama babamın arabasını tamir etmiştin. Geçen hafta arabayı almaya beraber gelmiştik. Ben Jill.”

Evan başını kaldırmadı. Sadece homurdandı.

Kızın gülümsemesi bir anlığına söndü ama sadece bir anlığına. Gözleri parladı ve derin bir nefes aldı. “Bunu daha önce hiç yapmadım ama belki bir ara takılmak istersin diye düşündüm.”

Evan'ın önüne küçük bir kâğıt parçası bıraktı, gözleri gerginlikle kaydı. Parmağı bir saniye daha kâğıdın üstünde durdu, sanki bir oyun taşıymış da henüz bırakıp hamlesini bitirmeye hazır değilmiş gibi. Bir derin nefes daha alıp parmağını çekti ve doğruldu.

“Numaram burada. Mesaj atarsın ya da ararsın belki?”

Evan kâğıt parçasına şöyle bir baktı. Bir yudum daha alıp birasını masaya koydu. “Hı hı.”

Zavallı kıza üzüldüm. Öyle tatlı ve umutlu görünüyordu ki. Evan'ın sorununun ne olduğunu bilmiyordum ama daha önce de kızları böyle terslediğini görmüştüm. Özellikle de böyle görünenleri; yani bir erkeğin gerçekten çıkmak isteyebileceği kızları.

“Tamam, peki, teşekkürler. İyi geceler size.” Bir başka gülümsemeye bize el salladı ve neredeyse sekerek arkadaşlarının yanına döndü.

“Tatlı kız,” dedim.

Olan bitenden sıkılmış gibi yarım yamalak omuz silkti. “Öyle.”

“Arayacak mısın peki?”

Alnı kırıştı ve sanki bana aptalca bir şey önermişim gibi baktı. “Hayır.”

“Neden olmasın? İyi birine benziyordu.”

“Hepsi öyle görünür.” Birasını indirdi ve ayağa kalktı. “Benim gitmem lazım. Görüşürüz, Ash. Grace.”

Başka hiçbir şey demeden çıkıp gitti.

Kıza hızlıca bir bakış attım. Sarsılmış bir ifadeyle masamıza bakıyordu. Evan sadece numarasını masada bırakmakla kalmamış, yanına almadığını görsün diye birasını kâğıdın öbür tarafına koymuştu.

“Bravo, Evan,” diye mırıldandım.

“Neydi bu şimdi?” diye sordu Asher.

“Bilmiyorum. Anlaşılan bir kıza nazik davranamayacak kadar suratsız ve gizemli.”

“Hah.”

Cara pipetinin etrafında dudaklarını büzdükten sonra keyfi kaçmış gibi içkisine baktı. “Bana bir tane daha lazım. Siz?”

“Ben şimdilik istemiyorum,” dedim.

Asher başını iki yana sallayınca Cara kalkıp bara gitti.

“Arkadaşın garipmiş.”

“Cara mı? Evet, biliyorum. Alışmak biraz zaman alıyor. Ama tuhaflıklarının altında altın gibi bir kalbi var. Sadece çok az insanın bunu görmesine izin veriyor.”

Sanki dediklerimi hissetmiş gibi Cara’yla göz göze geldik. Bana abartılı tavırla göz kırpıp bilardo masalarını gösterdi.

Bana Asher’la biraz yalnız kalmam için fırsat veriyordu. Tanrım, onu çok seviyordum.

“Bana mı öyle geldi yoksa Cara’yla Evan birbirlerini görmezden geliyor gibi miydi,” diye sordu.

“Sen de mi fark ettin? Tanrım, çok tuhaftı.”

“Aralarında bir şey mi oldu?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. İlk tanıştıkları andan beri hep böyleler. Levi’ya karşı da aynı. Sanki pasif agresif bir şekilde birbirlerini görmezden geliyorlar. Gerçi Logan’la olan ilişkisinden iyidir herhâlde. Birbirlerinden ciddi ciddi nefret ediyorlar.”

“Öyle mi?”

“Evet. Kavga etmeden on saniye duramazlar. O da burarlarda bir yerlerdedir muhtemelen, umarım ikisi de uslu durur.”

“Senden başka kimseyle geçinemiyor mu?”

Güldüm. “Aslında geçiniyor. Gavin’le arası fena değil. En azından onu görmezden gelmiyor, gerçi Gavin, kulağını kaşıyana kadar insanın peşinden ayrılmayan bir yavru köpek gibidir. İnsanların onu görmezden gelmesine izin vermez.”

Asher'in dudakları hafif bir gülümsemeye kıvrıldı. "Ah şu çocuk."

Dudaklarının o hafif kıpırtısı bile kalbimin kabarmasına yetti. "Değil mi? Çılgın ama seviyoruz onu."

Masalar doldukça bardaki gürültü arttı. Asher'in bakışları etrafta dolaşırken sandalyemde kıpırdandım. İnsanlar ona bakıyordu. Herkes değil ama fark edilecek kadar çok insan. İçimden gidip o aptal suratlarına tek tek içki fırlatmak geldi.

"Sakin ol, kaplan," dedi Asher.

"Bakıyorlar."

"Evet." Bir yudum daha aldı. "Bakacaklarını tahmin etmiştim."

"Rahatsız olmuyor musun?"

Omuz silkti. "Elimden pek bir şey gelmez. Onları dışarı sürükleyip ağızlarını burnunu dağıtamam ya."

Gülmeye başladım ama yüzü çok ciddiye. Şaka yapıp yapmadığından emin değildim.

"Yani senin için tipik bir cumartesi gecesi böyle mi?" Boş şişesini masaya koydu.

"Aşağı yukarı böyle. Her zaman dışarı çıkmam, hele evi aldığımdan beri birçok gecemi içki yerine çekiç ya da boya rulosuyla geçirdim."

"Birilerinden yardım aldın ama, değil mi?"

"Evet, biraz, büyük işlerde. Gavin hâlâ böğürtlen çalısı temizlerken aldığı yaraların geçmediğini söyleyip duruyor."

Bir an sessiz kaldı, gözleri bira şişesine odaklanmıştı. Şişeyi dalgınca birkaç kez çevirdi. "Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa bana söyle."

Kalbim küçük bir zafer dansı yaptı ama yüz ifademi dizginlemeye çalıştım. "Harika olur. Teşekkürler."

Gözleri tekrar barı taradı. "Bu gecelik bu kadar yeter."

Ani mutluluğum aynı hızla tuz buz oldu. "Emin misin?"

“Evet. Daha erken ama son zamanlarda pek iyi uyuyamadım. Biraz bitkinim.”

“Tamam. Seni görmek güzeldi.”

“Seni de.” Ayağa kalktı, ben de kalktım. “Eve gidebilecek durumda mısın?”

“Evet, Cara’yla geldim. Buralarda bir yerdedir.”

Başıyla onayladı. “İyi. İyi geceler, Grace.”

“İyi geceler.”

Bir saniye tereddüt etti. Fikrini değiştirecek sandım ama döndü ve uzaklaştı.

Yavaşça sandalyeme geri çöktüm. Nasıl hissedeceğimi bilemiyordum. Uzun kalmamıştı ama en azından gelmişti. Gergin ya da tuhaf değildi.

Aksine çok *arkadaşçaydı*.

“Selam, G.”

Logan yanımdaki sandalyeye çökünce yerimden sıçradım. “Lanet olsun. Ödümü kopardın.”

“Öyle güzel bir *uzaklara dalıp gitme* ânı yaşıyordun ki dayanamadım.”

“Sağ ol.” Gözlerimi devirdim.

“Ne zaman istersen. Ne oldu? Şimdiden korkutup kaçırdın mı çocuğu?”

“Yorgunmuş. Bir de buradaki piçlerin yarısı ona bakıp duruyordu.”

Logan etrafa rastgele öfkeli bakışlar attı. “Pezevenkler. Gitmesine üzüldüm. Tam da gelip onu kıskandırmak için seninle flört edecektim.”

Güldüm. “Ah, evet. Müthiş bir plan.”

“İşe yaramaz mı sence?”

“Hayır.”

“Flört becerilerimi feci küçümsüyorsun. Onu kıskançlıktan deliye çevirebilirdim. Mağara adamı gibi sahiplenici olmasını sağlardım.”

Yanaklarımın kızarmadığını umarak başka yöne baktım. Asher'in benim için mağara adamı gibi sahiplenici olması şu an kulağa fazla iyi geliyordu. "Ya, tabii, benimle arkadaşlıktan öte bir şey istemiyor gibi ama."

"Tanrım, hapishane onu düşündüğümde daha çok bozmuş."

"Değil mi? Kim istemez ki bütün bunları?" Kendimi gösterdim.

"Ben de onu diyorum. Yaşın ilerlemiş olabilir ama yine de fena sayılmazsın."

Koluna bir yumruk attım. "Pislik."

Bana sıırıttı.

"Bunun için bana bir içki borçlusun."

Çatımdaki deliği onarmasını istemişim gibi inledi. "Tamam. Ne içiyorsun?"

"Cin tonik."

"Peki. Bu gece sana içki ısmarlaması gereken Bailey'nin yerini alacağım ve karşılığında senden bir şey beklemeyeceğim."

"İyi çünkü ben erkek severim, küçük oğlanları değil."

"Üff." Elini göğsüne koydu. "Ne yazık ki sikimin ne kadar büyük olduğuyla da övünemiyorum çünkü karşımdaki sensin. Bu çok garip olur."

Bara doğru yürüyüşünü izlerken güldüm. Bu gece Asher'in beni arabama kadar geçirmesi ve duygularına yenik düşüp beni delicesine öpmesiyle bitmemişti. Bütün gün bunun hayalini kurduğumdan değil tabii. Gerçi gece fena değildi. Vakit geçirmiştik. Biraz laflamıştık. Güzeldi.

Buna ileriye yönelik bir adım denir miydi bilmiyordum ama en azından geri adım değildi. Şu noktada, zafer bile sayılabilirdi.

Sevgili Asher

Sevgili Asher,

Olur da bir gün sana kardeşlerinle geziye çıkma planlarım olduğunu söylersem, lütfen bu mektubu yüzüme çarp. Dört Bailey'yle vahşi doğada beş gün mü? İnanılır gibi değil. Kardeşlerin en iyi koşullarda bile hayvan gibiler fakat doğal ortamlarında tam anlamıyla zıvanadan çıkıyorlar. Nine beni uyarmaya çalıştı ama tabii ben dinlemedim.

Aslında, kardeşlerinin iğrençliğine rağmen harika bir geziydi. Eşyalarımı taşıma konusunda antrenmanlıydim, o yüzden sorun olmadı. Ayaklarım feci şekilde ağrıyordu gerçi, özellikle de ikinci gün. Uyandığımda bile ayaklarım sızlıyordu, bir de üstüne on beş kilometre daha yürümek tam bir eziyet oldu.

Ama günün sonunda kendimi çok havalı hissettim. Onlarla aynı tempoyu tutturalabilmiş ve pes etmemiştim.

Bana kalırsa ikinci gün hepimizde bir şeyler değişti. Birinci gün moraller yüksekti; bol bol konuşuyor, şakalaşıyorduk. İkinci gün sessizleştik. Logan ve Gavin bile, ki bu bayağı garipti. Sanki hepimiz içimize dönmüş gerçekten buna dayanıp dayanamaya-

cağımızı düşünüyorduk. İkinci gün hâlâ gidecek çok yolumuz varmış ama biz çoktan yorulmuşuz, her yerimiz ağrıyormuş ve böyle bir şeye gerçekten uygun olup olmadığını sorguluyormuşuz gibi geliyordu.

Ama üçüncü günün sabahında bir şeyler farklıydı. Sanırım hepimiz biraz daha iyi hissediyorduk. Başlangıçtaki ağrıları atlattığımız ve vücutlarımız uyum sağlamaya başlamıştı. Ama zihinsel bir değişim de vardı. Kelimelerle ifade edemeyeceğim bir şey.

Evan gülümsedi. Cidden gülümsedi. Hem de bir kez değil. Onu en son ne zaman gülümserken gördüğümü hatırlamıyorum.

Logan'da da bir farklılık vardı. Üzerine bir sakinlik gelmişti. Sanki her sessizliği doldurmaya ya da dikkatleri üzerine çekmeye ihtiyacı yoktu artık.

Gavin'i onu tanıdığımdan beri gördüğüm en sakin hâlindeydi. Doğrusu biraz ürkütücüydü. En az on defa kendini öldürmesini engelledik tabii. Çingiraklı yılan yakalamaya çalıştı, Asher. Bu çocukta neden böyle bir ölüm arzusu var? Ama genel olarak normalden çok daha sakindi.

Gülümsemekten bahsetmişken, aynı gün öğle molası verdiğimizde Levi espri yaptı. İnanabiliyor musun? Nasıl şaka yapıldığını hatırlamasına şaşırdım. Ne kadar komik olduğunu unutmuştum.

Aslında bunun sebebi neydi bilmiyorum. Her şeyden uzakta olmak ve dikkat dağınıcı hiçbir şeyle karşılaşmamaktı. Kocaman mavi gökyüzünün altında, temiz havada, dağların arasında olmaktı. Ya da belki de Nine haklıydı ve hepimiz bir avuç vahşi hayvandınız. Belki de Bailey erkeklerini olmaları gerektiği şekilde görüyordum; vahşi ve özgür.

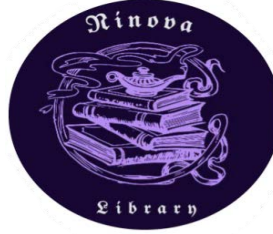
Sebebi her neydiyse, kesinlikle büyüü bir şeydi. Aşırı yorucu bir yürüyüşü ve yerde uyumak gerçekten berbattı ama hiç düşünmeden tekrar yapardım, hele bir de sen de olacaksan. Vahşi doğanın seni nasıl etkileyeceğini görmek isterim. Onlara yaptığı gibi seni de özgürleştirecek mi merak ediyorum.

Belki bir gün bunu birlikte deneyimleriz.

SENDEN VAZGEÇEMEM

*Her hâlükârda, ayakta kalmakla yetinmedim, zirveye çıktım.
Şimdiyse evde olmaktan mutluyum, yatağım hiç bu kadar rahat
gelmemiştir.*

*SENİ SEVİYORUM,
Grace*

Kasabada dedikodunun bu kadar hızlı yayılması aşırı sinir bozucuydu. Eski mahkûmu dikizlemek için nineme uğrayanların sayısı azalsa da nereye gitsem fısıltılar ve bakışlar peşimi bırakmıyordu. Dedikodu treni tüm hızıyla ilerliyordu. Söylentiler, hapishanede çıkan bir isyan sırasında kaçmamla –saklanmadığıma göre bunu nereden çıkardılar hiç bilmiyordum– ailemin aslında zengin olduğuna ve valiye rüşvet verdiğine kadar uzanıyordu.

Benim favorimse hiç hapse girmediğim, aslında bir casus olduğum ve uzun süre denizaşırı gizli görevde bulunduğum söylentisiydi.

Buradaki insanlar masal anlatmayı her daim sevmiştir, bu yüzden herhangi birinin bu saçmalıklara gerçekten inandığından emin değildim. Kasabanın merakını besleniyorlardı işte.

Fakat bazen dedikodular kişinin işine de yarayabilirdi. Mesela ninem beni eniştem Fred'in on senedir yapacağını söyleyip yapmadığı birkaç tamir işi için büyük halam Tillie'ye gönderdikten sonra telefonlar almaya başladım. Bir hafta sonra, resmen çalışıyor sayılabileceğim kadar çok işim olmuştu.

Planım tam olarak kasabanın tamircisi olmak değildi aslında. Ama ayaklarımın üzerinde durmamı sağlayacak bir işti ve bir yere bağlı olmamak hoşuma gidiyordu. Tilikum'daki hayata yeniden uyum sağlamaya çalışsam da hâlâ şüphelerim vardı. Hem de büyük şüpheler. Şu anda hiçbir şeyin beni buraya , bağlamasını istemiyordum.

Günün çoğunu Mitch ve Darcy Benson'ın evinde yeni bir sürgülü kapı takarak geçirmiştım. Mitch gün ortasında eve gelip bir süre beni kuşkuyla süzdü. Evinde eski bir mahkûmun bulunmasından dolayı tedirgin miydi yoksa karısının bu işi yapması için başkasını çağırmasından mı istiyordu, emin değildim. Ona birkaç sert bakışla karşılık verdikten sonra beni rahat bıraktı. Ama durum pek de rahat sayılmazdı.

Müşteri profilimi yaşlı teyzelerle sınırlandırsam iyi olabilirdi. En kötü dövmelerime gözlerini dikeyor ve bana zorla kurabiye yedirmeye çalışıyorlardı.

Eve dönüş yolum kasabanın içinden geçiyordu. Kara bulutlar toplanıyordu, havada yağmur kokusu vardı. Steaming Mug'ın önünden arabamla yavaşça geçerken gözlerim oraya takıldı. Grace'in çalıştığı yere sadece anlık bir bakış, zihnimin aniden onunla dolmasına yetti.

O benim okyanusuma hükmeden aydı. Onun çekim gücünden kaçamazdım.

Ama bu çekime karşı savaştığım da kesindi. Çünkü mecburdum.

Geçen gece Caboose'da az kalsın pes edecektim. Yine. Yanında otururken, sesini duyarken, bacaklarımız masanın altında birbirine değerken, az kalsın kendime hâkim olamayacaktım. Onu kamyonetime sürükleyip otoparkta becermekten sadece bir kalp atışı uzaktaydım.

Çok uzun zaman olmuştu.

Bunun yerine, çekip gittim. Bu doğru bir karardı. Aramızda bir şey olmasına izin veremezdim. Onu şimdiye kadar incittiğimden daha fazla incitmekten başka işe yaramazdı.

O günden beridir mesafemi koruyordum. Salı akşamı yemeğe gelse de o gidene kadar kardeşlerimin yanından, mutfaktan ayrılmadım. Onunla yalnız kalma riskini göze almak istemedim. Arka verandada tekrar baş başa kalmamız, karşı koyup koyamayacağımı bilmediğim bir ayartıya davetiye çıkarırdı.

Bunun dışında onu hiç görmedim. Biraz mesajlaştık ama onunla plan yapmaktan kaçındım. Yapmaya çalıştığım şeyin –yani aynı kasabada yan yana ama ayrı hayatlar yaşamam– mümkün olup olmadığını hâlâ bilmiyordum. Belki de burada kalmam yanlıştı. Belki de sadece burada olmakla bile benden vazgeçmesini zorlaştırıyordum.

Yolun ortasındaki bir şey dikkatimi çekti ve çarpmamak için aniden frene bastım. Öne doğru savrulurken ellerim direksiyonu sımsıkı kavradı.

Harvey Johnston yavaşça ayağa kalktı ve kovboy şapkasını düzeltti. Sırıtarak elini kaldırıp salladı.

Camı indirip dışarıya eğildim. “Harvey, yolun ortasında ne yapıyorsun?”

Yavaşça bana döndü. “Öyle miyim?”

“Evet, dostum. Bir şeyini mi kaybettin?”

Kaşları çatıldı ve bir şey arar gibi üstünü başını yokladı. Yüzünde bir gülümseme belirdi. Deri yeleşinin cebine uzandı ve küçük bir spreş şişesi çıkardı. “Buldum.”

“O ne?”

“Sincap kovucu,” dedi zafer kazanmış bir edayla. Şapkasını eğerek bana selam verdi ve kaldırıma doğru yürüdü.

Gülerek başımı salladım ve yoluma devam ettim.

Gidersem burayı çok özleyecektim.

Eskiden antrenman yaptığım spor salonunun önünden geçerken ani bir kararla kenara çektim. Önünden en az bir

düzine kez geçmiş ama içeri girmemiştim. Bir dövüşçü olarak hayatım orada şekillenmişti. Benim gibi bir çocuk için son derece gerekli bir öfke boşaltma yeri olmuştu.

Ama orada öğrendiğim beceriler aynı zamanda hapis cezası almama yol açan şeylerden biriydi.

Ellerime baktım, birkaç kez açıp kapadım. Eklemlerim çoğunlukla iyileşmiş, alnımdaki kesik neredeyse kabuk bağlamıştı. Yıllarca dövüşmekten kalan izler solmuş, yara izlerim görünmez olmuştu. Öte yandan maalesef içimdeki yaralar yerli yerindeydi.

Yumruklarımı tekrar sıkarak en son ne zaman bir şeye vurduğumu düşündüm. Uzun zaman olmuştu ve ne kadar anormal gelse de bir yanımda bunu özlüyordu.

Şeytanlar dışarı çıkmak istiyordu.

İşte bu yüzden o spor salonuna girip tekrar antrenmana başlamak istemiyordum. Dövüşmek benim için artık bitmişti.

Ama egzersiz yapacak bir yere ihtiyacım vardı. Üniversitenin yanında başka bir spor salonu vardı ama o zincir salonlardan biriydi. Sıra sıra dizilmiş koşu bantlarına ve hoparlörlerden yankılanan tekdüze pop müziğe ihtiyacım yoktu. Bana ağırlık kaldırabileceğim bir yer lazımdı.

İçeri girdiğimde beni tanıdık kauçuk ve metal kokuları karşıladı. Spor salonunun bir tarafında squat sehpaları, banklar ve serbest ağırlıkların bulunduğu bir antrenman alanı vardı. Aradığım şey buydu. Hapishanede çok egzersiz yapmışım ve gücümü kaybetmek istemiyordum.

Diğer tarafta açık antrenman minderleri, halatla çevrili bir boks ringi ve arkada bir MMA kafesi vardı. Çelik zincirlerden kum torbaları sarkıyordu. Güreş minderlerinden birinde bir antrenör küçük bir grupta ilgileniyor, birkaç kişi de ringde idman yapıyordu.

Turnuvalara katıldığım zamanlar bile MMA benim için hobiden fazlası olmamıştı. Fiziksel ve zihinsel mücadele tarafından keyif alırdım. Bana kattığı şeyler de çoktu.

Ama hapishanede dövüş benim için farklı bir şeye dönüşmüştü. Karanlık ve tehlikeli bir şeye. Artık güvenmediğim bir şeye.

Bakışlarımı minderlerden uzaklaştırıp bir çalışan buldum. Gelip ağırlık kaldırabilmem için bana bir üyelik ayarladı. Dövüşe dönmeyecek olsam da kendim için böyle bir şey yapmanın doğru yönde atılmış bir adım olduğunu düşünüyordum. Büyük bir şey değildi ve şimdilik hâlâ ninemin yanında yaşıyordum. Ama hiç yoktan iyiydi.

Salondan çıktığımda hava kararıyordu. Bulutlar kararan gökyüzünü kaplamıştı ve yağmurun ilk damlaları asfalta düşmeye başlamıştı. Fırtına çıkacakmış gibi hissediyordum.

Cebimdeki anahtarlarla oynayarak kamyonetime doğru yürüdüm. Sokak bomboştu, sanki herkes yağmur tehdidini fark edip içeri kaçmıştı. Ama daha yolun yarısına bile gelmeden sırtım gerildi ve omurgamdan aşağı bir ürperti indi.

Gözler. Biri beni izliyordu.

Adımlarımı yavaşlatıp kulak kabarttım. Arkamda ayak sesleri mi vardı yoksa bu sadece yağmurun sesi miydi? Kocaman damlalar kollarıma, saçlarımin arasına damlıyordu. Kalbim güm güm atıyor, vücudum adrenalinle karıncalanıyordu. Yumruklarımı sıkıp tırnaklarımı avuç içlerime bastırdım.

Kamyonetimin yanına geldiğimde durdum ve aniden arkama döndüm, kolum çoktan havada, o piçi yere sermeye hazırды.

Ama sokak bomboştu. Lanet olası bir sincap bile yoktu.

Uzaklarda gök gürledi ve yağmur şimdi daha hızlı yağıyordu. Hava karardığından gözlerimi kısarak etrafı taradım ama kimseyi göremedim. Hayal mi görmüştüm? Yoksa gerçekten biri beni mi izliyordu? Yavaşça kolumu indirdim.

Tedirgin bir hisle kamyonetime binip eve doğru sürdüm.

Ön cam silecekleri ani sağanağa zor ayak uyduruyordu. Gözlerim bir yola bir aynalara kayarak takip edildiğime dair herhangi bir işaret arıyordu.

Arkamda far yanmıyordu. Direksiyonu tuttuğum ellerimi gevşetmeye çalıştım ama kalbim hâlâ çok hızlı atıyordu. İçgüdülerim çılgılık atıyordu. Hapishanede arkada da gözünün olması gerekirdi, özellikle de sürekli hedefteysen. Kimseyi görmemiştim ama izlendiğime dair o fazlasıyla tanıdık hissi duymuştum.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ve bu, iyi bir şey olamazdı.

Ninem evine vardığımda ışıklar yanıyordu. Kamyonette birkaç dakika oturdum, her ihtimale karşı gözlerim dikiz aynasına kilitlenmişti ama yolda kimseler yoktu.

İşte, yine durduk yere aklıma Grace düşmüştü.

Birden yağmurdan sırlıklam kapısını çaldığımı hayal ettim. Beni içeri çektiğini, ıslak kıyafetlerimi çıkarıp beni ısıttığını. Elleri her yerimdeydi. Teni tenime yapışıyordu.

Kalp atışlarım onunkiyle aynı ritmi tutturmuştu.

Tanrım. Bu nereden çıkmıştı şimdi?

Dikiz aynasına son bir bakış attıktan sonra kamyonetten indim. Yağmurdan kaçmak için ön verandaya koştum ve az kal-sın paspasın üzerine bırakılmış kutuya basıyordum. Bu garipti. Kargoyla gönderilmiş bir pakete benzemiyordu, fazla narindi. Üzerinde adres etiketi de yoktu. Sadece üstüne adımın yazılı olduğu bir zarf yapıştırılmıştı.

Nedense kutuya hiç dokunmak istemedim ama yine de alıp içeri götürdüm.

“Merhaba, nine?”

Sesi mutfaktan geldi. “Merhaba, Ayıcık.”

“Bunu kimin bıraktığını biliyor musun?” diye sordum içeri girerken. Kutuyu tezgâha koydum.

Ninem masasında bir fincan çay ve akşam yemeğinden kalanlarla oturuyordu. Okuma gözlüklerini takmış, tabağının yanındaki kalın bir romana dalmıştı. “Neyi?”

“Bu kutuyu. Verandadaydı.”

“Hayır, zili çalmamışlar demek ki.”

Kutuya şüpheyle bakarak zarfı açtım. İçine bir kâğıt yerleştirilmişti: *Doğum günün değil ama pasta hoşuna gider diye düşündük.*

Notu kenara bırakıp kutunun üzerindeki bandı söktüm.

Gerçekten de içinde küçük bir pasta vardı. Kesinlikle ev yapımıydı. Çikolata sosu orantısız sürülmüştü ve biri mavi renkte *Asher* yazmaya çalışmıştı. Ama çoğunlukla krema yığınınından ibaretti.

“Bu ne be...”

“Neymiş?” diye sordu ninem.

“Pasta.”

“Kimden gelmiş?”

Bir şey kaçırmış mıyım diye notu ve zarfı tekrar inceledim.
“Bilmiyorum. Yazmıyor.”

“Gerçekten pasta mı yoksa üzerine çikolata sürülmüş başka bir şey mi?”

“Bu çok yerinde bir soru.”

Kimin bıraktığını bilmiyordum, dolayısıyla her şey olabilirdi. Bir keresinde Haven kardeşlerden birine acı sos ve mayonezle dolu bir kutu donut göndermiştik. Bu pasta güzel kokuyordu ama güvenecek değildim.

Bir bıçak alıp ortasından kestim. Pasta gibiydi ama sonra bıçak sert bir şeye çarptı. Kalın dilimler devrildiğinde ortaya bir nesne çıktı, sanki doğrudan pastanın içinde pişirilmiş gibiydi.

Ha siktir daha neler. Kırıntıların arasından metal bir eğe çıkardım.

Biri bana pastanın içinde ege göndermişti.

Kaldırıp nineme gösterdim. “İçinden bu çıktı.”

Gözlüklerinin üzerinden eğeye uzun uzun baktı. “Hapisten çıkmadan önce daha çok işine yarardı.”

Gülmekten kendimi alamadım. “Cidden mi, nine?”

Sadece omuz silkti.

Kesin kardeşlerimden birinin işiydi. Büyük ihtimalle Logan denen pezevenğin. Bunu ona ödecektim.

“Yiyecek misin?” diye sordum.

Ninem kaşlarını kaldırdı. “Bunu pişiren muhtemelen kardeşim dediğin o hayvanlardan biri, farkındasın, değil mi?”

“Evet.” Eğilip kokladım. “Çikolata kokuyor.”

“Sen bilirsin ama ben olsam risk almazdım.”

“Haklısın. Bunu kimin bıraktığını gerçekten bilmiyor musun?”

Kitaptan başını kaldırmadı. “Elbette bilmiyorum.”

Sesinde en ufak bir eğlence kırıntısı yoktu. Bildiğine ve benden sakladığına dair hiçbir işaret yoktu. Ama yine de emin değildim. Ninem kurnazdı. İşin içinde olabilirdi. Hiçbir zaman şaka yaptığını itiraf etmezdi ama gözlerinde eğlendiğine dair kısacık bir parıltı yakaladığım olmuştu.

Telefonumu çıkarıp pastanın fotoğrafını çektim ve çöpe attım. Kardeşlerime mesaj atıp suçlunun itiraf edip etmeyeceğine bakacaktım ki aniden Grace’in çekim kuvvetini hissettim.

Bu onu güldürebilirdi. Sadece gülmesi için mesaj atabilirdim, değil mi? Bunun bir zararı olmazdı.

Ben: Bunu verandada buldum.

Grace: Ege mi o? Aman Tanrım, korkunç bir şaka. Kahkahamı bastıramıyorum.

Ben: Logan olduğuna bahse girerim ama Gavin’den de şüphelenmiyorum değilim.

Grace: Muhtemelen ikisi birden. Ya da Levi. Hiç sesini çıkarmaz ama bir fırsat gördüğünde de kaçırmaz. Onlara nasıl karşılık vereceksin?

Ben: Bir şeyler düşüneceğim.

Grace: Sağlam bir şey olsun bari.

Ben: Olacak.

Parmaklarım tuşların üzerinde tereddüt etti, *yanına geleyim de birlikte öcümüzü nasıl alacağımızı planlayalım, ne dersin?* yazmak üzereydim.

Ama durdum. Telefonu bıraktım.

Bu iyi bir fikir değildi. Sadece arkadaş olabileceğimizden emin olana kadar dikkatli davranmam gerekiyordu. Başka türlü onun için adil olmazdı.

Lanet olsun ki benim için de adil olmazdı.

Küçük evimi –özellikle anlamlı olduğu için– ne kadar sevsem de kasabadaki en havalı ev kesinlikle Cara’nınkiydi. Buraya ilk taşındığında, kendi deyimiyle *uygun konut seçeneklerinin* olmayışından yakınmıştı. Anlaşılan malikânede büyüyen biri için küçük kasaba yaşamına alışmak gerçekten de biraz zaman alıyordu.

Kasabanın hemen kuzey ucunda, nehre bakan yamaçta bir ev bulmuştu. Sahipleri satmayı düşünmüyordu ama onlara inanılmaz bir para teklif etmişti. Sonra da evi tamamen boşaltıp her santimini baştan sona yenilemişti.

Daha doğrusu, inşaat ekibi her yeri yenilerken o içkisini yudumlayıp onları dikizlemişti.

Tamam. İnşaat ekibini *birlikte* dikizlemiştik.

Eğlenceli bir altı ay olmuştu.

Bu sabah ona ufak tefek işlerime eşlik etmek ister mi diye mesaj atmıştım. Henüz cevap vermemişti ama ben yine de gelmeye karar verdim.

Garajın önüne park edip içeri girdim. “Cara?”

Ana katın açık bir planı vardı. Girişten evin arka tarafına kadar görebiliyordum, yerden tavana uzanan pencereler nehrin

inanılmaz manzarasını gözler önüne seriyordu. Tavandaki koyu ahşap kirişler, açık renkli mobilyaları ve dolaplarıyla harika bir kontrast oluşturuyordu.

“Cara?” diye seslendim tekrar. “Evde misin?”

Geniş merdivenin tepesinde elinde beyaz bir bavulla belirdi. “Selam, pofuduk tavşanım. Geldiğini duymadım.”

“Bir yere mi gidiyorsun? Yoksa seni pijama partisine davet ettim de unuttum mu?”

“Los Angeles’a gitmem gerekiyor.” Aşağı indi ve bavulu merdivenin dibine bıraktı.

“Her şey yolunda mı?”

İç çekti. “Anneme göre değil ama kendisi deli olduğundan, kim bilir. Kriz geçiriyor. Yine. Birkaç gün sonra dönerim.”

“Umarım iyidir.”

“Muhtemelen iyidir. Beni abartılı buluyorsun ama annem yanımda meditasyon yapan sakin bir esrarkeş gibi kalır. Neyse, seni şu anda yalnız bırakmak zorunda olduğum için çok üzgünüm.”

“Neden üzgünsün ki?”

“Çünkü nişanlıyı geri getirme görevimiz yarım kalacak.”

“Görevimiz?”

Bıkkınlıkla gözlerini devirdi. “Evet, görevimiz. Sen benim kanımsın, Grace. Bir şey istersen, onu elde etmene yardım ederim. İşler böyle yürür. Asher Bailey’nin seninle evlenmesini mi istiyorsun? O dövmeli piçin inadını kırıp nikah masasına sürükleyeceğim.”

Yaklaşıp ona sarıldım. “Çılgınsın ama seni seviyorum.”

“Biliyorum. Ben de seni seviyorum.” Sıkıca sarılıp başıma bir öpücük kondurdu. “Mesajını gördüm, ne işlerin vardı? Seninle gelmemi ister misin? Arayıp uçağı birkaç saat bekletmelerini söyleyebilirim.”

Cara nadiren tarifeli uçağa binerdi. Hele ki hızlıca eve gitmesi gerekiyorsa kendine küçük bir özel uçak kiralardı.

“Yok canım,” dedim. “Markete ve hırdavatçıya gidecektim. Önemli bir şey değil.”

“Emin misin?”

“Eminim.”

Beni yalnız bırakmakta tereddüt eder gibi baktı. “Tamam. Asher’la ilgili her türlü gelişmeden beni haberdar et. Herif sana bir gülümsese bile haberim olsun.”

“Evet, tabii. Havaalanına bırakayım mı?”

“Yok, arabamı orada bırakırım.”

Birlikte dışarı çıktık ve sarılıp vedalaştık. Dün geceki fırtınadan sonra bulutlar nihayet dağılıyordu. Kasabaya giderken önce ATM’ye uğradım, sonra işlerin nasıl gittiğini görmek için kafede kısa bir mola verdim. Cara yanımda olsaydı merkezde öğle yemeği yerdik ama yalnız olduğum için kendime bir bardak kahve doldurup yola koyuldum.

Markete uğramayı planlıyordum ama biraz bekleyebilirdi. Önce hırdavatçıya gitmem gerekiyordu. Evimi satın aldığımdan beri oranın müdavimi olmuştum. Cara gibi banka hesabım sınırsız olmadığından tüm işleri tek seferde halledecek birini tutmam imkânsızdı. Cara bunun için para vermeyi teklif etmişti ama öyle bir şeyi kabul edemezdim.

Hırdavatçı, Steaming Mug’dan kısa bir mesafedeydi. Kavşağa geldiğimde dönmeden önce yavaşladım. İki adam bir kamyonetin kasasına çıkmıştı. Yaklaştığımda, bunların Luke ve Zachary Haven olduğunu gördüm. Sokak levhasındaki Bailey Bulvarı çıkartmasını kazıyorlardı.

Yanlarından geçerken güldüm. Daha çok uğraşacaklardı. O çıkartmalar her yerdeydi. Acaba benim sokağımdakinden haberleri var mıydı? Logan ve Gavin’e başka çıkartmaları var mı diye sormaya karar verdim, böylece biri benimkini çıkarırsa yerine yenisini yapıştırabilirdim. Hoş, Bailey tabelalarının arkasında olduklarını itiraf etmemişlerdi ama onların işi olduğu çok belliydi.

Bu bana Lola'ya, yani pin-up kızı heykeline bir sakal daha örmem gerektiğini hatırlattı. Onu sakallamayalı uzun zaman oluyordu.

Hırdavat dükkânının önüne birkaç araba park etmişti. Burası Asher üniversitede öğrenciyken çalıştığı yerdı. Ne tuhaf. Hiç değişmemiştir. Hâlâ aynı soluk kırmızı duvarlar, önünde *Tilikum Hırdavatçısı* yazan büyük tabela... Mesai bitimi Asher'la burada buluştuğumu hatırlıyordum. Arabasına atlayıp Zany Zebra'da hamburger ve dondurma yemeye gitmiş, ardından dairesine dönüp doğrudan yatağa girmiştir.

Ön kapılar açıldı ve biri dolu market arabasını iterek dışarı çıktı. Buradan ne alacaktım? Birden aklımdan uçup gitmişti. Direksiyona hafifçe vurdum, motor hâlâ çalışıyordu, kontağı kapatmamıştım.

Göğsümde garip bir sıkışma oldu ve içim kıyıldı. Bugün pek bir şey yememiştir. Kahve boş mideme dokunmuş olabilirdi.

Park yerinden geri çıkıp yemek yemenin alacağım şey her neyse ondan daha önemli olduğuna karar verdim. Sonra tekrar gelebilirdim.

Evde kendime hızlıca bir öğle yemeği hazırladım. Yaklaşık yarım saat sonra kapım çalındı. Açtığımda kapıda bir market siparişiyle karşılaştım. Ne garip. Kurye çoktan garaj yolundan çıkmıştı. Dışarı çıkıp el sallayarak onu durdurmaya çalıştım –yanlış adrese gelmiş olmalıydı– ama beni görmedi.

Ne yapacağımı bilemeyerek kapının önündeki poşetlere baktım. Belki komşularımdan birinindir diye düşündüm. Eğilip ilk poşete zımbalanmış fişi açtım. En aşağıda el yazısıyla bir not vardı.

Grace Miles'a teslim edilecek. Gönderen: Cara Goulding.

Aman Tanrım. Cara benim için market siparişi vermişti. Poşetleri içeri taşıdım ve ona mesaj attım.

Ben: Neden benim için market alışverişi yaptın?

Cara: İhtiyacın olduğunu söylemiştin.

Ben: Sorumun cevabı bu değil. Kendi alışverişimi kendim yapabilirim.

Cara: Biliyorum ama işlerini halledemeden seni bırakıp gittiğim için kendimi kötü hissettim. Artık işlerin halloldu işte.

Ben: Çok şapşalsın. Ya çoktan markete gitmiş olsam?

Cara: Gitmedin.

Ben: Çok eminsin.

Cara: Seni tanıyorum.

Ben: Tanıyorsun galiba. Neyse, çok tatlı bir jest. Teşekkür ederim.

Cara: Ne demek, tatlım. Seviyorum seni!

Ben: Ben de seni seviyorum.

Poşetleri yerleştirdim –en sevdiğim şeyleri sipariş etmişti– ve günün geri kalanında ne yapacağımı düşündüm. Saçma bir dizi açıp örgü örebilirdim. En azından ellerim meşgul olurdu. Ama daha yorucu bir şeyler yapasım vardı.

Evim yenilenmeye muhtaç olduğundan yapacak bol bol iş çıkıyordu. İşe koyulmak için eski bir tişört ve pantolondan bozma şortumu giydim.

Mutfak hâlâ yarı yıkılmış durumdaydı ama bu projenin devamını getirmeye hazır değildim. Garajın yanındaki eski oturma odasıysa henüz hiç el sürmemiştim.

O tarafa gidip ellerim belimde kapı eşiğinde durdum. Gül kurusu –muhtemelen bu halının rengine bir zamanlar böyle diyorlardı– yıllar içinde hüzünlü, gri lekeli bir leylak rengine

dönüşmüştü. Liflerine sinmiş yılların kir kokusunu belli belirsiz alabiliyordum. Bu odaya şimdiye dek girişmememe şaşmamalıydı. İğrençti.

Döşemenin değişmesi şarttı, ben de oradan başlamaya karar verdim. Kararlılıkla derin bir nefes alıp süpürgelikleri çıkarmaya başladım. İnce meşe uzun şeritler hâlinde duvarlardan ayrıldı. Tüm eski süpürgelikleri garajdaki çöp yığınınına taşıdıktan sonra sıra halıya gelmişti.

Evin çoğunda bulunan ahşap zeminle karşılaşacağımı umarak halının bir köşesini gevşetip kendime doğru çektim. Ama altında bir kat muşamba vardı. Garipti. Ve aşırı çirkindi. Hangisi daha berbattı bilmiyordum; sarı, kahverengi ve zeytin yeşili yer muşambası mı yoksa birinin üzerine serdiği soluk pembe halı mı?

Muşamba yapıştırılmış gibi görünüyordu. Bir kısmını maket bıçağıyla kesip aldım. Sunta. Homurdanarak parçayı bir kenara fırlattım. Diğer odalardan biri de böyleydi; üzerine muşamba yapıştırılmış sunta zemin. Sökmesi tam bir kâbus olmuştu. Burada sandığımdan çok daha fazla iş vardı.

Levye almak için garaja döndüğümde aklıma bir fikir geldi. Asher yardım etme konusunda gönüllü olmuştu ve şu an gerçekten yardıma ihtiyacım vardı.

Acaba sözünde ciddi miydi? Olmasa öyle demezdi. Belki de evin işlerine dâhil olmak istediğini ima etmişti. Kesinlikle dâhil olmasını isterdim; sırf onunla vakit geçirmek için değil –tabii o da vardı– ama evin restorasyonunda katkısı olsun istiyordum. Buraya kendi izini bırakması için ona bir fırsat vermeliydim.

Bu düşünce bir kere aklıma girince çıkmak bilmedi. Bir süredir ona alan tanımaya çalışıyordum –belli ki buna ihtiyacı vardı– ama şu anda yakınımda olması için her şeyimi verirdim. Artık aramızda demir parmaklıklar yerine başka engeller vardı. Birazcık yanımda olsa yeterdi. Ayakta kalmama yetecek kadar.

Levyeyi içeri girdim ve telefonumu bulup ona mesaj attım.

Ben: Selam. Evle ilgili yardıma ihtiyacım olursa haber vermemi söylemiştin ya?

Asher: Evet, ne lazım?

Hızlı cevabı gözlerimi yaşarttı. Soru yok, bahane yok. Sadece, *ne lazım?* Keşke ona dair her şey bu kadar kolay olabilseydi.

Ben: Döşemeyi sökerken bir sorunla karşılaştım. Şu güçlü kaslarını kullansam fena olmaz. İşin var mı?

Asher: Hemen geliyorum.

On dakika geçmeden Asher kapımdaydı. Kapıyı açtığımda bir anlığına donakaldım. Omuzlarının genişliğini ve sağ kolunu kaplayan dövmeleri açığa çıkaran bir atlet giyinmişti. Çok sağlam ve güçlü görünüyordu ama derin kahverengi gözlerine bakınca tüm bu kasların altında bir yumuşaklık barındırdığını anlayabiliyordunuz. Bir zamanlar tanıdığım Asher'dan bir parçanın hâlâ orada olduğunu.

Tam karşımda duruyordu. Aramızda sadece bir adım olmasına rağmen onu öyle özlemiştim ki nefes almak bile acı veriyordu.

“Merhaba.” Sesimi neşeli tutmaya çalıştım. “Geldiğin için teşekkürler.”

“Elbette. Alet ihtiyacın olduğunu söylemedin ama her ihtimale karşı kamyonette bir şeyler var.”

İçeri girebilmesi için kenara çekildim. “Sağ ol. Şimdilik yeterli sanırım. Bir odada sadece halı var zannediyoordum ama altında suntaya yapıştırılmış bir muşamba katmanı var.”

“Kulağa bok gibi geliyor.”

“Evet, suntayı sökmek hiç eğlenceli değil.”

Ona levyeyi verip odaya götürdüm. Burnunu kırıştırdı.

“Pis kokuyor, değil mi?” dedim. “Henüz el atmadığım birkaç odadan biri burası. Hatta uzun zamandır kapısının önünde bir eşya yığını vardı. Buranın varlığını bile unutmuştum.”

Arka cebinden bir çift iş eldiveni çıkarıp taktı. “Nedenini anlayabiliyorum.”

“Halıyı söktükten sonra neyle uğraştığımızı daha iyi anlarız diye düşünüyorum. Suntanın altında parke olduğunu umuyorum ama kestirmek zor. Bu oda orijinal mi yoksa ev yapıldıktan sonra mı eklenmiş, bilmiyorum.”

“Seviye farkı olduğu kesin. Buranın zemini evin geri kalanından daha yüksek. Bu muhtemelen iyiye işaret.”

“Evet, ben de öyle düşünmüştüm.”

Ellerini birbirine vurdu. “Tamam. Şu pis pembe şeyi çıkaralım bakalım.”

“Hadi bakalım.”

Halı fazla direnmeden çıktı. Parça parça kesip rulo yaptık ve çöp yığına taşıdık. Sonra çivilerine takılmamak için sabitleme şeritlerini de söktük.

Asher levyeyi suntanın altına geçirip neredeyse hiç zorlanmadan zeminin büyük bir bölümünü gevşetti ve kaldırdı. Muşambayı soyup suntayı kenara çektik.

Tam da umduğum gibi altında parke vardı.

“Bak, Ayıcık Gracie. Altından hazine çıktı.”

Dudağımı ısırdım ve gözlerimi yerden ayırmadım. Yine gözlerimin dolduğunu görmesini istemiyordum. Ama bana Ayıcık Gracie demişti.

Bu adama aptal gibi âşıktım.

“Ben de tam olarak bunu görmeyi umuyordum.”

“Pek hasarlı durmuyor ama biz yine de dikkatli olalım. Umarım geri kalanı da böyledir.”

“Evet, umarım.”

İşe koyulduk. Sunta parçalarını alttaki ahşam zeminden nazikçe ayırarak epey hızlı ilerledik, öyle ki neredeyse işimizin

daha zor olmasını dileyecektim. Belki bu bittiğinde yapacak başka bir şey bulurdum. Onunla yan yana çalışmak rüya gibiydi. Bitmesini istemiyordum.

“Sana Jack’le tanıştığımı söylemiş miydin?” diye sordu.

“Annemin Jack’iyle mi?”

“Evet.”

“Hayır, söylemedin. Nasıl geçti?”

Bir sunta parçasını kenara fırlattı. “Tuhaftı. Galiba adamın düşünü böldüm.”

Güldüm. “Eyvah.”

“Nasıl biri?”

“Harika bir adam. Biraz ciddi görünür ama aslında çok tatlıdır. Anneme çok iyi davranır.”

“Öyle mi?”

“Kesinlikle. Annem yeniden biriyle çıkma konusunda çekinceliydi, babamla yaşadıklarından sonra onu kim suçlayabilir ki? Ama Jack ciddi sabır gösterdi. Bence annemi anlıyordu ve ona ısınmasını sabırla bekledi.”

“Elijah’la arası nasıl?”

“Çok iyi.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Öyle olmasa annem onunla çıkmaya devam etmezdi. Jack’le iyi geçinmemiz onun için çok önemliydi.”

Asher doğruldu ve kolunun tersiyle alnını sildi. “Elijah’ı da gördüm. Ben Jack’le konuşurken eve geldi.”

Nasıl geçtiğini hayal edebiliyordum. “Dur tahmin edeyim. Yüzünü kapüşonuna gömüp anlayamadığın üç dört kelime mırıldandı, değil mi?”

“Herhangi bir şey dediğini sanmıyorum.”

“Evet, son zamanlarda öyle. Sadece Jack’e karşı değil. Kimseyle doğru düzgün konuşmuyor.”

“Neden? Nesi var?”

Omuz silktim. “Ona sorarsan hiçbir şeyi yok. Okul danışmanına sorarsan ergenlik. Annemin tuttuğu terapistte sorarsan yeni bir ebeveyn figürüne verilen geç bir tepki.”

“Ne kadar zamandır evliler?”

“Birkaç sene oluyor.”

Asher’ın kaşları çatıldı. “Jack’le iyi geçindiklerine emin misin?”

“Eğer Jack’in Elijah’ya zarar vermiş olabileceğini söylüyorsan, mümkün değil. Jack iyi bir adam. Bence zavallı Eli çok şey atlattı. Yedi yaşındayken, kendisini terk eden babasından dört kardeşi daha olduğunu öğrendi. Sonra babamız hapse girince ne olduğuna, neden olduğuna dair milyonlarca sorusu vardı. Zor zamanlardı. Bu arada Levi ve Logan kendi evlerine taşınıp gitti, sonra da Gavin. Eli onları seviyor ama hepsi birer yetişkin, kendi hayatları var yani. Onunla oyun oynayamazlar. Bunların üstüne bir de üvey baba eklenince, çocuğun üzerine fazla yük bindi.”

“Evet, gerçekten öyle.”

“Annem onun için elinden geleni yapıyor ama kimseye zorla içini döktüremezsın, on bir yaşında olsa bile.”

“Doğru, yapamazsın. Küçüklüğünde çok farklıydı.”

“Evet. Dinozorlara taktığı zamanı hatırlıyor musun? O zamanlar burada mıydın?”

Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. “Evet, hatırlıyorum. Dört yaşındaydı ve o uzun isimlerin hepsini biliyordu.”

“Evet. Çok tatlıydı.”

Su içmek için kısa bir mola verdikten sonra işe geri döndük. Döşemenin kalanı fazla sorun çıkarmadan –en azından Asher için– söküldü. O kadar güçlüydü ki her işi çok kolay gösteriyordu. Benim daha çok uğraşmam gerekiyordu. Ama sonunda odayı tamamen temizledik.

Asher ahşap parkeleri incelerken ben bir süpürge alıp çıkan tozu süpürmeye başladım.

“Bunlar iyi durumda,” dedi. “Çivi delikleri yamalanabilir. Bence zımparalayıp yeniden cilalattırırsan çok güzel görünür.”

“Çok sevindim. Bir şey öğrendiysem o da bir evi sökmeye başladığında neyle karşılaşacağını asla öngöremediğindir.”

Odanın arka köşesinde duraksadı ve başını eğdi, sonra daha yakından bakmak için çömeldi.

“Bir sorun mu var?”

“Hayır.” Parmaklarını zeminde gezdirdi. “Ama burada bir kesik var.”

Süpürgeyi duvara yasladım. “Kesik mi?”

“Evet, sanki biri zemini kesmiş.” Tozları eliyle temizledi. “Dikdörtgen şeklinde.”

Yanına çömeldim ve parmaklarımı çizginin üzerinde gezdirdim. “Tahtalar gevşek mi yoksa çivilenmiş mi?”

“Emin değilim.”

Düz uçlu bir tornavida buldu ve ucunu yavaşça çatlaklardan birine soktu. Parça boylu boyunca oynadı. Döşeme tahtalarını yavaş yavaş gevşeterek ilerledi.

Hafif bir çatırtıyla parça yerinden çıktı. Kaldırıp kenara koyduk.

Biri parkenin altındaki alt döşemeyi kesip bir boşluk açmıştı. Karanlık ve tozluysa ama boş değildi.

“Aman Tanrım, yer altında gizli bir bölme gibi.”

Kaşları çatıldı. “Evet, tam olarak öyle. Sürünme boşluğunun girişidir diye düşünmüştüm ama biri burayı sonradan açmış.”

Aşağı uzandım ama Asher bileğimi yakaladı. “Ne? Aşağıda bir şey var.”

Bana sert bir bakış attı. “Dikkatli ol. Ben alırım.”

Neden endişelendiğini soracaktım ama kendimi tuttum. Endişesi o kadar tatlıydı ki bozmak istemedim.

Tozla kaplı bir kutu çıkardı. Çok büyük değildi, ayakkabı kutusundan biraz büyüktü. Üzerine örümcek ağları yapışmıştı ama iyi durumdaydı.

Üstünü temizledim. “Ahşap. İçinde ne var sence?”

“Öğrenmenin tek bir yolu var.”

Menteşeler sertleşmişti ama kapak açıldı. İçinde bir zamanlar beyaz olabilecek ama soluk krem rengine dönmüş bir kumaş vardı. Kaldırıp kenara koydum.

Kumaşın altında bir yığın sararmış zarf bulduk. En üsttekini nazikçe aldım. Kâğıt ufalanacak gibiydi ve üzeri boştu. İsim ya da adres yoktu. Bir an hayal kırıklığına uğradım. Burada sadece bir yığın eski, boş zarf mı vardı? Neden biri bunları döşeme tahtalarının altına koymuş olabilirdi ki?

Ama zarfı açınca içinde katlanmış bir kâğıt buldum.

“İçinde bir not var.”

“Ne yazıyor?”

“Aman Tanrım, galiba bu bir aşk mektubu. Dinle: *En kıymetlim E, yollarımız kesiştiğinde yapmayı huy edindiğim üzere bugün de seni uzaktan izledim. Seni görmek hem yüce bir zevk hem de enfes bir işkence. Zira sana dokunamıyorum. Hâlimiz beni hem hüsrana uğrattıyor hem de heveslendiriyor, zira bir çözümler bulmak elbet mümkün. Sana olan aşkım bir kenara bırakılamayacak kadar büyük. Gecenin örtüsü altında paylaştığımız kaçamak anlarda olduğumuz gibi, günün aydınlığında da birlikte olabileceğimiz zamanların hasretiyle yanıp tutuşuyorum. Korkma sevgilim, o zamanlar da gelecek.*”

“Vay be. Aşırı romantik.”

“Değil mi? Kim bunlar acaba. E’ye hitaben yazılmış ama imzalanmamış. Tarih de yok.”

Mektubu dikkatlice katlayıp zarfın içine geri koydum. Diğerleri de benzerdi. E adında birine yazılmış aşk mektupları; hepsi de birlikte olamamaktan yakınıyor, aşklarının beklemeye değer olduğuna dair güvence veriyordu. İki tanesi daha kısaydı, gizlice buluşmaya davet eden aceleyle karalanmış notlar.

“Keşke bunları kimin yazdığını bilseydim,” dedim. “Ne olduğunu çok merak ediyorum. Kimdiler? Hiç birlikte olabildiler mi? Merakımdan çıldırırım.”

“Burada bir şey daha var galiba.” Bir nesneyi kaldırdı ve sarılı olduğu bezi çıkardı.

Küçük bir el aynasıydı. Gümüşü matlaşmış ve kararmıştı ama orijinal parlaklığını kaybetmiş olmasına rağmen güzeldi. Kenarlarını detaylı kıvrımlar süslüyordu ve arkasında detaylı bir çiçek deseni vardı.

“Bir şey mi yazıyor?” diye sordum. Aynayı bana verdi ve okuyabilmek için yüzüme yaklaştırdım. “Eliza Bailey. Aman Tanrım, Asher, bu bir Bailey’ye mi aitmiş? Kesin senin akrabandır. Hiç ismini duydun mu?”

“Hayır. Ama bu çok eski görünüyor.”

“Evet, epey eski. Bahse girerim E odur. Bu mektuplar ona yazılmış. Ama neden biri bunları saklamış olabilir ki?”

“Nineme ya da halalarımdan birine sorabiliriz. Bakalım Eliza Bailey’nin kim olduğunu bilen var mı.”

“İyi fikir.” Aynayı nazikçe kutuya koydum. “Almak ister misin? Senin ailene ait gibi görünüyor. Ben...” Lafımı tamamlayamadım. *Ben bir Bailey değilim.*

Çünkü kahretsin, olmalıydım.

“Yok, sende dursun. Sen buldun, sende kalmalı.”

“Tamam. Teşekkürler. İyi saklayacağım.”

Döşeme tahtasını yerine yerleştirmeme yardım etti ve tam yerine oturduğundan emin oldu. Kutuyu güvenli bir yere koymak için odama götürdüm. Çıktığımda Asher kapının önünde bekliyordu.

Gitmesini istemiyordum ama teklif etsem bile kalmayacak gibiydi. Aramıza koyduğu mesafeyi hissedebiliyordum.

“Yardıma için tekrar teşekkürler.”

“Her zaman.”

Kapıyı açtı ve dışarı adım attı. Kapı çerçevesine yaslandım. Hem geldiği için mutlu hem de gideceği için üzgündüm.

Bana dönüp duraksadı. Gözleri dudaklarıma kaydığında göğsümde küçük bir umut kıvılcımı parladı.

Hadi Asher. Yaklaş ve öp beni. İkimizin de istediğini biliyorsun.

Başını kaldırıp gözlerimle buluştu. “Sonra görüşürüz.”

Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışarak gülümsedim. “Evet. Görüşürüz.”

Kamyonetine gitti, ben de kapıyı kapattım.

Terk edilmiş hissederek yatak odama döndüm. Kutu yatağımın üzerindeydi, kapağını açıp aynayı çıkardım. Parmaklarımı ismin üzerinde gezdirirken Eliza’yla bir bağım olduğunu hissettim. Mektuplara bakılırsa muhtemelen birlikte olamayacağı bir adama âşıktı. Benim durumum aynı olmasa da –Asher’la hiçbir zaman karanlıkta kuytulara buluşmak zorunda kalmamıştık– yine de bunun nasıl bir his olduğunu anlıyordum.

Özetle berbattı.

Akşama doğru, yorgun ve terden sıırsıklam olmuş bir hâlde eve döndüm. Ön verandanın basamaklarını değiştirmiş, günün çoğunu güneşin altında geçirmiştim. Ninem evde değildi. Nereye gittiğinden emin değildim ama sıradan bir durumdu bu. Hep bir şeylerle meşgul olurdu.

Döşeme tahtaları ayaklarımın altında gıcırdadığında tamir etmeye değip değmeyeceklerini düşündüm. Öte yandan, gıcır-tının kendine has bir güzelliğı vardı. Bu eski evin döşemeleri ezelden beri gıcırdardı. Yukarı çıkarken ninemin çerçevelettiğı fotoğrafların yanından geçtim. Ben ve kardeşlerim. Ninemle dedemin eski bir fotoğrafı. Annemle babamın düğün portresi.

Bakmakta zorlanıyor olsam da fotoğrafları neden kaldırmadığını anlıyordum. Özellikle de annemle babamınkini. Evin birkaç yerinde dedemin fotoğrafları vardı, hem yalnız olduğı hem de ikisinin birlikte olduğı fotoğraflar. Yatak odasının duvarında solmuş düğün fotoğrafları asılıydı, mutfakta da bir tane vardı. Böylece onu her zaman yanında hissettiğini söylediğini duymuştum.

Hayatındaki kayıplarla nasıl bu kadar zarafetle başa çıktığını ve hâlâ yaşamı nasıl bu kadar sevdiğini sayısız kez merak etmişimdir.

Terli kıyafetlerimi çıkarıp duşa girdim. Sıcak suya rağmen rahatlayamadım. Sırtım kasıldı, kalbim göğsümde gümbürdedi. Her an biri içeri girecekmiş gibi sürekli kapıya bakıyordum. Mantıken evde yalnız olduğumu biliyordum ama dürtülerim görmezden gelinemeyecek kadar güçlüydü.

Sonunda duş kabininden çıkıp hızlıca kapıyı kilitledim.

Mantıksız tepkime sinirlenerek geri girdim ve suyu daha da ısığa çevirdim. Gözlerimi kapayıp gümbürdeyen kalbimi yavaşlatmak için derin nefesler aldım. Kendime tekrar tekrar evde olduğumu, iyi olduğumu hatırlattım.

Günün çoğunda sakin hissetmişim, dolayısıyla bu ani panik beni öfkelenдіrdi. Öfke korkudan daha iyiydi, bu yüzden ona sıkıca tutundum. Karnımda için için yanmasına ve damarlarımda ateş gibi dolaşmasına izin verdim.

Tanrım, öfkeden kuduruyordum.

En kötü yanı, bütün bu öfkeyi koyacak bir yerim olmamasıydı. Ya da belki de koyacak çok yerim vardı. Dünyaya öfkeliydim, giremeyeceğim kavgaların peşindeydim.

Benimle sürekli uğraşan mahkûmlara kızgındım.

Olanları görmezden gelen gardiyanlara.

Cezayı veren hâkime. Bana hiç şans tanımayan o siktiğimin savcısına. İtiraf pazarlığının tek seçeneğim olduğuna beni ikna eden avukata.

Ve Grace'e saldıran o adi şerefsiz.

Anılar zihnime üşüştü. Durduramadım. Kan ve acı. Ke miğin çatırdama sesi. Kendimi sıkışmış hissettim. Çaresiz. Bir sürü kol beni tutmuş bırakmıyordu âdeta.

İçimden bir öfke ve korku dalgası geçti ve bir an nerede olduğumu tamamen unuttum. İçgüdüsel bir tepki verip sert bir şeye yumruk attım.

Ama eklemlerim kaburgalara saplanmadı ya da birinin çenesine çarpmadı. Güçlkle nefes alarak, ağırlığımı diğer elime verdim ve avucumda fayansın soğukluğunu hissettim. Üzerimden sıcak su akıyordu, düşün hafif uğultusu dışında ses yoktu.

Gözlerimi açıp sağ elime baktım. Kahretsin, duş fayansına yumruk atmıştım. Hiçbir şeyi kırmadığımı umarak parmaklarımı yavaşça esnetmeye çalıştım. Hareket ettirebiliyordum ama eklemlerim morarmaya başlamıştı bile.

Bunu açıklamak çok eğlenceli olacaktı.

Ama en kötüsü bu değildi. Asıl boktan olan, kendimi daha iyi hissetmemdi. Elim acıyla zonkluyordu ama kafam berraktı, kalp atışlarım normale dönüyordu. Yumruğumu birkaç kez daha açıp kapadım. Anlaşılan böyle kontrolden çıktığımda, bir şeye vurmak iyi geliyordu.

Siktir.

Hâlâ o kaşıntıyı hissediyordum. Gazabımı salıp birilerinin canına okuma arzusunu. Nesnelere –veya insanlara– vurmanın bu kadar rahatlatıcı olması hiç iyiye işaret değildi. Hapisten çıktığımda bu dürtünün geçeceğini ummuştum. Ama geçmemişti.

Yeni morarmış eklemlerime dikkat ederek duşumu bitirdim ve giyindim. Hava kararmadan önce bolca vakit vardı, bu yüzden gidip yeni tavuk kümesi üzerinde çalışmaya karar verdim. Ninem geçen hafta yemekte gagacılarına –Tanrım, neden onlara böyle diyordu ki?– yeni bir yuva yapmanın harika bir fikir olduğunu söylemişti. Benim de kendimi meşgul tutmam gerekiyordu, içimde biriken bu enerjiyle bir şeyler yapmalıyım.

Bir de bu öfkeyle.

Atölyeye gittim, alet kemerini belime geçirdim ve arka bahçeye çıktım.

Ben başladıktan kısa bir süre sonra ninem eve geldi ve arka kapıdan başını uzattı. “Ayıcık, benim gagacılara dikkat et. Adım atarken dikkatli ol.”

“Merak etme, tavuklarını ezmem.”

Kümes hayvanlarının yanında bana pek güvenmiyormuş gibi gözlerini kıstı. Gülererek başımı iki yana salladım.

Ön tarafta bir aracın durduğunu duydum ve bir dakika sonra Levi evin yan tarafından bana yaklaştı. Eski bir tişört ve kot giymişti, belinde alet kemeri vardı. Elinde çelik şerit metre taşıyordu ve kulağının arkasına bir kalem sıkıştırmıştı.

Ayağa kalktım ve çakmak üzere olduğum çiviye cebime koydum. “Selam. Hayırdır?”

“Ne yapıyorsun?”

“Nineme yeni kümes yapıyorum. Şu gagacıları için.” Başımla yakınlarda toprağı eşeleyen tavukları gösterdim.

Çenesi gerildi ve bu savunmacı duruşu içimde bir adrenalin dalgasını tetikledi. Gerçekten bana yumruk sallayacağını düşünmüyordum ama gözlerindeki düşmanlığı tanıyacak kadar çok kavgaya girmiştım.

“Ben de onu yapmaya gelmiştim,” dedi.

Duraksadım, çekiç elimde sallandı. “Tamam. Ben hallediyorum ama.”

“Her şeyi düzgün ölçtün mü? Ölçüler aklında mı?”

“Hapiste aptallaşmadım,” diye çıkıştım. “Evet, her şeyi ölçtüm.”

“Aptalsın demedim.”

“Tamam da neden bana kahvaltı gevreğine işemişim gibi bakıyorsun?”

“Kümesin doğru yapıldığından emin olmak istiyorum sadece.”

Derdi neydi bunun? “Ben hallediyorum, Levi. Yardım etmek istiyorsan, git biraz kereste getir.”

“Asher, sen—”

Ninem arka kapıyı açıp verandaya çıkarak sert bir bakışla onu susturdu. Kollarını kavuşturdu, gözleri ikimizin arasında gidip geldi. “Çocuklar. Eski boks eldivenlerini çıkarmama gerek yoktur eminim.”

Anne babamızın ölümünden sonraki ilk günlerde, beşimiz de çok öfkeliydik ve öfkemizi birbirimizden çıkarıyorduk. Bir gün ninem eve iki çift boks eldiveniyle gelmişti. O günden sonra, ne zaman kavgalarımız kontrolden çıksa bize eldivenleri giydirip arka bahçede dövüştürürdü. Birkaç yumrukla öfkemizi attıktan sonra eldivenleri çıkarıp sarılmamızı isterdi. Buna Arena Dövüşü derdik.

Yumruklarımı esnettim. Çocukken ne yapmış olursak olalım, şu anda kardeşimle boks yapacak değildim. “Hayır, nine. Sorun yok.”

“Emin misin? Hâlâ duruyorlar.”

Levi’in gözleri bana kaydı. “Hayır. Sıkıntı yok.”

“Güzel,” dedi ninem gülümseyerek ve içeri girdi.

Levi’la bir süre birbirimizi süzdük. Neden böyle piçlik yaptığını anlamıyordum. Yeni bir tavuk kümesi yapmam neden umurundaydı ki? Tam bunu neden önemseddiğini soracaktım ki kaşları çatık hâlde dönüp gitti.

Perşembe günü işim beni kasaba merkezine, hâlâ Gerald McMillan'ın sahibi olduğu berber dükkânı Erkeklik Sanatı'na götürdü. Eski tip berber tabelası bozulmuş, o da tamir etmem için beni aramıştı. Tamamen uzmanlık alanımın dışındaydı ama bir bakacağımı söylemiştim.

Geri çekilip tabelanın çalışmasını izlerken içten içe kendimi tebrik ettim. Ne yaptığıma dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen hiç de fena iş çıkarmamıştım.

Gerald geniş göğsünün üzerinde beyaz bir önlükle dışarı çıktı. Tepesi keldi ama gür kıvrıl bir sakalı vardı. "Çok güzel olmuş, Asher. Teşekkür ederim."

"Ne demek, rica ederim."

El sıkıştık ve bana ödeme yaptı. Eşyalarımı toplayıp kamyonetime döndüm.

İtfaiye binası hemen tepenin devamındaydı. Aletlerimi kamyonete koydum ve eve geldiğimden beri en az on iki kez kendimle yaptığım iç tartışmayı yeniden yaşadım. Şef Stanley. Gidip onunla konuşmalı mıydım?

Kasabanın yarısı bana ağzı açık bakmaya can atıyor gibiydi ama Şef'ten hiç haber almamıştım. Tabii, ben de ona ulaşmaya

çalışmamıştım. Ama bu zordu. O benim akıl hocamdı. Öfkeli bir çocuğa beladan uzak durabileceği bir yer vermişti. Hayallerimin peşinden gitmem için beni cesaretlendirmişti.

Sonra da kasıtsız cinayeti kabul edip hapse gönderilişimi seyretmişti.

Ama bu kasabada birinden bir yere kadar kaçabilirdin. Er ya da geç onunla karşılaşacaktım. Şimdi görmeye gitmek muhtemelen daha iyi olurdu. Aradan çıkarmış olurdum. İtfaiye binası park ettiğim yerden kısa bir mesafedeydi, bu yüzden anahtarlarımı cebime koyup tepeyi tırmanmaya başladım.

Caddeden karşıya geçerken, az aşağıdaki Zany Zebra'nın oradan gelen sesler dikkatimi çekti. Siyah-beyaz hamburgercinin önünde bir grup çocuk vardı ama şakalaşıyor ya da eğleniyor gibi görünmüyorlardı. Görünüşe bakılırsa üç kişi bir kişinin üstüne yürüyordu.

Hedefin başı kapüşonuna gömülmüştü, bu yüzden yüzünü göremedim. Ama diğerlerinden uzaklaşma şekline bakılırsa orada olmak istemediği belliydi. Çocuklardan biri öne çıkıp omzunu itti. Çocuk sendeledi ve düşmek üzere olan sırt çantasının askısını kavradı. Kapüşonu geriye kayınca yüzünün bir kısmını görebildim.

Hasiktir. Bu Elijah'tı.

"Hey," diye bağırdım. "Dangalaklar. Uzak durun o çocuktan."

Gözlerimi küçük şerefsizlere dikip o tarafa yürüdüm. Daha çocuk yaştaydılar, onlara zarar vermeyecektim ama gözlerinin korkuyla büyüdüğünü ve yüzlerinin solduğunu görmek beni epey tatmin etti. Altlarına işeyecek gibiydiler. Biri ters yöne doğru koşmaya başladı. Bu, diğer ikisini de tetikledi ve bir saniye sonra üçü de caddeden aşağı koşuyordu.

Elijah'ın kapüşonu hâlâ kısmen açıktı, bu yüzden yüzünü görebiliyordum. Çok farklı görünüyordu, çok büyümüştü. Naomi'ye, hatta Grace'e bile hiç benzemiyordu. Babasına çekmiş olmalıydı ki bu muhtemelen onun için boktan bir şeydi. Anne-

sine benzemiyorsa babasına benziyor olabileceğini akıl edecek yaşıydı. Onu terk eden ve şimdi hapiste olan babasına. Tabii birini hapse girdiği için yargılayacak son kişi bendim. Ama hapse girse de girmese de Grace ve Elijah'ın babası şerefsizin tekiydi.

“Kardeşim, iyi misin?”

Elijah'ın bana bakan mavi gözleri deliciydi. Öfkeli görünüyordu ama belki de sadece sarsılmıştı. Ya da utanmıştı. Kim olursan ol, zorbalanmak berbat bir şeydi.

Grace onun çok konuşmadığını söylemişti ama ben yine de iyi olup olmadığını bilmek istedim. Bu yüzden tekrar denedim. “O çocuklar sana sık sık sataşıyor mu?”

“Sana ne?” Omzundaki çantayı düzeltti.

En azından bir cevap almıştım. “Çünkü umursuyorum. Sen Grace'in kardeşisin. Ben Asher. Beni hatırlıyor musun bilmiyorum.”

“Kim olduğunu biliyorum.”

“Tamam. Seni eve bırakmamı ister misin?”

“Hayır.”

“Hemen yan evinizde oturuyorum zaten kardeşim. Hiç zahmet olmaz.”

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. “Ben senin kardeşin değilim. Beni rahat bırak.”

Sırt çantasını düzelterip uzaklaştı.

Onu takip etmeyi düşündüm ama ürkütmek istemediğimden gitmesine izin verdim. Ama onu ilk gördüğümde hissettiğim o huzursuzluk duygusunu yeniden yaşadım. Elijah zorbalığa mı uğruyordu? Bu yüzden mi bu kadar sessiz ve somurtkandı? Grace'in bu konuda bir şey bilip bilmediğini merak ettim.

Tabii, tesadüfi bir karşılaşmaya tanık olmuş da olabilirdim. O çocuklar ona sürekli sataşıyor muydu yoksa bugün üçe karşı bir olduğu için pislik yapmaya mı karar vermişlerdi bilmiyordum. Belki de önce Elijah sataşmıştı. Tahmin etmek zordu.

Dönüp itfaiyeye doğru yürüdüm ama kavşakta tekrar durdum. Gözler üzerimdeymiş gibi hissedince sırtım gerildi.

Biri beni izliyordu.

Sikeyim, bu histen nefret ediyordum.

Spor salonundaki o gecedan beri birkaç kez olmuştu. Her dışarı çıktığımda değil ama takip edildiğimi ya da gerçekten paranoyak olduğumu düşündürecek sıklıkta.

Açıkçası, hangisi daha kötüydü emin değildim.

Yaklaşık üç haftadır evdeydim ve keçileri kaçırmamaya çalışıyordum. Zihinsel durumum muhtemelen görüldüğü kadar sağlam değildi. Şimdiye kadar numara yapmayı başarmıştım ama gerçek şu ki incecik bir ipte yürüyordum. Uyumakta zorlanıyordum ve kâbustan sıçrayıp soğuk terler içinde uyanmadığım gece sayısı azdı. Geceleri odama barikat kurmaya başlamıştım ve evde kimse olmasa bile banyo kapısını kilitlemeden duş alamıyordum.

Geçen gün ninemin tüm perdelerini kapatmıştım. Ninem içlerinin çok karanlık olduğundan yakınlıkla hepsini tekrar açmıştı. Hâlâ açıklayamıyorum ama kendimi çok açıkta hissediyordum. Sanki saklanacak bir yere ihtiyacım vardı.

Üstelik ne zaman ninemin evinden çıksam, takip edilme ihtimaline karşı dolambaçlı yollardan gidiyordum. Her zaman arkamda birinin olduğuna inanmış hâlde, önümdeki yol kadar dikiz aynasını da izliyordum.

Çok boktan bir durumdu, farkındaydım ama bunu bilmek hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı. Yolu taradım ama şüpheli bir şey görmedim. Elijah, Lumberjack Parkı'nın içinden geçip gözden kaybolmuştu. Etrafta insanlar vardı, yanımdan bir araba geçti ve bir sincap hızla koşup ağaca tırmandı. Eğer biri beni izliyorsa saklanmakta iyi iş çıkarıyordu.

Kendi kendime güpegündüz sokak ortasında saldırıya uğramayacağımı söyleyerek yürümeye devam ettim.

İtfaiye binasına vardığımda izlendiğim hissi azalmıştı. Ya azalmıştı ya da içeriye girmek, geçmişimin bu kısmıyla yüzleşmekten duyduğum korkuya daha baskın geliyordu.

Binaya bakmak bile kalbimi sızlatıyordu. Burası benim için ikinci bir ev, ekip de ikinci bir aile olmuştu.

Burası Grace'e evlenme teklif ettiğim yerd.

Siktir.

Garaj bölmelerinden biri açıktı ama itfaiye aracı yoktu. Birkaç adam ambulansla ilgileniyordu. İçeride başkaları da vardı muhtemelen. Kardeşlerimin nöbette olup olmadığını merak ettim. Kapısında Tilikum İtfaiye Dairesi amblemi olan kamyonet otoparktaydı, yani Şef Stanley buradaydı.

Bunu yapmanın zamanı gelmişti.

Yan girişten içeri girdim ve ellerimi ceplerime sokarak bekledim. Her şey aynı görünüyordu. Duvara boyanmış TİD amblemi. Şef Stanley'nin portresi, altında adı ve ünvanı. Başka bir duvarda, duyurular ve yangın güvenliği posterleriyle dolu bir ilan panosu. Bir de masaya yığılmış, geziye gelen çocuklara dağıtılacak olan kırmızı plastik itfaiyeci kaskları.

Bu bana Elijah'ı hatırlattı. Ona bu kasklardan bir sürü getirmişt看, yani kaybetse bile kasksız kalmıyordu.

Anıt duvarına bakmaktan kaçındım. Babamın fotoğrafıyla yüzleşmeye hazır değildim.

"Vay canına." Christian sokak kıyafetleriyle merdivenden indi. "Asher?"

Christian'ı görmek beni şaşırtmıştı, ciğerlerimdeki havanın bir kısmı kendiliğinden boşaldı. O gece oradaydı. "Evet. Selam, dostum."

"Vay canına, seni görmek ne güzel." Sırtıma hafifçe vurarak kısa bir süre sarıldı. "Çıktığını duymuştum. Nasıl gidiyor?"

"Duruma göre fena değil." Pek yalan sayılmazdı ve kesinlikle soruyu derinlemesine yanıtlamak istemiyordum. "Şef burada mı?"

“Evet, yukarıda. Sana bir şey söyleyebilir miyim?”

“Tabii.”

Bir an duraksadı. “Keşke yapabileceğim başka bir şey olsaydı. Keşke olan biteni polislere daha farklı şekilde anlatabilseydim, bilmiyorum.”

“Öyle bir şey yapamazdın. Orada olan herkes gibi sen de sadece olanları anlattın. Senin suçun yok.”

Çenesini kaşıdı. “Evet, sanırım. Şunu bil ki buradaki hiç kimse olanlardan dolayı seni suçlamıyor. Yerinde olsak biz de aynısını yapardık.”

Başımı onaylarcasına salladım. “Sağ ol.”

“Kusura bakma, dostum. Muhtemelen o boktan olayı tekrar hatırlamak istemiyorsundur. Şef yukarıda. Çıkabilirsin.”

“Teşekkürler. Ha, Christian?” Elimi uzattım. “Arkamı kolladığın için sağ ol.”

Bakışlarımız buluştu ve elimi tutup sıktı. “Her zaman.”

Elimi bıraktı ve garaja yöneldi. Ben de Şefi bulmak üzere üst kata çıktım.

Onu ofisinde, masasında otururken buldum. Telefondaydı, bu yüzden yakınlarda bekledim. Birkaç saniye sonra gözleri gözlerimle buluştu ve bir parmağını kaldırarak beklememi işaret etti.

Geçen zamanın izleri Şef Stanley’nin yüzüne yansımıştı. Değişimler belli belirsizdi ama ben görebiliyordum. Koyu saçlarına biraz daha kır düşmüştü. Gözlerinin etrafında birkaç çizgi daha belirmişti.

Konuşmasını bitirip telefonu kapadığında içimi bir tedirginlik kapladı.

Ayağa kalkıp ofisinden çıktığında olduğum yerde bekledim. Yüz ifadesini okuyamadım. Çenesi bir şey söyleyeceği zamanlardaki gibi oynuyordu. Önüme gelip durdu ve elini uzattı.

“Asher. Seni görmek güzel.”

Elini sıkarken gerginliğimin çoğu geçti. “Merhaba, Şef. Gelmem bu kadar uzun sürdüğü için kusura bakma.”

“Sorun değil. Geleceğini biliyordum. Kahve?”

“Olur.”

Peşinden mutfığa gittim. İki TİD kupası çıkardı ve ikimize de kahveye benzeyen koyu bir sıvı doldurdu.

“Burada biraz önce donut vardı ama ne kadar süre dayandıklarını bilirsin.” Tezgâhtaki boş kutuyu işaret etti.

“Önemli değil.”

Bir masaya oturdu, ben de karşısındaki sandalyeye yerleştim.

“Hapisten kaçtığınla ilgili söylenti muhtemelen sadece dedikodudur diye düşünüyorum.” Gözleri eğleniyormuş gibi parladı.

“Evet, o saçmalığı nereden çıkardılar hiçbir fikrim yok.”

“Kimsenin hikâyeye bir Sasquatch eklememesine şaşırdım. Gardiyanların dikkatini dağıtan o olabilirdi mesela.”

“Doğru.”

“Değil tabii ki, nineyle konuştum. İşin aslını biliyorum.”

Ayrıntılara girmek zorunda kalmayacağıma sevinerek başımı salladım. Hapishaneyi mümkün olduğunca düşünmemeyi tercih ederdim. Zaten rüyalarımda yeterince görüyordum.

Şef bir süre kahvesine baktı. Sonunda konuştuğunda sesi sakindi. “Cezanı çektin Asher. Sonuçlarla yüzleştin. Keşke böyle olmasaydı ama seninle gurur duyuyorum.”

Gözlerimi kaçırıp derin bir nefes verdim. Bunu duymayı beklemiyordum. Kendimi toparlayabilmem için bana zaman tanıyarak sakince kahvesini yudumladı.

Buna cidden ihtiyacım vardı.

Tekrar konuşabilecek gibi hissettiğimde boğazımı temizledim. “Teşekkürler, Şef.”

“Ee, şimdi ne yapacaksın?”

“Açıkçası bilmiyorum.”

Yavaşça başını aşağı yukarı salladı. “Elim kolum bağlı, biliyorsun—”

“Biliyorum,” diye lafını kestim. Sabıkalı biri olarak itfaiyeci olamayacağım gerçeğini konuşmak istemiyordum. Bunu ikimiz de biliyorduk, tartışmaya gerek yoktu. “Olan oldu. İkimizin de yapabileceği bir şey yok.”

“Öyle, ama bu hiç hoşuma gitmiyor.”

“Evet, hayat böyledir.” Gözlerimi kupama indirdim. “Hâlâ ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Sizde durumlar nasıl? Neler kaçırdım?”

“Ohoo. Ne kadar oldu, yedi sene, değil mi? Birkaç yaz orman yangınlarıyla uğraştık. Hiçbiri kasabaya yaklaşmadı ama dumanı berbattı. İkizleri işe aldığımı biliyorsundur eminim. Hâlâ bunun akıllıca bir hamle olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum.”

Buna güldüm.

“Birkaç yeni eleman aldık, Gavin’i de gönüllü olarak çalıştırıyoruz. Sakın söyleme ama onu kadrolu bir pozisyon için değerlendiriyorum. Şimdilik biraz burnu sürtsün.” Sırıttı. “Kasabanın geri kalanına gelince, bildiğin gibi işte. Buralarda pek bir şey değişmez. Güney tarafına üniversite öğrencileri gelir gider. Yazın şelaleye yürüyüşe gelenler ya da tepenin eteklerinde kamp yapan turistlerle biraz hareketlenir. Baileyler ve Havenlar birbirlerine çatar.”

“Evet, orası kesin. Ya sen nasılsın?”

Omuz silktili. “Ben hâlâ huysuz, yaşlı bir bekârım. Skylar liseyi bitirdi, Gavin’le aynı dönem. Hâlâ Spokane’de yaşıyor. Onunla gurur duyuyorum. Güzel bir genç kadına dönüştü.”

“Eminim öyledir.”

Tanımadığım biri duvarın arkasından başını içeri uzattı. “Şef, vaktiniz olduğunda aşağıda sizi bekliyoruz.”

“Hemen geliyorum.”

“Kusura bakma, ben gideyim artık da işine dön.”

Ayağa kalktı, ben de kalktım. “Uğramana sevindim.”

“Ben de. Tekrar teşekkürler, Şef.”

“Asher, bir şeye ihtiyacın olursa –kalacak yer, referans– bana mutlaka haber ver.”

“Tamam.”

Tekrar el sıkıştık ve aşağı indik. Başka biriyle daha soh-bete yakalanmadan hızlıca oradan çıktım. Göğsüm duygularla düğümlenmişti. Şef’in benimle gurur duyduğunu söylemesinin etkisinden kurtulamıyordum.

Evet, cezamla yüzleşmiş, zamanımı doldurmuş ve yapmam gerekeni yapmıştım. Ama sonunda darmadağın olmuştum.

İtfaiye binasından çıkarken geçmişimin bu bölümünün kapısını kapatıyormuşum gibi hissettim. Bu muhtemelen iyi bir şeydi. Burayı geride bırakıp yoluma devam etmeliydim.

Bir kapının kapanması yeni bir kapının açılması anlamına geliyorsa o kapıyı nasıl bulacağımı ya da bulduğumda beni nereye götüreceğini hiç bilmiyordum.

Sevgili Asher

Sevgili Asher,

Annem nihayet yapması gerekeni yaptı ve bugün Jack Cordero'yla evlendi.

Tüm içtenliğimle söylüyorum, şu hayatta tanık olduğum en güzel şeylerden biriydi. Törenin başından sonuna kadar ağladım. Annemi hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Jack'in ona bakışını bir görsen. Tanrım, Asher, tarif bile edemem. Annemi öyle seviyor ki.

İkisi de büyük bir düğün istememişti ama belli ki bu ânı onlarla paylaşmak isteyen insan sayısını hafife almışlar. Biliyorsun, annemin pek akrabası yok, hele yakınlarda yaşayan akrabası hiç yok. Jack'in tarafı da kalabalık değil.

Ama Nine ve kardeşlerin var. Shannon ve Ben, üvey kardeşlerim ve onların aileleri var. Annemin iş arkadaşları, komşular... Onu yıllardır tanıyan kasabalılardan bahsetmiyorum bile. Keza Jack'in eski iş arkadaşları da vardı.

Anlayacağın, "büyük olmayan" düğünleri kısa sürede büyük bir olaya dönüştü.

Çok güzel, çok eğlenceliydi. Annem ve Jack mutluydu, tüm davetliler de onlar adına mutluydu. Elijah takım elbisesiyle öyle şirindi ki anlatamam. Herkes harika vakit geçirdi.

Bu sefer bir düğünde olmak bana da kötü gelmedi. Son birkaç yılda çok fazla düğüne gittim. Kız kardeşim ve abilerimin hepsi evlendi. Annelerinin düğününe de gittim. İnkâr etmeyeceğim, biraz acıtıyor. Kendi sıramı beklemek kolay değil.

Ama asıl acıtan şey senin yanımda olmaman.

Ne zaman bir parti ya da büyük bir kutlama olsa, hatta hiçbir şey olmasa bile, bazen farkında olmadan dışarı çıkar ya da pencereye yaklaşıyorum. Gökyüzüne bakarım. İster güneş ister yıldızlarla isterse bulutlarla örtülmüş olsun, senin de aynı göğe baktığını düşünürüm.

Klişe belki ama bunu düşününce kendimi daha iyi hissediyorum. Senin de benimle aynı yere baktığını hayal etmek hoşuma gidiyor. Uzun zamandır konuşmamış olsak da hâlâ bir bağımız var.

Aynı göğün altındayız.

SENİ SEVİYORUM,

Grace

Ör ve Yudumla bu hafta sakindi. Tillie ve Violet gelmişti ama Amy, çocukları hasta olduğu için evde kalmıştı, Cara da hâlâ Los Angeles'ta annesinin yanındaydı. Geri kalanımız içkilerimizi yudumlarken –barmenimiz aramızda olmadığından sadece benim getirdiğim şarap vardı– bir yandan sohbet edip bir yandan örgülerimizi ördük.

Pin-up kızı Lola'ya sakal yapmaya çalışıyordum. Daha önce de yapmıştım ama bu seferkini daha büyük –ve daha çirkin– yapmak istiyordum. Marlene Haven kibarca ne yaptığımı anlamamış gibi davrandı. Ben de olsam aynısını yapardım. Ör ve Yudumla'nın prensipleri bunu gerektirirdi.

Nine'nin kucacı ördüğü şeyle kaplıydı. Ne yaptığından emin değildim ama renkleri hoştu; pastel sarı, eflatun ve açık mavi.

“Ne güzel renkler,” dedim örgüsünü işaret ederek.

“Bence de. Kız kardeşin için.”

“Kız kardeşim Brynn için mi?”

“Hı hı. Bebek bekliyor, değil mi? Kız mı erkek mi olacağını duymadım ama bu renkler her ikisine de uyar.”

“Teşekkürler, Nine. Bu çok tatlı bir düşünce. Brynn bayılacak.”

Gülümsedi.

“Nine, sana bir şey soracağım. Eliza Bailey adında birini hiç duydun mu? Yirminci yüzyılın başlarında yaşamış olması muhtemel biri?”

Biraz araştırma yapmıştım. Pek bir şey bulamamış olsam da –Tilikum’da Eliza Bailey diye birinden hiç bahsedilmiyordu– tarzına bakılırsa ayna en az yüz yıllık olmalıydı.

“Kulağıma tanıdık gelmedi.”

“Peki ya sen, Tillie? Bailey tarafında soy ağacı çıkaran oldu mu hiç?”

Tillie duraksadı, alını kırıştı. “Eliza Bailey adını hatırlamıyorum. Aile geçmişini araştırırken öyle bir isimle karşılaşmadım.”

“Tilikum’da başka Baileyler yaşamış olabilir mi? Pek de nadir bir soyadı değildir herhâlde.”

“Mümkün ama pek olası değil,” dedi Tillie. “Kasabamızın kurucuları arasında bir Bailey vardı. Bu soyadını taşıyan herkes bir şekilde akrabadır. Neden soruyorsun?”

“Evimdeki döşemenin altında eski bir sandık buldum. İçinde gümüş bir el aynası vardı ve arkasına Eliza Bailey ismi kazınmıştı.”

“Bir yaşıma daha girdim,” dedi Tillie. “Belki Eliza ikinci adıdır, herkes ona öyle hitap etmiştir ama kayıtlara ilk adıyla geçmiştir. Adını hiç duymamamın nedeni bu olabilir.”

“Uzaktan akraba da olabilir,” dedi Violet. “Doğrudan aynı soydan değildir belki.”

Tillie başını aşağı yukarı salladı. “Olabilir. Beni de meraklandırın şimdi, Grace. Başka bir şey buldun mu?”

“Buldum aslında. İsimsiz aşk mektupları.”

Gruptan ortak bir *aaah* sesi yükseldi.

“Eliza’ya mı yazılmışlar?” diye sordu Tillie.

“Galiba. E’ye hitaben yazılmışlar ama hiçbirinde imza yok. Eski mektuplar ve yazılanlara bakılırsa bir şeyler birlikte olmalarını engellemiş. Bazılarında geceleri gizlice buluşmaktan ya

da daima birlikte olabilmenin yolunu aramaktan bahsediliyor. İnanılmaz romantik.”

Tillie elini göğsüne koydu. “Çok romantik. Ne harika bir keşif. Sevgilisi kimdi acaba?”

“Belki de bir Haven’dı,” dedi Marlene ve tüm gözler ona döndü. Marlene omuz silkti. “Sizce mümkün değil mi?”

“Kan davası o kadar eskiye mi dayanıyor?” diye sordum. “Anladığım kadarıyla Eliza muhtemelen Birinci Dünya Savaşı’ndan önce, bin dokuz yüzlerin başlarında yaşamış.”

“Tam olarak ne zaman başladığını bilmiyorum,” dedi Marlene. “O kadar eskiye dayanıyor olabilir.”

Marlene’le kan davası hakkında açık açık konuşmak biraz tuhaftı. Sonuçta o bir Haven’dı. Evlilik yoluyla da olsa öyleydi. Tilikum’da büyümüş ve hep Haven tarafında olmuştu.

Fakat Ör ve Yudumla’ya gelen hanımlarla vakit geçirmek, burada işlerin gerçekte nasıl yürüdüğü konusunda bana çok şey öğretmişti. Husumet gerçek olmasına gerçektir ve kadınlar da bundan nasibini alıyordu –mesela ben Lola’ya takmak için sakal örüyordum– ama kadınlar gerektiğinde genellikle çekişmeyi körüklememeyi tercih ederdi.

“Ne zaman başladığını kimsenin bildiğini sanmıyorum,” dedi Nine. “İnsanlar daha çok kimin ne yaptığıyla ve nasıl karşılık verecekleriyle ilgileniyor.”

Violet gözlerini devirdi. “Bana sorarsan hepsi saçmalık.”

Nine kıkırdadı.

Nine’nin bu kan davası hakkında gerçekte ne düşündüğünü merak ediyordum. Kendisi bir Bailey olmasına rağmen bildiğim kadarıyla bu kavgaya hiç bulaşmamıştı. Torunları Havenlara şakalar yaptığında genellikle sadece gözlerini devirir, arada sırada onlara yasa dışı bir şey yapmamalarını hatırlatırdı.

“Nine, sen hep Bailey tarafında mıydın?”

Örmeyi sürdürdü. “Tam olarak değil. Ben küçükken ailem Bailey-Haven kavgasını beyazların sorunu olarak görürdü. O

günlerde biz Kızılderililerin yeterince derdi vardı, üstüne onlarınkini de sırtlanmamıza gerek yoktu.”

“Amerika yerlileri demek daha doğru değil mi?” diye sordu Tillie.

Nine burnundan soluyarak güldü. “İstedığınızı diyebilirsiniz, benim için fark etmez. Ama ben ömrüm boyunca Kızılderili oldum. Bu yaştan sonra kendimi yeniden adlandırdığımı uğraşamam.”

Tillie gülümsedi. “Haklısın.”

“Kan davasına gelince, pek umursamazdım,” diye devam etti Nine. “Ama sonra gidip bir Bailey’yle evlendim. O aileye gelin gitmenin ne anlama geldiğini biliyordum. O yüzüğü parmağıma taktığı gün Baileyler benim ailem oldu. Gerçi biz yine de kan davasını pek önemsemezdik. Frank ve benim Havenların ne yaptığından daha büyük dertlerimiz vardı.”

“Mesela ne?” diye sordum.

“O zamanlar beyaz adamlar Kızılderili kızlarla evlenmezdi.”

“Vay canına. İnsanlar evliliğinize karşı mı çıktı?”

“Her iki tarafta da direniş vardı ama Frank’in hiç umurunda değildi.”

“Ne olursa olsun seninle evlenmek istiyordu, öyle mi?”

Elleri durdu ve dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Hem de nasıl. Kararından asla caymayacaktı. Tabii, Bailey erkeklerinin dünyadaki en inatçı yaratıklar olduğu bilinen bir gerçektir.”

Marlene iç geçirdi. “Haven erkekleri de onlardan aşağı kalır değil.”

“Bu kasabanın sürekli kavga etmesine şaşmamalı,” dedi Tillie, başını iki yana sallayarak.

“Bailey erkekleri gülünç derecede inatçı,” dedim. “Buna ben de şahitlik edebilirim.”

“Sen bu konuda endişelenme, Anne Ayıcık,” dedi Nine. “Asher sorunlarını çözecek. Bu gereğinden uzun sürebilir ama yola gelecektir.”

İç çektim. “Umarım öyle olur.”

“Bir erkeğin amacını bilmesi gerekir,” dedi Nine. “Amacı yoksa oradan oraya sürüklenir durur. Birçok genç bu yüzden aptalca davranır. Henüz amacını bulamamıştır, bir rehberi yoktur. Asher gibi bazı erkeklerse amacını erken yaşta bulur. Siz küçükken onu dengeli biri olmasını sağlayan şey de buydu. Ama şimdi amacını kaybetti ve tekrar bulana kadar çabalayacak.”

“Dur tahmin edeyim. Zamana mı ihtiyacı var?”

Nine başıyla onayladı. “Evet. Bu yeterli gelmediğinde de kafasına iyi bir tokat yapıştırmak gerekecek. Bunun ne zaman gerekeceğini zamanı gelince anlayacaksın.”

Güldüm. “Sağ ol, Nine. Bunu aklımda tutacağım.”

Sohbet başka konulara döndü ve Lola’nın sakalında iyi ilerleme kaydettim. Bu seferkine ekstradan özeniyordum.

Hanımlarla vedalaştım ve çantamı arabaya götürdüm. Biraz erken bitirmiştik, Steaming Mug’ın kapanmasına daha yarım saat vardı. Ofisimde yanımda götürmeyi düşündüğüm birkaç şey vardı, bu yüzden eve gitmeden önce oraya uğramaya karar verdim.

Bu gece kapanışı en güvenilir baristalarımından biri olan üniversiteli Alexa yapacaktı. Açık kahverengi saçlarını tepesinde topuz yapmıştı ve burnunda altın bir halka vardı.

“Selam,” dedi gülümseyerek. “Öylesine uğramak için mi geldin yoksa bir şeye mi ihtiyacın var?”

“Masamdan bir iki şey alacağım.”

“Çay içer misin? Senin çok beğendiğin siyah Frenk üzümü çayından geldi bugün.”

“Aslında harika olur. Teşekkürler.”

Ofisimden ihtiyacım olanları aldım ve boş masalardan birine koydum.

Alexa çayımı getirdi. “Buyur.”

“Teşekkürler.”

O ön tezgâha döndü, ben de oturdum. Çayı burnuma yaklaştırıp meyveli kokusunu içime çektim.

Nine’nin inatçı Bailey erkekleri hakkında söylediklerini hatırlayarak gülümsedim. Haksız değildi. Onlardan biriyle onlarca yıl evli kalmıştı, ondan iyi kim bilecekti.

Bailey Dede’yi iyi hatırlıyordum. Uzun boylu, açık mavi gözlü ve hemen her şeye gülümseyen biriydi. Her şeyi eğlenceli hâle getirmek gibi bir yeteneği vardı. Ev işleri veya projeler onun elinde her zaman bir oyuna dönüşürdü.

Ben henüz ergenlik çağındayken vefat etmiş olsa da en az Nine kadar çocukluğumun bir parçasıydı. Annemin anne babası hayatımızda değildi, babamınkilerse –hayattalarsa– muhtemelen varlığımdan bile habersizdi. Ama Bailey Nine ve Dede bu boşluğu öyle bir doldurmuşlardı ki kendi biyolojik dedem ve ninemin hayatımda olmaması beni hiç rahatsız etmemişti.

Bir ses beni anılarımdan sıyırdı ve başımı kaldırdım.

“Affedersiniz.” Bir adam yan masaya oturdu. “Sizi korkuttum.”

“Sorun değil. Düşüncelere dalıp gitmişim.”

Kısa sarı saçları, yeşil gözleri ve mermerden yontulmuş gibi duran kemik yapısıyla dikkat çekici bir adamdı. Gömleğinin kollarını kıvrırmıştı ve vücudunun neredeyse görebildiğim her yeri dövmeiydi. Dövmeler ellerinden kollarına, yaka açıklığından boynuna kadar uzanıyordu.

“Buralı mısınız?” diye sordu.

“Evet, buralıyım. Siz ziyarete mi geldiniz?”

Sırıttı. “Yabancı olduğum o kadar belli mi? Evet, eski bir arkadaşımı aramaya geldim. Sevimli bir kasaba.”

“Bence de güzel.”

Sandalyesinde kıpırdanıp bana döndü. “Peki ne işle meşgulsünüz?”

“Burada çalışıyorum. Dükkânın işletmecisiyim.”

Etrafına bakındı. “Hoş bir yer.”

“Teşekkürler. Siz?”

“Aile işi.”

Daha fazla açıklamasını bekledim –aile işi pek çok anlama gelebilirdi– ama açıklamadı. Bu bana biraz tuhaf geldi. Sormamı mı bekliyordu? Benimle flört mü ediyordu yoksa sadece sohbet mi ediyordu anlayamıyordum. Her hâlükârda daha fazla soru sorup onu teşvik etmek istemiyordum.

“Peki, burada insanlar eğlenmek için ne yapar?” diye sordu.

“Bilirsiniz, küçük kasaba uğraşları. Bir bowling salonumuz ve bir sinemamız var ama eski ve küçük. Patlamış mısırı güzeldir ama.”

“Ya içki içmek istiyorsam?”

“Üniversitenin oralarda bir sürü bar var. Zeminin yapış yapış olmasına aldırış etmeyenler için Mountain Goat Tavern fena değil. Bir de Caboose diye tam teşekkürllü barı olan bir mekân var.”

Yavaşça başını sallayarak ve gözlerini gözlerimden ayırmadan dinliyordu. Nedenini anlamasam da bu beni biraz rahatsız etmişti. Görünüşünden dolayı mıydı? Yargılayıcı olmak istemiyordum ama o dövmelerle ürkütücü görünüyordu.

Asher’in yanımda olmasını diledim.

“Harika. Oralara bir bakacağım. Teşekkür ederim.”

“Ne demek.” Önüme dönüp çayımdan bir yudum alarak konuşmayı bitirdiğimi belli etmeye çalıştım.

Bir an duraksadı ve kahvesinden biraz içti. “Ya içkimin yanında bir arkadaş da istiyorsam?”

“Üzgünüm ama aradığınız şey bir eskortsa,” dedim, havada tırnak işareti yaparak, “bu konuda yardımcı olamam.”

Güldü. “Aklımdan geçen bu değildi. Peki ya siz? Bu gece müsait misiniz?”

Vay canına, bayağı cüretkâr çıkmıştı. “Doğrusu hiçbir gece müsait değilim.”

Sol elimi kaldırdım ve yüzük parmağımı salladım.

“Ah, anladım. Özür dilerim, onu fark etmemiştim.”

“Sorun değil.”

Yine başını salladı ve ayağa kalktı. “Sizi rahatsız etmeyi bırakıp çayınıza dönmenize izin vereyim. İyi akşamlar.”

“Teşekkürler. Umarım ziyaretiniz güzel geçer.”

“Öyle olacak.”

Gidişini izledim. Neredeyse hiç içmediği kahvesini masada bırakmıştı.

Burada bir gariplik vardı. Benimle sohbet etmesi ya da içki içmeye davet etmesi değil. Ara sıra parmağımdaki yüzüğe rağmen yaklaşan erkekler oluyordu. Tam olarak nedenini kestiremiyordum ama içgüdülerim bana bir şeylerin yolunda olmadığını söylüyordu.

Nine –ve aslında annem de– her zaman içgüdülerime güvenmemi söylerdi. Bu saatte en azından dükkândan yalnız çıkmak istemiyordum. Muhtemelen dışarıda beni beklemiyordu ama bazen akla hayale gelmeyen şeylerin de pekâlâ olabileceğini çok iyi biliyordum.

Asher’ı öyle çok aramak istiyordum ki.

Bu iyi bir fikir olmayabilirdi. İlişkimiz... karmaşıktı. Gerçekten onu çağırmaya ihtiyacım var mıydı? Alexa’nın işini bitirmesini beklersem arabalarımıza birlikte yürüyebilirdik.

Ama parmaklarım ona mesaj atma dürtüsüyle seğiriyordu. Tedirgin ve rahatsızdım, belki de hepsini kafamda kuruyordum.

Yine de ona mesaj attım.

Daha beş dakika olmamıştı ki dışarıdan Asher'in kamyonetinin homurtusu duyuldu. Rahatlayarak bir nefes verdim, kendimi şimdiden daha iyi hissediyordum.

Ayağa kalkıp eşyalarımı topladım. "İşin bitti mi, Alexa?"

"Evet, bitmek üzere ve erkek arkadaşım arka tarafta beni bekliyor."

Bu içimi rahatlattı. Onun yalnız kalmasını istemiyordum. "Harika. Sonra görüşürüz."

"Teşekkürler, Grace."

Asher'la buluşmak için dışarı çıktım ve dükkânın kapısını arkamdan kilitledim. Kamyonetten indi ve gözlerimiz buluştu. Damarlarıma bir sıcaklık dalgası yayılırken dudağımı ısırdım. *Tanrım, şuna bak.* Ona ağaca tırmanır gibi tırmanmak istedim.

Sakinleş, Grace.

"Selam, geldiğin için teşekkürler."

Sokağa göz gezdirdi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, muhtemelen önemli bir şey değil. Biraz tuhaf bir şey oldu. Nedenini bilmiyorum ama sana söylemem gerektiğini hissettim."

"Ne oldu?"

Kaşlarının arasında içime fena hisler salan bir çizgi vardı. Bana eskiden, içimdeyken nasıl göründüğünü hatırlatıyordu. Kulağımın dibinde inleyişini duyar gibi oldum.

“Ne? Ha.” Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Tanrım, kendi kendimi kışkırtıyordum. “Pardon. Az önce bir adam geldi. İçeride bir masada oturuyordum, yanımdaki masaya oturdu. Benimle sohbet etmeye başladı ve... tam olarak açıklayamıyorum ama bir şeyler garip geldi. Muhtemelen seni çağırmama gerek yoktu ama dükkândan yalnız çıkmak istemedim.”

“Çağırmana sevindim. Ne dedi?”

“Sıra dışı bir şey söylemedi. Buralı olup olmadığını sordu ve kasabada neler yapabileceğini öğrenmek istedi. Onunla bir içki içmek isteyip istemediğini sordu, tabii ki hayır dedim.”

Asher’in gözü seğirdi. “İsrar etti mi?”

“Hayır. Mesele de bu, gayet normaldi. Kaba değildi. Belki biraz ataktı ama kötü anlamda değil. Hayır dediğimde özür diledi ve gitti.”

Asher’in kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti ve yumruklarını sıkıp gevşetti. Ben konuşurken sürekli bir sağına bir soluna bakıyordu, dikkatini bu kadar dağıtan şeyin ne olduğunu merak ettim.

“Ama seni rahatsız eden bir şey vardı.”

“Evet. Açıklayamıyorum ama garip gelen küçük şeyler vardı. Mesela aile işiyle meşgul olduğunu söyledi ama işin ne olduğunu söylemedi. Kurumsal bir yerde çalışıyormuş gibi giyinmişti ama her yeri dövmeyle kaplıydı. Kollarının her yeri, elleri... Dövmeler boynuna kadar çıkıyordu. Bunun beni tedirgin etmesi aşağılıkça belki ama görünüşü ürkütücüydü.”

Asher’in bakışları yüzüme çivilendi ve vücudu kaskatı kesildi. “Ne tür dövmeler?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Ne olduklarını anlayacak kadar uzun bakmadım. Çok dövmesi vardı.”

“Adını söyledi mi?”

“Doğru ya, söylemedi. Belki de bu yüzden tuhaftı. Beni içki içmeye çağırdı ama ne adını söyledi ne de benimkini sordu.”

“Yani senin kim olduğunu bilmiyor.”

“Hayır.”

“Neden kasabada olduğunu söyledi mi?”

“Evet, eski bir arkadaşını ziyarete gelmiş. Ya da eski bir arkadaşını *arıyormuş*. Öyle bir şey işte.”

“Siktir,” diye mırıldandı, sonra daha yakına eğildi. “Grace, hatırlamaya çalış. Ne tür dövmeleri vardı?”

Sesindeki keskinlik midemi ani bir endişeyle altüst etti. “Sembollerini hatırlamıyorum.”

“Ne renkti?”

“Çoğunlukla siyahtı sanırım. Bilmiyorum, ne önemi var ki?”

“Ya kırmızı? Çok kırmızı var mıydı?”

“Hatırlamıyorum.”

“Adamın tipi nasıldı?”

Saçımı tekrar kulağımın arkasına attım ve kucağımdaki evrak yığınını düzelttim. “Kısa saçlı. Sarışın denebilir. Çok dikkat çekiciydi. Farklı bir görünüşü vardı, dövmelerinden dolayı olabilir.”

Gözlerini benden ayırmadı, bakışları benimkileri esir almıştı. İfadesindeki yoğunluk kalp atışlarımı hızlandırdı.

“Asher, şu anda beni korkutuyorsun. Sorun ne?”

“Yok bir şey.”

“Bana yalan söyleme. Adamı tanıyor musun?”

“Belki.”

Kafasında neler döndüğünü merak ederek duraksadım. Vücudundaki gerginlik neredeyse elle tutulur seviyedeydi ama beni asıl tedirgin eden gözlerindeki vahşilikti. O kadar huzursuz görünüyordu ki en ufak bir kışkırtmada saldıracak gibiydi.

Belki de ona söylememeliydim.

“Hapishaneden biri mi?”

“Umarım değildir. Ama öyleyse senin etrafında dolaşmasını istemiyorum.” Elimi kavradı. “Hadi gidelim.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Eve. Ya da nineme. Orada güvende olursun. Araban nerede?”

“Arkaya park ettim.”

Beni kamyonetine çekti. “Sonra gelir alırsınız.”

“Ne? Neden?”

“Dışarıda olmaman lazım.”

“Asher—”

Bana itiraz etme fırsatı vermedi. Sokağın iki ucuna tekrar göz attıktan sonra kamyonetinin kapısını açtı ve beni içeri itti.

Ona uymaya karar verdim. Nedenini anlamasam da bu mesele onu altüst etmişti. Ya bana anlatmadığı çok şey vardı ve tehlikede olduğumu düşünmekte haklıydı ya da fena hâlde paranoyaktı.

Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremedim.

Kamyonete bindi ve tekrar etrafı kolaçan etti. Direksiyonu öyle sıkı tutuyordu ki kollarındaki damarlar belirginleşmişti. Hiçbir şey söylemedi, sadece dikiz aynasını sürekli kontrol ederek sürdü.

“Beni eve götür, tamam mı?” diye sordum. “Nine’ye değil. Geç oldu, o erken yatar.”

Çenesi kasıldı ama başıyla onayladı.

Eve vardık. Garaj yoluna park etti, sonra inip yolcu tarafına geldi ve elimi tuttu. Tüm sinirleri teyakkuzdaydı, gözleri her an çalılardan arasından birileri fırlayacakmış gibi sürekli etrafı tarıyordu.

Çantamdan anahtarlarımı çıkarıp kapıyı açtım ama kolunu uzatarak önümü kapattı.

“Önce ben gireyim. Sen burada bekle.”

Ağzım açık bakakalmış hâlde beni dışarıda bıraktı. Evimi mi arayacaktı? İçeride ne bulacağını sanıyordu ki?

“Asher, dövmeli adamın içeride beni beklediğini sanmıyorum. Kim olduğumu bilmiyor.”

Cevap vermedi.

İçgüdülerime güvenmekle iyi halt etmiştim. Ona bu olayı anlattığıma pişman olmaya başlıyordum.

Geri döndüğünde hâlâ telaşlı görünüyordu. İçeri girdim, kapıyı arkamdan kapayıp hemen kilitledi. Sonra ön pencerenin perdelerini çekti.

“Ne oluyor?” diye sordum. “Kapıya barikat da mı kuracaksın?”

“Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorum.”

“Neden? Bana söylemediğin ne var?”

Yaklaşık önümde durdu ve koyu gözleri benimkilerle buluştu. “Dışarıda güvenmediğim bazı insanlar var. İçlerinden biri buradaysa...”

Bir adım yaklaştım, vücudum ona sarılıp gerginliğini alma arzusuyla sızlıyordu ama buna izin vereceğinden emin değildim.

“İzin ver bir sorun olmadığından emin olayım,” diye devam etti. “Bu gece burada kal, tamam mı? Bir yere gitme.”

“Sen ciddi misin?”

“Biliyorum, delirdiğimi düşünüyorsun.”

“Delirdiğini düşünmüyorum ama aşırı tepki veriyor olabilirsin.”

İfadesindeki sertlik kayboldu, sıkı sıkı tuttuğu kontrolü gevşedi. Gözleri bana yalvarıyordu. “Grace, lütfen.”

Boğazım düğümlendi ve başımı salladım. “Tamam. Burada kalacağım.”

Rahat bir nefes verdi. “Teşekkür ederim.”

Artık ona karşı koyamıyordum. İstese de istemese de ona sarılacaktım. Kişisel alanına girip kollarımı etrafına doladım ve gözlerimi kapadım.

Lütfen, Asher. Bırak bunu yapayım. Bir an için sana sarılayım. Bir saniye kadar kıpırdamadı.

Ben de kıpırdamadım.

Sonra kollarını etrafıma sardı. Son sarılmamızın aksine hemen geri çekilmemişti. Beni daha yakınına çekti ve daha sıkı sardı. Yüzünü boynuma gömdü ve derin bir nefes aldı.

Kalbi küt küt atıyordu ve teni terle kaplıydı. O kadar gergindi ki neredeyse titriyordu.

Tanrım, sadece endişeli değildi. Dehşet içindeydi.

Nazıkçe ensesini okşarken çaresizlikle bunun bu kadar zor olmamasını diledim. Bana kendini açmasını, ona yardım etmeme izin vermesini.

Derin bir nefes daha aldı ve sonra yavaşça çekildi. İsteksizce kollarımı indirdim ve geri adım attım. Vücudum dokunuşu yüzünden hâlâ uğulduyordu. Gözlerindeki kargaşayı görünce kalbim sızladı.

“Hiçbir yere gitmeyeceğim,” dedim usulca. “Tam burada kalacağım. Söz veriyorum.”

Başını onaylarcasına salladı. “Tamam. Benim gitmem gerek. Kapıları kilitle.”

“Tamam.”

Son kez uzun uzun baktıktan sonra çıktı. Kapıdaki gözetleme deliğinden dışarıda duraksadığını gördüm. Sürgüyü kilitlediğimi duyana kadar gitmedi.

Yavaşça nefesimi vererek oturma odasına gittim ve kanepeye yığıldım.

Az önce ne olmuştu?

O huzursuzluk hissi geri gelmişti ama nedeni dövmeli yabancı değildi. Asher eve döndüğünden beri bana hapishanenin onu mahvettiğini söylüyordu fakat şimdiye kadar ona tam olarak inanmamıştım. Buradaki hayata yeniden uyum sağlaması gerektiğini ve bunun sancılı olabileceğini biliyordum ve kesinlikle birçok açıdan değiştiğinin farkındaydım.

Ama belki de haklıydı. Belki de hapishane onu kabullenmek istediğimden çok daha fazla mahvetmişti.

Grace'i yalnız bırakmak beni kahrediyordu. İçimdeki onun yanına dönme dürtüsü çok güçlüydü ama bu gece dükkânına kimin geldiğini öğrenmem gerekiyordu. Göğsüme için için yanan, kaya gibi ağır bir korku çökmüştü. Eğer onu tehlikeye attıysam...

Ona bir şey olmasına izin veremezdim. Bir daha asla.

Ama yanında da kalamazdım. Kendime güvenmiyordum.

Kolları etrafıma dolandığı an az kalsın çökecektim. Onu hâlâ hissedebiliyordum. Kollarımdaki sıcaklığını, bana yaslanan bedenini. O kısacık anda sakinleştiğimi hissetmiştim, teskin edici dokunuşlarıyla tüm şeytanlarımı kovabilirmiş gibi gelmişti.

Bana öyle iyi geliyordu ki.

Ama onu korumak zorundaydım, bu *kendimden* korumak anlamına gelse bile.

Kasabaya giderken dikiz aynasını kontrol etmeden durmadım. Düşüncelerim bir kasırgaya kapılmıştı, kalbimse delice atıyordu. Kimdi o adam? Benimle hesaplaşmak isteyen biri miydi? Grace üzerinden bana mı ulaşmaya çalışacaktı? Grace'in kim olduğunu biliyor muydu?

Aklımdan Jack Cordero'ya gitmeyi geçirdim. Grace'in üvey babası polisti. Belki yardımı dokunurdu.

Ama ne diyecektim ki? Takip edildiğimi düşündüğümü ve dövmeli bir adamın Grace'le konuştuğunu mu? Mantığımı büsbütün yitirmiş değildim. Bunun çok zayıf bir tahmin olduğunu ve adamın yanlış bir şey yapmadığını biliyordum.

Ama kendimi kontrol etmekte zorlanmama neden olan şey Grace'in *ne* söylediği değil, *nasıl* söylediğiydi. Adamla ilgili bir şeyler içgüdülerini tetiklemişti ki gelip bana anlatmıştı. Kendime güvenip güvenemeyeceğimi bilmesem de ona güveniyordum. Eğer adamda bir terslik sezdiyse ona inanıyordum.

Adamın benimle ilgisi olduğunu varsaymak yersiz olsa da hummalı beynime bu çok da uzak bir ihtimal gibi gelmiyordu. Mümkündü. Eve döndüğüm günden beri bunun mümkün olduğunu biliyordum. Sadece bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim.

Siktir.

Ne yapacağımı bilemediğimden aklıma gelen tek yere gittim. Kardeşlerimin evine.

Logan, Levi ve Gavin itfaiye binasına yakın sayılan bir yerde kalıyordu. Büyük bir garajı olan tek katlı bir evdi burası. Sokağa park ettim ve en azından birinin evde olduğunu umarak kapıyı çaldım.

Tişört ve eşofmanlı Levi kapıyı açtı. Beni görünce kaşları çatıldı. "Asher?"

Onu itip içeri girdim, vücudum hareketsiz kalamayacak kadar huzursuzdu. "Bir sorunum var."

Kapıyı arkamdan kapadı. Logan duvara monte edilmiş devasa televizyonun önündeki kanepeden bana baktı. Sehpa ambalaj kâğıtları, bira şişeleri ve meşrubat kutularıyla doluydu, köşede de tıka basa dolu bir çamaşır sepeti vardı.

Logan video oyununu durdurdu. "Selam, Ash. Ben de Levi'ı ezip geçmekle meşguldüm. Oynamak ister misin?"

“İstemem.”

Kaşlarını çattı. “Tamam, öküzlüğe gerek yok.”

“Öküzlük yapmıyorum. Bir sorunum var, dedim.”

“Evet, bence de Grace seni aşıyor ama yine de vuruşmadan bırakma derim.”

Göğsümdeki o korku düğümü öfke olarak patladı. “Onunla ilgili ileri geri konuşmayı kes!”

“Tanrım,” dedi Logan. “Senin derdin ne be?”

Nefes alıp vererek sakinleşmeye çalıştım. Levi hâlâ kapının orada, kollarını kavuşturmuş beni izliyordu.

Gavin koridorda belirdi; çırılçıplaktı ve ıslak saçlarını havluyla kurutuyordu. “Selam, Ash.”

“Kardeşim,” dedi Logan. “Ne konuştuk biz? Üstüne bir şeyler giysene.”

“Giyiyorum işte.” Çamaşır yığınınına yürüdü ve eğilip içinde bir şeyler aramaya başladı.

Logan iğrenerek inledi ve kolunu yüzüne siper etti. “Tanrım. Cidden. Bu ne şimdi, gözlerimiz kanadı.”

Levi burun köprüsünü sıkarak başını iki yana salladı.

“Odamda olmanız benim suçum değil,” dedi Gavin, hâlâ giysileri karıştırırken.

“Burası senin odan değil,” dedi Levi. “Sen burada yaşamıyorsun.”

Küçük kardeşimin çıplak kıkına bakmamaya çalışarak önce Levi’ya, sonra Logan’a baktım. “Ben burada yaşıyor sanıyordum.”

Logan hâlâ kolunu gözüne siper ediyordu. “Evde iki oda var sadece, o yüzden kanepede uyuyor.”

“Bir kere kalmasına izin verdik ve bir daha gitmedi,” diye homurdandı Levi.

“Faturalardan payıma düşeni ödüyorum.” Gavin nihayet altına bir baksır geçirdi. Sonra tekrar havluyla saçlarını ovuşturarak bana sııttı. “N’aber, abi?”

Logan oyun konsolunu dağınık sehpa attı ve geriye yaslanıp kolunu kanepenin arkasına uzattı. Kendisi de tişört, baksır ve baldırlarına kadar çektiği beyaz çoraplarıyla yarı çıplak sayılırdı. “Otursana abi, kendi evinmiş gibi, rahat ol.”

Kanepe şüpheli görünüyordu, tekli koltuğa yöneldim.

“Hoop,” dedi Gavin, elini kaldırarak. “Dur, hemen oturma.”

Bacaklarım bükülmüş hâlde kalakaldım. “Neden?”

Yüzünü buruşturdu. “Bu salakların biri oturduğunda götüne batsın diye koltuğa birkaç raptiye yerleştirmiş olabilirim. Ama senin bunu komik bulmayacağını ve muhtemelen beni inciteceğini düşünüyorum, o yüzden bekle de alayım hepsini.”

Levi ona ters ters baktı. “Ben çoktan gördüm ki onları, beyinsiz. Hepsini götürür yatağına koyardım ama yatağın yok çünkü burada yaşamıyorsun.”

Gavin, Levi’i duymazdan gelerek elini koltuğun üzerinde gezdirdi.

“Başka yere oturayım ben.”

Yemek alanında şaşırtıcı derecede güzel bir ahşap masa – diğer mobilyalara kıyasla muhteşemdi– ve onunla uyumlu dört sandalye vardı. Birini oturma odasına götürüp oturdum. Gavin tekli koltuğa yan oturdu, Levi’ye ayakta kalmayı sürdürdü.

“Anlat bakalım, kardoküler,” dedi Logan. “Nedir sorun?”

“Bu gece Grace’in kahve dükkânına bir adam gelmiş, tekinsiz bir havası varmış. Galiba kim olduğunu biliyorum. Üstelik haklıysam, bu hiç iyi bir haber değil.”

“Kim?”

“Bir süre aynı koğuştaki kaldığım biri. Reaper olarak bilinir.”

“Reaper mı?” diye sordu Logan. “Çete lakabı falan herhâlde. Öyle biri burada ne arasın?”

“Vay canına,” dedi Gavin. “Hapishanede düşman mı edindin? Çete üyeleri mi vardı orada?”

Ona ters bir bakış attım. “Nereye gönderildim sanıyorsun? Vergi kaçakçılığından yatan beyaz yakalılara özel bir hapishaneye

mi? *Evet*, çete üyeleri vardı. Uyuşturucu satanlar, saldırıdan, silahlı soygundan, cinayetten yatanlar... *Evet*, düşman edindim. İçeri girdiğimde daha bildiğin çocuktum. Neden girdiğim duyulunca herkes beni test etmek istedi. Gerçekten bir adamı kendi ellerimle öldürecek kadar gözü pek miydim yoksa sadece adrenalin sayesinde mi bunu yapabilmıştım, görmek istediler.”

“Tanrım, Asher,” dedi Levi alçak sesle.

“İçeride bela aramıyordum ama etrafındakilerin yarısı seninle uğraşmak istediğinde kavgadan kaçınmak zor oluyor. Benden nefret etmek için haklı sebepleri olan birkaç herif şu anda dışarıda ve bu beni hayatımın sonuna kadar huzursuz edecek.”

Logan kanepede öne doğru eğilip kollarını dizlerine dayadı. “Yani bu Reaper denen herifin sana garezi var ve buraya geldiğini düşünüyorsun.”

Ayağa kalktım, korku ve öfke bir kez daha içimi ürpertti. Grace hâlâ iyi miydi? “*Evet*. Olabilir. Grace, adamın her yerinin dövmeli olduğunu söyledi. Kolları, elleri, boynu... Dövmelerin neye benzediğini hatırlayamıyordum ama o olabilir.”

“Yani, dövmeli bir adam görmüş,” dedi Levi. “Tahminini buna mı dayandırıyorsun?”

Ona döndüm. “Tilikum’da boynunda dövme olan kaç kişi gördün?”

“Bilmiyorum ama bana biraz zorlama geldi.”

“Adını sormamış,” dedim. Neden anlamıyorlardı beni? “Kızı içki içmeye çağırmış ama ne adını söylemiş ne de onunkini sormuş. Kim olduğunu öğrenmeden birine yürür müsün? Ya bu zaten kim olduğunu çok iyi biliyor demekse?”

“Grace’in kim olduğunu nereden bilecek ki?” diye sordu Logan, sonra ellerini kaldırdı. “Dur, hemen boğazıma sarılma. Aptalca bir soru sormuyorum. Döndüğünden beri Grace’le pek takılmış değilsin ki.”

“Bilmiyorum ama birinin beni takip ettiğinden eminim.”

“Siktir,” dedi Gavin.

“Neden?” diye sordu Levi. “Seni takip eden birini mi gördün?”

“Sen cidden ağzına yumruk yemek istiyorsun galiba?” dedi Gavin.

“Hayır ama birinin intikam için peşine düştüğünü söylüyor, ben de durumun gerçekliğini anlamaya çalışıyorum. Eğer gerçekse boku yedik demektir ve bir şeyler yapmamız gerekir. Ama tüm bunlar tesadüf de olabilir.”

“Tesadüf falan değil. Takip edildiğimi hissedebiliyorum. Bu beceriyi edinmek zorundaydım yoksa beni eve parça parça gönderirlerdi.” Durup derin bir nefes daha aldım. “Bak, bu kişi o olmayabilir ama birinin beni izlediğini düşünüyorum ve Grace’in tarifi, elinden gelse beni memnuniyetle parçalara ayıracak bir adama uyuyor. Ayrıca, adam onu o kadar rahatsız etmiş ki beni aramak zorunda hissetmiş. Bunun bir anlamı var.”

“Buna saygı duyabilirim,” dedi Logan. “Peki ne yapacağız?”

“Grace’i koruyacağız.” Sözler ben durduramadan ağzımdan döküldü. Elimde değildi. Başlıca –ve en büyük– endişem oydu. Gavin koltuğundan fırladı. “O iş bende.”

“Birkaç şey daha giymelisin, Gav,” dedi Levi.

“Doğru. Grace’in bana âşık olmasını istemem. Garip kaçır.”

Logan homurdandı. “Rüyada görürsün.”

“Dur bir dakika.” Levi ellerini kaldırdı. “Eğer bu tahmin ettiğin kişiye ve o kadar tehlikeliyse ne bok yiyeceksin? Bu süreçte kendini öldürtmemen mümkün mü?”

Buna verecek iyi bir cevabım yoktu. Grace’in tehlikede olduğu düşüncesi beni o kadar panikletmişti ki düzgün düşünemiyordum. “Aptalca bir şey yapmayacağım. Ben neler olup bittiğini anlayana kadar onu gözünüzün önünden ayırmayın, yeter.”

“Kapısının önüne Evan’ı dikelim,” dedi Logan. “O somurtkanlığıyla herkesi korkutup kaçırır.”

Gavin güldü ama Levi parmağını kaldırdı. “Hayır, Evan’ı Grace’in evine göndermeyin. O Asher’ı kollasın.”

“İşiniz zor,” dedi Gavin. “Onu kış uykusundan uyandıracak mısınız ki?”

“Yardım edecektir,” dedi Levi.

“Belki.” Gavin şüpheliydi. “Yemekle rüşvet vermeyi deneyin, işe yarayabilir.”

“Ara hadi,” dedi Levi.

“Biz ikimizin Ash’le kalması gerekmez mi?” diye sordu Logan. “Hedef oysa yani?”

“Hayır,” dedim. “Siz Grace’in evine gidin. Dışarıyı gözetleyin ve kimseyi içeri sokmayın.”

Logan ayağa kalkıp sırtıma vurdu. “Hallederiz, sen merak etme. Hadi, kardoritolar.”

Levi, Logan’a top yapılmış bir çorap fırlattı. “Oğlum, altına bir pantolon giy.”

“Pantolondan nefret ediyorum.”

Kardeşlerim evden çıkmaya yetecek kadar giyinirken yanlarından ayrıldım. Onlara güveniyordum ki bu garip bir duyguydu. Birine gerçekten güvenmeyeli uzun zaman olmuştu.

Ama güvenmek zorundaydım. Ne bok olup bittiğini çözene kadar Grace’i onlara emanet etmem gerekiyordu.

Alarmın sesiyle sıçrayarak uyandım. İnleyerek yatağın yanındaki saate vurdum. Daha doğrusu denedim fakat ıskaladım. Gözlerimi zorla aralayıp düğmeyi buldum ve sustuğundan emin olmak için art arda birkaç kez bastım.

Arkamı dönüp yorganı çeneme kadar çektim. Uyanmaya hazır değildim. Dün gece erkenden yatmış, rahatlamak için bir süre meditasyon uygulaması dinlemiştim ama yine de huzursuz uyumuştum. Asher'la oturma odamda sarıldığımız anlar, hatıralarla karışarak rüyalarımı istila etmişti. Birkaç kez uyanmış ve onu arayarak kolumu yatağın boş tarafına uzatmıştım. Yarı uyanık hâlimle onun burada, yanımda uyuduğunu sanmıştım.

Bunun gerçek olması için neler vermezdim.

Birkaç dakika sonra alarm yine çaldı. Anlaşılan erteleme düğmesine basmışım. Döndüm ve bu sefer doğru düğmeye bastım. Artık uyanmıştım ve işe gitmem gerekiyordu, bu yüzden kendimi yataktan sürükleyerek çıkardım.

Atletimi düzelttim ve gözlerimi ovuşturdum. Kafein. Kesinlikle kafeine ihtiyacım vardı. Odamın kapısını açtım ve az kalsın koridordaki bir şeye takılıp düşecektim.

Yerde büyük, yeşil bir yığın vardı. Yığın hareket edince çılgınlık atarak geri sıçradım.

Bir ucundan koyu renk saçlar fırlamış, fazlasıyla tanıdık bir yüz bana bakıyordu. Gavin. Yeşil bir uyku tulumunun içine kıvrılmıştı. “Sabah mı oldu?”

“Sen ne arıyorsun burada?”

“Sen beni tekmeleyene kadar uyuyordum.” Sesi çatallıydı ve gözlerini ağır ağır kırıştırtıyordu.

“Seni tekmelemedim, az kalsın üstüne düşüyordum.”

Oturma odasından başka bir ses yükseldi. “Sesinizi kesin artık.”

Ellerimi belime koydum. “Dalga mı geçiyorsunuz? Kaç kişisiniz?”

“Üç.” Gavin gözlerini kapayıp geri uyku tulumuna sokuldu. “Evan, Asher’la gitti. Bizse Grace nöbetindeyiz.”

“Grace nöbeti mi? O da ne demek?”

Cevap beklemeden üzerinden atlayıp oturma odasına yöneldim. Orada gerçekten de iki Bailey daha buldum. Levi kanepeyi kapmış, Logan’ı yaratıcı davranıp iki koltuğu birleştirerek kendine yatak yapmıştı.

“Ne zaman geldiniz?”

“Dün gece. Sen çoktan yatmıştın, biz de kendimiz girdik,” dedi Logan. Koltuklar boyuna fazla kısa geliyordu, bu yüzden bacaklarını kıvrımış, ellerini yanağının altına yerleştirmişti. İnleyerek doğruldu ve boynunu ovuşturdu. “Bok gibi uyudum.”

Meditasyon uygulamam onların sesini bastırmış olmalıydı. Ama bir dakika—

“İçeri nasıl girdiniz?”

“Anahtarla.”

“Sana anahtarı kim verdi?”

Logan’ın alnı saçma bir soru sormuşum gibi kırıştı. “Benim her zaman anahtarım vardı. Sen taşındığında kopyalarını çıkarmıştık.”

“Bir dakika, ne? Başka kimde var?”

“Hepimizde var.” Yine boynunu ovuşturdu. “Tabii ki.”

Levi inledi. “Hepinizden nefret ediyorum.”

“Güzellik uykusunu alamadığında huysuz olur,” dedi Logan. “Gerçi bu her zaman huysuzdur.”

“Siktir git.”

“Gördün mü?”

Ellerimi belime koydum. “Evimin anahtarlarının hepinizde olduğu ve benim bundan haberim olmadığı konusuna sonra döneceğiz. Niye geldiniz?”

“Anahtar konusunu kapatmadan önce, Asher için de bir kopya çıkarayım mı?” diye sordu Logan. “Yoksa bunu bir ilişki meselesi gibi düşünüp sen mi halledersin?”

“Logan.”

“Kusura bakma, soruyordum sadece.”

“Bizi Asher gönderdi,” dedi Gavin koridordan.

Ellerim yanıma düştü. Onları Asher mı göndermişti?

“Aman Tanrım. Siz benim korumam mısınız yani?”

“Evet,” dedi Logan. “Ama bu iş devam edecekse yatacak yer konusunu konuşmamız lazım.”

Levi doğruldu. “Ya da beceriksiz olmayıp kanepeyi kapacaksın. Gayet rahatmış.”

“Rövanş mı istiyorsun? Şimdi yere yapıştırırım seni.”

“Kanepede kim yatacak diye güreştiniz mi gerçekten?” diye sordum.

“Evet, ön bahçede. Ama bu hile yaptı,” dedi Logan.

“Hile yapmadım. Seni yendiğim için kuduruyorsun.”

Logan surat astı. “Hileci.”

Gavin uyku tulumunu yerde sürükleyerek koridordan yanımıza geldi. Duraksadı ve boğazını temizledi. “Şey, Grace?”

“Ne var?”

Gözleri nereye bakacağından emin değilmiş gibi oradan oraya kaçıyordu. Uyku tulumunu bırakıp mutfığa yöneldi. “Hiç.”

“Üstüne bir şeyler giysen iyi olur, G,” dedi Logan. “Gavin’e kafasını karıştıran şeyler hissettiriyorsun. Böyle giderse birimin onunla büyüklerin yapması gereken konuşmayı yapması gerekecek.”

Kendime baktım. Üzerimde sadece askılı bir atletle külot vardı ve sütyensizdim. Harika. “Ben burada olduğunuzu bilmiyordum.”

“Sekizde yatağa gireceğini tahmin etmeliydik. Yine de yaşına göre bayağı çekicisin.”

“Tanrı aşkına. Sekizde yatmadım. Hem sen daha çocuksun.”

“Biliyorum ama bana bu yüzden bayılıyorsun zaten.” Göz kırptı.

Arkamı dönüp odama yöneldim. “Bana kahve yapsanız iyi olur.”

“Yapıyorum,” dedi Gavin mutfaktan.

Lanet Baileyler.

Üzerime bir şeyler giymek için odama döndüm ve telefona baktım. Mesaj yoktu. Asher’a neler oluyordu? Belli ki dün gece buradan ayrıldıktan sonra onların evine gitmişti. Endişelenmesini takdir ediyordum, bu korumacı tavrı içimde derin bir özlem uyandırmıştı ama kardeşlerini evimde yatmaya göndermesi gerçekten gerekli miydi?

Dün gece nasıl hissettiğini hatırlayarak gözlerimi kapadım ve yatağımın kenarına çöktüm. Vücudu öyle gergindi ki, kalbi de küt küt atıyordu. Acaba adam dediği gibi gerçekten tehlikeli miydi? Yoksa Asher paranoyak mı olmuştu?

Her iki olasılık da farklı nedenlerden dolayı rahatsız ediciydi.

Tişörtle bir tayt –ve sütyen– giymiş olarak dışarı çıktığımda beni kahve ve pastırma kokusu karşıladı. Koltuklar hâlâ birbirine dayalıydı ve oturma odasına battaniyeler, kirli çoraplar ve bir tişört saçılmıştı. Ama pastırma, muhtemelen onları hayvan gibi davrandıkları için affedebileceğim anlamına geliyordu.

Evcilleşememeleri onların suçu değildi. Nine elinden geleni yapmıştı ama onun da yapabileceklerinin bir sınırı vardı. Gavin ocakta pastırma pişirirken üzerinde baksırdan başka bir şey yoktu. Logan da benzer şekilde giyinmişti, gerçi o bir beyaz çorabını baldırına kadar çekmişti. Nedenini sormaya tenezzül bile etmedim. Logan işte.

Bana bir fincan kahve uzattı.

“Sağ ol.” Fincanı avuçlarımla arasına aldım. “Levi eve mi gitti?”

“Yok, devriye geziyor. Dışarıda her şeyin yolunda olduğundan emin oluyor.”

Bu işi böylesine ciddiye almaları ilginçti.

“Siz buraya sadece Asher’ı memnun etmek için mi geldiniz yoksa gerçekten bir şeyler olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

Logan omuz silkti. “Bilmiyorum. Asher ikna olmuş durumda ama dürüst olalım, biraz kafayı sıyırmış.”

“Ben ona inanıyorum,” dedi Gavin.

Mutfak masasındaki sandalyeye çöktüm. “Neden?”

Bir dilim pastırmayı çevirdi ve hızla elini geri çekti. “Ah, çok sıcak! Ortada bir şey olmasa bu kadar kafaya takmazdı. Hem dün gece aşırı gergindi.”

“Evet, öyleydi. Size ne anlattı?”

Logan tabaktan bir dilim pastırma kapıp masaya getirdi. “Özetle, dövmeli bir herif sana yürümüş ve seni Asher alarmini çalacak kadar rahatsız etmiş. Asher, Reaper adında bir herifin intikam istediğini düşünüyor. Muhtemelen Asher hapishanede onun canına okuduğu için.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Ne?”

“Açıkçası, Grace nöbetine verildiğim için biraz kızgınım,” dedi Gavin. “Alınma Grace ama dün gece Asher’la gidip bu adamı avlamaya çıkmayı tercih ederdim.”

Logan, “Tanrım, Gav, ölmeye bu kadar hevesli olma artık,” dedi.

“Oğlum, boynunda dövmelemler olan Reaper adında bir herif diyor. Görmezsem çatlarım. Tipi çok mu ürkütücüydü, Grace?”

İçime midemi bulandıran bir his çörelendi. “Ürkütücüdenn çok, tedirgin ediciydi. Ama bir dakika, az önceki konuya geri dönelim. Asher bu adamın intikam için peşine düştüğünü mü düşünüyor? Bu sabah kimse onunla konuştu mu?”

“Evet, sen giyinirken mesaj attı,” dedi Logan, umursamaz bir sesle. “Dün gece adamı bulamamışlar, senin yanında kalacakmışız.”

Ağzım açık kaldı. “Neden söylemedin?”

“Kusura bakma, dün gece bok gibi uyudum. Misafirlerini daha iyi ağırlaman lazım.”

“Şu an beni bitiriyorsun, Logan.”

Sırıttı.

“Bir dakika ciddi olabilir misin? Dürüstçe söyle. Sence Asher haklı mı? O adam gerçekten tehlikede mi?”

“Bana kalırsa,” dedi Logan, “hapishanede Reaper adında dövmelemler bir herifle dalaşmış olduğu kesin. İçeride bir sürü adamla kapıştığını söylemişti.”

“Aman Tanrım.”

“Senin tanıştığın adam o mu, değil mi kim bilebilir? Kulağa çılgınca geliyor ama ben ne anlarım? Asher adamın seni tedirgin ettiğini söyledi, güvende olmadığından endişeleniyor, biz de emin olana kadar buradayız.” Sanki bu kadarını bilmek hepimize yetermiş gibi omuz silkti.

Tüm bunları sindirmeye çalışarak bir nefes verdim. Asher’ın hapishanede kavgalara karıştığını bilmiyor değildim. Böyle şiddet olaylarından uzak kalmış olmasını umsam da ilk geldiğinde hâlini görmüştüm. Alnındaki kesik ya da eklem yerlerindeki morarmalar ayakkabı bağcıklarına takılıp düşmekten olmamıştı. Ama birinin intikam için onu izliyor olması... bu dehşet vericiydi.

“Jack’i mi arasak?” diye sordum.

“Olabilir ama önce Asher’dan haber bekleyelim,” dedi Logan. “Hem kafayı üşüttüğü için paranoyaklık etmediğinden emin değiliz.”

“Ben hâlâ öyle düşünmüyorum,” dedi Gavin. “Reaper’ı bulmuşlar mıdır acaba? Ben de gidip yardım edebilirim belki.”

“O herif muhtemelen seni ikiye böler.”

“İddia ediyorum ki onu alt edebilirim,” dedi Gavin.

Logan gözlerini devirdi. “Tabii canım.”

“Asher canına okumuş.”

“Evet ama Asher senden on kat daha sert.”

Gavin son pastırma dilimini de tabağa koyup ocağı kapadı. “Ben Asher’ı da alt edebilirim.”

Levi ön kapıdan girdi ve arkasından kapadı. “Hayır, edemezsin.”

“Ne konuştuğumuzu bile bilmiyorsun,” dedi Gavin.

“Fark etmez. Hiçbir senaryoda Asher’ı alt edemezsin.”

“Evet ederim. Her zaman kazanırım demiyorum ama on maçtan beşinde onu pes ettirebilirim. Hatta antrenmansız olduğu için belki altı.”

Logan kalkıp bir dilim daha pastırma aldı. “Sen bir kere olsun Asher’ı yendin mi?”

Gavin ona ters ters baktı. “Hayır ama son güreştiğimizde daha çocuktum. Büyüme çağındaydım.”

Logan, ağzından sarkan yarım pastırma parçasıyla, “Şahsen onunla karşı karşıya gelmek istemezdim,” dedi. “Hele ki şimdi.”

“Beceriksizsin de ondan,” dedi Levi.

Logan pastırma parçasını ısırdı ve geri kalanını tezgâha bıraktı. “Tamam kardomat. Rövanşsa rövanş. Hadi gel bakalım.”

Ona doğru atıldı ve Levi savunma duruşuna geçti.

“Durun! İçeride olmaz.” Elimi alnıma götürdüm. “Tanrım, neden beni annenizmişim gibi davranmak zorunda bırakıyorsunuz?”

Şaşırtıcı şekilde Logan lafımı dinledi. Durdu ve bana sırtıttı. “İyi ya işte, kendi Bailey yavruların olunca bu alıştırmalar işine yarar.”

“Bu gidişle Bailey yavrum falan olmayacak. Fark etmediniz galiba ama kardeşiniz benimle pek ilgilenmiyor. Ayrıca kesinlikle geri kalanınızdan da yavrum olmayacak.”

Logan bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra kapadı ve duraksadı. “Yok, bu çok tuhaf olurdu. Sana kesinlikle Bailey spermimi veremem. Asher’ı yola getirmen lazım. Tek şansın o.”

Cevap vermedim. Sadece kahvemden bir yudum aldım.

Gavin önüme bir tabak pastırma koyduktan sonra oturdu. Levi kendine bir fincan kahve doldurdu ama bize katılmadı. Tezgâha yaslanıp pencereden dışarıya baktı.

“Ya, bak.” Gavin elini sırtımda gezdirdi. “Üzülme. Eminim ki er geç salaklığı bırakacaktır.”

“Bu yüzden, değil mi?” diye sordum. “Bu yüzden birlikte olamayacağımızı söyleyip duruyor. Beni bir şeylerden korumak zorunda olduğunu düşünüyor.”

“Eh, evet,” dedi Logan bir sandalyeye çökerek. “Saçma bir korumacılığı vardır, biliyorsun. Lisede Evan’la uğraştığı için Josiah Haven’ın kolunu kırmıştı.”

“Caboose’a gittiğimiz akşam,” dedi Levi, sesi kısıktı, “sana laf attıkları için o iki şerefsizi dışarı sürüklemeye hazırды.”

“Evet, hatırlıyorum.”

“Sonra da, biliyorsun...” Gavin lafı yarıda kesti.

Biliyordum ve şu anda bunun hakkında konuşmak *istemiyordum*.

“Tanrı aşkına, Gav,” dedi Levi. “Tabii ki biliyoruz. Söylemene gerek yok.”

Ön kapı pat diye açılarak beni hayatımın en kötü gecelerinden biriyle ilgili konuyu değiştirme zorunluluğundan kurtardı. Levi bardağını lavaboya düşürdü, Logan öyle bir hızla ayağa

kalktı ki sandalyesi devrildi ve Gavin zıplayıp masanın üzerinden atlayarak diğer tarafta yarı çömelmiş hâlde yere kondu.

Cara beyaz tekerlekli valiziyle kapı eşiğinde durmuş, parlak kırmızı dudakları aralanmıştı. Üzerine giydiği kırmızı bluz rujuyla uyumluydu ve beyaz kapri pantolonunun altına şık, bantlı topuklu sandaletler giymişti. “Ben geldim, nerede benim vahşi tropik deniz kızım? Vay, neler dönüyor burada?”

“Kapat şu siktiğimin kapısını,” diye tersledi Logan.

Bakışlarındaki nefretin tüm şiddetini göstermek istercesine güneş gözlüğünü çıkardı. “Pardon?”

Gavin gidip kapıyı kapadı ve kilitledi. “Korkunç bir eski mahkûm Asher’dan intikam almak için kasabamıza gelmiş olabilir. Dün gece Grace’le konuşmuş, o yüzden Grace’i koruma altına aldık.”

“Ne?” diye çılgılık attı Cara. Valiz sapını elinden attı ve güneş gözlüğü yere düştü. Yanımdaki sandalyeye öyle hızlı oturdu ki sanki ısınlanmıştı. “Aman Tanrım, sen iyi misin?”

“Evet, iyiyim.” Beni ellemeyi kesmesi için bileklerini tuttum. “Adamın biri beni ürküttü, ben de Asher’a söyledim. Şimdi kasabada intikam peşinde olan biri mi var yoksa Asher paranoya krizine mi girdi, bilmiyorum.”

“Tanrım, Grace, hangisi daha kötü bilmiyorum.”

“Ben de.” Ona sarıldım. “Özledim seni.”

O da bana sarıldı. “Ben de seni özledim.”

“Nerelerdeydin, Cara?” diye sordu Gavin. Bir sandalyeyi ters çevirip bacaklarını iki yanına atarak oturdu.

“Dur, Gavin.” Geri çekilip beni kollarımdan tuttu. “İyi olduğundan emin misin?”

“Fiziksel olarak mı? Evet. Duygusal olarak? Daha iyi günler gördüm.”

“Ciddi ciddi eski bir mahkûm seni tehdit mi etti?”

“Hayır, yanlış anladın. Sadece konuştu benimle, ortada tehdit falan yok. Hatta içkiye davet etti beni. Ama bir gariplik

vardı, ben de Asher'a söyledim. Bir baktım, Asher beni eve sürüklüyor, perdeleri kapatıyor ve gece burada kalmam için yalvarıyor. Sonra sabah uyandığımda bunlar burada nöbet tutuyordu. Hepsi uyuyordu gerçi.”

Cara'nın ağzı bir kez daha açık kaldı. “Neden kimse beni aramadı?”

“Niye arayalım ki seni?” dedi Logan.

Cara ona dönmek için sandalyesinde kıpırdandı. “Çünkü ben onun en yakın arkadaşayım ve biri ona zarar vermeye kalkarsa onu öldürür, cesedini gömer, sonra da arama ekibinin başına geçerim.”

Logan ona dik dik baktı. Levi daha fazla kahve doldurmak için mutfığa döndü.

“Bu arada ben seni aramamızı önermiştim.” Gavin kendinden emin bir şekilde sırttı.

“Ciddiyim, Grace, korumaya ihtiyacın varsa sana koruma sağlarım,” dedi Cara. “Tek bir telefonla evin etrafını bir ekiple kuşatırım, çatına keskin nişancı koyarım ve—”

“Hop hop.” Elimi kaldırdım. “Sakin ol biraz. Özel Kuvvetleri çağırmamıza gerek yok bence.”

“Teknik olarak paralı asker oluyorlar.”

“Yine de.”

Gavin pastırma tabağını Cara'nın önüne itti.

“Kahvaltı?”

Cara dalgın dalgın bir parça aldı. “Ee, Asher ne yapıyor şu an? Neden o da korumacılık oynamıyor?”

“Galiba adamı aramaya gitti. Bilmiyorum, dün gece çıkmadan önce bana bir şey demedi. Bu sabah Logan'a mesaj atıp hiçbir şey bulamadıklarını söylemiş ve benimle kalmalarını tembihlemiş.”

Kolunu omuzlarıma doladı. “Yokluğumu idare ettiğiniz için sağ olun çocuklar ama artık çıkabilirsiniz. Ben hallederim.”

“İyi denemeydi, kötü kalpli, Ariel,” dedi Logan. “Hiçbir yere gitmiyoruz.”

“Sanki en yakın arkadaşımı sana emanet ederim de. İş başında uyuyakalmışsın.”

“Geceydi yahu.”

“En azından dönüşümlü nöbet tutabilirdiniz. Ne biçim korumasın sen? Ha, doğru ya; en berbat olanlarından.”

Gözlerini kıstı. “Sen nasıl arkadaşsın? Burada bile değildin.”

“Kusura bakma, çatlak annemin son kriziyle ilgilenmek için Los Angeles’a uçmak zorunda kaldım. Ailemin yanında olmam ne kadar da bencilce.”

Logan’ın yüzündeki kavgacı ifade kayboldu. Boğazını temizledi. “Bunu bilmiyordum.”

“O zaman önce bir öğren,” dedi ama sesindeki sertlik yumuşamıştı. Dikkatini tekrar bana çevirdi. “Bugün çalışman gerekiyor, değil mi?”

“Evet.”

“Ben de seninle geleceğim.”

“Ben de,” dedi Gavin.

“Gerçekten mi?” diye sordu Logan. “Reaper’lı aksiyona katılmak istiyordun hani?”

“İstiyorum da kızların yanında birinin durması gerek. Sen burada kalıp eve göz kulak ol. Levi da Asher ve Evan’a yetişip yanlarında üçüncü kişi olur.”

Cara ve ben Gavin’e baktık. İkimiz de şaşırmış gibiydik. Planı fena değildi doğrusu.

“Sanırım mantıklı,” dedi Cara ağır ağır.

“Tabii ki mantıklı.” Gavin kocaman sırıttı. “Şu korkunç hapisane adamıyla yüz yüze gelmeyi çok isterdim ama bütün gün kafede oturacaksan yanında biri olsun istersin. Ayrıca onunla takılacak değilsin.” Logan’ı işaret etti. “Hem Reaper yine Grace’i görmeye gelirse hiç endişelenmem bile. Sen en az

bir gözünü oyarsın, ben de polisler gelene kadar herifi kontrol altına alırım.”

“Hoşuma gitti bu,” dedi Cara. “Gavin bizimle geliyor. Ama yine de profesyonel birilerini çağırmam gerektiğini düşünüyorum. Bari Asher’la göndereyim? Ona bir şey olmasına izin veremeyiz.” Elini göğsüne koydu. “Aman Tanrım, bu çok tuhaf. Galiba gerçekten onun için endişeleniyorum.”

Elini tutup sıktım. “Paralı asker falan yok. En azından şimdilik. Ama teklifin için sağ ol. Biliyorum, ben de endişeliyim.”

Gerçek şu ki, sadece endişeli değildim, dehşet içindeydim. Ama kendim için değil, Asher için korkuyordum.

Aniden soluk soluğa uyandım ve ayağa fırladım. Oda loştu ve nerede olduğumu çıkaramıyordum. Neredeydim ben? Kalbim öyle hızlı atıyordu ki boyun damarlarım zonkluyordu.

Kim vardı burada? Nereye gitmişlerdi?

Solumda bir hareketlenme fark edince vücudum gerildi, harekete geçmeye hazırdım ama ne olduğunu anlayınca olduğum yerde kaldım.

Bir köpek.

Derin bir nefes verdim. İri bir Alman çoban köpeği birkaç adım ötede durmuş beni izliyordu. Ne yapacağımı görmek için bekliyordu sanki, hâlâ kendi bölgesinde başka bir hayvana izin verip vermeyeceğine karar verememiş gibiydi.

Doğru ya. Evan'ın evindeydim.

“Selam, Sasquatch.” Uyuduğum kanepeye geri çöktüm. “Sen mi beni uyandırdın yoksa tam tersi mi oldu?”

Oturup gözlerini bana kilitledi. Anlaşılan şimdilik kalmama izin veriyordu ama beni gözetlemeyi bırakmaya da niyeti yoktu.

Yüzümü ovuşturup ellerimi saçımdan geçirdim. Kâbus görüyordum herhâlde. Yine. Bu lanet kafa karışıklığını ne zaman

atlatacaktım acaba? O kadar dehşet içinde uyanmıştım ki dün gece nerede uyuduğumu bile unutmuştum.

Diğer kardeşlerimi Grace'e göz kulak olmaya gönderdikten sonra Evan'ı almak için buraya gelmiştim. Kasabaya döndüğümüzde Reaper'dan eser yoktu. Ya da her kimse işte. Bir sürü yere uğramış, insanlara dövmeli bir adam görüp görmediklerini sormuştuk. Onu gören olmamıştı.

Sonunda pes etmiştik. Çoğu yer kapanmıştı ve açık olanları da çoktan kontrol etmiştik. Sokaklarda dolaşp onu aramak pek mantıklı değildi. Evan'ı eve bırakırken burada kalmamı, sabah tekrar aramaya çıkmamızı önerdi.

Az önce yerimden sıçrayıp Evan'ın bekçi köpeği Sasquatch'la burun buruna gelmemin sebebi buydu.

Yastıklara yaslanıp kalbimin sakinleşmesini bekledim. Hâlâ tedirgin ve ayağa fırlayıp kendimi savunmaya hazırdım.

Evan odasından çıktığında Sasquatch ayağa kalktı ve kuyruğunu çılgınca sallamaya başladı.

"Selam, koca oğlan," diye mırıldandı Evan, tok sesi boğuktu. Sasquatch'ın kulaklarının arasını kaşdı, sonra bana baktı. "Günaydın."

Başımla onayladım. "Günaydın."

"Hâlâ devam mı?"

"Evet."

"Üstümü giyeyim, kasabaya gideriz. Duş muş alacak mısınız?"

"Sonra alırım." Ellerimi bacaklarımda gezdirdim. İçimdeki bu gergin enerji hareketsiz durmamı zorlaştırıyordu. Bir an önce yola koyulmak istiyordum.

"Sasquatch, hadi dışarı çıkalım," dedi bacağına vurarak. Köpeğin bakışları yine bana döndü.

"Sorun yok, dostum. Kalabilir."

Sasquatch pek ikna olmamıştı. Yerinden kıpırdamadı.

Evan omuz silkti. "Bölgesini kolay kolay bırakmaz."

"Bu sabah ödümü kopardı."

“Evet, muhtemelen bütün gece arada bir uyanıp seni izlemiştir. Sasquatch, dışarı. Hemen.”

Evan’ın sesindeki sert komut tonuyla köpek sonunda itaat etti ve dışarı çıkmak için arka kapıya doğru yürüdü.

Evan’ın Sasquatch’la ilgilenmesini ve giyinmesini beklerken Logan’a Grace’in yanında kalmasını söyleyen bir mesaj attım. Grace’in mutfağında çektiği üstsüz bir selfieyle yanıt verdi. Arka planda Gavin sırtlıyor ve bana orta parmağını gösteriyordu.

En azından oradaydılar.

Evan hazır olunca yola çıktık; ben kamyonetimle, o da motosikletiyle. Kasabanın birkaç kilometre dışında, nereye bakacağımı bilmesem göremeyeceğim dik bir toprak yolda yaşıyordu. Küçük bir kulübeyi onarmış ve arazisine kocaman bir tamirhane kurmuştu. Üniversiteyi bıraktıktan sonra eve dönmüş, eski araba ve motosikletler üzerinde çalışmaya başlamış, bunu tam zamanlı bir işe dönüştürmüştü. Özel motosikletler yapıyor ve klasik arabaları restore ediyordu.

Kahvaltı mekânlarına –ve barlara– uğrayıp insanlara boyunda dövmesi olan birini görüp görmediklerini sormak dışında pek bir planım yoktu. Bir ipucu yakaladık ama o da adamı dün öğleden sonra gören biriydi. Onun dışında şansımız yaver gitmedi.

Bir süre sonra Evan beni kahvaltı molası vermeye ikna etti. Beynim onunla aynı fikirde değildi ama midem öyleydi, bu yüzden Kocaayak Lokantası’nda bir şeyler atıştırdık. Üstelik, dediği gibi burası kasabadaki en işlek ve popüler kahvaltı mekânıydı ve Steaming Mug’ı da görüyordu.

Yemek yerken hem dışarıyı hem de ön kapıyı göz hapsinde tuttum. Reaper’dan eser yoktu.

Ama Grace’i gördüm.

Gavin ve kızıl saçlı arkadaşıyla birlikteydi. İş kıyafetleri giymişti; siyah bir gömlek ve kısa paça pantolon. Saçları hafif dalgalıydı. Tanrım, ne kadar da güzeldi. Onu her gördüğümde,

sadece şöyle bir bakışta bile, ne kadar değiştiğini görebiliyordum. Eskiden çok gençtik, şimdiyse tam bir kadın olmuştu.

Ama neden yanında sadece Gavin vardı?

“Grace az önce işe girdi, Gav’i gördüm ama Levi ve Logan nerede?” Bir güncelleme kaçırıp kaçırmadığımı görmek için telefonumu çıkardım.

“Logan onun evindeymiş. Levi da az önce mesaj atıp bizimle nerede buluşacağını sordu.”

Ben de aynı mesajı almıştım. Yanında sadece Gavin’in olmasından hoşlanmamıştım ama evinde birini bırakmak akıllıcaydı. Arkadaşı Cara da muhtemelen kardeşlerimden kadar iyi korumalık yapardı. Biraz ürkütücü bir kızdı.

Grup mesajına cevap olarak Levi’a gidip ninemi kontrol etmesini söyledim.

Lokantaya boynunda dövme olan kimse gelmedi, biz de kahvaltımızı bitirip çıktık.

Karşı kaldırımdaki bir şey Evan’ın dikkatini çekti ve gözlerini kısarak durdu. Steaming Mug’ın önünde bir çift sohbet ediyordu. Adamı tanıyordum, en azından kim olduğunu biliyordum. Luke Haven. Kız da tanıdık geliyordu. Sarışındı, pembe bir hırka giymişti. Onu nereden tanıyordum? Sonra Luke’a gülümseyince hatırladım. Caboosse’da o gece Evan’a numarasını vermeye çalışan kızdı.

Luke açıkça onunla flört ediyordu ama kızın ne hissettiğini anlamak zordu. Luke sırtarak bir şeyler söyledi ve yaklaştı ama kız geriye doğru küçük bir adım attı.

Evan onları bir saniye süzdükten sonra karşıya geçip onlara doğru yürümeye başladı.

Yetişmek için adımlarımı hızlandırdım. “Ne yapıyorsun?”

“Şu piçin işine çomak sokacağım.”

“Neden?”

“Çünkü şerefsizin teki ve bunu hak ediyor.”

Evan, Luke ve kıza yaklaşırken ben birkaç adım geride durdum. Evan'ın geldiğini fark eden kızın gözleri büyüdü ve kollarını kavuşturdu.

“Selam,” dedi Evan, tok ve gür sesiyle. Luke orada değilmiş gibi davranıyordu. “Seninle tekrar karşılaşmayı umuyordum. Bir süre önce bana numaranı vermiştin ama o kâğıt parçasına ne oldu bilmiyorum.”

Kız gözlerini kırıştırdı ve yüzündeki savunmacı ifade silindi. Kolları iki yanına düştü. “Aa, kaybettin demek? Ben de ilgilenmiyorsun sanmıştım.”

Luke şaşkına dönmüştü. Ellerini iki yana açtı. “Dostum, ciddi misin sen?”

Evan onu görmezden gelerek usulca kıza yaklaştı. “İlgilenmiyorum, ha? Dalga mı geçiyorsun?” Sanki ona doya doya bakmak istiyormuşçasına kızı tepeden tırnağa süzdü. “Hayır, kaybettim ve o zamandan beri kendime kızıp duruyorum. Ne dersin? Bana bir şans daha verir misin? Bu sefer numarana iyi bakarım.”

Kızın gözleri Luke’a, sonra tekrar Evan’a kaydı ve ne diyeceğini bilemiyormuş gibi dudakları kıpırdadı. “Şey... olur. Tabii, neden olmasın?”

Evan telefonunu çıkarıp ona uzattı. “Al. Rehberime kaydet. Böylece kaybolmaz.”

Kız alt dudağını kemirerek numarasını yazmaya başladı. Evan ona biraz daha sokuldu.

Luke’un Evan’a vurup vurmayacağını kestiremiyordum. Elleri yumruk olmuştu ama bakışları bir kıza bir Evan’a kayıyordu. Kızın önünde kavgaya tutuşmak istemediğini hissettim.

Ama kesinlikle kardeşimin suratına bir yumruk geçirmek istiyordu.

Onu suçlayamazdım.

Kız telefonu Evan’a geri verdi ve bakışları onunkilerle buluştuğunda hafifçe içini çekti. Evan daha da yaklaşmış, üzerine eğilmişti ve gözlerini kızıdan ayırmıyordu.

Kız yine dudağını ısırды ve çekinerek gülümsedi.

Evan göz temasını kesmeden telefonu cebine koydu. Birbirlerine baktılar, acaba öpecek mi diye düşündüm.

Bunun yerine kız parmak uçlarında yükselerek dudaklarını hafifçe Evan'ın yanağına değdirdi. Gözleri tekrar büyüdü, şaşkın görünüyordu, sanki bunu yaptığına inanamıyormuş gibi. "Pardon."

Evan pes etmiş gibi omuz silkti, kızı belinden kavrayıp kendine çekti ve onu öptü.

Ama onun öpücüğü ne hafif ne de hızlıydı. Kızın ağzına dalmış, derin derin öpüyordu. Sanırsın bademciklerini kontrol ediyordu. Luke ağzı açık, alev alev yanan öfkeli gözlerle onlara bakıyordu. Evan daha önce Luke Haven'ı kendine düşman etmediyse bile şimdi kesinlikle etmişti.

Öpücüğü yavaşça bitirdi ve geri çekildi.

Kızın gözleri titreşerek aralandı. Sarhoş gibiydi. Yanakları hırkası kadar pembe olmuştu ve trans hâinden çıkıyormuş gibi ağır ağır gözlerini kırıştırdı. Bacakları titriyordu, öyle ki ayakta kalabilmek için yardıma ihtiyacı olduğunu hissettim. "Vay canına."

"Görüşürüz," dedi Evan. Luke'a şöyle bir baktı, sonra da umursamaz bir tavırla bana doğru yürümeye başladı.

Yanına yetişip adımlarımı ona uydurdum. "Ne yaptın sen şimdi?"

"Hiç."

"Gerçekten arayacak mısın kızı?"

Bana yan gözle baktı. "Hayır."

"Kardeşim, bu çok kalpsizce. Kız iyi birine benziyor. Neden Luke Haven'ın tadını kaçırmak için kızcağızla oynadın?"

"Ölmez."

"Ölmeyeceğini biliyorum ama bu yaptığın büyük piçlik."

Durdu ve bana döndü. "Luke Haven, asılmaya çalıştığı kızla arasına girmemden daha beterini hak eden bir pislik. Sen

niye bu kadar takıyorsun ki? Çoğu kız iyi birine *benzer* ama bu gerçekten iyi oldukları anlamına gelmez. Sen Grace gibi bir tek boynuzlu at bulduğun için anlamazsın. Gerçi bunun farkında da değilsin ya.”

Tam Grace hakkında böyle konuşma diye çıkışacaktım ki birinin yavaşça alkış tutarak bize yaklaştığını gördüm.

Dövmelerle kaplı bir adam.

“Konuştun mu?”

“Evet, konuştum. Beni geri çevirdi gerçi. Onu tanıyorsun herhâlde?”

“Ash, ne dönüyor burada?” diye sordu Evan.

Declan’ı işaret ettim. “Bu Declan Wallace. Yaklaşık beş yıl boyunca birlikte hapishanedeydik. Çıkalı ne kadar oldu, iki yıl mı?”

Declan başını onaylarcasına salladı. “Öyle bir şey, evet.”

“Burada ne işin var?”

“Çıktığımı duydum. Seni bir göreyim dedim.”

Sesinde bir şeyler vardı. Sadece beni *görmeye* gelmemiştii. Declan hapishanede en yakın arkadaşım sayılırdı ama sırf hasret gidermek ve eski günleri yâd etmek için beni arayıp bulacak biri değildi.

“Seni biraz bekleteceğim.” Başımla Evan’ı çağırdım, kaldırımında biraz ilerledik.

“Yani bu adam o kişi değil mi?” diye sordu.

“Hayır. Declan bizim için sorun değil. Neden burada olduğunu bilmiyorum ama zararsızdır.”

Evan’ın yüz ifadesi değişmedi, ne düşündüğünü anlamıyordum. Ona göre hava hoşmuş gibi görünüyordu. “Kurt sürüsünün geri kalanını çağırırsan iyi olur. Gavin muhtemelen Grace’i delirtiyordur.”

“Evet, onlara haber vereceğim.”

Declan’a son bir bakış attı. “Tamam, ben kaçıyorum. İşim var. Görüşürüz.”

“Sağ ol, dostum,” dedim o uzaklaşırken. Daha konuşacaktım –arkamı kolladığı için ona teşekkür falan edecektim– ama o sadece elini kaldırdı ve yürümeye devam etti.

Evan değişmişti. Artık onu tanıımıyormuşum gibi hissediyordum.

Declan’a döndüm, bana yine sırtıttı. “Sana bir bira ısmarlayayım mı?”

“Şimdi mi? Daha sabah.”

“Ne olmuş?”

Omuz silktim ve telefonumu çıkardım. “Tamam, neden olmasın. Ama önce bir mesaj atmam lazım.”

Kardeşlerime dövmeli adamı bulduğumu ve onun başka biri olduğunu bildiren mesajı yazarken Declan bekledi. Grace’e de bir mesaj attım ama kısa mesajım pek yeterli olmayacaktı. Muhtemelen ödünü koparmıştım.

Ama bu olay benim de ödümü koparmıştı.

Caboose’a çok uzak değildik, bu yüzden oraya yürüyüp bir masa bulduk. Garson kız iki bira sipariş edince Declan’a garip bir bakış attı ama bir şey demedi. Siparişlerimizi alıp gittiğinde Declan etrafına bakındı.

“Bu kasaba harbinden gerçek mi? Eski usul berber dükkânı gördüm, bir de ellilerden fırlamış gibi duran küçük bir dükkân vardı—”

“Sugar Shack mi?”

“Evet. Şimdi de burası. Tren vagonu temalı restoran? Yemin ederim burası şirinlikten ölecek. Geri dönmene şaşmamak lazım.”

Kasabam hakkında konuşmak ilgimi çekmiyordu. “Declan, neden buradasın? Dün az kalsın kafayı yiyecektim.”

“Gerçekten beni Reaper mı sandın?”

“Şöyle dövmeleri olan,” dedim, vücudunu işaret ederek, “bir herifin kasabada olduğunu duyunca ne sanacaktım? Evet, Reaper olduğunu, içeride başladığı işi bitirmeye geldiğini düşündüm.”

“Onun için endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum. Öyle bir herifin, kendisini birkaç kez pataklamış bir çocuktan daha büyük dertleri vardır. Hem nasılsa bir boklar yiyip er ya da geç kendini tekrar içeri attıracaktır. Yetkililerde akıl varsa bir daha dışarı salmazlar.”

“Evet, umarım haklısındır.”

“Bunun için uykuların kaçmasın.”

Başka yöne baktım. “Uyuyabilsem kaçmaz.”

“Zor, değil mi?”

“Ne?”

“Geri dönmek. Gerçek dünyaya geçiş yapmak.” Garson kız iki birayla geri geldi. Declan kibarca teşekkür edip bir yudum aldı.

Yavaşça başımla onaylayıp biramdan içtim. “Evet. Zor.”

“Ben de biraz bu yüzden buradayım.”

“Yani beni özlediğin için değil?”

Güldü. “Kendini bu kadar beğenme.”

Gözlerimi kısarak baktım. “Beni takip mi ediyordun?”

“Takip mi? Yok be. Dün seni bir spor salonuna girerken gördüm ama sen beni görmedin. Er ya da geç karşılaşacağımızı düşündüm, o yüzden içeri girmedim. Dediğim gibi, kasaba güzel. Zaten burada birkaç gün geçirmeyi kafama koymuştum.”

Beni takip etmiyor muydu?

Siktir. Bu aslında iyi haberdi. Tabii ki takip edilmek istemiyordum ama içgüdülerim beni bu kadar yanılttıysa demek ki iyice raydan çıkmıştım.

“Açık konuşayım, Bailey. Buraya bir teklifle geldim.”

“Kusura bakma ama eğer bu beni tekrar hapse düşürebilecek bir şeyse şimdiden söyleyeyim, cevabım hayır.”

Ellerini teslim olur gibi kaldırdı. “Hey, bana biraz olsun güven. Artık yüzde yüz temizim.”

Kaşlarımı kaldırdım.

“Ciddiyim, dostum. Ben de seninle aynı kafadayım, bir daha asla içeri girmem.”

“Pekâlâ. Senin adına sevindim. Şimdi ne yapıyorsun peki?”

“Anlatayım, komik bir hikâye. Çıktığımda senin yaptığını yaptım. Memleketime döndüm. Orada yapamayacağımı anlamam uzun sürmedi. Phoenix’te bir kardeşim var, bana oraya gidersem bir iş ayarlayacağını söyledi. Ben de kabul ettim.”

“Şimdi Phoenix’teysen, burada ne işin var?”

“Ninemi ziyarete geldim.”

“Sen ciddi misin?”

“Ölümüne ciddiym, dostum. Huzurevinde, fırsat buldukça onu görmeye geliyorum.”

“Sonra tesadüfen erken çıktığımı duydun, ha?”

Omuz silkti. “Tam olarak tesadüf değil. Seni araştırdım. Mahkûm bilgileri internette var. Bulmak zor değil.”

“Neden?”

“Dediğim gibi, sana bir teklifim var. Kardeşimin bir spor salonu var ve dünyanın en iyi MMA dövüşçülerinden bazılarını orada yetiştiriyorlar.”

Vücudum kaskatı kesildi, bira şişesini daha sıkı kavradım.

“İçerideyken neler yapabildiğini gördüm,” diye devam etti. “Sadece becerin değil, içgüdülerin de keskin. Arkanda doğru bir antrenörle en iyilerle yarışabilirsin. Hatta en iyileri parçalarsın.”

Dişlerimi sıkarak konuştum. “Benim dövüşçü olmamı mı istiyorsun?”

“Dostum, sen zaten *dövüşçüsün*. Bazı insanlar bu işte iyidir çünkü iyi eğitim almış, teknik öğrenmiştir. Ancak senin gibiler bu iş için doğmuştur. Tabii ringe çıkan herkesin teknik öğrenmesi lazım. Antrenman da yapman gerekir. Ama inan bana, sendeki gibi becerisi olan çok az insan vardır. Bazı adamlar dövüşebilir, bazılarıysa dövüşçüdür. Sen dövüşçüsün.”

Biramı sıkıca kavramış hâlde bakışlarımı kaçırdım. Haklıydı, ben bir dövüşçüydüm ama bundan nefret ediyordum. Onun bunu bu kadar net görmesinden de nefret ettim. Gerçi nasıl görmezdi ki? Cezam bitene kadar yumruklarımınla hayatta kalmıştım. Yedi yılımın çoğunu herkesin kendini kanıtlamak için dalaşmak istediği adam olarak sırtımda kocaman bir hedef tahtasıyla geçirmiştım.

Artık o adam olmak istemiyordum. Dövüşme dürtüsü içimdeki şeytandı ve onu kilit altında tutmam gerekiyordu. Başka türlü çok tehlikeliydi.

“Bak, teklifin için teşekkürler ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Anlıyorum. Taşınman gerekecek ama ailen burada.” Gözlerini kıstı. “Hem belki bir kız da vardır?”

Tekrar başka yöne baktım. “Tam olarak değil.”

“Kafedeki kız bana yüzüğünü gösterdi. Bir zamanlar seninle miydi? Belki de sen içerdeyken başka biri o yüzüğü parmağına taktı?”

“Onun hakkında konuşmak istemiyorum.”

Tekrar ellerini havaya kaldırdı. “Anlaşıldı. Ama cidden dostum, bir düşün. Burada ne yapacaksın? Ne tür bir iş bulabilirsin ki? Nasıl olduğunu biliyorum – ben de küçük bir kasabada büyüdüm, gerçi benimki buradan daha boktan bir yerdi. Yine de kimse sana eskisi gibi bakmaz. Ayrıca bu işte çok para var.”

“Neredeyse otuzuma geldim. Bu iş için fazla yaşlanmadım mı?”

“Hiç de bile. Birçok dövüşçü otuzlu yaşlarının ortalarına kadar zirveye çıkmaz. Kırklı yaşlarında hâlâ kazanan dövüşçülerimiz var. Doğru düzgün antrenman yapar, kendine iyi bakar-san, sağlam bir on yılın var, hatta belki on beş. İşler yolunda giderse seni ömür boyu rahat ettirecek parayı kazanırsın. Bir servet kazanmaktan bahsediyorum. İstersen aileni bile ömür boyu rahat ettirebilirsin.”

Aileme faydalı olmak. İşte zırhımdaki çatlak buydu ve o da tam oradan içeri sızmıştı. Şu anda kendime bile zar zor bakıyordum. Ne bir planım ne de önümde bir fırsat vardı. Dışarı çıktığımdan beri kendime ne yapacağımı soruyordum. Sorunun cevabı bu olabilirdi.

Sandalyeme yaslandım. Declan hiçbir şey söylemedi. Düşünmeye ihtiyacım olduğunu anlamış gibi birasını yudumlayıp oturdu.

Para cazipti. Bu konuda kendime yalan söyleyecek değildim. Zengin olmak istediğimden değil, üretken olmaya ihtiyacım

olduğu için. Bir amaca ihtiyacım vardı. Belki de ninemin bir daha hiç para sıkıntısı çekmeyecek olması, ringe çıkıp insanların canına okumaya değerdi. Aileme faydalı olmak, ihtiyaçları olan hiçbir şeyden mahrum kalmamalarını sağlamak...

Belki de kaçırdığım zamanı böyle telafi etmeye başlardım. Onları kendimden uzaklaştırmamın kefareti olurdu.

Ama bunu kabul etmek başka anlamlara da geliyordu. Tiliikum'dan ayrılmak. Ailemi geride bırakmak.

Grace'i geride bırakmak.

Biramdan bir yudum aldım, acı tadı dilimde kaldı. Grace'i o kadar çok istiyordum ki içim sızlıyordu. Kafamın içinde bir ses onu sadece istemediğimi, ona *ihtiyacım* olduğunu söylüyordu. Onun benim için iyi olduğunu.

Ama ne istersem isteyeyim, benim Grace için iyi olmadığı gerçeğini görmezden gelemezdim. Doğru düzgün uyuyamıyordum bile. Neredeyse her gece kâbuslar görüyordum. Sürekli izlendiğimi hissediyordum. Her an tetikte, her an tepki vermeye hazırdım. Dövüşmeye hazırdım.

Birinin beni takip ettiğine öyle inanmıştım ki... Her ne kadar kendime deli olmadığımı söylemek istesem de –belki de gerçekten biri beni takip etmişti– içten içe biliyordum, hepsi kafamın içindeydi.

Normal değildi.

Bu da ilk içgüdülerimin doğru olduğu anlamına geliyordu. Ringden uzak durmalıydım. MMA antrenmanı yok. Güreşmek yok. Ayrıca kesinlikle kimseyle dövüşmek yok. Bana bir servet kazandıracak olsa bile bu riski göze alamazdım.

“Buraya kadar zahmet ettin, sağ ol.” Şişeyi masaya bıraktım. “İyi bir teklif ama kabul edemem.”

Birkaç saniye bana baktı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. “Şöyle yapalım. Biraz da düşün, burada hayatın nasıl gideceğine bir bak. Burası sana uyarsa ne âlâ. Uymazsa...” Bir kartvizit çıkarıp masanın üzerinden önüme itti. “Beni ara.”

Kartı alıp baş ve işaret parmağımın arasında tuttum. “Tamam. Teşekkürler.”

Cüzdanını çıkarıp masaya biraz para attı. “Seni görmek güzeldi. Kendine iyi bak, dostum. Belaya bulaşma.”

“Sen de.”

Kartviziti elimde, onun kalkıp dışarı çıkışını izledim. Vücudum yorgunluktan sızlıyordu. Adrenalinin etkisi geçtikçe kendimi berbat hissetmeye başladım. Akşamdan kalma gibiydim.

Ve tek düşünebildiğim Grace’ti.

Savunma hattım neredeyse yerle bir olmuştu. İşte olmasa doğruca evine giderdim; bunu yaparsam ne olacağını bile bile. Ona karşı koyamayacak kadar güçsüz olduğumu bile bile.

Resmen iki arada bir derede kalmıştım. Ona sahip olamazdım ama lanet olsun ki onu terk de edemezdim.

Sevgili Asher

Sevgili Asher,

Bunu başka birine yazsam, bu hikâyenin gerçek olduğuna inanmazdı herhâlde. Ama sen Tilikum'u biliyorsun.

Dün isteyken sokakta bir kargaşa koptu. Sesler arkadaki ofisime kadar geliyordu. Biri bağıırıyor gibiydi. Bir süre bekledim ama kesilmeyince neler olduğunu görmek için dışarı çıktım.

Yan blokta Harvey Johnston, evcil hayvan malzemeleri dükânı Mutlu Patiler'in önünde bir şeylere bağıırıyordu. Neye olduğundan emin değildim, zaten onun sağı solu hiç belli olmazdı. Kaldırımında durmuş, yumruğunu sallıyor, ağzından zar zor ne olduğu anlaşılan küfürler dökölüyordu.

Birkaç kişi ağızları bir karış açık ona bakıyordu ama yaklaşmaya çekiniyorlardı. Onları suçlayamadım, gerçekten çok sinirlenmişti. Ama Harvey'yi bilirsin, bir konuya takıp saydırsa bile zararsızdır.

Her neyse, birine ya da bir şeye avaz avaz bağıırıyordu ve kaldırımın üzerinde asılı duran kocaman Mutlu Patiler tabelasının sallandığını fark ettim. Diğer dükkânların tabelaları hareket etmiyordu, yani rüzgârdan olamazdı. Sadece sallanmakla kalmıyor, düşmek üzereymiş gibi görünüyordu. Harvey de tam altındaydı.

Koşarak karşıya geçtim ve Harvey'yi kolundan yakaladım. Bu onu şaşırttı ve bağırmayı kesti ama kımıldamadı. Onu sokağa doğru çekerken bana sürekli, "Onları gördün mü? Gördün mü?" diye tekrar tekrar soruyordu.

Yaklaşık üç saniye sonra Mutlu Patiler tabelası bir gümbürtüyle kaldırıma, tam da Harvey'nin durduğu yere düştü.

Yukarı baktığımda ne göreyim? İki gri sincap çatıdan sıvışıyor. Sincaplar, Asher.

Harvey parmağıyla işaret edip duruyordu, "Bak kaçıyorlar! Yakala!"

Gerçekten tabelayı düşsün diye gevşetmişler miydi? Sincaplar böyle bir şey YAPABİLİR mi?

Doğrusu bilmiyorum.

Tek bildiğim, Missy Lovejoy'un (Missy'yi hatırlamazsın belki, Mutlu Patiler'in sahibi) bu yıl sincaplarla topyekûn bir savaşa girmiş olduğuydu. Ödül mamalarını çalıyor, kasabadaki köpekler için bıraktığı su kabına dalıp çıkıyorlarmış.

Harvey o hayvanların hep örgütlü olduklarını söylerdi. Kafasının yerinde olmadığını biliyorum ama belki sandığımız kadar da çatlak değildir.

Sonra olayı Nine'ye anlattım, o da Missy Lovejoy'un sincaplarla anlaşma yapması gerektiğini söyledi. İnsan küçük kemirgenlerle nasıl anlaşma yapar ki? Ona bunu sorduğumda, omuz silkip herkesin derdine çare bulmanın ona düşmediğini söyledi.

Bu kasaba şaka mı? Bu olanlar normal mi? Normal olduğunu hiç sanmıyorum.

Neyse, Tilikum'daki hayattan küçük bir kesit belki seni gülümsetir diye düşündüm.

SENİ SEVİYORUM,

Grace

Şanslıydım ki korumalarım iş fazla uzamadan geri çağırıldı. Bu çocukları seviyordum ama beni yirmi dört saat “korumaları” fikri de biraz fazlaydı. Cara dün gece yanımda kalmıştı ama sabah olduğunda artık beni paralı asker tutmaya ikna etmeye çalışmıyordu. Ortalık yatışmışa benziyordu.

Bu hayali krizin bitişinin daha sakın bir Asher anlamına geleceğini umuyordum. Dün onu görmemiştim –ikimiz de geç saatlere kadar çalışmıştık– ama birkaç kez mesaj atıp nasıl olduğumu sormuştu. Fazla umutlanmak istemesem de o akşamki sarılmamızın bir dönüm noktası olabileceğini hissediyordum.

Kimi kandırıyordum? Umutlarım çoktan tavan yapmıştı.

“Hah.” Cara kitabın üstünden bana baktı. “Şeftali popolum, dünya topraklarının sadece yüzde otuzunun ormanlık alan olduğunu biliyor muydun?”

“Hayır.” Ona neredeyse bakmadım bile.

“Ben de.” Kitabı kapayıp umursamazca sandalyesinin yanındaki yığının üzerine bıraktı.

Tilikum Kütüphanesi’nin serin bir arka bölmesindeydik. Kuru hava, yüzyıllardır kimsenin açmadığı eski bir mezar gibi toz kokuyordu. Cara’yı biraz kasaba tarihini araştırmak için

yanımda sürüklemiştim. Bakalım Eliza Bailey'den bir iz bulabilecek miydim?

Aynayı ve Eliza Bailey'nin kim olabileceğini merak ediyordum ve bugün boştum, zihnimi meşgul etmeye ihtiyacım vardı. Asher'sız geçen yedi yılda, kendi dikkatimi dağıtacak şeyler yaratma konusunda uzmanlaşmışım.

İnternette araştırma yapmış, Eliza Bailey hakkında hiçbir şey bulamamıştım. Aslında, 1920'ler öncesinin Tilikum'u hakkında genel olarak pek bir bilgi yoktu. Kütüphane gönüllülerinden Libby Stewart sağ olsun, bu küçük gizemi benim için çözmüştü. Yaklaşık yüz yıl önce Tilikum çok büyük bir yangın geçirmiş, kasabanın büyük kısmı yanıp kül olmuştu. Bu yüzden yangın öncesine dair kayıtlar ve eserler çok azdı ve bulunması zordu.

Ama bendeki inat da inattı. Kütüphanede bir veri tabanı olacağını umuyordum, internetten erişilemeyecek bir şey. Gelgelelim ellerindekiler antika bir mikrofilm okuyucu ve film şeritlerine kaydedilmiş eski gazete haberlerinden ibaretti.

Cara, Libby'nin dehşet dolu bakışları altında buraya kadar sürüklediği bir koltukta oturuyordu. Görünüşe göre rastgele birkaç kitap almış, ben göz merceğinden Eliza Bailey adında birine atıfta bulunan bir haber ararken onları karıştırıyordu.

"Bundan bir tane daha olmadığına inanamıyorum," dedi. "Yardım edebilsem iki kat hızlı ilerlerdik."

"Neden iki tane olsun ki? Benim böyle bir şeyin varlığından bile haberim yoktu. Bundan bir tane bile olduğu için şanslıyım bence."

"Haklısın." Rastgele kitap yığınınından başka bir kitap aldı. "Gerçekten bir şey bulacağını düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum ama deneyecek kadar merak ediyorum."

Bir sayfa çevirdi. "Peki gazeteler ne işine yarayacak?"

"Evlilik ya da doğum duyuruları olabilir. Hatta belki bir ölüm ilanı. Bu bana ailesi hakkında bilgi verebilir."

“Tamam, orasını anladım da ya gizli sevgilisiyle hiç evlenmediyse, kimse de bunu bilmiyorsa?”

“Öyle bir şeyi gazetede bulamayacağımı biliyorum ama hakkında herhangi bir şey bulabilirsem ipucu olur. O aşk mektupları çok dokunaklı ve hüznüydü. Onları kimin yazdığını ve sonunda onlara ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Birlikte olmanın bir yolunu bulabildiler mi acaba?”

“Tanrım, amına romantiksin. Sonsuza dek mutlu yaşadıklarını duymak istiyorsun.”

“Tabii ki.”

Kitabı kapayıp koltuğunda öne doğru eğildi. “Çünkü onlar mutlu sona ulaşırsa belki sen de ulaşabilirsin, değil mi?”

Ona doğru döndüm. “Bunun ben ve Asher’la hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum. Eliza Bailey’nin hikâyesi üzücü bir sonla bitse bile, bu bizim sonumuzun da öyle olacağı anlamına gelmiyor.”

“Ama yine de kendini daha iyi hissedeceksin.”

“Tamam. Evet, daha iyi hissedeceğim. O aşk mektuplarının mutlu sonla bittiğini öğrenmeyi çok isterim.”

“Gözlerin yorulmadı mı daha? Mola vermek istersen bir süre yerine ben bakabilirim.”

“Teşekkürler, sıkıldığını biliyorum. Kalmak zorunda değilsin.”

“Ölümüne sıkıldım ama ikimiz de gidemeyeceğimizi biliyoruz.”

“Nedenmiş? Tabii ki gidebilirsin.”

Alnı kırıştı. “Yani ben gidersem, sen burada tek başına kalıp aramaya devam mı edeceksin?”

Elbette edeceğimi söylemek için ağzımı açtım ama burada yalnız kalma düşüncesi midemin endişeyle kasılmasına neden oldu. Aslında bu fikir hiç hoşuma gitmemişti. Hem de hiç.

“Gördün mü?” diye sordu. “Merak etme, tatlım. Ben yaşıyordum. Buna alışkınım zaten.”

“Neye alışkınsın?”

“Toplum içinde hiçbir yere tek başına gidememene.”

“Ne? Tabii ki gidebilirim.”

Kaşlarını kaldırdı. “Hayır, gidemiyorsun. İş dışında. Seni tanıdığımdan beri böylesin.”

Garip bir şekilde kendimi savunma ihtiyacı hissettim, bana haksız bir suçlama yapılıyordu sanki. “Saçmalama. Tabii ki kendi başıma bir yerlere gidebilirim.”

“Öyle mi? En son ne zaman tek başına market alışverişine gittin?”

“Ben...” Durup düşünmek zorunda kaldım. *Sahi*, en son ne zaman market alışverişine yalnız gitmiştim? Genellikle Cara’yla giderdim ya da kardeşimi alır, dışarıdayken ona kurabiye veya şeker ısmarlardım. “Birlikte gitmeyi seviyoruz da ondan. Bazen de annemi Elijah’dan kurtarmak istiyorum.”

“Tamam ama sadece market alışverişinden bahsetmiyoruz.”

“Ör ve Yudumla’ya yalnız gidiyorum.”

“Hayır. Oraya kendin arabanla gitsen bile tanıdığın insanlarla buluşuyorsun.”

“Yine de.”

“Ör ve Yudumla olmayan akşamlar Knotty Knitter’a gidiyor musun hiç? Tek başına, sadece yün falan almak için?”

“Hayır ama gerek yok ki. Zaten neredeyse her pazartesi oradayım.”

Başını yana eğdi ve uzun bir süre şaşkın bir ifadeyle bana baktı. “Bu huyunun gerçekten farkında değilsin, değil mi? Ben hep bunun farkında olduğumu düşünmüştüm.”

“Farkında olunacak bir şey yok çünkü yanıliyorsun.”

“Grace, seni yıllardır tanıyorum ve birkaç istisna haricinde hiçbir yere yalnız gitmediğinden eminim. Neden sence ayak işlerimiz ya da market alışverişimiz aynı zamana denk geliyor? Ben hayatımda hiç kendi işimi halletmedim veya kendi market alışverişimi yapmadım. Ama senin her zaman yanında birine ihtiyacın olduğunu biliyorum, o yüzden yapıyorum. Başka türlü

neden bir nalbur dükkânına adımımı atayım? Hayatımdan bir saati heba edeceğim daha sıkıcı bir yer düşünemiyorum.”

Mikrofilm ekranına boş boş baktım. Aman Tanrım. Haklı mıydı? Biriyle buluşmadığım sürece en son ne zaman tek başıma bir mağazaya ya da restorana gittiğimi hatırlayamıyordum. İşe gidiyordum ama onun dışında her zaman başka biriyle, genellikle Cara’yla birlikteydim. Her yere birlikte giderdik ve bunu hiç düşünmemiştim. Yakındık. İkimizin de bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Ama gerçekten sebep bu muydu?

“Aman Tanrım, Cara, galiba haklısın. Şu anda bununla ilgili ne hissedeceğimi bilmiyorum. Bu kadar sağlıksız bir şeyi nasıl fark etmedim?”

“Benim yüzümdendir,” dedi kayıtsız bir sesle.

“Senin yüzünden mi? Neden?”

“Bilirsin, bazı insanlar çocuklarını aşırı şımartır ve kötü alışkanlıklarını destekler. İşte ben de öyleyim. Senin mutsuz olacağın düşüncesine dayanamıyorum, bu yüzden mutsuz olmaman için ne gerekiyorsa yapıyorum.”

Boğazımdaki düğümü yuttum ve gözlerim ağlamak üzereymişim gibi buğulandı. “Neden bana karşı bu kadar iyisin?”

“Doğrusu, iyi olup olmadığım tartışılır. Biraz sert sevgi göstersem daha iyi olabilirdi ama yapamıyorum işte. Mutlu olmanı istiyorum. Şu koca dünyada belki iki kişiyi umursuyorum, ki bunun biraz boktan olduğunun farkındayım. Ancak başka kimse bana onu umursamam için bir neden vermedi.”

“Ah, tatlım.”

Gülümsedi. “Normal insanlar sevgilerini ve ilgilerini dağıtırlar ama benim başka kimsem yok, bu yüzden hepsi sana kalıyor. Bunun senin için boktan bir durum olduğunun farkındayım çünkü bir insan tam olarak nasıl sevilir, hiçbir fikrim yok.”

“İşte bu kesinlikle doğru değil.”

“Yok, doğru. Ama öğrenme sürecindeyim. Şimdi sırada seni nasıl paylaşacağımı öğrenmek var.”

Sandalyemde ona dönecek şekilde yan döndüm ve öne eğildim. “Eğer Asher ve ben işleri yoluna koyarsak bu senin için zor olacak, değil mi?”

Bakışlarını kaçırarak kızıl saçının bir tutamıyla oynadı. “Evet ama sorun değil çünkü senin istediğin şey neyse benim istediğim de o.”

“Bu dediğinde samimisin, değil mi?”

“Tabii ki. Muhtemelen pek çok açıdan berbat bir arkadaşım ama sana asla yalan söylemem.”

“İşte sevgi budur, Cara. *Böyle* sevilir. O kişi için en iyisini istersin, kendin zarara uğrayacak olsan bile.”

Omuz silkti ama soğukkanlı kalmaya çalıştığını görebiliyordum. Cara duygularını pek deşmezdi.

“Sen benim kanımsın,” dedim. “Beni asla kaybetmeyeceksin. Asher’la evlensem bile.”

“Kapa o güzel çeneni.”

Güldüm ama gülümsemem az sonra soldu. “Sence benim bir sorunum mu var? Bir sorunum olsa bana söylerdin, değil mi?”

“Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Eğer sen bile farkında değilsen, bahse girerim bu sadece bir alışkanlıktır. Üniversitedeyken her şeyi birlikte yapmaya o kadar alışmıştık ki artık düşünmüyorsun bile. Hem bizimki zaten tam anlamıyla karşılıklı bağımlılık içeren bir ilişki. Senin bana ihtiyaç duyman benim de kazancım.”

“Evet, belki de sadece alışkanlıktır.” Alt dudağımı çiğnedim, buna gerçekten inanıp inanmadığımdan emin değildim. “Şöyle yapalım, bana bir otuz dakika daha ver, sonra öğle yemeğine gidelim. Nereye istersen.”

“Aslında ne istiyorum biliyor musun?”

“Ne?”

Uzaklara bakarak hayallere daldı. “San Diego’da hayatında yiyeceğin en güzel Hindistan cevizli karides yapan bir yer var. Bilet bulabilirsem, gitmek ister misin?”

“Bugün mü?”

“Evet. Daha çok akşam yemeği gibi olur ama yine de ayarlayabiliriz bence.”

“Bugün San Diego’ya gidemem.”

“Neden olmasın? Uzun bir uçuş değil ki.”

Başımı sallayarak güldüm. “Ben biraz daha yakın bir yer düşünüyordum. Buralarda yani.”

Koltuğunda geriye doğru yığıldı ve inledi. “Tamam. Caboose’a gidebiliriz ama ben kesinlikle gündüzden kafayı çekeceğim.”

“Ben de.”

“San Diego’ya gitmek istemediğine emin misin?”

“Cara, en son o çılgınca spontan gezilerinden birine çıktığımızda güya sekiz saat sonra dönecektik. İki gün sonra döndüğümüzde az kalsın işimden oluyordum.”

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Öyle ama çok eğlendik.”

“Evet, eğlendik,” diye isteksizce kabul ettim.

“Sorun değil, San Diego fikrini unuttum bile. Hank gerçekten güzel cin tonik yapıyor ve onu yemeğe tercih ederim. Hindistan cevizli karidese bile.”

Telefonum bir mesajla çınladı, ekranda onun adını görür görmez gülümsedim.

Asher: Üç sincabın öğle yemeğimi çaldığını söylesem bana inanır mısın?

Ben: Aslında evet, inanırım.

Asher: Kamyonetteydi ama camı açık bırakmışım. O küçük pezevenkleri kaçarken gördüm, sonra bir baktım öğle yemeğim gitmiş.

Ben: Hata sende. O küçük şerefsizlerin etrafında tetikte olmalısın. Tilki gibiler.

Cara'ya baktım. Beni izlemiyormuş gibi yapıyordu ama merak ettiğini biliyordum. Bir an için ona Asher'i öğle yemeğimize davet etmemin sakıncası olup olmadığını sormayı düşündüm.

Ama onu görmek için bir bahane bulmayı ne kadar istesem de sonra bunu yapmaktan vazgeçtim. Cara kabul ederdi ama planlarımızı değiştirmek istemiyordum. Onunla olan arkadaşlığım benim için önemliydi ve onu fazlalık gibi hissettirmeyi alışkanlık hâline getirmek istemiyordum.

Asher: Sahiden de öyle. Kasabadan bir şeyler alırım. Gül diye anlattım.

Ben: Kesinlikle güldüm.

Asher: O zaman değmiş. Gülümsemene bayılıyorum.

Evet, umutlarım resmen tavan yapıyordu. Hem de hızla. "Ne oluyor orada?" diye sordu Cara.

"Asher. Sincaplar kamyonetinden öğle yemeğini çalmış. Buna güleceğimi düşünmüş."

Ağzının bir köşesi hafif bir sırıtışla kıvrıldı. "Öylesine mi yazmış yani?"

"Evet."

"Hımm. İlginç."

Yine alt dudağımı kemirdim. "Gülümsememi sevdiğini de söyledi."

Kaşlarını kaldırdı. "Tatlım, yavaş ol. Biraz hızlı gitmiyor musunuz?"

"Kapa çeneni."

"Ciddiyim. Şimdiden sana güzel şeyler mi yazıyor? Bir bakmışsın seninle verandada üçüncü bir kişi eşliğinde çay da içer bu. Dikkat et de ayak bileğini görmesin. Sana olan saygısı zedelenebilir."

Güldüm. "Kes artık."

“Sürtük gibi ayak bileğini gösteren ben değilim. Şıllık.”

“Aa, şıllık ben miyim? Bunu senden duymak çok komik.”

“Biliyorum, tam bir ikiye yüzlüyüm. Ama cidden, nedime elbisesi bakmak istiyorum artık, o yüzden biraz acele ederseniz süper olur.”

“Sırf senin için kolaylık olsun diye bunu yapacağımdan emin olabilirsin.”

Kocaman gülümsedi. “Ne harika bir arkadaşsın sen ya.”

Libby Stewart başını kapıdan içeri uzattı. “Şey, Grace? Bayan Montgomery zamanınızın dolduğunu söylememi istedi.”

Lorraine Montgomery baş kütüphaneciydi.

“Öyle mi? Pardon, ben bir zaman sınırı olduğunu bilmiyordum.”

“Ben de bilmiyordum ama o öyle söyledi.”

Cara’yla bakiştık. Bu biraz... garipti. Mikrofilmlerdeki eski gazete haberlerine göz atmak popüler bir kütüphane aktivitesi değildi ki.

“Tamam.” Makineyi kapadım. “Zaten işimiz bitmek üzereydi.”

“Bir şey buldunuz mu? Bayan Montgomery soruyor da.”

“Pek sayılmaz. Bunları nereye koyayım?” Film yığınına işaret ettim.

“Sorun değil. Ben hallederim.”

“Teşekkürler, Libby.”

Cara ve ben çantalarımızı alıp Libby’yi depoda bıraktık.

“Bana mı öyle geliyor yoksa bu işte bir gariplik mi var?” diye sordu Cara.

“Biraz var. Gerçi belki o eski mikrofilm makinesi fazla kullanıma dayanamıyordur. Epey ısınmaya başlamıştı.”

Birkaç kişinin kitap teslim ettiği bankonun önünden geçtik. Lorraine Montgomery bize baktı. Çiçekli elbisesi, taba rengi hırkası ve tel çerçeveli gözlükleriyle tam bir kütüphaneciydi. Hatta kır düşen saçlarını gevşek topuz bile yapmıştı.

Her zaman katı biri olmuştu ama neden bizi kütüphanesinden kitap aşırıyormuşuz gibi izlediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

“Neyse ne,” dedi Cara. “Cin tonik içmeye hazırım.”

“Buna hep hazır değil misin zaten?”

“Öyle de denebilir.”

Cara bana kapıyı tuttu, ben de omzumun üzerinden bir bakış atıp Lorraine Montgomery hâlâ beni izlediğini fark ettim.

Spor salonuna girdiğimde beni o tanıdık terle karışık kauçuk kokusu karşıladı. Endüstriyel boyutta bir vantilatör köşede uğulduyor, ağırlıkların şingirtisi yüksek tavanda yankılanıyordu. İki adam açık zemin minderlerinden birinde boğuşuyor, başka bir çiftse kafeste dövüşüyordu; homurtuları hareket ve faaliyet seslerine karışıyordu.

Jack Cordero girişe yakın bir yerde, Tilikum İtfaiye Departmanı tişörtü giymiş bir adamla konuşuyordu. Sivil giyinmişti ve bir spor çantası taşıyordu, antrenmanını çoktan bitirmiş gibiydi. Şerif departmanından birçok kişi burada antrenman yapardı, itfaiyecilerin çoğu da öyle. Aralarında ezelden beridir dostça bir rekabet vardı. Gönüllü itfaiyeciyken şerif yardımcılarıyla sık sık dövüş yapardım. TİD'dekiler iyi olduğum için onların karşısına beni çıkarırdı. Genellikle kazanırdım. TİD'in gururu falandım işte.

İtfaiyeci –onu daha önce görmüştüm ama adını bilmiyordum– Jack'in söylediği bir şeye güldü. Jack dönüp bana baktı ve başıyla selam verdi. Ben de karşılık verdim.

Jack'i seviyordum. Hapishane beni otoriteye, özellikle de polislerle karşı güvensiz olmaya itmişti ama Jack iyi bir insana benziyordu.

Bankoda durup kaydımı yaptırdım. Ağırlıkların bulunduğu tarafa yönelmek üzereydim ki açık minderlerden birindeki biri gözüme ilişti. Durdum ve ikinci kez baktım. Grace'ti.

Atletik bacaklarını sergileyen siyah bir şort ve askılı atlet giymişti. Saçları arkadan toplanmıştı ve ayakları çıplaktı.

Eğitmenlerden biri –adı Diego olabilirdi– onunla karşı karşıyaydı. Adam bir tişört ve şort giymiş, uzun saçlarını topuz yapmıştı. Birbirlerinin etrafında yavaşça döndüler ve Grace'in ayaklarını asla çaprazlamadığını, her zaman dengeli bir duruş sergilediğini fark ettim. Ağırlık merkezi aşağıdaydı, dizleri hafifçe bükülmüştü.

Tamamen rakibine odaklanmış, gözleri onunkileri izliyordu. Adam yana doğru hamle yapar gibi oldu, Grace irkildi ama yemi yutmadı. Bir an sonra, adam ileri atılarak kollarını beline doladı. Grace ânında yayılma pozisyonuna geçip vücut ağırlığını adama verdi ve bacaklarını arkaya uzattı.

Vay be. İyi hamleydi.

Adam bu sağlam pozisyonda onu deviremeyeceğini anlayınca geri çekildi. Birbirlerine kilitlendiler; başları birbirine değiyor, ikisi de üstünlük mücadelesi veriyordu. İçimden taktik vermek geldi –*yüksekliğini değiştir, Grace*– ama sessiz kaldım.

Hızlıca hareket ederek bacağıyla adamın iç bacağına hamle yaptı. Yarım saniye sonra ikisi de yerdeydi. İlk başta yaptığı hatayla adama durumu tersine çevirecekmiş izlenimi verdi ama hemen ardından sırtüstü yuvarlandı, onu üstüne çekerek gardını aldı. Bacakları adamın beline dolanmış, ayakları kilitlenmişti.

Güreşte sırtüstü yatmak her zaman kötü bir pozisyondu. Fakat Brezilya jiu-jitsusunda bu bir güç pozisyonuydu. Grace onu tam istediği yere getirmişti.

Dövüşürlerken Diego ona koçluk yapıyor, hızlı –ve gide-
rek nefessiz kalan– talimatlar veriyordu. Üst bedenini ondan
uzaklaştırarak doğrulmaya çalıştı ama Grace onu takip etti ve
bacaklarını sıkıca kilitli tuttu. Belinden bükülerek elini adamın
karşı kolunun etrafına dolayıp onu öne doğru çekerek yüzünü
mindere bastırdı. Kolunu bırakmadan kendi ağırlığını kaydır-
dı ve adamın kolunu acı verecek bir açıyla geriye doğru bük-
tü.

Bileğini yukarı it, Grace. Yukarı it.

Adam onun tutuşunu gevşetmeye çalışsa da bacaklarını
daha da sıktı ve bileğini yukarı itti. Adam diğer eliyle mindere
vurunca onu bıraktı.

Güzel hareket.

Diego ayağa kalktı ve onun da kalkmasına yardım etti,
sonra kolunu silkeledi. Bir süre kısık sesle konuştular. Grace
kafasını onaylarcasına salladı; muhtemelen adam onun duruşunu
eleştiriyor, neyi iyi yaptığını ve neleri geliştirebileceğini söylü-
yordu. Grace'in omzuna hafifçe vurdu ve minderden uzaklaştı.

İşte o an spor salonunun ortasında durmuş ona baktığımı
fark ettim.

Beni görünce yüzünü aydınlatan gülümsemesi neredeyse
beni mahvedecekti. Terlemiş ve kıpkırmızı olmuştu, yarım at
kuyruğu dağılmanın eşiğindeydi. Atleti ve mini şortu bede-
ninin büyük kısmını açıkta bırakmıştı ve teni antrenmandan
dolayı parlıyordu.

Tanrım, çok güzeldi. Terli, dağınık ve her şeyiyle mü-
kemmeldi.

“Kimler gelmiş.” Bana doğru yürüdü, ayaklarım âdeta yere
çakılmıştı. İstesem de hareket edemezdim. “Tekrar antrenmana
başladığını bilmiyordum.”

“Aslında yapmıyorum. Sadece ağırlık kaldırmaya geldim.”

“Gerçekten mi? Mindere dönmek istemiyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Sen çok iyiydin ama.
İyi pes ettirdin.”

“Teşekkürler.” Bir an duraksadı. “En azından biraz ısınmak istemez misin?”

“Seninle mi?”

Gözleri benimkilerle buluştu ve dudakları yavaşça kıvrıldı. Bu dostça bir gülümseme değildi. Arzuyla dolu, ima yüklü bir gülümsemeydi. “Evet. Hadi. Söz, sana nazik davranacağım.”

Başparmağımla omzumun üzerinden ağırlıkların olduğu tarafı işaret ettim. “Zahmet etme. Ben gidip kendi işimi yapayım.”

“Tamam, anlıyorum. Ne de olsa aradan uzun zaman geçti. Muhtemelen paslandığından endişeleniyorsun.”

Gözlerindeki bakışa bakılırsa güreşten mi bahsediyorduk emin değildim. “Paslandığımı düşünmüyorum. Hiçbir konuda.”

“Emin misin, koca adam?”

Beni kışkırttığının farkındaydım ama yine de yemi yuttum. “Evet, paslanmak diye bir şey olamaz. Bazı şeyleri asla unutmazsın.”

“Bisiklete binmek gibi mi yani?”

Minderin kenarına adım attım ve ona baktım. “Hayır, bisiklete binmek gibi değil.”

“Göster bana.”

Vücudumdaki her kas gerildi. Kendimi tutmak için elimden gelen tek şey buydu. Grace’i özel bir yere sürükleyip şortunu parçalamak, aletimi çıkarmak ve onu bir duvara dayayıp becermek istiyordum.

En kötüsü de gözlerindeki o bakışı tanıyordum. O da bunu en az benim kadar istiyordu.

Onu burada beceremezdim tabii ki. Etrafta insanlar vardı. Ben hayvan değildim. Dahası, onu hiçbir yerde beceremezdim. Ben hâlâ böyle enkaz hâlindeyken olmazdı.

Ama kahretsin, ona karşı koymak çok zordu.

“Seninle güreşmeyeceğim, Grace.”

“Neden? Kazanmamdan mı korkuyorsun?”

Onu tepeden tırnağa süzdüm. “Muhtemelen senden otuz beş kilo fazlam var. Belki daha da fazla.”

“Ee?”

“Seni ezerim.”

“Öyle mi düşünüyorsun? Madem bu kadar kendinden eminsin, işi biraz heyecanlı hâle getirelim mi?”

“Nasıl?”

“Bahse girerim seni pes ettirebilirim. Eğer ben kazanırsam istediğimi alırım. Sen kazanırsan, sen bir şey istersin.”

“Ne istiyorsun?”

“Bir randevu.”

Siktir. O kadar hızlı çözülüyordum ki beynim kalbime zor yetişiyordu. Bir randevu. Grace’i randevuya çıkarmak. Hâlbuki aramıza mesafe koymam, ikimize de hayatlarımıza devam etme şansı vermem gerekiyordu.

Ama Tanrım, onunla minderde yuvarlanmak? Tenine dokunmak? Terinin giysilerime bulaşması? Doğru şeyi yapmak istiyordum ama her erkeğin iradesinin bir sınırı vardı ve ben kesinlikle sınırımı ulaşıyordum. Zaten kazanabilecek gibi de değildi. Diego’ya karşı iyiydi ama ben eğitilmiş bir dövüşçüydüm ve ondan çok daha iriydim. Risk çok azdı.

En azından kendime söylediğim bunlardı.

“Tamam. Beni pes ettirirsen bir randevu alırsın.”

Yüzünde o sinsi gülümseme yeniden belirdi ve alt dudağını dişledi. “Güzel. Hadi başlayalım.”

“Dur bir dakika. Ben kazanırsam ne olacak?”

Minderin ortasına yürüyüp arkasına baktı. “Bir şey seçmek istiyorsan, seç. Ama nasıl olsa kazanamayacaksın, o yüzden fark etmez.”

“Öyle mi, kaplan?”

“Aynen öyle.”

“Hayır, tüm koşulları önceden belirlemeliyiz. Kaybettiğinde mızıkçılık istemiyorum.”

Ellerini beline koydu. “Mızıkçılık yapmam. Ama kendini daha iyi hissedeceksen söyle, kazanırsan ne istiyorsun?”

Hasiktir, şimdi bir şey bulmam gerekiyordu. O benden birkaç adım öndeydi. En başından beni bu duruma bilerek sokmuştu, bense hâlâ ona yetişmeye çalışıyordum. “Çikolatalı pasta.”

“Bu kadar mı?”

Pek iyi bir fikir değildi ama kazanırsam onu evine götürüp ikimiz de önümüzü göremeyecek hâle gelene kadar becereceğimi söyleyemezdim. Üstelik bu düşünce beynimin büyük kısmını işgal ettiğinden başka bir şey düşünmek zordu.

“Ne kadar zamandır pasta yemedim biliyor musun?”

Omuz silkti. “Tamam, Bailey. Eğer beni pes ettirebilirsen, sana pasta yaparım. Şimdi buraya gel ve bana neler yapabildiğini göster.”

Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıp mindere adım attım. Ayaklarımın altındaki esnek pürüzsüzlük çok tanıdıktı. Vay be, çok uzun zaman olmuştu.

Grace saçını geriye toplayıp yeniden bağladı. Kollarını silkeledi ve birkaç kez parmak uçlarında zıpladı. Sonra duruşunu genişletti, bana sırtıttı ve ona yaklaşmam için işaret etti.

Etrafımdaki sesler kayboldu. Artık konuşmalar, şangırdayan ağırlıklar, uğuldayan vantilatör yoktu. Odağım sadece koyu mavi minderdeydi. Rakibimde.

Grace’de.

Ağırlık merkezimi alçaltarak ona uzandım ve savunmasını yokladım. Kolumu savuşturdu. Daha da yaklaşıp tekrar denedim. Beni şaşırtıp tutuşumdan kaçındı ama bu sefer ileri atıldı ve iç bacağıma çelme takmaya çalıştı.

Bu hamleyi Diego’ya karşı kullandığını görmüştüm, o yüzden hazırlıklıydım. Bacağını benimkinin etrafına dolamadan önce bacağımı çektim ve denge değişimini avantaja çevirdim. Uyluğunu kavrayarak bacağını yukarı çektim ve vücut ağırlığımı ileriye verdim.

Grace sırtüstü düşerken mindere çarptık ve ben yerde ona doğru yan dönerek göğsümü onunla aynı hizaya getirdim. İşini burada bitirebilmeliydim ama hızlı ve kararlıydı. Kolumu boyunun altına sokmama direndi ve alt beden gücünü kullanarak kalçasını kaydırды.

“Paslanmadığına emin misin?” diye sordu, sesi mücadeleden gergindi.

Homurdanıp vücudumu diğer tarafa savurarak kontrolü ele almaya çalıştım. Kaburgalarına çok ağırlık vermemeye dikkat ederek –onu incitmek istemiyordum–bacaklarından birini kancalamaya çalıştım.

Dizini karnıma gömüp beni kaldıraç gibi kullanarak kendini kurtardı. Tekrar homurdandım, kontrolü yeniden kazanmak için debeleniyordum. Vay canına, çok hızlıydı. Ve kaygandı. Terli olduğu için de değil – bir kedi gibi çevikti. Ne zaman sağlam şekilde onu yakaladığımı düşünsem bir şekilde kıvrılıp ellerimden kurtuluyordu.

Aniden saldırıya geçti. Bana tekrar yüklenerek kalçasını geriye hareket ettirdi. Karşı koymaya çalıştım ama momentumumu bana karşı kullandı. Vücudu büküldü ve kolunu bacaklarımdan birine doladı. Sonra bir baktım yüzüm mindere yapıştım ve sırtım yere temas edecek şekilde yuvarlandım.

Şaşkınlığımı avantaja çevirerek kasıklarımın üzerine bindi ve vücut ağırlığını iyice bana verdi. Avuçlarını göğsümün ortasına dayadı, ben tepki veremedenden yana kaydı ve kıcı tam yanımda mindere indi.

Kolumu yakalamıştı.

Üst kolumu baldırlarının arasına sıkıştırarak kendini geriye attı ve kolumu da beraberinde gerdi.

Bu pozisyonda hiç avantajım yoktu. Dirseğimi bükebilmek için ona doğru dönmem gerekiyordu ama çok geçti. Bacaklarıyla üst vücudumu yere bastırdı ve kolumdaki baskıyı hızla artırdı.

Aman Tanrım. Ne kadar iri olduğumun hiçbir önemi yoktu. Böyle giderse kolumu kırabilirdi.

Pes etmedim, hâlâ ağırlığımı kaydırıp kendime alan açmaya çalışıyordum. Ama o çabasını ikiye katladı, baldırlarını sıkıp kolumu ters yöne büktü. Acı dayanılmazdı. Dişlerimi sıkarak homurdandım.

Diğer elimle mindere vurup pes ettim.

Baskı ânında hafifledi. Bacaklarını gevşetti ve beni bıraktı.

Bir saniye tavana baktım, hızlı hızlı soluyordum. Gerçekten beni pes ettirmişti.

Geri çekilip bağdaş kurarak oturdu.

Ona döndüm. “Kol kilidi yapmayı nereden öğrendin?”

“Biliyorum işte. Kazanacağımı söylemiştim.”

İleri atılarak onu sırtüstü ittim ve ağırlığımı bacaklarının arasına bıraktım. Bacaklarını etrafıma dolayıp ayaklarını sırtımda kilitledi. Bileklerini başının üstünde tutuyordum ama direnmedi. Sadece mavi gözlerini benimkilere dikti.

Onunla olamayacak olmamın bütün nedenleri aklıma üşüştü. Ama kasıklarımı onunkilere bastırırken, onu yere böyle sabitlemişken o düşüncelere odaklanmak imkânsızdı. Aletim aramızda sertleşti. Bunu hissettiğini biliyordum. Göz temasını bozmadan kalçasını hafifçe oynattı. Sadece birkaç santim ama yeterliydi. Aletime o hafif sürtünme, vücudumda zincirleme bir his dalgası başlattı. Kasıklarımı iyice ona bastırarak göz kapaklarının titreyip dudaklarının yumuşak bir nefesle aralanmasına neden oldum.

Yüzündeki o ifade bile neredeyse boşalmama yetecekti.

Birisi boğazını temizleyerek nerede olduğumuzu hatırlattı. Buna rağmen geri çekilmekte zorlandım. Ne yapayım, öyle iyi hissettiriyordu ki. Boğazımdan kısık bir inilti çıktı ama bileklerini bırakıp doğruldum.

İkimiz de ayağa kalktık ve ben aramıza biraz mesafe koymak için geri adım attım. Kendimi sarhoş gibi hissediyordum.

Belki de öyleydim. Onunla sarhoş olmuştum. Kokusu her yetime sinmişti. Teninin parıldaması içimde onu yalama isteği uyandırıyordu.

Alnındaki bir tutam saçı geriye attı. “Görünüşe göre bir randevum var.”

“Anlaşmamız buydu. Ne yapmak istersin?”

“Bir şeyler düşünürsün nasılsa. Beni tanıyorsun. Fazla şey istemem.”

Onu tanıyordum. Yedi yıl ikimizi de değiştirmişti –beni ondan daha çok– ama o hâlâ Grace’ti. Hâlâ yıllar önce âşık olduğum kızdı.

“Tanrıya şükür bitirdiniz,” dedi arkamdan bir kadın sesi. “Burayı boşaltıp size biraz mahremiyet sağlamak için yangın alarmını çekecektim az kalsın.”

Grace güldü. Arkamı döndüm. Arkadaşı Cara kollarını kavuşturmuş, minderin kenarında duruyordu. Üzerinde bir askılı ve Grace’inkinden bile daha kısa bir şort vardı.

“Bunun yasa dışı olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye sordu Grace.

Cara, umurunda değilmiş gibi omuz silkti. “Hazır mısın yoksa seni daha sonra almamı mı istersin?”

“Hazırım.” Grace minderden ayrılırken önümde durdu ve gözlerime baktı. “Ee...”

“Yarın nasıl olur? Seni altıda alırım?”

Dudakları baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve gözleri kasıklarına kayıp tekrar yukarı çıktı. “Mükemmel. Yarın görüşürüz.”

Siktir, beni öldürecekti.

Derin bir nefes verip Cara’ya baktım. Bana onaylarcasına göz kırptı. Sonra Grace’i soyunma odasına doğru takip etti.

Minderden ayrılıp ayakkabılarımı aldım. Garip bir şekilde sakindim. Aslında, en son ne zaman kendimi bu kadar dengeli hissettiğimi hatırlamıyordum. Ruh hâlim her an çökme tehli-

kesi içinde değildi. Deli gibi tahrik olmuşum, kasıklarımındaki baskı can sıkacak kadar güçlüydü. Ancak etrafımda insanlar olmasına rağmen sırtım kasılmamıştı. Her zaman hissettiğim tehlike duygusu geçmiş değildi ama sanki arka plana kaymış, sesi kısılmış gibiydi.

Bu iyi geldi.

Eşyalarımı spor salonunun diğer tarafına götürüp çantamı yere bıraktım. Telefonum tanımadığım bir numaradan gelen mesajla titredi.

Ben Cara. Randevu fikrine ihtiyacın varsa yardımcı olabilirim.

İlginç. Grace'i uzun zamandır randevuya çıkarmamıştım. En iyi arkadaşından biraz tavsiye almak iyi olabilirdi.

Bunu yapmamın ne kadar doğru olduğundan hâlâ emin değildim. Grace'le küçük bir ten teması beni bir anda iyileştirmeyecekti, hissettiğim sakinlik kuşkusuz geçiciydi. Dikkatli olmak zorundaydım.

Ama Grace'le aramızdaki bağı inkâr edemezdim. Ayrı kalmak ikimize de zarar veriyordu. Neredeyse bir aydır evdeydim ve bu acı biraz hafiflemiyor, aksine daha da kötüleşiyordu. Göğsümdeki sızı artmaya devam ediyordu ve eğer o da benim gibi hissediyorsa muhtemelen dayanılmaz noktaya gelmişti.

Kazanma şansım yoktu. Eğer pes edersem, ilişkimizin ters gitmesine sebep olabilecek birçok şey vardı. Onu hayal kırıklığına uğratabileceğim binbir türlü yol. Ama bizi ayrı tutma, arkadaş olma çabalarım da bir işkenceye dönüşüyordu.

Ninemın sesi zihnime süzüldü. *Acele etme, Ayıcık.*

Belki de şu anda gelecekle ilgili bir karara varmam gerekmiyordu. Grace'i dışarı çıkarabilir ve bunun sadece bir randevu olmasına izin verebilirdim.

Belki zamanla işleri yoluna koymanın bir yolunu bulurdum. İçim darmadağındı ve hâlâ hasarın boyutunu fark ettiğini sanmıyordum. Belki de görünce –gerçekten ne kadar yaralı olduğumu görünce– bununla başa çıkamayacağına kanaat getirecekti.

Ama buna karşı savaşmaya devam da edemezdim. Kilit altında tutmam gereken daha bir sürü şeytan varken olmazdı. Grace'in üzerimdeki çekim gücü bu kadar şiddetliyken olmazdı.

26

Asher

Bir saat kadar spor salonunda vücudumu cezalandırdıktan sonra eve, ninemin yanına döndüm. Kapıyı açar açmaz burnuma gelen kızarmış ekmek kokusu ağzımı sulandırdı. Kendi evimi istesem de –ki giderek bu hedefime yaklaşıyordum– burada yaşamamanın bazı artıları vardı. Mesela ninemin yemekleri.

“Nine, ben geldim.” Eşyalarımı yere bıraktım ve evin arka kısmındaki mutfığa doğru yürüdüm. Yaklaştıkça tuzlu, neredeyse baharatlı bir koku daha almaya başladım.

“Hoş gelsin, Ayıcık.” Kocaman bir kızarmış ekmek yığınının ve içinde et kaynayan döküm tavanın başında duruyordu. “Umarım açsındır. Kızılderili tacosu yapasım geldi bugün.”

“Açlıktan ölüyorum. Ama bunlar benim için bile fazla. Başka kim geliyor?”

Bir ekmeği çevirip öbür tarafını kızartmaya koyuldu. “Kimseyi davet etmedim ama yavrularımı bilirsin. Kızarmış ekmeğimin kokusunu kasabanın öbür ucundan alabilirler. Birazdan kapıya dayanırlar diye bolca yaptım.”

“Akıllıca.”

“Bilgelik tecrübeden gelir. Sana bir paket geldi. Masanın üzerinde.”

Oturup dikdörtgen kutuyu kendime çektim. Bant kolayca söküldü ve içinden kapağı kapalı plastik bir yemek kabı çıktı. Kâse kısmı üstte kalacak şekilde ters çevrilmişti. Plastiğin içini görmek için başımı yana eğdim. “Jöle mi bu? Kim getirmiş?”

“Bilmiyorum. Gagacıları besledikten sonra verandada gördüm.”

Kapağı açıp kâseyi kaldırdım. Evet, yamuk yumuk kubbe şeklinde bir jöleydi. Ve içinde...

“Aman Tanrım. Jölenin içine hapishane bıçağı koymuşlar.”

Güldüm. Başka ne yapabilirdim ki? Önce pastadan eğe çıkmıştı. Sonra bir tane de kamyonetin torpido gözünde bulmuştum. Geçen gece ninemle bana pizza söylediğimde de kutunun içinden diş fırçasından yapılma bir bıçak çıkmıştı. Bunu nasıl becerdiklerini hâlâ anlamış değildim. Şimdi de parlak yeşil jölenin içinden yine bıçak çıkıyordu.

“Biri bir gün bunlara ihtiyacın olacağını düşünüyor olmalı. Bana söylemediğin bir şey mi var?”

“Evet nine, uyuşturucu satıyorum. Sakın atölyeye gitme. Ne kadar az şey bilersen o kadar iyi.”

Kıkırdadı.

Kabı ittim. “Hangisi yapıyorsa bunu, onu bulduğumda canına okuyacağım.”

“Neden sadece bir kişi olduğunu düşünüyorsun? Bazen hâlâ sürü şeklinde hareket ediyorlar.”

“Doğru dedin.”

“Her neyse, günün nasıl geçti?”

“Aslında fena değildi.”

“Grace nasıl?”

Ona şüpheyile baktım. “Bugün onu gördüğümü nereden biliyorsun?”

Kızarmış ekmeği çıkarıp tel ızgaraya koydu. “Bilmiyordum.”

“O zaman neden onu sordun?”

“Neden sormayayım?”

Başımı iki yana salladım. “İyi. Yarın akşam onu dışarı çıkaracağım.”

Omzunun üzerinden bana baktı, sonra ocakları kapatıp eti hızlıca karıştırdı. “Öyle mi?”

“Evet. Bir iddiayı kaybettim de.”

“Ah, anladım. Yani buna o seni zorluyor.”

“Hayır. Yani bir nevi. Spor salonunda karşılaştık ve beni yenebileceğine dair iddiaya girdik.” Kolumu gerip omzumu esnettim. “Resmen kıcıımı yere serdi.”

Ninem kıkırdadı. “Anne Ayıcığımız öyledir.”

“Güreş öğrendiğini bile bilmiyordum. Mektuplarında spor salonundan bahsediyordu ama sadece formda kalmak için egzersiz yapıyor sanıyordum.”

Karşımdaki sandalyeye oturdu. “Bu seni şaşırttı mı?”

“Biraz, evet. Daha önce dövüş sanatlarıyla hiç ilgilenmemişti.”

“Travma insanı değiştirir. Olayları farklı görmeni sağlar. Unutma, o gece o da yaralandı.”

Başımı çevirdim. “Biliyorum. İnan bana, bunu hiç unutmadım.”

“Dışarıdan iyi görünmeyi çok iyi beceriyor. İkinizin ortak yeteneği bu. Ama bu, aynı zamanda bir zayıflık da olabilir.”

“İçten içe iyi olmadığını mı düşünüyorsun?”

Başını yana eğdi. “Normalde bariz olanı söylemekten hoşlanmam. Biri inatçı olmakta ya da kalın kafalılıkta ısrar ederse müdahale etmekle uğraşmam. Gerçekler er ya da geç yüzüne çarpacaktır. Ama hayır, Ayıcık, o iyi değil. İkiniz de içten içe iyi değilsiniz.”

Bunu sindirmek için duraksadım. Daha önce aklıma gelmedi için kendimi bencil bir pislik gibi hissettim.

“Nine, onunla olabileceğimi sanmıyorum. Çünkü haklısın, içten içe iyi değilim.”

“Tabii ki değilsin. Kimse senden olmanı beklemiyor, hele ki Grace.”

“Beklemediğini biliyorum ancak eskiden planladığımız hayat artık yok. Ben aynı değilim. Keşke olsaydım ama değilim. İçimde çok fazla...” Nasıl açıklayacağımı tam olarak bulamadım. “İçimde çok fazla kötü şey var. Onu da kendimle birlikte dibe çekmek istemiyorum.”

Yavaşça başıyla onayladı. “İçindeki koruyucu ruh güçlü. Hep öyleydi. Bunu nasıl kullanacağın sana kalmış. Kimin korunmaya ihtiyacı olduğunu ve onu nelerden korumanın gerektiğini anlamak bilgelik ve sağduyu ister.”

Ben cevap veremeden ön kapı küt diye açıldı. Bakmadan bile en az iki, belki de üç kardeşimin geldiğini söyleyebilirdim. Ninemin bakışlarını yakaladım, bana göz kırptı.

“Gördün mü? Hadi yiyelim.”

Haziran güneşi dağların ardına inmişti ama gökyüzü hâlâ aydınlıktı. Kardeşlerim ve ben ninemin yemeğini silip süpürmüştük. Onun yemek pişirdiğini bilmediklerini söylemişlerdi. Hepsi aynı anda vardiyadan çıkmış ve uğramaya karar vermişlerdi. Ninem gözlerinde bilmiş bir bakışla gülümsemiş, sonra da yemek sonrası toparlanma işini kimin yapacağı konusunda kavga ederken hiçbir şeyi kırmamamızı söylemişti çünkü bu işi onun yapmayacağı kesindi.

Kardeşlerim çoktan eve dönmüş, ben de kamyonetin yağını kontrol etmek için dışarı çıkmıştım. Dedem hep derdi ki kamyonete iyi davranırsan sonsuza dek çalışır. Sonsuza dek kısmından emin değildim ama benim gözetimimde bozulmasına izin vermeyecektim.

Kaputu açıp destek çubuğunu kaldırdım. Rüzgâr kulaklarıma hafif sesler taşıyordu. Jack evlerinin önünde Elijah’la konuşuyordu. Ne söylediklerini duyamıyordum ama yüzünü

görmesem bile Elijah'ın mutsuz olduğunu anlayabiliyordum. Kapüşonu inikti ama kollarını kavuşturmuş, ayak ucuyla çakılları eşeliyordu.

Jack üniformasını giymiş ve sıkıntılı görünüyordu. Kızgın olduğu söylenemezdi – duruşunda saldırgan bir tavır yoktu ama ellerini beline koyup başını iki yana salladı. Bir şey daha söyledi, bekledi, sonra arabasına binip gitti.

Elijah elleri cebinde, sallana sallana evin arkasına doğru yürüdü.

Tereddüt ettim, elim hâlâ kalkık kaputun üzerindeydi. Çocuğun ebeveynleri vardı, hem de artık iki tane. Grace'e zorbalığa uğrayıp uğramadığını sormuştum. Hayır demişti ve annesiyle bu konuyu konuşacağına dair güvence vermişti. Bu benim işim değildi. Benim sorumluluğum değildi.

Ama yine de...

Bahçeyi kestirmeden geçip arka tarafa yöneldim ve Elijah'ı bir ağaç kütüğünde otururken buldum. Arkası bana dönüktü.

“Selam, Eli. Neler oluyor?”

Omzunun üzerinden baktı. “Ne istiyorsun?”

Çocuklarla nasıl konuşacağımı pek bilmiyordum. Özellikle şimdi. Ne söylemem gerekiyordu?

O an dedemin kamyonetiyle uğraştığı belirsiz bir anı geldi aklıma. On bir, on iki yaşlarındaydım ve okulda başım derde girmişti. Dedem beni cezalandırmak yerine, ona yardım etmem için atölyeye getirmişti. Ona alet uzatmış, cıvataları sıkmasına yardım etmiştim. Bir yandan da benimle konuşmuştu. Bir yetişkinin çocuklarla konuşması gibi değil, bir insanın başka bir insanla konuşması gibi. Sonunda ne olduğunu anlattırana kadar sabırla beni konuşmaya teşvik etmişti.

“Hiç arabalarla uğraştın mı?” diye sordum.

Tekrar arkasına baktı, kaşları arasında küçük bir kırışıklık oluştu. “Hayır. Neden ki?”

“Kamyonetimle uğraşıyordum da bir çift ele daha ihtiyacım var.”

“Az önce bilmediğimi söyledim ya.”

“Sorun değil. Sana gösterebilirim.”

Beni süzerken bakışlarındaki şüphe göğsüme ok gibi saplandı. Bu çocuk bana güvenmiyordu. Sorun değildi, beni pek tanı mıyordu ama içimde hiç kimseye güvenmediğine dair güçlü bir his vardı.

Atölyeyi işaret ettim, sonra dönüp yürümeye başladım. Peşimden gelirse gelirdi, gelmezse en azından denemiş olurdum.

Arkamda ayak seslerini duydum.

Atölyeye vardığımızda bir tabure buldum. Bir bez parçasıyla birlikte kamyonetin önüne getirip ona tabureye çıkmasını işaret ettim.

“Şunu çek, tam şurada. Bu yağ çubuğu. Yağı böyle kontrol edersin.” O çekerken bezi tuttum. “Şimdi bunu silip tekrar yerleştirmemiz gerek, doğru seviyeyi görmek için. İçindekiler sürüş sırasında hareket eder, ilk seferde gerçek yağ seviyesini anlayamazsın.”

“Bununla mı sileyim?”

“Evet.”

Yağ çubuğunu bezin üzerinde kaydırды, sonra tekrar yerine soktu.

“Şimdi mi?”

“Evet, çek bakalım.”

Tekrar çıkardı.

“Şu işareti görüyor musun? Yağın bunun üzerinde olduğundan emin olmalısın. Bu iyi görünüyor. Yeteri kadar temiz de. Kirli yağ da iyi değildir.”

Başıyla onayladı ve yağ çubuğunu yerine yerleştirdi. “Bu kadar mı?”

“Yağı kontrol etmek bu kadar, evet. Ama kamyonet garip sesler çıkarıyor. Burayı kurcalayıp nedenini bulmalıyım.”

Tam olarak yalan söylemiyordum. Buraya sadece yağı kontrol etmek için gelmiştim ama bu kamyonet her zaman garip sesler çıkarırdı.

Dedemin biz çocukları konuşturmak için bir bahane olarak mı yoksa gerçekten gerektiği için mi kamyonetiyle bu kadar sık uğraştığını merak ettim.

Atölyeye döndüm ve birkaç anahtar aldım. En azından birkaç şeyi gevşetip sıkabilirdim. Eljah'a da aynısını yaptırabilirdim.

“Sanırım Jack’in evde arabasıyla uğraşmasına gerek yok.” Aletleri ona uzattım.

“Hayır.”

“Günümüzde çoğu insan böyle şeylerle uğraşmaz herhâlde.” Anahtarlardan birini işaret edince alıp bana uzattı.

Sessizliği doldurmak için bir şeyler geveleme dürtümü bastırarak bekledim.

Sonunda konuştu. “Bana bir keresinde arabasının sirenlerini açtırdı.”

“Öyle mi? Bayağı gürültülüdür, değil mi?”

“Aşırı. Alışırısın dedi.”

“Jack’in varlığı seni bir gün polis olmayı düşünmeye itiyor mu?”

“Bilmem. Belki.”

“Şunu sıkıştırır mısın?” Bir cıvatayı gösterdim ve sıkıştırmak için eğilmesini izledim. “Bir zamanlar itfaiyeci olmak istediğini hatırlıyorum.”

Kaskatı kesildi, bir an duraksadıktan sonra cıvatayı bir tur daha çevirdi. “Evet.”

Elimi anahtara uzatıp sıkılığını kontrol ettim. “İyi iş çıkarmışsın. Tam kıvamında.”

Birkaç kısa talimatım dışında bir süre sessizce çalıştık. Distribütör kapağını kontrol ettik. Karbüratörü kurcaladık. Biraz gevşek görünen bir cıvata bulduk. Bir süre sonra aletleri alıp ona ellerini silmesi için başka bir bez verdim.

“Burada gizli bir buzdolabı olduğunu biliyor muydun?”

“Hayır.”

“Var. Dedem koymuştu. Hep ninemin bunu bilmediğini söylerdi ama bence kesinlikle biliyordu.”

“O her şeyi bilir.”

“Sanırım haklısın.”

“İçinde ne saklardı? Bira mı?”

Güldüm. “Hayır. Kardeşlerimle ben de aynı şeyi saklıyoruz. Vişneli kola.”

“Vişneli mi?”

“Evet, en sevdiğiydi. Ninem hep kolanın dişleri çürüttüğünü söylerdi ki doğru aslında. O yüzden zulasını burada saklardı. Ara sıra bize de verirdi. Şimdi de içinde olacaktır. İster misin?”

Omuz silkti. “Olur.”

O tabureden inerken ben de atölyeye gidip iki kutu vişneli kola aldım. O eski bir travers üzerine otururken ben de bir kütük parçası bulup oracığa çöktüm. Teneke kutuyu açtığı anda kola köpürdü.

“Okulun bitmek üzere olmasına seviniyor musun?”

“Evet.”

Bir yudum aldım ve asidin dilimi yaktığını hissettim. “Tatilde arkadaşlarınla takılmaya devam edecek misin?”

Omuz silkti.

Suskunlaşmasını istemiyordum ama denemem gerekiyordu. “Herhâlde bu konuda konuşmak istemezsin ama o çocuklar sana çok mu sataşılıyor?”

Dirsekleri dizlerine dayalı, toprağa bakarak kıpırdamadan durdu. Topu onun sahasına bırakarak yine bekledim. Başka bir şey söylemek istedim –bana anlatabileceğini göstermek için– ama sessiz kalırsam konuşma ihtimali olduğunu da biliyordum.

“Evet,” dedi sonunda.

Siktir.

“Annenle Jack biliyor mu?”

“Pek değil.”

“Neden?”

“Yapabilecekleri bir şey yok çünkü.”

“Tabii ki var.”

Başını kaldırdı, gözleri ateş saçıyordu. “Ne mesela? Okulda bir şey olduğun her seferinde sadece toplantı yapıyorlar. Hiçbir şey değişmiyor.”

“Peki şu küçük piçlerden birinin suratına yumruğu geçersen ne olur?”

Kaşları çatıldı ve bakışlarımı kaçırdım. Bunu söylememeliydim.

Ama aklımda bir fikir filizlendi. Kötü bir fikirdi. On bir yaşındaki bir çocuğa yapılacak en son şeydi. Artık antrenman yapmamamın bir nedeni vardı ve bu, Declan'ın teklifini reddetme sebebimle aynıydı. Ben mindere ya da ringe ait değildim. Yani aklıma gelen bu fikir hiç iyi değildi.

“Dalga mı geçiyorsun?” diye sordu. “Öyle bir şey yaparsam beni paramparça ederler.”

Buraya kadar. Sikerler. “Bunu nasıl engelleyeceğini öğrenmek ister misin?”

Gözleri büyüdü.

“Kimseye yumruk atmak zorunda değilsin. Ama sana bir saldırganı etkisiz hâle getirmeyi öğretebilirim.”

“Nasıl yani?”

“Biri sana doğru gelirse onu nasıl yere serip kıpırdamaz hâle getireceğini öğretebilirim. Karşındakini zapt etmeyi. İnan bana, öyle bir beyinsizi kol kilidine alırsan ya da ense kilidi yaparsan bir daha sana bulaşmadan önce iki kere düşünür.”

Kolasıyla oynadı.

“İlgilenmiyorsan sorun değil ama durumu nasıl kontrol edeceğini bilmek çok işe yarar. Güçsüz hissetmek berbattır.”

“Biliyorum. Bundan nefret ediyorum.”

“Ben de.”

Gözlerime baktı ve başını salladı. “Tamam.”

Göğsüme sıcak bir his yayıldı. “Hava kararıyor, belki yarın? Minderim yok ama çimenleri kullanabiliriz. Üzerine çimen lekesi bulaşırsa başını belaya sokacak bir şey giyme yeter.”

Gülümser gibi oldu. “Tamam, olur.”

“Harika.” Ayağa kalktığımda boş kola kutusunu bana uzattı. “Yardımın için sağ ol. Yarın görüşürüz o zaman?”

Ayağa kalkıp ellerini pantolonuna sildi. “Evet.”

Başımla onaylayıp atölyeye girmek için arkamı döndüm.

“Şey, Asher?”

“Evet?”

“Annem kola içmeme izin vermiyor.”

Dudaklarımın köşesi yukarı kıvrıldı ve göz kırptım. “Merak etme, evlat. Yedi yıl hapiste yattım ben. İspiyonculuk yapacak değilim.”

Ve eve döndüğümünden beri ilk kez, Elijah’ın gülümsediğini gördüm.

Şaat altı bir türlü gelmek bilmiyordu.

Dün akşam spor salonunda yaşanan olaydan beri her yerim elektrik çarpmış gibi karıncalanıyordu. Asher’la güreşmek hormonlarımı ayağa kaldırmıştı. Eve döndüğünden beri aramızdaki en yakın fiziksel temas bu olmuştu. Üzerime çıktığında... Tanrım. Sertliğini bana bastırdığında az kalsın ruhumu teslim edecektim.

Kısacık bir anlığına gardım indirmişti. Gözlerinde görmüş-tüm bunu. Şimdiyse onu bunu tekrar yapmaya ikna edebilmeyi umuyordum.

Tercihen ikimiz de çıplakken ve birçok kez.

Cara yatağıma uzanmış, elini başına dayamış, telefonunda bir şeyler karıştırıyordu. “Saçınla oynamayı kes.”

Elimi yavaşça indirdim. “Oynamıyordum.”

“Son on dakikadır elleyip duruyorsun.”

“Ne yapayım?”

Aynaya dönüp siyah elbisemi düzelttim. Kıvrımlarımın üzerinden akıyor, çok sıkmadan güzel bir görüntü yaratıyordu. Birkaç yıl önce Cara’yla alışverişe çıktığımızda indirimden almıştım ama şimdiye kadar giymek için bir neden bulamamıştım.

“İç çamaşırı giyme bence,” dedi.

“Neden?” Dönüp elbisenin arkasını görmek için omzumun üzerinden baktım. “Külot izi falan görünmüyor ki.”

“Hayır ama Asher’a kolay erişim sağlar.”

İç geçirdim. “Beni boşa umutlandırma. Onunla bir randevu ayarlamam bile bu kadar uzun sürdü. Hem de kol kilidine başvurmak zorunda kaldım.”

“Elinden geleni yapacaksın tabii.”

Telefonum titredi ve içimi bir endişe kapladı. *Lütfen Asher iptal etmek zorunda olduğunu söylemesin...*

Annem: Brynn’le yakında görüşecek misin?

Üvey kız kardeşim birkaç gün önce ilk bebeğini –Lily adında bir kız– doğurmuştu.

Ben: Elbette. Uygun olacakları zamanı bekliyorum sadece.

Anne: Elijah’ı da götürebilir misin? Onları görmek ona iyi gelecektir.

Ben: Tabii.

Annem: Teşekkürler, tatlım.

Cara telefonunu indirdi ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Eğer iptal ettiyse –ne dersin de umurumda değil– şok tabancası alıyorum.”

“Yok, annemdi. Kız kardeşimi ziyarete gideceğim zaman Eli’yı da yanımda götürmemi istiyor.”

“Yeni doğum yaptı, değil mi?”

Başımınla onayladım. “Kızı oldu.”

“Kesin bebek sevdasına yakalanacaksın. İç çamaşırı giymeme teklifimi yineliyorum.”

“Cara, seks için onu baştan çıkarıp hamile kalmayacağım. Bebek sevdasına yakalansam bile –ki yakalanmam– bu bir erkeğe yapılabilecek en kötü şey.”

“Seni kasıtlı olarak hamile kalmaya teşvik edeceğimi mi düşünüyorsun gerçekten? Kötü bir insan olabilirim ama o kadar da şeytan değilim. Hem öyle olsa en başından o koca aletini içine sokman için baskı yapardım. Demek istediğim, bu gece külot giymemen durumu kızıştırırsa seni şu malum süslü beyaz elbiseye daha hızlı kavuşturabilir. Sonra da istediğin kadar bebek doğurursun. Konusu açılmışken, prezervatifin var mı?”

Dudaklarım seğirdi. “Hayır ama doğum kontrolüne tekrar başladım.”

“İşte benim sorumluluk sahibi savaşçı prensesim.”

Omuz silktim. “Bir süre gerekli olmayabilir, bu gece bir şey olacağını beklemediğimi söylerken ciddiyydim. Ama olduğu zaman, prezervatif var mı yok mu diye endişelenmek istemiyorum.”

“Akıllıca. Adamın inadı bir kırılsın, o siki isteyeceksin.”

“Amen, kardeşim.”

Ellerini göğsüne bastırdı. “Ah. Gerçekten bu gece olacağını umuyorum. Bunu milyonlarca kez hak ediyorsun. Hem bari birimizin hayatında biraz aksiyon olsun.”

“Sahi, sen uzun zamandır kimseyle çıkmadın. Bir problem mi var?”

“Evet,” dedi iç çekerek. “Bir çıkmazın içindeyim. Doğru niteliklere sahip birini bulmak çok zor. Amsalaklar bağlanma konusunda en az benim kadar şüpheli ve hepsi yatakta sandıklarından çok daha kötü. Yatakta harika olanlarsa nedense uzun ilişki arıyor.”

“Hem yatakta muhteşem olan hem de bağlanmak isteyen erkeklerle tanıştığın için şikâyet mi ediyorsun? Bunun ne kadar saçma olduğunun farkındasın, değil mi?”

Omuz silkti. “Mantıklı olduğunu söylemedim zaten. Ama aslında sorun bu bile değil. Hepsi çok sıkıcı. Hem amsalaklar hem de gerçek sevgili isteyen yatak aygırları. Uzun zamandır denemiyorum bile. Ayrıca inan bana, vajinam bu durumdan hiç memnun değil. Modern teknoloji harika ama gerçeğinin yerini hiçbir şey tutmuyor. Bu arada, sonunda o koca Bailey’yi içine aldığına bana tüm ayrıntılarıyla anlatacaksın. Seni delicesine kışkanacağım ve muhtemelen yirmi dört saat seninle konuşmayacağım. Bu yüzden şimdiden özür dilerim.”

“Peşin özrün kabul edildi.”

Gülümsedi.

Kapı vuruldu. Cara ve ben Noel arifesinde çatıdan ses duyan çocuklar gibi heyecanla birbirimize baktık.

Cara elini göğsüne bastırdı. “Ben niye bu kadar heyecanlandım ki? Bu gece tek randevum Lady Delilah’la.”

“O ne?”

“Kadın pornosu. Hem klas hem de aşırı ateşli.”

“Klas porno, ha?”

“Öyle bir şey var. Git hadi. Yarı-nişanlıyla güzel bir akşam geçir. Merak etme, döndüğünde burada olmayacağım.”

Eğilip ona sarıldım. “Teşekkür ederim.”

O da bana sıkıca sarıldı. “Umarım yatağa atılırsın. Seni seviyorum.”

“Ben de seni.”

Elbisemi düzelterip kapıyı açmaya giderken kalbim heyecanla çarpıyordu.

Kapıyı açtığımda beni karşılayan sert erkeklik abidesi, doğrudan bacaklarımın arasına dalga dalga bir uyarı gönderdi. Bütün bedenim ona tepki verdi. O delici koyu gözleri. Köşeli çenesindeki kirli sakalları. Omuzlarının genişliği ve güçlü yapısı.

Hatırladığım Asher’dan çok farklıydı ama şimdi ona daha da çok çekiliyordum. Bunda yoksunluğun küçük bir rolü olabilirdi –onu o kadar çok istiyordum ki tadını alabiliyordum–

Omuz silkti. “Mantıklı olduğunu söylemedim zaten. Ama aslında sorun bu bile değil. Hepsi çok sıkıcı. Hem amsalaklar hem de gerçek sevgili isteyen yatak aygırları. Uzun zamandır denemiyorum bile. Ayrıca inan bana, vajinam bu durumdan hiç memnun değil. Modern teknoloji harika ama gerçeğinin yerini hiçbir şey tutmuyor. Bu arada, sonunda o koca Bailey’yi içine aldığına bana tüm ayrıntılarıyla anlatacaksın. Seni delicesine kıskanacağım ve muhtemelen yirmi dört saat seninle konuşmayacağım. Bu yüzden şimdiden özür dilerim.”

“Peşin özrün kabul edildi.”

Gülümsedi.

Kapı vuruldu. Cara ve ben Noel arifesinde çatıdan ses duyan çocuklar gibi heyecanla birbirimize baktık.

Cara elini göğsüne bastırdı. “Ben niye bu kadar heyecanlandım ki? Bu gece tek randevum Lady Delilah’la.”

“O ne?”

“Kadın pornosu. Hem klas hem de aşırı ateşli.”

“Klas porno, ha?”

“Öyle bir şey var. Git hadi. Yarı-nişanlıyla güzel bir akşam geçir. Merak etme, döndüğünde burada olmayacağım.”

Eğilip ona sarıldım. “Teşekkür ederim.”

O da bana sıkıca sarıldı. “Umarım yatağa atılırsın. Seni seviyorum.”

“Ben de seni.”

Elbisemi düzelterip kapıyı açmaya giderken kalbim heyecanla çarpıyordu.

Kapıyı açtığımda beni karşılayan sert erkeklik abidesi, doğrudan bacaklarımın arasına dalga dalga bir uyarı gönderdi. Bütün bedenim ona tepki verdi. O delici koyu gözleri. Köşeli çenesindeki kirli sakalları. Omuzlarının genişliği ve güçlü yapısı.

Hatırladığım Asher’dan çok farklıydı ama şimdi ona daha da çok çekiliyordum. Bunda yoksunluğun küçük bir rolü olabilirdi –onu o kadar çok istiyordum ki tadını alabiliyordum–

ama aslında çok daha derin bir şeydi. Halis muhlis bir erkek görünce bedenim buna biyolojik düzeyde karşılık veriyordu.

Kalbim ve zihnim bu adama tapıyor, bedenim delicesine onu istiyordu.

Gözleri beni tepeden tırnağa süzdü ve alt dudağını dişlerinin arasından hızlıca geçirdiğini fark ettim. “Vay canına. Çok güzelsin.”

“Teşekkürler. Sen de harika görünüyorsun.”

Gerçekten de öyleydi. Gömlek ve kumaş pantolonun üzerine koyu bir ceket giymişti. Gömleği kaslı göğsünü altında ne olduğunu hayal edebileceğim kadar sarıyor, pantolonu da güçlü bacaklarını zorluyordu.

“Hazır mısın?”

Birkaç yıl önce randevu gecelerine iyi gider diye düşünerek aldığım minik el çantamı kaptım ve telefonumu içine koydum. Asher benim önden yürümemi işaret etti.

Eli sırtımın alt kısmına değdi ve ben istemsizce dudağımın içini ısırdım. Gece harika başlamıştı.

“Bizim yaşlı canavarla gitsek sorun olur mu?” Dede’nin kamyonetini işaret etti.

“Hiç sorun olmaz.”

Bu eski kamyoneti seviyordum. Pek rahat değildi ve kullanması zordu ama bir sürü güzel anının yuvasıydı.

Bindik ve motor gürledi. Asher garaj yolundan geri geri çıkarak kasabaya yöneldi.

“Ee, bu gece ne yapıyoruz?” diye sordum.

“Akşam yemeği. Sonra da Pinecrest’teki tiyatroya biletimiz var.”

“Gerçekten mi? Bu kadar kısa sürede nasıl tiyatro bileti buldun?”

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Biraz yardım aldım.”

Kardeşlerinden birini mi kastediyordu? Hangisi ona tiyatro önerisinde bulunurdu ki? Geçen yıl Cara'yla bir oyuna gitmiştim –onun tarzı değildi ama benim için gelmişti– ve o zamandan beri tekrar gitmek istiyordum. Küçük bir topluluk tiyatrosuydu ama oyunları harikaydı. Cara bile eğlenceli olduğunu kabul etmişti.

Ama kardeşlerinden hiçbirinin bunu bileceğini sanmıyordum. Cara'yla mı konuşmuştu? Ona baktım ama sadece göz kırpıp gamzelerini gösterdi.

Tanrım, o gamzeleri...

Akşam yemeği için kasabadaki Yunan restoranını seçmişti. Yeni bir yerdi ve aynı zamanda favorilerimden biriydi. Kesinlikle Cara'yla konuşmuş olmalıydı. Başka türlü nasıl bilebilirdi ki?

Fikri nereden almış olursa olsun, akşam yemeği harikaydı.

Sadece yemek değil –o da iyiydi– ama tüm deneyim harikaydı. Asher eve döndüğünden beri hiç olmadığı kadar rahat davrandı. İçeri girdiğimizde restorani dikkatle kontrol etti ve çevresine karşı temkinliymiş gibi gözleri arada bir etrafı taradı ama konuştuk –hatta güldük bile– ve her şey çok doğaldı. Eskiden onun yanında hissettiğim rahatlık ufak ufak geri dönüyordu.

Bu yeni Asher eskisiyle aynı adam değildi, biliyordum. Muhtemelen asla eskisi kadar rahat olmayacaktı. Hapishane bunu elinden almıştı. Ama –onun iyiliği için– aşırı tetikte olma hâlinin azalacağını ve dışa vurmasa da varlığını hissettiğim öfkenin söneceğini umuyordum.

Asher'ı yeniden tanımaya başladıkça onu gerçekten sevdiğimi daha iyi anlıyordum.

Şefkatini ondan çalamamışlardı. Sevdiklerini koruma arzusunu kaybetmemişti. Bir zamanlar yüzünde kolayca beliren gülümsemesi artık kazanılması daha zor olsa da kaybolmamıştı. Espri anlayışı hâlâ yerli yerindeydi. Her zaman zeki ve çalışkan olacaktı, sadakati her daim olduğu gibi derindi.

Aklımı kurcalayan şey benim Asher’i hâlâ sevip sevmediğim değildi. Kalbimin ve ruhumun en derinliklerinden seviyordum onu. Asıl sorun onun beni hâlâ sevip sevmediğiydi.

Fiziksel çekim bir yana –ki hâlâ aramızda öyle bir çekim olduğu açıktı– beni hâlâ istiyor muydu? İlişkimizi yeniden kurmaya karşı temkinli olmasının ve isteksizliğinin ne kadarı artık bana karşı aynı şeyleri hissetmemesinden kaynaklanıyordu?

Beni kamyonetine götürürken aklımı bu buz gibi düşünce işgal etti. Ne de olsa eve döndüğünden beri onu kovalayan bendim. Bu randevuya çıkmamızın tek nedeni onu kıskırtmış olmamdı.

Bir noktada konuyu açmam gerekecekti. İlişkimizle ilgili düşüncelerini birden fazla kez dile getirmişti – aramıza koyduğu mesafenin nedenlerini sıralamıştı ama *bana karşı* ne hissettiğini söylememişti.

Özellikle de beni hâlâ sevip sevmediğini.

Fakat bu gece zamanı değildi. Bu randevunun –son derece seksi bir adamla keyifli bir akşamın– tadını çıkarmak istiyordum. Pinecrest’e gitmek üzere dağların arasından kıvrılan otoyol boyunca otuz dakika kadar yolculuk yaptık. Alacakaranlık çökmüştü ve berrak gökyüzü pembe ve turuncuya boyanmıştı. Sadece birkaç arabayla karşılaştık ancak bu, buralarda hafta içi şaşırtıcı değildi. Yaz ortasında, doğa tutkunları Cascades’e akın ettiğinde daha kalabalık olacaktı. Şimdilik boş otoyolda ilerliyor, havadan sudan konuşuyor, hiçbir acelemiz yokmuş gibi davranıyorduk.

Starlight Topluluğu Tiyatrosu’na geldiğimizde Asher birkaç sokak ileride park yeri buldu. Her zamanki kibarlığıyla kapımı açtı ve inmeme yardım etmek için elini uzattı. Yine yanımda yürürken elini hafifçe belimin alt kısmına koydu. Dokunuşuna o kadar açtım ki bu küçük hareket içimi ürpertici bir sıcaklıkla doldurdu. İçeri girdiğimizde neredeyse hayal kırıklığına uğradım.

Ta ki koltuklarımızı bulana kadar. O andan itibaren hiç hayal kırıklığı hissetmedim.

Tiyatro, yaşını gösteren eski bir binadaydı. Duvar kâğıtlarında çatlaklar vardı ve sahneyi gizleyen kalın bordo kadife perdeler solmuştu. İçerisi o kadar küçüktü ki muhtemelen hiçbir koltuğun konumu kötü değildi. Ama koltukların kendileri küçücüktü ve dip dibeydi.

Kendimi döşemeli koltuğa bıraktım ve Asher yanıma oturdu. Birbirimize dokunmadan oturmamız imkânsızdı. Özellikle de Asher minyon biri olmadığı için.

Yaşlı bir çift bizim sıramıza doğru ilerledi ve Asher'a başlarıyla selam verdi. Koltukları tam onun yanındaydı, bu da onu onları sıkıştırmamak için bana doğru eğilmeye mecbur bıraktı. Birkaç dakika sonra yanımdaki koltuklar da doldu. Memnun bir iç çekişle sola kaydım. Asher'a doğru sıkışmak mı? Seve seve.

Omuzları koltuktan o kadar genişti ki kendimi kısmen onun arkasına sıkıştırmak zorunda kaldım. Kolunu kolçağa koyduğunda hem kendisinin hem de benimkini kapladı. Kolunu bacağıma üzerine koysa daha rahat edecekti. Kendiliğinden yapmazsa oyun başladığında onu dürtmeye karar verdim.

Kendi kolumu koyacak yer olmadığından, onun kolunun etrafına doladım. Duruşunda bir sertlik vardı, aramıza koyması mümkün olmayan bir mesafe koymaya çalışıyordu sanki. Bense bu yakınlığı benimseyip bedenine doğru sokularak sıcaklığının tadını çıkardım.

Işıklar karardı ve perdeler aralandı. Asher koltuğunda kıpırdanıp kolunu indirdi ve nazikçe bacağıma üzerine koydu. Dudaklarım bir gülümsemeyle seğirdi. Bu daha da iyiydi.

Kısa süre sonra sahnede neler olup bittiği hakkında bir fikrim kalmamıştı.

İzleyiciler güldü. Yanağımı onun koluna dayadım. İzleyiciler iç çekti. Kokusunu içime çekebilmek için yüzümü hafifçe ona çevirdim. İzleyiciler nefeslerini tuttu. Seslere bakılırsa iyi bir

oyundu ama ben kendimi onun bu kadar yakınımda olmasına kaptırmıştım.

Oyun ilerledikçe Asher da rahatladı. Avucunu bacağımın üzerine yaydı. Sonra parmakları elbisemin eteğiyle oynamaya başladı ve dizimin hemen üzerinde daireler çizdi. Farkında olmadan bacaklarımı bir santim daha araladım ve onun keskin bir nefes aldığını hissettim.

Ama geri çekilmedi.

Sonlara doğru yüzünü bana doğru eğip derin bir nefes aldı. Tanrım, saçımı kokluyordu. Onun dokunuşuna ve ilgisine karşılık olarak yanağımı iyice ona yasladım. Tenini tekrar kokladım, hatta gizlemeye bile çalışmadım. Güçlü bir uyuşturucunun vücut bulmuş hâliydi – enfes derecede sarhoş edici ve fena hâlde bağımlılık yapıcıydı.

Oyun bana kalsa saatlerce sürebilirdi ama sonunda oyuncular toplandı ve seyircilerin alkışları eşliğinde eğilerek selam verdi. Biraz sinsice ama benden uzaklaşmasın diye alkışlarken bile onunkine doladığım kolumu çekmedim.

Salon aydınlandı. Ayağa kalktık ve sol yanağımın ona yaslanmaktan kızarıp kızarmadığını merak ettim. Başım dönüyordu, sanki uykumun ortasında uyandırılmıştım ve kendime gelmeye çalışıyordum. Asher’la o minicik koltuklarda geçirdiğim iki saat dengemi bozmuştu.

Beni lobiden dışarı çıkardı ve soğuk gece havası tenime çarpar çarpmaz çıplak kollarımı kavuşturdum. Hava soğumuştur ve son iki saati Asher’ın vücut ısısına sarılarak geçirdiğimden üşümeye başlamıştım.

“Üşüdün mü?” diye sordu, ceketini omuzlarından sıyırmaya başlamıştı bile. Ceketini omuzlarıma attı, ben de yakasını kavrayarak önümü kapadım.

“Teşekkürler. Sen üşümeyecek misin?”

“Üşümem.”

Birlikte kamyonete yürüdük. Oyun hakkında çok soru sormamasını umuyordum. Neyle ilgili olduğunu bile bilmiyordum. İzleyiciler keyif almışa benziyordu ama ben baştan sona onun keyfini çıkarmaya odaklanmıştım.

Kamyonete bindiğimizde bana baktı. "Oyun... iyiydi."

"Evet, çok keyif aldım." *Ya da daha doğrusu, sana o kadar yakın olmaktan keyif aldım.*

"Ben de."

Yıldızlarla kaplı bir gökyüzü altında otoyola doğru ilerledik. Bu bana, çocukken yazları bu kamyonetin kasasında uzanıp birbirimize takımyıldızları gösterdiğimiz ve kendi takımyıldızlarımızı uydurduğumuz geceleri hatırlattı.

Farlar yoğun karanlığı yarıyordu. Bu yolda hiç sokak lambası yoktu. Bir yanda yükselen sarp kayalar, diğer yanda nehre doğru alçalan arazi vardı. Kamyonet ansızın bir şeye çarpmışız gibi sarsıldı.

"Eyvah, bir hayvana çarpmadık, değil mi?" diye sordum.

Asher yavaşlayıp kenara çekti. "Sanmıyorum. Ben bir şey görmedim. Ama yine de bir kontrol edeceğim."

Kontağı kapatıp indi ve koltuğunun altına uzanıp el fenerini aldı. Karanlıkta ince bir şerit gibi görünen ışıyla kamyonetin çevresinde dolaşırken bekledim. Tam bir tur attıktan sonra kamyonete bindi, kapıyı kapadı ve el fenerini koltuğun altına geri koydu.

"Bir anormallik göremedim."

Kamyoneti çalıştırmak için anahtarı çevirdi ama hiçbir şey olmadı.

Kaşları çatıldı ve tekrar denedi. Yine bir şey olmadı. "Çok garip."

Debriyaja basıp vites kolunu salladı. Sonra anahtarı tamamen çıkarıp tekrar taktı ve tekrar denedi.

Yine çalışmadı.

“Hay sikeyim. Motoru çalışır hâlde bırakmalıydım. Affedersin.”

“Sorun değil. Biraz beklesek belki düzelir?”

“Evet. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Şimdiye kadar gayet iyi çalışıyordu.”

“Pencereden kaçtığımız ve Dede’ne yakalandığımız geceyi hatırlıyor musun? Kamyonette banka soygunundan kaçan haydut taklidi yapıyorduk.”

Hafifçe güldü. “Atölyesinde ışığı kapamış, gizli gizli vişneli kola içiyordu.”

“Bizi öldürecek sanmıştık ama o bizi gezintiye çıkardı.”

Asher yavaşça başıyla onayladı. “Radyoda o eski tarz country şarkılar çalan istasyonu açmıştı, en sevdiği. Camları indirip arka yollarda Waylon Jennings dinleyerek dolaşmıştık.”

Böyle mutlu bir anıyı hatırlamak içimi sıcacık etti. İç çektim.

Asher hafifçe bana döndü, konuştuğunda sesi yumuşaktı. “Çok güzel anılarımız var, değil mi?”

“Bir sürü.”

Emniyet kemerimi çıkarıp bank şeklindeki koltukta yana kayarak onu öpmek istedim. Ama ilk adımı hep ben atıyordum. Yine ben adım atarsam istediği için mi yoksa sadece bana uymak için mi beni öptüğünü anlayamazdım. Tavrımı zaten biliyordu. Bu gece aramızda bir şeyler olacaksa onun harekete geçmesi şarttı.

Bana baktı. Karanlığa gömülmüş, ıssız otoyolun sessizliğine sarınmıştık. Kalbim göğsümde umutla güm güm atıyordu. Uzanıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, sonra parmak uçlarını çenemin kenarında gezdirdi ve alt dudağımı başparmağıyla okşadı.

Kısa bir an için her şey durdu. İkimiz de gözümüzü bile kırpmadık.

Sonra harekete geçti.

Bir anda emniyet kemerimin tokasını açtı ve beni kendi tarafına çekti. Ceketinin omuzlarımdan kaymasına aldıрма-

dım. Dilini dudaklarında gezdirdi ve elini yüzümün yanına bastırarak burunlarımızı birbirine sürttü. Kanım kulaklarımda uğuldarken dudaklarım aralık, hazır hâlde bekledim.

Dudaklarımı kendi dudaklarıyla yakalamak için atıldı. Gözlerim titreyerek kapandı ve nefesimi vererek onun öpücüğüne gömüldüm. Aman Tanrım, nihayet. O kadar iyi hissettiriyordu ki eriyip yok olacağımı düşündüm. Parmakları saçlarımın arasına kayd ve ağzı benimkinin üzerinde hareket etti. Tüm sinir uçlarım ateşlendi ve baş döndürücü bir coşkuyla alev aldı.

Diğer kolunu belimi sararak beni daha da yakma çekti. Dilini ağzıma sokunca dudaklarımı aralayarak beni tatmasına izin verdim. Doyamıyordum, beni bütünüyle yutmasını istiyordum.

Ona doğru döndüm ve bacağımı üzerinden geçirdim. Beni kucağına çekip güçlü elleriyle sıkıca tuttu. Bacaklarım kalçasını iki yandan sararken elbisem yukarı doğru sıyrıldığında boğazından alçak bir inilti yükseldi.

Arkasındaki koltuğa tutundum, sırtıma saplanan direksiyonu görmezden geldim. Şu an o kadar umurumda değildi ki. Asher beni açlıkla öptü ve dili benimkiyle buluşurken giderek daha da hızlandı. Ellerini elbisemin altına sokup popomu avuçladı ve sertçe sıktı.

Bacaklarımın arasındaki gerilim hem muhteşem hem de dayanılmazdı. Beni pantolonunun üzerinden kendine sürtüyor, sert ereksiyonunun üzerinde kaydırıyordu. Daha fazlasını isteyerek ağzının içine inledim. Kasıkları hareket etti ve sertliğini tam ihtiyacım olan yere, bana doğru itti.

Bu şekilde devam ederse hayatımın en hızlı orgazmı olacaktı.

Daha fazlasını istiyordum. Onu içimde istiyordum ama pantolonunun düğmelerini açmak için duramadım. Popomu sıkıca kavradı, parmakları tenime gömüldü ve beni sert aleti boyunca hareket ettirdi. Bedenimi gererek ona uyum sağladım ve doruğa ulaşmak için bu fırsatı kovaladım.

Sertçe inledi ve konuşmaya çalıştı ama ikimiz de kendimizden geçmiştik. Bana durmamı mı, devam etmemi mi yoksa bunu düzgünce yapabilmek için aletini çıkarmasını beklememi mi söylemek istediğini bilmiyordum ama çoktan aklım başımdan gitmişti. Tamamen içimi dolduran sarhoş edici hislerin esiriydim. Her dokunuşta hassas klitorisimden yayılan keskin zevk. Ellerin morartıcı baskısı. Ağzının ıslak sıcaklığı, ısrarcı ve sulu öpücüklerimiz.

“Evet,” diye homurdandı.

Şehvet ve gerilim o kadar hızlı yükseldi ki gözlerim kör oldu. Kalçamı ritmik bir şekilde hareket ettirerek kendimi serbest bıraktım, pes ettim ve olmasına izin verdim. Ağzına inleyip doruğa ulaştım, büyük patlamadan önceki o yeri göğü sarsan noktaya.

Başımı geriye atıp parçalanırken haykırdım. Zevk dalgaları içimden geçip tüm vücudumu doldurdu.

“Siktir,” diye soluklandı, neredeyse nefesi kesilmişti. “Siktir. Siktir. Ben–”

Sesi boğuk bir homurtuyla kesildi ve parmakları daha da derine gömüldü. Gözlerini kapadı, alnı derin kırışıklarla doldu ve tekrar homurdandı. Ve yine.

Ve yine.

Klitorisim nabız gibi atmaya devam ederken orgazmın son dalgalarını yaşadım. Onun da boşaldığını izledim, kıyafetlerimizin hâlâ üzerimizde olduğunu umursamayacak kadar kendimizden geçmiştik. Tenim ısınıp kızardı ve bacaklarım inkâr edilemez bir tatminle karıncalandı.

Gözlerini açtı ve ellerini gevşetti. Şaşkınlıkla –ve belki de biraz utançla– gözlerini kırıştıtarak kendine baktı.

“Hasiktir. Niyetim bu değildi...”

Yüzüne dokunarak gözlerini tekrar benimkilerle buluşturdum. “Sorun değil. Muhteşemdi.”

Derin bir nefes verdi ve bir şey söylemek için ağzını açtı ama arkamızdan gelen farlar kamyonetin içini aydınlattı.

Gözleri büyüdü. “Kahretsin.”

Kucağından kayarak indim. Pantolonunun önünde ıslaklık vardı – benim kadar ondan kaynaklanan bir ıslaklık. Benim de külotum sıırıslıklam olmuştu. Ama o kadar iyi hissediyordum ki umursamadım bile.

Ta ki arkamıza park edenin Jack olabileceği aklıma gelene kadar. Bunu görmesi garip olurdu.

Asher tekrar kendine baktı, hemen ona ceketini attım. Tam ceketi kucağına çekerken biri şoför tarafındaki cama tıklattı.

Ah, şükürler olsun Evan’dı.

Boğazını temizleyen Asher camı indirdi.

“İyi misiniz?” diye sordu Evan.

“Evet. İyiyiz.” Asher’ın sesinin ne anlama geldiği çok netti. Yeni boşalmış birinin sesi gibi çıkıyordu. Öyleydi zaten.

Gülmemek için dudağımı ısırdım. Hâlâ sarhoş gibiydim.

Evan’ın gözleri önce bana, sonra Asher’ın kucağını örten cekete kaydı. Hafifçe yüzünü buruşturdu ve geri çekildi. “Affedersiniz. Kamyoneti tanıdım. Otoyolun kenarında durduğunuza göre bir sorun olmalı diye düşündüm.”

“Bir şeye bakmak için durduk, sonra kamyonet tekrar çalışmadı,” dedim.

Asher anahtarı çevirdi. Hâlâ çalışmıyordu.

“Hımm.” Evan kamyoneti inceledi. “Çekici falan çağır-dınız mı?”

“Hayır,” dedi Asher.

“Ben arabayla geldim, isterseniz sizi eve bırakabilirim. Yarın gelir, çalıştırmayı deneriz. Bu gece yapabileceğimiz pek bir şey yok gibi.”

“Olur, sağ ol.”

“Size bir dakika vereyim mi, yoksa?..”

Asher başını iki yana salladı. “Yok. Gerek yok.”

Evan başıyla onayladı ve arabasına döndü.

Asher camı kapatırken bir kez daha alt dudağımı ısırarak gülümsememi bastırdım.

Tekrar kucağına baktı. “Ben bunu... Bu olmamalıydı... Lanet olsun, Grace, çok uzun zaman oldu.”

Uzanıp ensesini okşadım. “Özür dilemeni gerektiren bir durum yok.”

İkimiz de kamyonetten indik. Görünüşe bakılırsa yaptığının arkasında durmaya karar vermişti ki ceketi kasıklarını örtmek yerine giydi. Zaten karanlıkta pek bir şey görünmezdi.

Evan, restore edilmiş altmış sekiz model Camaro’sunun yanında bekledi ve sürücü koltuğundan arka tarafa geçmemiz için işaret etti. Yolcu koltuğuna Sasquatch yayılmıştı, biz binerken dili dışarıda bizi izliyordu.

Sessizlik içinde kasabaya dönerken orgazmımın verdiği geçici coşku yavaş yavaş soldu. Asher elimi tutmaya ya da bana dokunmaya yeltenmedi. Az önce neler olduğunu ve bunun ne anlama geldiğini merak etmeye başladım.

Yine gardını mı alıyordu? Bu sefer onu indirmesi için ne kadar uğraşmam gerekecekti?

Evimin önüne geldiğimizde kendimi soğuk suya daldırılmış gibi hissediyordum. Asher’in aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, doğrudan soramazdım da. Ama aramızdaki boşluk bir uçurum gibiydi.

Evan bizi indirdi ve Asher benimle kapıma kadar yürüdü. Kalmasına ihtiyacım vardı. İçimde fokurdayan korkuyu yatıştırmak için kollarına ihtiyacım vardı; az önce yaşadıklarımızdan sonra bana sarılmasına. Şimdi bile beni şaşırtan bir şiddetle onun dokunuşunu arzuluyordum.

Ama ağızımdan doğru kelimeler çıkmıyordu. Soramıyordum. Hayır demesinden çok korkuyordum.

Anahtarlarım elimde sallanırken duraksadım, içeri girmek istemesi için ona ya da korkumu yenip istediğimi ona söylemek için kendime zaman tanıyordum.

“Özür dilerim... hepsi için,” dedi.

“Özür dileyecek bir şey yok.”

Başını aşağı yukarı salladı ve gözlerini yere indirdi. “İyi geceler, Grace. Yarın konuşuruz.”

Hayal kırıklığı içimi paramparça etti, boğazımı düğümlendi, gözlerim yandı. Kelimeler ağzımdan dökülene kadar dudağımın içini ısırdım. “İyi geceler.”

O an duraksadı, sanki bir şeyle mücadele ediyordu. Sonra koluma nazikçe dokundu ve yumuşak bir nefes vererek dönüp uzaklaştı.

28

Asher

Şiktir.

Evan'ın arabasına doğru yürürken içimde fırtınalar kopuyormuş gibi hissediyordum. Az önce ne olmuştu öyle? Ağırdan alırsam bu randevunun üstesinden gelebileceğimi sanmış, gecenin sonunda kendimi pantolonuma boşalmış hâlde bulmuştum.

Başım hâlâ dönüyordu ve Sasquatch'ı arka koltuğa yollayıp yolcu koltuğuna bindiğimde her şeyi berbat ettiğimi anlamıştım. Hem de fena şekilde. Bana içeri gelmem için her türlü fırsatı vermişti ama ben kullanmamıştım.

Neden peki? Daha yeni kamyonette öpüşmüş ve kıyafetlerimizin üzerimizdeyken birbirimize sürtünerek boşalmıştık. Neden içeri girip başladığımız şeyi bitirmemiştik? Neden bu sefer doğru düzgün yapmamıştık?

Evan garaj yolundan çıkıp ninemin evine doğru giderken hiçbir şey söylemedi. Sessizliğine hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirirken ne yapacağımı düşündüm. Onu incitmek istemiyordum. Bu yüzden uzak durmaya çalışmıştım. Bu yüzden yıllar önce ona beni bırakmasını söylemiş ve kendimi onu kaybetmeye hazırlamıştım.

Ama uzak duramamıştım. Bu beni öldürdüğü gibi onu da öldürüyor olmalıydı.

Tanrım, tam bir aptaldım.

“Dur,” dedim, sesim pürüzlüydü. “Geri dön.”

Evan tek kelime etmeden sokağın tam ortasında keskin bir U dönüşü yaptı. Gaza bastığında motor gürledi ve hızla Grace’in evine döndük.

Garaj yolunun önünde frene bastı ve torpido gözünü işaret etti. “Şurada prezervatif var.”

Ona baktım ve dudaklarımın köşesi seğirdi. “Sağ ol.”

Elleri hâlâ direksiyonda, hiçbir şey umurunda değilmiş gibi omuz silkti.

Arabadan çıkmadan önce bir şerit alıp cebime attım. Ben başka bir şey söyleyemeden arabayı sürüp gitti.

Grace’in verandasının ışığı sönmüştü ve perdeleri kapalıydı. Kararlılık ve arzu içimde canlanarak kükredi. Kapısına doğru yürüdüm ve kapıyı yumrukladım. Sertçe.

Bir saniye sonra kapı açıldı. Yanakları pembe pembe olmuştu ve gözleri öfkeyle yanıyordu. Ağzını açtı –muhtemelen bana bağırarak için– ama ona fırsat vermedim.

İçeri dalıp kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapadım ve hiç duraksamadan onu bir duvara yasladım. Kollarımla onu kafese aldığımda bana bakmaktan başka çaresi yoktu. “Seni seviyorum.”

Dudakları aralandı ve kesik bir nefes aldı.

“Çok özür dilerim.” Onu kucaklayıp duvara yaslayarak ne söyleyecekse bir öpücükle kestim. Bacaklarını belime doladı ve kollarını omuzlarıma atarak, öpücüğüme benim hissettiğim yoğunlukta karşılık verdi.

“Seni öyle çok seviyorum ki,” diye homurdandım ağzına doğru.

Hiçkırığımsı bir sesle karşılık verdi, vücudu titredi. Bu ses göğsümü bıçak gibi deldi ama hissettiğim acıdan kaçmak yerine ona sarıldım. Bıraktım acısın. Bunu hak ediyordum.

Ama belki bu gece ikimiz için de acıyı biraz olsun hafifletebilirdim.

Onu yere indirme zahmetine girmeden –öpmeyi de kesmeden– koridora taşıdım. Hangi odayı kullandığını bilmiyordum, bir kapıyı işaret etti.

Yatağa düştük ve kıyafetlerimizi sanki tenimizi yakıyorlarmış gibi çıkardık. Onu sırtüstü ittim ve içine girmeye hazır şekilde üzerine çıktım.

Lanet olsun. Prezervatif.

“Bekle,” dedim. “Bende prezervatif var. Cebimde.”

“Dur.” Elini göğsüme koydu. “Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Gerek yok.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle. Sorun değil. Başka kimseyle de birlikte olmadım.” Mavi gözlerine bakarken onu hak etmediğimi hissettim. Aslında ona güvenmediğimi ima etmemiştim. “Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Şimdi lütfen beklentiden ölmeden artık beni becer. Bunu çok uzun zamandır bekliyorum.”

“Biliyorum, bebeğim. Ben de öyle.”

Onu öpmek için eğilirken, kalçamı kaydırarak aletimin ucunu girişine hizaladım. Çoktan kaygan ve ıslaktı. Pantolonuma boşalmak iyi olmamıştı ama en azından başlar başlamaz boşalarak menimi roket gibi fırlatmaktan korkmama gerek kalmamıştı.

Uzun zaman olmuştu ne de olsa.

İnleyerek içine girdim. Sadece iyi değil, inanılmaz bir histi. İç kasları vücuduma şok dalgaları gönderircesine etrafımda sıkılaştı. Aklımı kaçırıracaktı.

“Şimdilik hareket etme,” diye fısıldadı.

Kıpırdamadan durdum, aletim derinlere gömülmüştü. Bana sıkıca sarıldı, kolları sırtıma, bacakları belime kenetlenmişti. Derin nefes alarak onu içime çektim. Sıcak teninin her santimini kendiminkinin üzerinde hissettim.

“Seni çok özledim,” dedim alçak sesle kulağına.

Eli enseme de gezindi. "Ben de seni özledim."

Islaklığının içinde kayarak geri çekildim, sonra tekrar içine girdim. Yavaştan almak istiyordum. Tadını çıkarmak. Ama öyle iyi hissettiriyordu ki.

Ritmimi hızlandırıp onu daha sert becerdim. Boynuna doğru hırladığımda bana sıkıca tutundu ve dudaklarından yumuşak inilti döküldü.

Kamyonda öpüşmek birbirimize duyduğumuz çılgınca arzuyu hiç hafifletmemişti. Dizlerini daha yukarı çekti ve parmaklarını sırtıma gömdü. Boynunu öpüp tenini emerken aletimi derinlerine soktum.

"Siktir, içinde olmayı özlemişim," diye homurdandım ve poposunu avuçlayarak tekrar içine girdim.

"Uzun zaman önce kavuşabilirdin."

Ona bakmak için doğruldum ve sertçe içine girdim. "Öyle mi?"

"Evet."

"Telafi etmem gereken çok şey var. Böyle oluyor mu?" Tekrar içine girdim. "Bu nasıl, bebeğim?" Bir sert itiş daha. "Sikim iyi geliyor mu?"

"Tanrım, evet."

Kalçamla sert hareketler yapıp sırtımı ve kollarımı gererek onun içine girip çıktım. Yüzünün pembeliği boynundan aşağı yayılıyordu. O kadar seksiydi ki. Ağzımı dudaklarına yapıştırıp dilimi onunkine doladım. Her bir parçasını tatmak ve onu bütünüyle yutmak istiyordum.

Boynunu yalayarak aşağı indim ve dilimi sert meme ucunun tepesinde gezdirdim. Memeleri çok güzeldi. Çok kadınsı. Dilimin altında yuvarlak, tatlı ve lezzetli bir his bırakıyordu.

Her şeyi hatırlamaya başlamıştım. Sevdiği her şeyi. Onu becermeye devam ederken meme ucunu emdim. Sırtı gerildi ve kollarını başının üzerine atarak inledi. Kendini bırakıyor, kontrolünü kaybediyordu.

Onu kendimle beraber çevirdim, ben sırtüstü yatarken o üzerime çıktı. Yüzüne dökülmüş sarı saçlarıyla, güzel yuvarlak memeleri ve dik pembe meme uçlarıyla, incecik beli ve bana doğru kıvrılan kalçasıyla tam bir tanrıçaydı.

“İşte böyle, güzelim,” dedim. “Seni görmek istiyorum.”

Ellerini göğsüme koymuş, gözleri yarı kapalı, aletimin üzerinde hareket ediyordu. Kalçasını kavrayıp tempoyu ona bırakarak içine doğru ittim. İsterse bunu bütün gece yapabilirdi. Ona doyamıyordum.

Vücudunun yavaş ritmi aletimin üzerinde daha hızlı, daha sarsıntılı hareketlere dönüştü. Sıcak ve sıkıydı, hızı kasıklarım-daki baskıyı iyice artırıyordu.

“Sertçe hareket et, güzelim. İstedğin kadar sert.”

Tırnakları göğsüme battı ve gözlerini kapayarak inledi. Kalçasını oynatıp klitorisini bana sürterken aletimi içine ittim. Daha hızlı. Daha sert.

“Evet, Gracie. İşte benim kızım. Çok güzelsin.”

Kasları aletimin etrafımda sıkılaştı ve başını geriye atıp itişlerimin ritmiyle inledi. Orgazmını yaşarken büyülenmiş gibi onu izledim. İpeksi iç duvarları sızlayan aletimin etrafında kasılıyordu.

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve saçları yüzüne düştü. Uzanıp saçlarını kulağının arkasına attım.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı.

Elimi başının arkasına kaydırıp ağzını kendiminkine yaklaştırdım ve iştahla öptüm.

Ama onunla işim daha bitmemişti.

“Dizlerinin üzerine çök.”

Gülümseyerek üzerimden kaydı. Çabucak doğruldum ve arkasına geçtim. Kalçasını havaya kaldırmak için omuzlarını aşağıya bastırdım. “Hımm, Gracie.” Parmaklarımı ıslaklığında gezdirdim. “Şu güzel amcığa bak.”

“Daha fazlasını ister misin?” diye sordu.

Aletimi bir elimle kavradım ve ucunu ıslaklığında aşağı yukarı gezdirdim. “Evet, daha fazlasını istiyorum. Derinliklerine boşalmak istiyorum.”

Daha da gerindi. “O zaman becer beni, Asher.”

Aletimi birkaç kez okşadıktan sonra ucunu ona sürttüm. “Sana da daha fazlası lazım, değil mi güzelim?”

“Evet. Lütfen.”

Kalçasını sıkıca kavrayarak içine girdim ve dizginleri elden bıraktım.

İçine girip çıkarken her çarpışımda, aletim onun kaygan duvarlarına değişinde, amının sıcaklığında ve onun verdiği hislerde kendimi kaybettim. Ateşliydi, mükemmeldi ve onu ölesiye seviyordum.

Baskı arttı ama kendimi dizginlemedim. Sırtım kasılıp gerilim kırılma noktasına ulaşınca kadar onu becerdim.

Ve sonra kendimi bıraktım.

İçinde patladım ve inleyerek sertçe boşaldım. O anda her şey yok oldu. Sadece menimi içine akıtırken zonklayan aletim vardı. Kalçam her darbeye seğirdi ve zevkle kendimden geçtim.

Bittiğinde nefes nefese geri çekildim. Sırtüstü dönüp beni üzerine çekti ve birbirimize sıkıca sarıldık. Kalplerimiz hızla çarparken nefesimizi düzene sokmaya çalıştık. Teninin her yerine yumuşak öpücükler kondurup onu ne kadar çok sevdiğimi fısıldadım.

Çünkü gerçekten seviyordum. Hep sevmiştim. Şu anda, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

29

Asher

Yavaşça uyandım, uykunun derinliklerinden acele etmeme gerek yokmuş gibi çıktım. Güneş ışığı perdenin arasından sızıyordu. Gerçekten deliksiz uyumuştum. En son ne zaman böyle uyuduğumu hatırlayamıyordum.

Çarşaflar kıpırdadı ve çıplak tenimi hafifçe okşadı. Yarı uykulu hâlde yan döndüm ve kolumu Grace'in beline dolayıp onu kendime çektim. Gırtlığından kısık bir ses çıktı, sonra bana sokuldu. Derin nefes alarak saçlarını kokladım. Tenini. Kokusu ciğerlerime dolup beynimde derin bir tepki uyandırdı. Huzur. Tatmin. Rahatlama.

Bundan sonra ne olacağını bilmiyordum. Bizi ayrı tutan nedenler ortadan kalkmamıştı. Grace'le böyle birlikte olmak kendimi daha iyi hissetmeme neden oluyordu ama bu huzur kalıcı değildi. İçimdeki karanlık hâlâ sınırlarda dolaşıyor, içeri girmek için ve hayatımdaki iyi olan her şeyi zehirlemek için bir yol arıyordu. Onu bundan korumam gerekiyordu ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Şimdilik sadece ona tutundum.

Aletim ona değerek sertleşti ama arzumda bir aciliyet yoktu. Hazır olduğunda onu tekrar memnuniyetle becerirdim ama bir

süre böyle kalmaktan da memnundum. Yarı uyanık. Zihnimde bir kâbusun anıları olmadan. Sadece kollarımdaki Grace'in sıcak teni benimkine değerken.

Onu öyle çok özlemiştim ki.

Derin bir nefes aldı, göğsü genişledi ve başını geriye yatırdı. "Günaydın."

Şakağından öptüm. "Günaydın."

"Böyle uyanmayı seviyorum."

İyice kendime çekerek yüzümü onunkine yaklaştırdım. Ne kadar yaklaşısam da yetmiyordu. "Ben de."

Uzun dakikalar boyunca sessiz kaldık. Nazikçe tenini okşadım ve o memnuniyetle mırıldanırken boynuna, omzuna hafif öpücükler kondurdum.

Sonunda değiştiğini hissettim. Fiziksel olarak çok değil, gerçi kollarını uzatıp gerindi ama tamamen uyanık olduğunu ve muhtemelen konuşmak istediğini anlayabiliyordum.

Kesinlikle konuşacak şeylerimiz vardı.

Sırtüstü dönebilmesi için onu bıraktım ve dirseğime dayandım.

Dudakları hafif bir gülümsemeyle seğirdi. "Nasıl uyudun?"

"İyi. Hatta harika. Uzun zamandır bu kadar iyi uyumamıştım. Yatağın rahat, ondandır." Göz kırptım.

"Eminim ondandır," dedi alaycı bir tonla. "Gerçi yatağı beğenmene şaşırmadım. Senindi çünkü."

"Ne?"

"Bu senin yatağındı. Daireni boşaltırken almıştım."

"Bunca zamandır benim yatağımda mı uyuyordun?"

"Evet. Üzerindeki çarşafı ne kadar süre yıkamadığımı bilmek istemezsin. Muhtemelen iğrençtir ama umurumda değil. Bunlar yeni ama." Alt dudağını ısırdı. "Kimsenin bilmediği utanç verici bir sırrımı söyleyebilir miyim? Cara'nın bile bilmediği?"

"Tabii."

“Senin yastık kılıfını plastik bir torbaya koyup dolabımda sakladım. Bazen çıkarıp yüzüme tutuyor ve kokunu içime çekiyordum.”

Alnımı onunkine yasladım. “Aman Tanrım. Çok tatlısın.”

“Bunun iğrenç olduğunu düşünmüyor musun?”

“Yapabilseydim ben de aynısını yapardım.”

“Hapisteyken beni düşünmediğini sanıyordum.”

Bunu duyunca içim acıdı ama şaşırmadım. “Hayır, her gün seni düşündüm. Her sabah uyandığımda, aklımdaki ilk şey sendin. Seni aklımdan uzaklaştırmam gerektiğinde de çok uzağa gitmedin. Seni her zaman burada tutamıyordum.” Şakağıma dokundum. “Bu yüzden seni burada sakladım.” Elimi göğsüme koydum.

Elini benimkinin üzerine koyup parmaklarımızı birbirlerine kenetledi. “Dün gece geri geldiğin için teşekkür ederim.”

“İlk başta çekip gittiğim için özür dilerim.”

“Sorun değil, telafi ettin.”

“Gördün mü? Paslanmadığımı söylemiştim.”

“Hayır, hiç de paslanmamışsın. Gerçi biraz teknik çalışman gerekebilir.”

Gülümsedim. “Hadi ya. Kazanmana izin vermediğimi nereden biliyorsun?”

“Öyle mi yaptın?”

“Hayır, pek sayılmaz.”

Güldü.

“Antrenmana ne zaman başladın? Mektuplarında bundan bahsettiğini hatırlamıyorum.”

“Muhtemelen etmemişimdir. Başlama nedenim yüzünden konuyu açmak garip geldi.”

“Nasıl yani?”

“İlk dersime sen gittikten birkaç hafta sonra girdim. Bir daha kendimi asla çaresiz hissetmek istemediğime karar vermiştim.”

Bunu söylemesi zihnimde o anıyı canlandırdı. Hâlâ her şeyi çok net görebiliyor, o mide bulandırıcı gerçeği idrak edişimi hatırlıyordum. *Grace onların elindeydi.*

“Hey.” Yüzüme dokundu. “İyi misin?”

“Evet, üzgünüm.” Alnından bir tutam saçı çektim. “*Sen iyi misin? Şu anda değil, genel olarak. Sana yapılan şeyden sonra.*”

Gözlerini kaçırdı ve yüz hatları aniden gerildi. “Sanırım iyiyim. Bunu düşünmekten hoşlanmıyorum. Üstelik senin başına gelenler çok daha büyük bir meseleydi.”

“Belki. Ama senin de başına kötü bir şey geldi. Yani, ben gördüm. Onlar—”

“Biliyorum,” dedi ve hızla sözümü kesti. “Bunu yeniden yaşamamıza gerek yok.”

“Tamam.” Saçlarını tekrar geriye taradım.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra derin bir nefes aldı. “Olayın yaşandığı bara bir daha hiç gitmedim. Birkaç kişi gitmem gerektiğini söyledi, kapanış mı sağlayacakmış ne. Ama hiç istemedim. O sokağın tamamından uzak duruyorum. Dahası, Cara tek başıma bir yerlere gitmekte sorun yaşadığımı düşünüyor. Halka açık yerlere. İş dışında hiçbir yere yalnız gidemediğimi söyledi.”

“Haklı mı?”

“Biraz? Belki? Bilmiyorum, ayrıca her yere onunla gitmeye alışmış olabileceğimi ve alışverişe gitmem gerektiğinde onu aramayı alışkanlık hâline getirdiğimi de söyledi. Uzun süre oda arkadaşıldık ve her şeyi birlikte yapardık.”

“İyi bir arkadaşına benziyor. Böyle bir arkadaşın olmasına sevindim.”

“Ben de. Çok iyi bir arkadaşdır. Ondan nefret etmediğine çok sevindim, bu beni zor duruma düşürürdü.”

Gülümsedim. “Nefret etmem için hiçbir neden yok. Hâlâ tuhaf olduğunu düşünüyorum ama sana iyi davranıyor, bu benim için yeterli. Bu arada, tiyatro biletleri için ona teşekkür

edebilirsin. Bana restoran konusunda da tüyo veren oydu. Senin favori mekânın olduğunu söyledi.”

“Biliyordum. Seninle ne zaman konuştu?”

“Spor salonundayken bana mesaj attı.”

“Sinsi kaltak. Onu çok seviyorum.”

“Biletleri nereden buldu bilmiyorum. Sadece, *bana on iki saat ver*, dedi. Dün sabah Belediye Binası’nın önünde buluştuk ve sanki uyuşturucu alışverişi yapıyormuşuz gibi biletleri bana el altından verdi.”

“Ondan beklenir. Nasıl yaptığını ben de bilmiyorum ama bu tür işler onun süper gücüdür.” Duraksadı, bir parmağını göğsümde gezdirdi. “Dün gecedен bahsetmişken, bu konuyu konuşabilir miyiz?”

“Evet, tabii.”

“Başka kimseyle birlikte olmadığımı söylerken ciddiydim. Bildiğinden emin olmak istedim.”

“Biliyorum. Senin sadakatini hak edecek bir şey yapmadım ama senden hiç şüphe etmedim.” Alnından öptüm. “Umarım benim de başka biriyle olmadığımı söylememe gerek yoktur.”

“Hücre arkadaşlarından biriyle fazla yakınlaşmadığına emin misin?”

“Hayır. Kesinlikle hayır.”

Güldü. “Sevindim.”

“Seni sevdiğimden şüphe etmene neden olduysam özür dilerim. Seni hep sevdim. Anlamanın zor olduğunu biliyorum ama yaptığım her şey sana olan sevgimden kaynaklanıyordu. Belki yaptıklarım yanlıştı. Ama ben...” Ne söylemek istediğimi açıklayacak kelimeleri aradım.

“Sen aynı değilsin.”

“Değilim fakat bu daha derin bir mesele.” Bakışlarımı kaçırdım. Ona bakarken bu konuyu konuşmak zordu. “İçeride hayat çok zordu. Bu kadar etkilenmek zayıf olduğum anlamına

geliyordur belki de ama şu an sadece toparlanmaya çalışıyorum. Düşündüğünden daha zor.”

Yine yüzüme dokundu, yumuşak parmak uçlarıyla sert çenemi okşadı. “Biliyorum. Sorun değil.”

“Grace, dün gece benim için dünyalar kadar önemliydi...” Başka ne diyebileceğimi düşünerek duraksadım.

“Tereddüdünü görebiliyorum. Tekrar nişanlı olduğumuzu ilan etmeye henüz hazır olmadığını biliyorum. Sorun değil. Yüzüğünü çıkarmadım ama bu, hemen düğün planlamaya başlayacağımızı düşündüğümünden değil. Çıkarmadım çünkü çıkarmak pes etmek gibi geliyordu. Ben pes edemezdim.”

Gözlerime yaşlar doldu ve boğazımdaki yumruyu yutkundum. Sadece değersiz değil, ayaklarının altındaki tozdan bile aşağıdaydım. “Beni neden hâlâ seviyorsun bilmiyorum. Bunu hak etmek için hiçbir şey yapmadım.”

“Belki de sevgi öyle işlemiyordur. Kimse bir şeylerin hesabını tutmuyor. Seni seviyorum çünkü seviyorum. Eskiden olduğun ve şimdi olduğun kişiyi. Çünkü içimdeki derin bir şey senin içindeki derin bir şeyle bağlı ve bu her neyse, uğruna savaşmaya değer.”

Eğilerek dudaklarımı onunkilere değdirdim. Yumuşak dudaklarının ve dilini tadını çıkardım. Geri çekildiğimde gülümsedi.

“Beni sevdiğini ilk söylediğin gece ne dediğini hatırlıyor musun?” diye sordu.

Başımı onaylarcasına salladım. O gece hayatımın en önemli gecelerinden biriydi. Tek bir ânını bile unutamazdım.

“Henüz senin de beni sevdiğini söylemen gerekmiyor demiştin. Sadece bir şans istemiştin. Benden bir yaz istemiştin.”

“Hatırlıyorum.”

“Şimdi ben de aynısını istiyorum. Bana sonsuzluğu vermeye hazır olmaman sorun değil. Önce kendin için yapman gereken şeyler olduğunu anlıyorum. Bana bir yaz ver. Eğer sonunda hâlâ

birlikteysek, o zaman...” Alt dudağını dişleri arasına aldı. “Ne olacağına bakarız.”

İçim aniden rahatladı. Bunu ona verebilirdim. Kendimi toparlamam için bana zaman tanıyacaktı. Sakinleşip sakinleşmeyeceğime bakacaktım. Şeytanlarımın güvenle kilitli olduğundan ve onu asla tehlikeye atmayacağımdan emin olacaktım.

Sevgi hakkında ne derse desin, onun sevgisini hak etmiyordum. Ama belki hak etmeyi deneyebilirdim.

Üzerine yuvarlanarak onu tekrar öptüm. Elleri sırtıma yayıldı ve aletim aramızda sertleşti.

“Bu bir evet mi?” diye sordu öpücükler arasında kıkırdayarak.

“Evet.” Yüzümü boynuna gömüp kokusunu içime çektim.

“Bu bir evet.”

İkimizin de tuvaleti kullandıktan sonra onu tekrar yatağa çektim. Üzerine çıkıp içine girdiğimde öyle iyi hissettirdi ki sanki bunların hiçbiri olmamıştı. Sanki bunca yıldır birlikteydik ve bu, bizim için sıradan bir sabahı. Çarşaflara dolanmış bedenlerimiz zevkle birleşmişti.

Bir zamanlar bana bir yaz vermişti. En azından ben de ona aynısını verebilirdim. Umarım bana olan inancı boşa çıkmazdı ve parçalanmış benliğimi bir arada tutabilirdim.

Sevgili Asher

Sevgili Asher,

Bugün ne yaptığıma inanamayacaksın. Evi satın aldım.

Yemin ederim tam bir saat belge imzaladım. Elim o kadar yoruldu ki sonunda imzam zar zor okunabiliyordu. Ama ürkütücü büyüklükte bir çek yazdıktan ve resmen hayatımı ipotek ettikten sonra artık gururlu bir ev sahibiyim.

Yani ev sahibi sayılırım.

Genel anlamda düşünürsek bir ev denebilir. Sen de görmüştün zaten. Çatısı ve duvarları var. Bunlar aslında sağlam. Küf yok ama toz toprak kokuyor ve yakın zamanda tetanos aşısı olmamış kimsenin içeri girmemesi gerektiğini düşünüyorum.

Ama temeli sağlam. Hep öyle olduğunu ummuştum ve ev denetmeni de bunu doğruladı. Çatı sağlam. Duvarlar dayanıklı. Elektrik tesisatı eski, su tesisatının durumu belirsiz ve iç dekorasyona gelince yapılacak çok iş var.

Tamamen yıkıp yeniden yapmak zorunda kalmayacağız. Duvarları iskeletine kadar sökmemiz gerekmeyecek ama epey yama işi olacak. Ayrıca zemin, boya, pervazlar, kapılar, pencereler... Liste uzayıp gidiyor, dahası tüm bunlar mutfak ve banyo gibi

gerçekten büyük (ve pahalı) projeleri düşünmeye bile başlamadan önce yapılacaktır.

Ama bittiğinde ne kadar harika olacağını düşünsene. Ben bu eve girdiğimde içindeki tozu toprağı değil, potansiyeli gördüm. Sıkı çalışmanın neler yapabileceğini gördüm. Güzel, sakın bir sokakta bulunması ve komşuların harika, etrafın muhteşem olması. Yani tüm böğürtlenleri ve yabancı otları temizlediğimizde muhteşem olacak.

Levi delirdiğimi düşünüyor. Annem de öyle. Ama bence bu şimdiye kadar yaptığım en akıllıca şeylerden biri. Ayrıca bu birlikte olamama saçmalığı daha iki yıl sürecek ve açıkçası kendimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım var. İşlerim yolunda gidiyor, ailem ve arkadaşlarım var. Yine de son zamanlarda bunlar yetmiyor. Bana bir proje lazım.

Şimdi bir projem oldu işte. Hem de büyük bir proje.

Bir gün Evergreen Sokağı'ndaki o eski evi birlikte alabiliriz dememizin üzerinden sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor. Tam olarak bunu kastetmemiştik, sen hapis cezası çekerken benim evi tek başıma almam planlarda yoktu. Senin dönmeni beklemeyi de düşündüm.

Ama zaten pek çok şey için bekliyorum. Seni bekliyorum, hayatımın yeniden başlamasını bekliyorum. Tek bir yerde takılıp kalmak benim için işten değil. Bunun olmasına izin vermek istemiyorum. Şimdiye kadar hep ilerledim. Zor zamanlarda bile, vazgeçmek istediğimde bile yaşamayı bırakmadım.

Bu yüzden şimdi de durup beklemeyeceğim. Kim bilir, iki yıl sonra sen döndüğünde belki ev bitmiş olur. Merak etme, nefret edeceğin renkler seçmeyeceğime söz veriyorum. Seçersen de sen döndüğünde değiştirebiliriz.

Şimdilik yapı markete gidip... her şeye bakacağım. Boya, aydınlatma, dolaplar, döşeme. Geleceğe başlamanın ve burayı bir yuva yapmanın zamanı geldi.

SENİ HER GÜN ÖZLÜYORUM,

Grace

Yaz, Tilikum'a neredeyse bir gecede gelmişti. Hafif esintili ılık günlerden kavurucu sıcaklara ve durgun havaya geçmiştik. Bugün güneş masmavi gökyüzünde pırıl pırıl parlıyordu ancak bu küçük sıcak hava dalgası bile kasabayı kutlamalardan alıkoyamamıştı.

Bir an Dağ Adamı Festivali'nin Eliza Bailey'nin zamanında da var olup olmadığını merak ettim.

280

gerçekleştiği Lumberjack Parkı'na doğru ilerliyordu. Bireysel ve takımlar hâlinde okçuluktan balta atmaya, odun kesmekten kütük sürüklemeye kadar her türlü güç gösterisinde ve yarışmada mücadele ediliyordu. Yakınlarda da Tilikum acılı yemek yarışması ve çok önemli Mavi Kurdele Turta Yarışması'na ev sahipliği yapan stantlar ve çadırlar vardı.

Nine muhtemelen şu anda turtalarını hazırlamakla meşguldü. Havenların her seferinde üzülmesine ve artık buna kimsenin şaşırmamasına karşılık, Bailey Nine her sene birinci oluyordu.

Asher yaklaşık iki aydır evdeydi ve ikinci buluşmamızın üzerinden birkaç hafta geçmişti. Birbirimizi yeniden tanımaya başlamıştık ve artık daha az zorlanıyorduk. Yavaş yavaş bana açılıyor, savunmasını gevşetiyordu. Hâlâ temkinliydi, hâlâ çevresine karşı tetikteydi. Şimdi yürürken bile bunu yaptığını görebiliyordum; insanları gözlüyor, diğerleriyle aramızdaki mesafeyi koruyordu.

Kâbuslar görmeye devam ediyordu.

Resmî olarak yanıma taşınmamıştı ama sık sık yatıya kalıyordu. Geceleri kaç kere uyanıp onu korkarak uyanmış, nabızı hızlanmış ve vücudu ter içinde kalmış hâlde bulduğumu saymamıştım. Rüyalarını anlatmıyordu – uyandığında hatırlayamadığı için mi yoksa bana anlatmak istemediği için mi bilmiyordum. Ama içimde ikincisi olduğuna dair bir his vardı.

Zamanın iyi geleceğini umuyordum. Belki yakında bir psikolojik danışmanla görüşmek isteyebilirdi. Konuyu nazıkçe açmıştım ama danışmanın onu unutmak istediği şeyler hakkında konuşmaya zorlayacağını söylemişti.

Hızımızı yavaşlattık, böylece bir stantta durup el yapımı takılara göz atabildim. Parlatılmış kıymetli metaller ve taşlarla süslenmiş parçalar çok güzeldi. Bir yanımızda Chuck Bailey'nin standı vardı. *Kocaayak'a İnanıyorum* ürünlerinin yanı sıra bu yıl *Sincap Kovucu* etiketli şişeler de satıyordu.

Stantlarda dolaşmaya, insanların sattığı şeylere göz gezdirmeye devam ettik. Ev yapımı sabunlar. Reçeller, jöleler. Pastırma, somon füme. El yapımı çantalar, önlükler, eşarplar. Devasa pin-up kızı Lola'nın yanından geçerken Asher durup yüzünden sarkan koyu kahverengi örgü sakala baktı. Sakal uzundu, cömert dekoltesine kadar uzanıyordu ve üzerinde tığ işi çiçeklerden oluşan bir gökkuşağı vardı.

"Vay be. Birileri kendini aşmış."

"Lola nasıl da süslü görünüyor."

Bana döndü. "Bunu kimin yaptığını bilmiyorsundur, değil mi?"

Masumca yüzüne baktım. "Hiçbir fikrim yok. Ama her kimse harika iş çıkarmış."

Asher sırtıttı ve başını iki yana salladı.

Lola'ya memnun bir tavırla baktım. Yaptığım sakal kocamandı ve çiçekler hoş bir dokunuş olmuştu. Festivalin ilk gününde Lola'nın sakallı olmasını sağlamak her zaman önemliydi ancak bir gece önceden tezgâhlarını kuranlar olduğu için aynı zamanda da zordu. Gavin yakalanmadan sakalı takmayı başardığı için mutluydum.

Alım Çalım Berber Dükkânı'nın sahibi ve bu dev pin-up kızını buraya diken Bruce Haven, festival başlamadan önce sakalı takabilmişsek eğer festival bitene kadar sakalı çıkarmazdı, gelenek böyleydi.

Görev tamamlanmıştı.

"Selam, tatlım," diye seslendi annem sokağın karşısından. Yanında Jack ve Elijah vardı. Saçları açıktı, çiçekli bir yazlık elbiseyle sandalet giymişti. Jack'in fıçı gibi göğsünü üniforması zar zor zapt ediyordu ve kalın kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Elijah mucizevi bir şekilde kapüşonlusunu giymemişti –muhtemelen sıcaktan dolayı– ama hem annemden hem de Jack'ten birkaç adım ötede, başını eğmiş duruyordu. Hâlâ ona sataşan çocuklarla sorun yaşamadığını umdum. Annemle ben onunla

bu konuda konuşmaya çalışmıştık –Jack de öyle– ama o her şeyin yolunda olduğunu iddia etmişti. Zavallı çocuk, onun için endişeleniyordum.

Anneme el salladım. Onlara yaklaşıırken Asher gerilmiş gibiydi. Umarım Jack’in kolluk kuvvetlerinde olması onu rahatsız etmiyordu.

“Merhaba, anne. Jack. Selam, Eli.”

Asher onları başıyla selamladı. Jack karşılık verdi ve annem gülümsedi.

Elijah başını kaldırıp Asher’a baktı ve yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

“Selam, dostum,” dedi Asher.

Elijah’ın gülümsemesi birazcık daha büyüdü. “Selam.”

“Nasıl gidiyor, eğleniyor musunuz?” diye sordu annem.

Asher elimi bıraktı ve kolunu omuzlarıma doladı.

“Evet, şu âna kadar harika bir gün geçirdik,” dedim.

Jack’in telsizinden bir ses geldi. “Bailey Yolu üzerinde çete faaliyeti olduğuna dair çok sayıda ihbar aldık.”

Jack düğmeye bastı ve telsizine konuşmak için başını çevirdi. “Bailey Yolu mu?”

“Cedar Caddesi işte ama hâlâ Bailey tabelası asılı.”

Hafifçe başını iki yana salladı. “Oradan birkaç blok öteyim ama bunun müdahale gerektirdiğinden emin miyiz? Kovalayamazlar mı?”

“Şimdiden bir dizi hırsızlık ihbarı yapıldı. Koordineli bir iş gibi görünüyor.”

“Ne hırsızlığı?”

“En çok atıştırmalıklar. Ama Bayan Carter şapkasını çaldıklarını söyledi.”

“Neden? Neyse, ben gidip bir bakarım.” Telsizi bıraktı ve gözlerini devirdi. “Lanet olası sincaplar.”

Anneme hızlı bir öpücük verip uzaklaştı.

“Ben sizi tutmayayım,” dedi annem. “Elijah’a çörek alacağıma söz verdim.”

“İyi eğlenceler.”

Asher’ı Elijah’a göz kırparken yakaladım. Eli gülümsemesini gizlemeye çalışıyor gibiydi ve el sallayarak veda etti.

“Bu neydi şimdi?” diye sordum.

Omuzlarımı sıkıca kavrayarak beni iyice kendine çekti. “Hiç.”

Kolumu beline dolayıp bu yakınlığın tadını çıkardım. Elijah’ın neredeyse mutlu görünmesi kesinlikle hayra alamet değildi. Ama şimdilik üstelememeye karar verdim.

Lumberjack Parkı’na doğru yürüdük. Çimlerde yarışmalar çoktan başlamıştı ve seyirciler yarışmacılara tezahürat yapıyordu. Levi, Luke Haven’la odun kesme yarışmasında karşı karşıya gelmek üzereydi. Şimdiden etraflarına büyük bir kalabalık toplamışlardı. Ne zaman bir Bailey’yle bir Haven karşı karşıya gelse tüm kasaba ayağa kalkardı. Kalabalıktan fazla bir şey göremedik, o yüzden yürümeye devam ettik.

Görevde olmayan itfaiyeciler parkın kenarında bir mangal istasyonu kurmuştu. Logan, yarım düzine diğer itfaiyeciyle birlikte sığın altına üstsüz durmuş, sosis ve hamburger kızartıyordu. Satın almak isteyenler uzun bir kuyruk oluşturmuştu; çoğu kadındı.

“Bağış kampanyası dediğin böyle olur,” dedim.

Asher güldü. “Bu çocuk soyunmak için bahane arıyor.”

“Şu Gavin mi?” Izgaranın yanındaki ağacı işaret ettim. “Ne yapıyor o?”

Gavin elinde uzun bir sopayla bir ağaç dalında baş aşağı asılı duruyordu. Sopayı ızgaraya doğru uzatmıştı. Logan elindeki metal maşayla sopayı uzaklaştırmaya çalıştı.

“Marshmallow mu onlar?” Asher sordu.

“Sanırım öyle.” Başımı iki yana salladım. “Kesin düşecek.”

Hayatımda gördüğüm en saçma eskrim maçı başladı; Gavin dizlerinden baş aşağı sarkarken uzun bir marshmallow sopası kullanıyor, Logan da mangal maşasıyla ona karşılık veriyordu.

“Bazen cidden nasıl hâlâ hayatta olduğunu merak ediyorum,” dedi Asher.

Çimlerin üzerinden ilerledik. Cara katlanır bir sandalyeden bize el salladı. İpli bikini üstü ve kısa şortuyla birkaç kişinin daha dikkatini çekmişti. Yanında bir piknik örtüsü, bir soğutucu ve iki market poşeti vardı. Küçük bir katlanır masada bir sürahi ve bardaklar duruyordu. Örtünün etrafında yarım düzine sandalye daha vardı ve yere saplanmış bir şemsiye hep-sine gölge sağlıyordu.

İçkisini havaya kaldırdı. “Nihayet geldiniz. Ben de ne zaman gelecekler diye meraklanıyordum.”

Yanında getirdiklerini işaret ederek, “Vay, ne güzel düşünümüştün,” dedim.

“Bütün gün burada olacaksam rahat edeyim dedim.”

“Bu kadar şeyi nasıl getirdin?”

“Gavin’e ödeme yaptım. Hadi margarita alın. Soğutucuda buz da var.”

Asher bize birer içki doldurdu ve oturduk.

“Gavin’e nasıl ödeme yaptın?” Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Cara güneş gözlüklerini indirdi. “Parayla tabii ki. Bailey oğlanları senin bölgen, benim değil. Ayrıca sevimli çocuk ama köpek yavrusu kıvamında.”

“Neden onlar benim bölgem oluyormuş? Sadece biriyle çıkıyorum, beşini birden istemiyorum.”

Güneş gözlüklerini düzeltti ve yorumumu eliyle savuşturdu. “Her neyse.”

İçkimden bir yudum aldım ve yüzümü buruşturdum. Yutarken boğazımı yaktı. “Tanrım Cara, buna tekiladan başka şeyler de mi kattın?”

“Ne olmuş yani, bebişim. Amatör değilsin ki sen.”

Asher bir yudum aldı, bardağına baktı, omuz silkti ve bir yudum daha aldı. “Güzelmiş.”

Cara ona gülümsedi. “Sağ ol.”

Logan formda vücudu ve sert karın kaslarıyla yanımıza geldi. Yakın zamanda dövmelerine yenilerini eklemiş gibiydi. Eskiden bu kadar dövmesi olduğunu hatırlamıyordum. Omzunda ve kolunun üst kısmında turuncular, kırmızılar ve siyahlarla bezeli güzel bir alev deseni vardı.

Elinde ekmek arasına konmuş ızgara sosislerle dolu bir tabak vardı. “Kimin ete ihtiyacı var? Müesseseden.”

Cara muhtemelen gözlerini devirdiğini görmesini istediği için güneş gözlüğünü çıkardı. “Kimsenin senin etine ihtiyacı yok, Logan.”

“Bu kesinlikle doğru değil. Acıktığınızda hiçbir şey Logan Bailey’nin etinin yerini tutmaz.”

“İğrenç. Etini ne kadar sık mıncıkladığını duymamıza gerek yok.”

“İstediyini düşün, tatlım ama bu adamın eti çok talep görüyor.”

“Evet, kuyruğu gördük, aletin de etkileyicidir eminim,” dedim gözlerimi çevirerek. “Ben bir tane alayım. Cara’nın ağır tekilasının yanında bir şeyler yesem iyi olur.”

Logan yüzünü buruşturdu. “Aletimden bahsetme, Grace. Hep huzurumuzu kaçırıyorsun.”

“O zaman yüzümüze karşı sallayıp durma,” dedim. “Cara’ya aletinin ne kadar harika olduğunu kanıtlaman gerekiyorsa onu evine götür.”

“Rüyasında görür,” dedi Cara.

Logan ürperdi. “Aman, kalsın. Ben yaşamayı tercih ederim.”

Logan yığının altındaki kâğıt tabakları ayırıp sosisleri dağıtmaya başladı ve bir tanesini gönülsüzce Cara’ya uzattı.

Cara ona ters ters baktığında Logan sıcak bir şeye dokunmuş gibi elini hızla geri çekti.

Levi yarı çıplak ve ter içinde yanımıza geldi. Logan ona bir tabak uzattığında ikizi ilkinin üzerine iki sosis daha ekledi.

“Siktir ya, kaçırdım mı?” Logan sordu. “Kazandın mı? Kazandım de, kardolips. Tüm Bailey ailesinin gururu sana bağlı.”

Levi kaşlarını çatı ama ben dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirtisi gördüm. “Tabii ki kazandım.”

Logan yumruğunu havaya kaldırdı ve kardeşine bir beşlik çaktı. “İşte bu be!”

Asher bana doğru eğildi. “Evan nerede? Bugün onu görmedim.”

“Böyle etkinliklere gelmez o.”

“Sahi mi?”

Başım la onayladım. “Evet. Yani aslında herkesten nefret ediyor, o yüzden kasabaya pek sık gelmez. Hele ki kalabalık olduğunda.”

Asher’in kaşları çatıldı, bu onu şaşırtmış gibiydi.

Evan, Asher hapse girdikten sonra çok değişmişti. Onu her zaman şu anki hâliyle, somurtkan bir münzevi olarak hayal etmek kolaydı ama aslında lisede ve üniversitenin ilk yıllarında Evan bu kadar asabi değildi. İnsanlara karşı çok daha nazikti.

“Dikkat!” Gavin hızla yanımıza geldi ve piknik örtüsünün üzerinde ters takla attı. İnişe geçti, doğruldu ve başıyla selam verdi. “Teşekkürler millet, bütün gün burada olacağım.”

Levi ağzına bir lokma atarken gözlerini devirdi.

“Selam, kardodeo.” Logan bir tabak sosisi ona doğru itti. “Aç mısın?”

“Her zaman.” Tabağı aldı ve etrafına göz gezdirdikten sonra Cara’ya uzattı. “Selam, güzellik. Aç mısın?”

Cara reddedecekmiş gibi tereddüt etti ama duygularını incitmek istemedi. İç çekti. “Tabii. Neden olmasın. Sağ ol, Gav.”

Gavin sıırıttı. “Sorun değil. Logan, bir tane daha alırım.”

Logan Cara’ya ters ters baktı ama Gavin’e bir tabak daha uzattı. Logan, meydan okumasını vurgulamak istercesine Ca-

ra'nın sandalyelerinden birine oturdu, son sosisi kapıp büyük bir ısırık aldı.

Cara, yüzü onun olmadığı tarafa bakacak şekilde sandalyesinde kaydı.

"Luke'u yenmene sevindim," dedi Logan ağzı doluyken. "Yoksa dillerinden düşmezdik."

"Sen de katılabilirdin," dedi Levi.

"Ben mangal yapıyordum."

Levi tabağına baktı ve kardeşinin gerçekten de önemli bir iş yaptığını kabul eder gibi başını onaylarcasına salladı.

"Havenlardan bahsetmişken, henüz misilleme yapmadıklarınızı fark eden başka kimse var mı?" Asher sordu. "Sokak tabelalarına yani. Asalı bayağı oluyor ama hiçbir şey yapmadılar."

"Hasiktir, doğru dedin," dedi Logan. "Kesin büyük bir şey planlıyorlar."

"Onlara karşı hazırlıklı olmalıyız," dedi Gavin. Piknik örtüsünün üzerine yayıldı ve bakmadan Cara'nın market poşetlerinden birine uzanıp bir paket cips çıkardı. "Sokak tabelaları harikaydı ama tüm şakaları sona erdirecek bir şaka değildi. Bize karşılık vermeye çalışacaklardır."

"Ona ne şüphe," dedi Logan.

"Sırf anne babalarınız, dede ve nineleriniz, onların da dede ve nineleri aynı şeyi yaptı diye insanlara şaka yapmaktan hiç sıkılmıyor musunuz?" Cara sordu.

Herkesin bakışları ona çevrildi. Dört Bailey de, hatta Asher bile, ona yerçekiminin bir efsane olduğunu söylemiş gibi bakıyordu. Elini kaldırdı. "Özür dilerim."

"Teslim olmak isterlerse seve seve kabul ederiz," dedi Logan. "Ama beyaz bayrak sallayan taraf Baileyler olmayacak."

"Kesinlikle," dedi Gavin. Elindeki cips paketini Levi'a fırlattı, o da bunu bekliyormuş gibi yakaladı.

"Buluşup strateji belirlesek iyi olabilir," dedi Logan. "Bu gece bizde bira içelim mi?"

“Olmaz,” dedi Gavin, sondaki z harfini uzatarak. “Benim randevum var.”

“Siktir lan,” dedi Logan. “Kiminle?”

Gavin ona sırıttı. “Seni hiç ilgilendirmez.”

Logan ekmekten bir parça koparıp yüzüne fırlattı.

“Yalancı.”

“Yalan söylemiyorum. Sen tanımazsın. Üniversiteli bir kız. Eksik kalan kredilerini tamamlamak için yazı burada geçirecek. Grace’in kafesinde tanıştık. Bu arada orası kızlarla tanışmak için en ideal bir yer. Orada daha sık takılmalısınız.”

“Dünya ne hâle geldi böyle? Gavin’in randevusu var.” Logan başını sallayarak Asher’a doğru bir işaret yaptı. “Hapis kuşu da kız arkadaşına geri kavuştu. Oldu olacak Levi’in da kız arkadaşı olduğunu söyleyin şimdi.”

Levi kardeşine ters ters baktı.

“Hepimiz bunun imkânsız olduğunu biliyoruz,” dedi Gavin ve herkes mırıldanarak ona katıldı.

Asher etrafına bakındı. “Neden olmasın ki?”

“Levi kendini şu Instagram modeline saklıyor,” dedi Logan. “Adı neydi? Marika bir şey? Çok seksi.”

“Televizyondaki çöpçatan programlarından birine çıkmaya çalıştığına kanaat getirdik sanıyordum,” dedi Gavin.

“Ben hâlâ internette bir kızla tanıştığını ve kaderin acı bir cilvesi yüzünden birlikte olamadıklarını düşünüyorum,” dedim Levi’a göz kırparak. “Belki de kız Avustralya’da falan yaşıyordur.”

Yıllardır nadiren birileriyle çıktığı için onunla dalga geçiyorduk. Bu *hiç* çıkmadığı anlamına gelmiyordu elbette. Ama çok nadir kız arkadaş edinirdi ve ilişkileri uzun ömürlü olmazdı. Biz de bunun üzerinden teoriler üreterek ona takılırdık.

Levi bana bir cips fırlattı.

Ama yüz ifadesinde bir şey yakaladım. Bu sefer doğruya fazla yaklaşmış olabilir miydik? Sık sık birileriyle çıkmamasının

daha derin bir nedeni mi vardı yoksa? Kardeşlerinin de hiçbir zaman ciddi kız arkadaşları olmamıştı, bu yüzden bunu hep Baileylere özgü bir durum olarak düşünmüştüm. Asher uzun süreli bir ilişkiye ilgi duyan tek kardeş olmuştu – zamanında Evan da öyleydi gerçi ama onun da üniversiteden beri ciddi bir kız arkadaşı olmamıştı. Şu anda biriyle çıkıp çıkmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama çıkıyorsa bile bunun ciddi bir şey olduğundan şüpheliydim. Bu konuda hiçbir şey duymadığımız kesindi. Logan ve Gavin'in de gelip geçici ilişkiler yaşıyordu ve bağlanmaya alerjileri vardı. Bu ikisi hep böyleydi.

Ama Levi'da başka bir şeyler mi vardı? Belki de hayal görüyordum ama sanki gözlerinde bir parça hüznün vardı.

"Ah!" Cara sandalyesinde doğruldu. "Grace, az kalsın unuttuyordum. Sana bir şey göstereceğim." Çantasından telefonunu çıkardı ve bir şeyler yazmaya başladı. "Bilerek göndermedim, gördüğünde yüzünün alacağı şekli görmek istedim."

"Eyvah. Korkmalı mıyım?" diye sordum.

"Ben olsam korkardım," diye mırıldandı Logan.

Telefonum çınladı ve mesajını açtım. Kütüphanede aradıklarım benzer eski bir gazetenin resmiydi. Ama bu bir haber değildi. Bir reklam ya da ilan gibi görünüyordu. Tam ortasında da aradığım isim vardı.

"Aman Tanrım." Okurken gözlerim büyüdü. "Onu bulmuşsun. Eliza'yı bulmuşsun."

Asher eğildi. "Hadi be?"

"Eliza kim?" diye sordu Gavin. "Kulağa seksi geliyor. Ama yoğun, gotik tarzda seksi yani, pembe seven tatlı seksilerden değil."

"O bir Bailey," dedim. "Eski bir gümüş ayna bulmuştum, üzerine ismi kazınmıştı. Birisi onu evimin döşeme tahtalarının altına, bir sürü isimsiz aşk mektubuyla birlikte bir kutunun içine saklamış."

"Havalıymış," dedi Gavin.

“Evet. Şunu dinleyin: *Kaybolan Eliza Bailey’yle ilgili bilgi karşılığında para ödülü verilecek. Güvenle dönmesi karşılığında verilecek ödülse iki katına çıkarıldı.* Altta bir şeyler daha yazıyor ama okunmuyor.”

“Film hasar görmüş,” dedi Cara. “Sadece bu kadarı vardı.”

Gözlerimi kısarak yazılanları okumaya çalıştım. “Bu, sorgulanmak üzere aranan kişilerin bir listesi gibi. İlk ismi okuyamıyorum ama Montgomery’ye benziyor – ya da en azından mont gibi bir şeyle başlıyor. Ve... Aman Tanrım çocuklar, sanırım bu bir Haven. John Haven olabilir.”

“Bailey soyadlı bir kız kayboluyor ve işin içinde bir Haven mı var?” Asher sordu. “Bu pek çok şeyi açıklayabilir.”

“Vay be, Grace,” dedi Gavin doğrularak. “Kan davasının gizemini çözmüş olabilir misin?”

“Tam olarak değil. Böyle mi başladı, bilmiyoruz. Eğer aileler arasında önceden de bir husumet varsa bu olay onun bir parçası olabilir ama başlangıcı olmayabilir.”

“Doğru.”

“Hem Haven adlı adamın olayla bir ilgisi olup olmadığını da bilemeyiz,” dedi Levi.

“Oğlum, savunmasana o herifi,” dedi Logan.

“Kimseyi savunmuyorum, sadece fikrimi söylüyorum.”

Küpüre baktım. “En azından bu, Eliza’nın gerçek olduğunu doğruluyor. Aynanın herhangi bir anlamı olup olmadığını sorgulamaya başlamıştım. Ama hâlâ ona o mektupları kimin gönderdiğini bilmiyorum.”

“İsimsiz aşk mektupları, sonra da kız kayboluyor, ha?” dedi Cara. “Belki de mektupları yazan adamla kaçmıştır.”

“Ya da belki de Havenlardan biriyle evlenecekti ve adam mektupları öğrendi,” dedi Logan. “İkisini de öldürdü ve bir trene atlayıp kasabadan kaçtı.”

“Eğer öyleyse umarım kızın hayaleti peşini bırakmamış ve başka bir kadınla yatmaya çalıştığı her seferinde aletini yumuşatmıştır,” dedi Cara.

“Sen ciddi sorunlusun,” dedi Logan.

Cara ve Logan’ı duymazdan gelerek, “Acaba bulundu mu?” dedim.

Cara omuz silkti. “Libby’ye aramaya devam etmesini söyleyeceğim.”

“Libby?” diye sordum.

“Evet, kütüphanedeki Libby’ye Eliza’yla ilgili bir şeyler bulması için para verdim.”

Güldüm. “Ben de bana sürpriz yapmak isteyip o tozlu odaya tek başına döndüğünü sanmıştım.”

“Beni tanımıyor musun sen?” diye sordu. “Yeterince kıymet görmeyen bir kütüphane gönüllüsünü paraya boğabilecekken neden kendim yapayım? Cık cık.”

“Her hâlükârda teşekkür ederim. Bu gerçekten çok hoş oldu.”

Gülümsedi. “Bir şey değil, tatlım.”

Gavin ayağa fırladı. “Turta yarışması bitti galiba.”

Logan sandalyesinden kalktı ve Levi tabağını buruşturdu. Üçü yarım saniyeliğine birbirlerine baktıktan sonra turta standına doğru koşmaya başladılar. Jüri değerlendirmesi sona erdiğinde, insanlar geliri Tilikum gıda bankasına gidecek olan turta dilimlerinden satın almakta özgürdü. Hiçbiri uzun süre dayanmazdı.

Cara aheste aheste sandalyesinden kalkıp güneş gözlüğünü taktı. “Turta kulağa hoş geliyor.”

Cara uzaklaşırken ikimiz piknik örtüsünün üzerinde yalnız kaldık. Asher’a baktım. “Bir dilim turta istemez misin?”

Dudaklarının köşesi havaya kalktı ve alt dudağını yaladı. “Tatlı bir şeyler istiyorum ama turta değil.”

Omurgamdan aşağı hoş bir ürperti yayıldı ve içim ısındı. Ayağa kalkmama yardım etti ve arabama doğru hızlı adımlarla yürürken tek düşünebildiğim bir an önce eve dönmekti.

Nine'nin evi yaban mersini ve şeker kokuyordu. Oturma odasına ve üst kata giden merdivene bir göz attım ama kimseyi göremedim. Mutfak da benzer şekilde boştu, ancak tezgâhın üzerinde *muffin*ler vardı. Taze görünüyorlardı.

Asher da ben de bugün izinliydik –fırsat buldukça programını benim izin günlerime göre ayarlardı– ve burada buluşmak istemişti. Ne planladığından emin değildim ama öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Nine kolunda bir sepet yumurtayla arka kapıdan içeri girdi. “Ayıcık Gracie’miz gelmiş.”

“Merhaba, Nine.” Hızlıca yanağına bir öpücük kondurdum.

Gıcırdayan merdivenden inen ayak sesleri duydum. Asher nemli saçlarıyla yeni duş almış gibi görünüyordu. Koşup beni kollarına aldı. Yüzümü boynuna gömdüm ve derin bir nefes aldım. Tertemiz ve enfes kokuyordu. Bu adama kesinlikle bağımlıydım.

“Hazır mısın?” diye sordu.

“Ne yapacağız?”

“Görürsün. İhtiyaçlarımızı çoktan kamyonete yükledim, yola çıkabiliriz.”

“Arabama gerek olmadığına emin misin?”

“Neden? Kamyonet gayet iyi çalışıyor.”

Kaşlarımı kaldırdım.

“Gerçekten. O gece neden çalışmadığını bilmiyorum.”

Sonrasında olanları dinlemiştim. Ertesi gün kamyoneti almaya gitmiş ve ilk denemede çalışmıştı.

“Hımm,” diye mırıldandı Nine buzdolabının kapısının arkasından.

Asher ona baktı. “Bu ne içindi?”

“Ne?”

“*Hımm*. Kamyoneti bozulsun diye sabote ettiğimi mi düşünüyorsun?”

Şakayla göğsüne vurdum. “Öyle mi yaptın?”

Ellerini havaya kaldırdı. “Hayır. Yemin ederim.”

“Hayır, kesinlikle senin yaptığını sanmıyorum,” dedi Nine buzdolabını kapatırken. “Ama başka biri yapmış olabilir.”

“Kim kamyoneti bozup sonra da gece yarısı gelip tamir eder ki?” diye sordu inanamayarak. “Mümkün değil bence.”

Nine omuz silkti. “Belki tesadüftü, belki de değildi. Ama sonuç olarak işe yaradı, değil mi?”

Yanaklarım alev aldı ve Asher’a gizlice bir bakış attım. Yol kenarında o kamyonetin içinde neler yaşadığımızı biliyor olamazdı, değil mi? Sadece benim ve Asher’ın tekrar bir araya gelmemizi kastediyordu. Değil mi?

Nine lafı uzatmadı, buharı tüten çayını alıp oturma odasına geçti. Çıkarken durup Dede’nin mutfak duvarında asılı fotoğrafına parmak uçlarıyla usulca dokundu.

“Bir dakika, Nine cidden Dede’nin kamyoneti kasıtlı bozduğunu mu ima ediyor?”

Asher ağır ağır başını sallayarak fotoğrafa baktı. “Belki?”

“*Sen* Dede’nin kamyoneti sabote ettiğini düşünüyor musun?”

Dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. “Bilmem. Açıkçası, ondan her şey beklenir. Neyse, çıkalım mı artık?”

“Tabii.”

Sepetten iki mis kokulu *muffin* kaptı. Kapının eşiğinde durdum ve Dede’nin fotoğrafına baktım. Hastalanmadan hemen önce çekilmişti. Nehir kenarında durmuş, elinde kocaman bir balıkla sırtıyordu. O muzip mavi gözleri güneşte ıslıl ıslıldı.

Bir anlığına bana göz kırptığına yemin edebilirdim.

“Sağ ol, Dede,” dedim usulca, sonra Asher’in peşinden dışarı çıktım.

Kamyonet toprak yolda ilerlerken tepedeki güneş yaz göğünde parlıyordu. Dün bir fırtına çıkmış, kısa süreliğine her şeyi ıslatmıştı ve manzara bir gecede yeniden canlanmış gibiydi. Yaban çiçekleri açıklıkları kaplamış, canlı renklere boyamıştı.

Artık nereye gittiğimizi anlamıştım. Bu yol Tilikum Gölü’nde, kasabanın hemen kuzeyindeki bir noktaya çıkıyordu. Etrafta pek bir şey yoktu. Yerli halkın görmezden geldiği birkaç solmuş *Girilmez* ve *Özel Mülk* tabelası vardı. Gölün doğu yakasında birkaç eski kulübe vardı ama bildiğim kadarıyla yıllardır kimse kullanmıyordu.

Göl ve çevresi kamu arazisi değildi ama kime ait olduğunu da bilen yoktu. Bu yüzden burası bir tür gizli harikalar diyarındı. Bölgeye yürüyüş ve kamp yapmak için gelen ziyaretçiler, kısmen tabelalar nedeniyle, kısmen de patikalar herhangi bir harita veya rehberde yer almadığı için burayı es geçerdiler. Biz yerlilerse göl kenarının tadını çıkarır ya da kuzeydeki ikiz şelalelere kadar yürürdük. Tek sorun, buraya giden yolu engebeli ve tehlikeli olmasıydı, bu da sadece gerçekten kararlı olanların oraya varmasını sağlıyordu.

Burası ikimizin çıkmaya başlamadan çok önce bile en sevdiği yerlerden biriydi.

Dede çocukken hepimizi defalarca buraya getirmişti. Kamyonetin arkasına doluşur, bozuk yolda zıp zıp zıplarken kahkahalarla gülerdik. Bazen yolu açmak için durup ellerimizde palalarla böğürtlen çalılarını keserdik.

Dağ gölünün berrak mavi sularını gördüğümüzde, Asher yoldan ayrıldı ve kamyoneti arkası manzaraya bakacak şekilde park etti. Sonra indi ve kamyonetin kasasına iki kalın battaniye serdi.

“İstersen şelaleye kadar yürüyebiliriz,” dedi. “Ya da yüzeriz, gerçi suyun buz gibi olduğunu hatırlıyorum. Piknik hazırladım.”

“Muhteşem.” Elini tuttum, kamyonetin kasasına çıkmama yardım etti. “Buraya en son seninle geldiğimi fark ettim.”

Peşimden tırmandı ve battaniyenin üzerine bağdaş kurup oturduk. “Hiç mi gelmedin?”

“Hayır.” Etrafıma bakınıp temiz ılık havanın, berrak gökyüzünün ve kıyıya hafifçe vuran su sesinin tadını çıkardım. “Özlemişim burayı.”

“Ben de.”

Hazırladığı piknik çantasını açtık. Peynir, salam, kraker... Nine’nin bahçesinden taze meyveler. Yaban mersinli *muffin*ler bir harikaydı. Bir yandan atıştırıp bir yandan sohbet ederken her şey o kadar... normaldi ki. İzin günümüzde baş başa işten, kardeşlerinin söylediği komik şeylerden, Nine’nin her sonbaharda ağaçtaki cevizleri çalmaya çalışan sincapları nasıl engellediğinden bahsediyorduk.

Cidden, o sincapları nasıl kovabildiği tam bir gizemdi.

Dün geceki fırtına ardında hafif bir csinti bırakmış, yaz sıcağını biraz olsun kırmıştı. Yine de tişörtümü çıkarıp attım, üzerimde sadece atlet ve şort kaldı. Asher da üstünü çıkarmıştı ve bundan kesinlikle şikâyetçi değildim.

Kasanın arkasına yaslandık ve ona bakacak şekilde döndüm. Hapisten eve daha çok dövmeyle dönmüştü ve son zamanlarda dövmelemin içini doldurmuş, tasarımlara eklemeler yaptırmıştı.

Şimdi göğsünün bir yanından omzuna ve kolundan aşağıya doğru uzanıyorlardı. Hepsi kolunun üst kısmındaki Kızılderili tasarımı –totem direğindeki benzeyen geleneksel bir Ayı figürüne– uyuyordu.

“Çok güzel olmuş.” Parmaklarımı göğsündeki siyah-kırmızı desenin üzerinde hafifçe gezdirdim.

“Teşekkürler.”

Bir süre daha inceledim. “Bunlar bir hikâye anlatıyor, değil mi? Öylesine rastgele dövmeler değil.”

Dudaklarının köşesi yukarı kalktı. “Evet. Görebiliyor musun?”

“Galiba.” Daha iyi görmek için pozisyonumu değiştirdim ve üst kolundaki ayıya dokundum. “Bu ayı sensin.”

“Doğru.”

Parmaklarımı dirseğinden ön koluna indirdim. “Burada birçok şey görüyorum. Şu ateşe benziyor. Bu da bir kartal mı?”

“Kuzgun.”

“Bu Kuzgun’un içindekiler yüz mü?”

“Evet. Bazı efsanelere göre Kuzgun’un görevlerinden biri, ölülerin ruhlarını yaratıcıya geri götürmekmiş.”

Yüzlere dokundum. “Annenle baban.”

Gülümsedi. Gözlerinde hüznün vardı ama bunu konuşmak onu rahatsız etmiyor gibiydi. “Evet.”

“Bu da... başka bir ayı mı? Üstünde de bir baykuş var.”

“O ayı dedemi temsil ediyor, baykuş da ninem.” Tasarımın başka bir bölümünü işaret etti. “Bu da su. Ateşe karşıt olarak ekledim.”

“Demek ki bunlar kökenlerin.” Dikkatimi tekrar üst kolundaki ayıya, sonra da omzuna yönelttim. Karmaşık kabile desenleri arasında gizlenmiş başka hayvan yüzleri de vardı. “Peki bunlar ne?”

“Tahmin et. Dört taneler.”

“Kardeşlerin. Aman Tanrım, bunu daha önce nasıl fark etmedim?” Parmak uçlarımla omzundan göğsüne doğru dövmeleri

izledim. Dövmeye iyileşmişti ama mürekkebin taze olduğu nokta burasıydı. Desenin içinde bir balığı yakalamak için pençelerini uzatmış bir kuş gördüm. Altında da başka bir hayvan vardı. Av için kavga ediyor gibi görünüyorlardı. “Bunlar ne peki?”

“Bir kartalla bir ayı. İkisi de aynı balığı kapmak istiyor. Hayatın mücadelesini temsil ediyor. Bana asla pes etmemem gerektiğini hatırlatıyorlar sanırım.”

“Peki bu yüz ne?” Göğsünün ortasına yakın bir noktaya usulca dokundum. Diğer desenlerin arasında neredeyse gizlenmişti.

“O da bir ayı.” Bir an durakladı. “O sensin.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Declan’ı hatırlıyor musun? Hani şu dövmeli adam? Hapishanede dövmeye yaptırmamın tek nedeni o. Vücudum tipik hapishane dövmeleriyle dolsun istemedim ama bu adam gerçekten işinin ehliydi. Zaten var olan ayı dövmemi geliştirerek bir tasarım yaptı. Dikkatli bakarsan kendi adını görebilirsin.”

Gözlerimi kırpmadan göğsündeki dövmeye baktım. Daha önce tabii ki görmüştüm ama hiç böyle dikkatle incelememiştim. Genelde kıyafetlerimiz çıktığında, dikkatimiz bambaşka yerlere dağılıyordu. Ama haklıydı. Desenin içine, ayının yüzünün hemen altında gizlenmiş çizgiler benim adıma oluşturunuyordu.

“Aman Tanrım. Asher.”

“Dedim ya, seni burada tutamadığım zaman,” dedi başını işaret ederek, “burada tuttum.”

Avucumu göğsünün üzerine koydum. “Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, güzelim.”

Parmaklarını saçlarıma arasına daldırarak dudaklarımı dudaklarına çekti. Yumuşak bir öpücük olarak başlayan şey hızla daha fazlasına dönüştü. Ağzımın içini keşfeden dili aç ve ısrarcıydı. Öpüşürken gülümsemekten kendimi alamadım. Arzulamak, özellikle de onun tarafından arzulamak inanılmaz bir histi.

Eli aşağı kaydı ve meme ucuma değdiğinde nefesim kesildi. Dokunuşlarına karşı çok hassastım. Parmakları karnımdan aşağı, sortumun beline kadar indi.

Kuşlar cıvıldıyor, güneş tepemizde tüm gücüyle parlıyordu. Güpegündüz, açık bir alandaydık.

“Burada mı?” diye fısıldadım dudaklarına karşı, eli külotumun içine kayarken.

“Kimse yok,” dedi alçak ve derin bir sesle.

Bacaklarımı açtım ve dokunuşunu memnuniyetle karşıladım.

“İşte benim, kızım,” diye mırıldandı. Eli saçlarımda, ağzı kulağımın dibindeydi. “Çoktan ıslanmışsın.”

Parmakları nazikçe beni keşfederken nefesi boynumu yakıyordu. Ona teslim olarak gözlerimi yumdum ve bedenimi istediği yere götürmesine izin verdim.

“Buna bayılıyorum,” diye homurdandı, parmağının ucunu içime daldırarak. “Yumuşacık ve ıslak. Mükemmel.”

Parmağını daha derine sokarken titredim. Vücudunu benimkine yaklaştıtırırken saçlarımı sıkıca tutmaya devam etti. Hem talepkâr hem de nazikti. Bu tezatlık başımı döndürüyordu.

Islak parmağını klitorisimin etrafında gezdirirken zevkle inledim. Vücudumu ezbere biliyordu – beni zevk sarhoşu etmek için nerelere dokunacağını çok iyi biliyordu. Parmakları hızlı dokunuşlarla bir ritim buldu.

“İşte bu, Gracie.” Sadece gür sesi bile beni ıslatmaya yetiyordu. “Hoşuna gidiyor, değil mi?”

Başımı evet anlamında salladım ve iç geçirdim.

Hafifçe kayarak beni kendine çekti ve parmaklarını tekrar ıslaklığıma kaydırды. Bir parmağını içeri daldırdı, sonra bir diğerini, yavaşça içime girip çıkarırken avuç içi de klitorisime sürtünüyordu. Tam istediğim ölçüde bir sürtünme ve baskıydı bu.

Bir kez daha inledim.

“Evet, güzelim. Bırak kendini. Merak etme, kimse seni duyamaz.”

“Tanrım, Asher.”

Boynumu öptü, dili tenimde gezindi. “Seni boşaltmamı istiyorsun, değil mi?”

Parmakları daha hızlı hareket etti ve bacaklarımı daha geniş açtığında başımı onaylarcasına salladım. Tanrım, bu işte çok iyiydi. Aleti, dili, parmakları, hiç fark etmezdi. Beni nasıl delirteceğini çok iyi biliyordu.

“Hımm, Gracie. Çok sıcaksın. Seni becermek için sabırsızlanıyorum.”

Ellerimi pantolonunun içine sokup aletine uzanmak istedim ama saçlarımı kavrayıp engel oldu.

“Henüz değil, güzelim. Önce senin boşalmanı sağlayacağım. Bu sadece senin için.”

Şikâyet edemezdim. Kamyonetin arkasında, parlak yaz güneşinin altında, kıyafetlerim üzerimde beni parmaklamasının yaramaz ve erotik bir yanı vardı. Özellikle de kulağımın dibinde edepsizce konuşması... Sesi o kadar derinden ve alçaktı ki.

Bayılıyordum.

Elimi aşağı indirerek onunkinin üzerine koydum ve onunla birlikte hareket ettim.

“İşte bu. Şimdi boşalacaksın, değil mi, bebeğim?”

“Evet. Lütfen.”

Göğsünden derin bir hırıltı yükseldi ve ritmini sabit tuttu. Eli klitorisimi okşadı ve parmakları içimde nazikçe kıvrılıp tam da ihtiyacım olan yere sürtündü.

“Bana istediğimi ver, Gracie,” diye mırıldandı o tehlikeli derecede alçak sesiyle. “Benim için boşal, aşkım.”

Amansız parmakları giderek hızlandı ve sertleşti. Şehvet ve girginlik zirveye ulaştığında dünya etrafımda döndü. Kamyonetin metali sırtıma batıyordu ama fark etmedim bile. Tek hissedebildiğim Asher’in dokunuşuydu, becerikli parmakları onun için boşalmamı istiyordu. Hemen şimdi.

Bir mükemmel darbenin ardından nihayet itaat ettim.

Haykırarak kendimden geçtim, bedenim kollarında âdeta eridi. Şehvet dolu orgazm dalgaları bütün bedenimi sarsarken kulağıma tatlı şeyler fısıldadı ve o da benim kadar zevk alıyormuş gibi inledi.

Daha orgazmım bitmemişti ki yeniden ilkel bir sesle hırladı. Sert elleriyle şortumu sıyırıp beni kucağına çektiğinde bacaklarımı iki yanına attım.

Hâlâ nefes nefese olan kasaya yaslanırken o aletini çıkardı. Kalın ve şişkindi, ucundan uyarılma sıvısı damlıyordu. Islaklığı dağıtıp eliyle birkaç kez ovuşturdu.

“İçine öyle bir boşalacağım ki,” dedi dişlerini sıkarak. “Gel buraya.”

Bir kolunu bana dolayıp daha yakına çekti. Aynı eliyle aletini ıslak açıklığımla hizaladı ve beni üzerine çekti.

İnleyerek kalçamı kavradı ve beni aşağı yukarı hareket ettirdi. Kaşları çatıldı ve her sert itişte homurdandı. İçimde gitgide büyüdüğünü hissedebiliyordum, aleti boşalmak için yanıp tutuşuyordu. Artık hazırды.

“Siktir, çok iyi,” dedi sesi boğuklaşarak. “Dayanamıyorum.”

Aletin darbeleriyle yeni tekrar uyarıldım. Homurdanarak beni üzerine çekti, boşalırken kalçası sarsılıyordu. Ben de onunla birlikte, coşkulu ve nefessiz orgazma ulaştım.

Bitirdiğimizde ikimiz de yavaşladık ve ben üzerine yığıldım. Aleti hâlâ içimdeyken kollarını bana doladı. Kendimi çok güvende hissettim. Sevildiğimi. Ve ona daha çok âşık olduğumu.

32

Asher

Otoyoldan Echo Creek'e döndüğümüzde vücudum beklenmedik şekilde gerildi. Tilikum'dan yaklaşık yarım saat uzaklıkta, şirin bir kasabaydı burası. Daha önce birçok kez gelmişim ama üzerinden bayağı zaman geçmişti. Bugün sadece yemek yiyecek yeni bir yer aramaya ya da hava güzel diye gezintiye çıkmamıştık. Grace'in diğer ailesini, ben hapisteyken tanıştığı Miles kardeşleri ziyaret edecektik.

Neden birdenbire bu kadar gerildiğimden emin değildim. Kız kardeşi Brynn kısa süre önce ilk bebeğini doğurmuştu ve Grace bana ailesiyle tanışmak isteyip istemediğimi sorduğunda hiç düşünmeden "evet" demiştim. Bu insanlar artık onun hayatının bir parçasıydı, elbette onları tanımak istiyordum.

Ama oraya varmak üzereyken içimi bir tedirginlik kaplamıştı. Endişeliydim.

Grace'in hepsinin iyi insanlar olduğu ve benimle tanışmak için can attığı şeklindeki güvencelerine tutundum.

Salishan Mahzenleri Şaraphanesi yazan bir tabeladan döndük. Uzun araba yolu asma sıralarının yanından geçiyordu ve ileride daha da fazlası vardı. Birkaç bina özenle düzenlenmiş

bahçeler ve armut ağaçlarından oluşan bir korulukla çevriliydi. Mekân insanlarla dolup taşıyordu ve park alanı tıklım tıklımdı.

Halka açık alanları geçip arazinin derinliklerine doğru ilerledik. Burada daha çok ağaç ve aralarından kıvrılan bir patika vardı ama etrafta kimsecikler yoktu. İleride beyaz bir kedi yolun karşısına fırladı. Bir dönüşün ardından nihayet Grace etrafını saran büyük bir verandası olan kocaman bir evin önüne park etti. Ön kapı ardına kadar açıktı ve önünde birkaç araba daha park hâlindeydi.

Kalbim küt küt atıyor, kollarım ve ellerim adrenaline karıncalanıyordu. Ninemin beni ve Grace'i markete gönderdiği geceyi anımsadım. Marketin kapısına bir bakış atar atmaz göğsümde panikle sıkışmıştı. Şimdi de aynı şeyi hissediyordum – bilinmeyen bir bölgeye girecek olmanın korkusuydu bu. İçeride beni nelerin beklediğini bilmiyordum. Kime güvenebileceğimi. Nelere dikkat etmem gerektiğini.

Mantıksızdı, bunu biliyordum ama bunu bilmek bir felaket yaklaşıyormuş hissini hafifletmeye yetmiyordu.

“Hey.” Grace uzanıp kolumu ovuşturdu. “İyi misin?”

Kendimi toparlamaya çalışarak dümdüz önüme bakıyordum. Elini enseme kaydırıp ve parmaklarını saçlarımda gezdirip tekrar aşağı indirerek tenimi nazikçe okşadı. Dokunuşunun beni sakinleştirmesine izin vererek derin nefesler aldım ve korkunun dağılmasını umdum.

Neden ikide bir korku duyuyordum? Ben bundan daha güçlüydüm.

“Acele etme.” Grace'in sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı.

Paniğim azalmaya başladı. Hâlâ gergindim ama kalp atışlarım normale döndü ve artık kendimi düşmanca –ancak savaşarak kurtulabileceğim– bir ortama girmek üzereymişim gibi hissetmiyordum.

“Kusura bakma,” dedim, sesim pürüzlüydü. “Bundan nefret ediyorum.”

“Sorun değil.” Başımın arkasını okşamaya devam etti. İyi geliyordu. “Acelelerimiz yok.”

Bir an için gözlerimi kapayıp dokunuşuna odaklandım. Yakınlığına. Bana karşı çok iyiydi. Onu çok seviyordum ve bana bu şekilde yardım etmek zorunda olmasından nefret ediyordum. Normal olamamaktan – arabadan çıkıp eve girememekten. Korkacak hiçbir şey olmadığını biliyordum ama yine de mantıksız yanımla korkmakta ısrar ediyordu. Girmeyeceğim bir kavga yüzünden neredeyse yumruklarımın üzerindeki deri yırtılacak kadar gerilmişti.

Yeterince sakinleştiğime kanaat getirdiğimde gözlerimi açtım. “İyiyim ben. İçeri girebiliriz.”

“Emin misin? Birkaç dakika daha bekleyebiliriz.”

“Hayır, durumu tuhaflaştırmak istemiyorum.”

“Bana güven, Asher. Herkesin kendince sorunları var. Herkes de bunun farkında. Bir şey tuhaflaştıracağı yok.”

Elini tutup dudaklarıma götürdüm ve parmaklarının sırtını öptüm. “Teşekkür ederim.”

Gülümsedi. “Rica ederim. Hadi yapalım şunu.”

Hazır mıydım? Hiçbir fikrim yoktu. Ama dişimi sıkıp bunu yapmam gerekiyordu; Grace için.

Elijah açık kapıdan başını uzatarak el salladı. Naomi ve Jack daha önce uğramış ve onun burada kalmasına izin vermişti. Grace ve ben dönüştü onu eve götürecektik.

“Selam, Eli,” dedi Grace. “Herkes burada mı?”

“Evet. Herkes. Yani gerçekten herkes.”

Elijah’ın bu kadar sakin ve mutlu görünmesi göğsümdeki gerginliği büyük ölçüde hafifletti. Hatta hafifçe gülümsüyordu bile.

Grace’in kardeşlerinden biri olduğu aşikâr görünen adam –Elijah’la benzerlikleri barizdi– kapıdan başını uzattı. Gözleri Grace’e takıldı ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Tam ağzını açıp konuşmaya başlayacakken beni gördü. Ağzı bir

karış, gözleri fal taşı gibi açılırken verandaya çıktı. İki kanguru takmış iki bebeği birer yanına denk gelecek şekilde yerleştirmişti. Biri başını omzuna dayamış uyuyordu, diğeryse dalgın dalgın boynundan sarkan bir oyuncakla oynuyordu.

“Hasiktir, Gracie. Onun geleceğini söylemiştin ama sana tam inanmamıştım, meğer uydurmuyormuşsun. Kahretsin, çocuklarımın önünde küfretmemeye çalışıyorum. Eli, küfredsem beni dürt.”

Elijah sırtarak parmağıyla kaburgalarını dürttü.

“Ah! Sağ ol, dostum.” Bir nefes aldı. “Kusura bakma, şu anda biraz şok içindeyim. Çünkü sanırım şu meşhur Asher Bailey’sin ve aman Tanrım seninle tanışmak için çok uzun zamandır bekliyorduk. Tanrım, bu gerçek.”

İki bebek taşıyan birine göre oldukça çevik bir hareketle içeri daldı. Birilerine yarı fısıltılı bir tonda seslenirken onu duyabiliyordum.

Verandanın basamaklarından çıkarken Grace elimi yakaladı. “Sen ona bakma. Cooper işte. Biraz... heyecanlı biridir.”

Elijah gülümsedi. “Çok matraktır.”

“Chase, hangi cehenneme, yani cennete gittin? Gracie hapishane çocuğunu getirmiş!”

“Ah, Tanrım,” dedi Grace, elini alnına koyarak. “Asher, kusura bakma.”

Garip bir şekilde Grace’in üvey kardeşinin *Gracie hapishane çocuğunu getirmiş* diye bağırması kendimi daha iyi hissetmeme neden oldu.

“Merak etme onlara alışırsın,” dedi Elijah. “Cooper ilk tanıştığımızda beni de korkutmuştu ama aslında çok iyi biridir.”

“Sağ ol, dostum.”

Grace elimi çekiştirince peşinden içeri girdim.

Antre, oturma alanı ve mutfak girişinin yanında uzun bir yemek masası bulunan büyük bir odaya açılıyordu. Yemekler masanın üzerine yayılmıştı ve birkaç kişi sandalyelerde ve uzun

bir bankta oturuyordu. Diğerleri kanepede, koltuklarda ya da yerde oturuyordu.

Çok fazla insan vardı. Hepsi de her ne yapıyorsa bırakıp bana baktı.

“Selam, millet,” dedi Grace. “İıı... şey, bu Asher.”

Kendimi sahnedeymiş ve perde açılmış ama ne yapmam gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yokmuş gibi hissettim. Elimi havaya kaldırdım. “Selam.”

Bir kadın masadan kalkıp bizi selamlamak için öne atıldı. Grace’e sarıldı, sonra bana da sarıldı. “Asher, nihayet seninle tanışmak harika. Ben Shannon.”

“Ben de tanıştığıma memnun oldum.”

“Herkesi tek tek tanıştıırırdım ama seni bunaltmak istemiyorum. İşte... bizim ailemiz.” İnsanlarla dolu odayı işaret etti. “Chase ve Brynn, Lily’yle birlikte yatak odalarından birindeler. Onlar da birazdan gelir.”

Kimin kim olduğunu öğrenmek için Grace’in aile fotoğraflarını incelemiştım. Shannon, babasının eski eşiydi ve üvey kardeşlerinin annesiydi. Şimdi sakalına epeyce ak düşmüş, sert görünümlü, yaşça olgun bir adam olan Ben’le evliydi. Masadan kalkmadan bana kibarca selam verdi.

Grace’in kardeşlerinin hepsi buradaydı. Etrafı dolaşıp herkese selam vermemiz biraz vakit aldı. Kucağında küçük bir kız çocuğu olan en büyük abisi Roland’la tanıştıırıldım. Eşi Zoe, dört yaşlarındaki oğullarıyla yerde oynuyordu. Cooper’ın eşi Amelia, bize birkaç kez tatlı teklif ettikten sonra fazla heyecanlı olduğu için özür diledi.

Diğer abisi Leo ve eşi, babalarının üzerinde emeklemek dışında hiçbir şey yapmak istemeyen iki küçük çocukla birlikte kanepede oturuyorlardı. Leo konuşmaya çalışırken küçük kız yüzünü Leo’nun sakalına yapııştırıyor, küçük oğulları da ona tırmanma duvarı muamelesi yapıyordu. Karısı Hannah ikisi

adına konuşmanın çoğunu üstlenmek zorunda kaldı ama Leo buna aldırmıyor gibiydi.

Cooper iki bebeğiyle –öğrendiğime göre tek yumurta ikizi ve erkektiler– etrafta dolaşıp kurabiye atıştırıyor ve her yaklaştığında sohbeti hiç ara vermemişiz gibi kaldığı yerden sürdürüyordu. Dövmelerim onu özellikle heyecanlandırdı. Ona önce kolumu gösterip tişörtümün kolunu sıyrarak omzumdakileri de görmesini sağladım. Göğsümdekini görmek için tişörtümü kaldıracakmış gibi elini uzattı ama Amelia araya girip engel oldu.

“Ne var?” diye sordu Cooper, sonra uykuya dalmış olan iki bebeğine baktı. “Ben de benimkileri gösterirdim de üzerimde çocuklar olduğundan şu an pek mümkün değil.”

Amelia bebeklerinden birinin başını öptü ve Cooper’ın kulak memesini okşadı. “Başka zaman artık.”

Merdivenden bir çift daha indi; Chase ve Brynn, Grace’in üvey kız kardeşi ve kocası. Chase pembe bir battaniyeye sarılmış yeni doğmuş bebeği göğsüne bastırıyordu.

Grace’in keskin bir nefes aldığını duydum ve elimi sıktı.

Brynn, Grace’i görünce gülümsedi. Kız kardeşine sarılabilmesi için Grace’in elini bıraktım.

Ben, bana masada bir yer ve bir bira teklif ettiğinde ikisini de minnetle kabul ettim. Hâlden anlar gibi başını salladı. Neyse ki artık paniğim geçmişti ama hafif bir rahatsızlık hissetmemek elde değildi.

Çocuklar etrafta koşuşturuyor, gülüşüyor, oyuncaklarla oynuyordu. Sonradan Brynn ve Chase’in olduğunu öğrendiğim Scout adlı köpek bir anda ortaya çıkıp çocuklarla oynamaya başladı. Babalar bira ya da şarap eşliğinde kucaklarındaki bebekleri zıplatıyorlardı. Anneler şarap ve atıştırma ile kanepede ve sandalyelerde toplanmıştı. Elijah diğer çocuklarla oynuyordu. Shannon yanıma oturdu ve Ben nazikçe elini onun omzuna koyarken bir sohbet başlattı.

Grace ailesiyle konuşuyor, sık sık bana bakıp kaşlarını kaldırarak açık bir mesaj veriyordu: *Hâlâ iyi misin?* Her seferinde başımla onaylıyordum.

Çoğunlukla iyiydim de. Ailesinin bu tarafı kalabalık ve gürültülüydü ama onları neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyordum. Onlar da Grace ve Elijah'ı açıkça seviyorlardı. Koşullar göz önüne alındığında –Naomi “diğer kadın” olmuştu ve Grace’le Elijah babalarının evlilik dışı çocuklarıydı– Grace ve Elijah’ı ailelerine kabul etmeleri, ne tür insanlar oldukları hakkında çok şey söylüyordu.

Grace’i seviyorlardı. Bu benim için yeterliydi.

Grace kanepeye oturdu ve Chase uyuyan yenidoğanı nazikçe onun kollarına bıraktı. Birden gözlerimi ondan alamaz oldum. Minik bebeğe bakarken yüzündeki ifade bende çok tuhaf duygular uyandırdı.

En şaşırtıcı olanıysa ereksiyonumdu. Onu bir bebeği kucaqlarken izlemek, beni daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde sertleştirdi. İlkel bir dürtüye kapılmak gibiydi, o kadar derinden geliyordu ki ancak yarı bilinç seviyesinde olabilirdi. Bende onu bir an önce eve götürüp becerme isteği uyandırdı. Hem de defalarca.

Tanrım. Bu manzara kafamı karıştırıyordu. Grace’in yeni doğmuş bir bebeği kucağında tuttuğunu görmek bende onu hamile bırakma dürtüsü mü uyandırıyordu?

Hiç mantıklı değildi ama içimdeki mağara adamı tam olarak bunu istiyordu.

Ancak beynimin başka bir kısmı çok farklı bir tepki veriyordu.

Kucağında bebekle inanılmaz güzel görünüyordu. Sanki bunun için yaratılmıştı.

Çünkü öyleydi.

Abileri ve eniştesinin küçük çocuklarıyla ustalıkla ilgilenmelerini izlerken içime derin bir şüphe duygusu kök saldı.

Bu iş için uygun olup olmadığımı bilmiyordum.

Grace bir aile istiyordu. Bunu zaten biliyordum ama onun yeni yeğenini kucağında tuttuğunu görmek durumu daha da netleştirmişti. Ben hapse girmeden önce onunla çocuk sahibi olmam kaçınılmaz bir gelecekti. Bunu ben de en az onun kadar istiyordum.

Ama şimdi? Benden baba olur muydu?

Peki olmazsa bu ikimiz için ne anlama gelecekti?

Bu kasvetli düşüncelerin öğleden sonramı mahvetmesine izin vermemeye çalıştım. Ailesiyle sohbet ettim, bir bira daha içtim, bir şeyler yedim. Sorulara dürüst yanıtlar verdim, gerçi çoğu kibardı, pek rahatsız edici sorular sormadılar. Kimse düğün planları ya da evlilik konusunda ne düşündüğümüzü sorarak baskı yapmadı. Buna minnettardım. Yer yer uygunsuz kaçan yorumlar sadece Cooper'dan geldi ama çok sevimli biri olduğundan umursamadım. Sonunda, kalan dövmelerimi inceleyebilmesi için tişörtümü bile kaldırdım.

Amelia onu bebeklerden kurtardıktan sonra, o da bana kendininkini gösterdi. Kaburgalarının üzerinde parlak renkli bir tek boynuzlu at vardı ve tanışalı daha iki saat olmamasına rağmen bu beni hiç şaşırtmadı.

Aileden kimse gitmeye niyetli görünmüyordu ama Grace huzursuzlanmaya başladığımı hissetmiş gibiydi. Bu insanlardan hoşlanmıştım ve sevgilimi sevdikleri için onları seviyordum ama sindirmem gereken çok şey vardı. Bir süre bebeği kucağında tuttuktan ve diğer yeğenleriyle biraz oynadıktan sonra gitmemiz gerektiğini söyledi.

Herkesle vedalaşmak tam yarım saat sürdü. Bugün son bir ayda sarıldığım insan sayısından daha fazlasına sarılmıştım. Ama sonunda kapıdan çıkmayı başardık.

Arabaya bindiğimizde Grace, "Çok bunaldıysan özür dilerim," dedi. "Umarım seni çok uzun süre tutmamışımdır."

"Hayır, hepsi çok harikaydı."

Bana bakıp gülümsedi. “Herkes seni çok sevdi.”

Elijah sonunda evden çıkabildi ve arka koltuğa bindi.

“Ziyaretinden keyif aldın mı?” diye sordu Grace dikiz aynasından bakarak.

“Evet.”

Tek kelimelik bir cevaptı ama ses tonu olumluydu. İyi bir gün geçirmişti ve bu, ailelerinin bu tarafına olan minnettarlığını daha da artırdı.

“Harika,” dedi Grace. “Hadi eve gidelim.”

Şaraphaneyi geride bırakıp otoyola çıktık. İçimde karma-karışık duygularla manzaranın akışını izledim. Grace’le güzel bir yaz geçiriyorduk. Onunla birlikte olmak çok huzur vericiydi ve bunun sonsuza dek süreceğini hayal etmek kolaydı. Eve ilk geldiğimde onu kendimden bu kadar uzaklaştırdığım için kendimi tekmelemek istiyordum. Bazı şeyleri farklı yapsaydım, ikimizi de bir sürü acıdan kurtarabilirdim.

Ama bugün gibi günler kendimi kandırıp kandırmadığımı sorguluyordu. Çünkü ben onun abileri gibi değildim. Sakin, kendinden emin, babalığa hazır oldukları apaçık görünen adamlar... Ben bun hazır değildim. Hem de hiç.

Bir gün hazır olacak mıydım? Kendimi dengeli hissettiğim her iyi güne karşılık, gergin ve panik içinde olduğum iki gün geçiriyordum. Grace iyi olacağıma çok güveniyordu ama gerçekten olabilir miydim yoksa o inanmak istediği için mi diretiyordu sorgulamaktan kendimi alamıyordum.

Ben de inanmak istiyordum ama onun kadar güvenmiyordum. Hem eğer yanılıyorsa bunun bizim için ne anlama geleceğinin de gayet farkındaydım.

Sevgili Asher

Sevgili Asher,

Kardeşlerin az önce Tilikum tarihindeki en iyi şakalardan birini yaptı. Biliyorum, büyük bir iddia bu. Ama ciddiğim. Tam bir efsaneydi.

Birkaç ay önce Havenların kasabada büyük bir aile buluşması planladıklarını duyduk. Elbette bu, Bailey kardeşlerin karşı koyamayacağı kadar cazip bir fırsattı. Tüm aileye şaka yapmayı kafaya koymuşlardı ama bunu nasıl başaracakları konusunda hiçbir fikrim yoktu. Havenların onlara karşı tetikte olacağı kesindi. Baileylerin bir aile buluşması olduğunu düşünsene? Kardeşlerin her an tetikte olurdu. Bu yüzden yakalanmadan iyi bir şaka yapabileceklerini sanmıyordum.

Onları hafife almışım.

Havenlar Lumberjack Parki'nda yer ayırtmıştı ve kardeşlerin günün çoğunluğunda kendi işlerine baktı. İkizler vardiyalarından çıkıp eve gitti. Evan kasabaya gelip markete gitti. Gavin bir süre kafemde takılıp baristalarımın flört etti. İzlediklerini biliyorlardı;

Havenlar sırayla tüm Baileyleri izliyordu. Bu yüzden normal bir cumartesi günü geçiriyormuş gibi numara yaptılar.

Havenlar rehavete mi kapıldı bilmiyorum ama çocuklar gecenin ilerleyen saatlerinde harekete geçti.

Güneş batmıştı ama parktaki parti hâlâ tüm hızıyla devam ediyordu. Gavin bir şekilde Haven ailesinin arasına sızıp bütün içeceklere kırmızı boya kattı. Ortalıkta meşrubat sürahileri, limonatalar, şarap ve bira şişeleri vardı. Gavin neredeyse hepsini halletti.

Sıradan bir boya değildi bu. Tatsız, yenilebilir ve inatçı bir leke bırakan özel bir formüldü.

Bu kısmın hazırlanmasında biraz parmağım olabilir. Ama biri sorarsa asla itiraf etmem.

Bu leke ne işe yaradı diye merak ediyorsun değil mi? Haven aile buluşmasındaki neredeyse her Haven, düşmanlarının kanıyla ziyafet çekmiş gibi görünecekti.

Hem de tam bir hafta boyunca.

Evet, ağızlarının, dudaklarının ve dişlerinin normale dönmesi tam bir hafta sürdü. Şaka yapmıyorum, boyalı içkiden içen herkes sofrada almadığı bir vampir gibi dolaştı. Çocukken içtiğimiz toz karışımı gibiydi –üst dudağını boyayan türden– ama çok daha kötüsü.

Karanlık olduğu için buluşma sırasında kimse durumun vahametini fark etmedi. İnsanların ağızlarının kan kırmızısına döndüğünü görseler bile önemsemediler herhâlde. Herkes neşeyle özel Bailey karışımlarını içmeye devam etti.

Şu an Haven kardeşler kudurmuş vaziyette. Josiah ve Zachary'yi kasaba merkezinde gördüm ve bana ters ters bakmak için öyle efor sarfettiler ki muhtemelen başlarına ağrı girmiştir. Tabii, bu bakışları hak etmiş olabilirim. Onlara dişlerinin neden bu kadar kırmızı olduğunu sordum. Bunu hiç eğlenceli bulmadılar.

Çocukların böyle bir şeyi başardıklarına hâlâ inanamıyorum. Dışarıdan bakıldığında yılın şakası gibi görünmeyebilir ama ne

kadar emek verildiğini düşün. O boyayı yapmanın ne kadar uğraştırdığını biliyorum (bu arada, her şeyi YouTube'dan öğrenmek sahiden mümkün) ve bu kadar iyi sonuç vereceğini bile beklemiyorduk. Ya da renginin bu kadar kırmızı olacağını.

Asıl soru, Gavin aralarına nasıl yakalanmadan girip çıktı? Yemin ederim, bu çocuk gizli bir ninja falan olabilir. Ben yakalanacağından çok emindim oysa.

Planın işe yaramış olmasına hâlâ şaşıırıyorum ama sayesinde gün boyunca iyi güldük. Kabul edelim, bugünlerde gülmeye ihtiyacımız var.

SENİ ÖZLEDİM,

Grace

Galishan'dan eve dönerken içimde sıcacık, yumuşacık bir his vardı. Asher'ı ailemin öbür tarafıyla tanıştırmayı o kadar uzun zamandır bekliyordum ki.

Başta biraz gergin olsa da akşama doğru rahatlamıştı. Her şeyin –tanışmalardan tüm yeğenlerime ve kardeşim Cooper'a kadar– üstesinden mükemmel geldi. Tabii, onları kendi ailesi gibi görece kadar rahat hissetmesi için önümüzde uzun bir yol vardı. Ama zamanla o da olacaktı.

Tanrım, gömleğimde hâlâ bebek Lily'nin kokusu vardı. Bebekleri her zaman sevmişimdir ama bugün onu kucağıma almak bambaşka bir histi. Yumurtalıklarım sızlamıştı resmen, iyi manada.

Belki de Cara haklıydı. Bebek sevdasına kapılıyordum.

Asher sessizdi ama onu konuşmaya zorlamadım. Elijah'ı annemin evine bıraktıktan sonra bile sessizliğin sürmesine izin verdim. Gergin görünmüyordu, sadece düşüncelere dalmış, pencereden dışarıyı izliyordu. Düşüncelerini merak ediyordum ama gevşemek için zamana ihtiyacı olabileceğinden onu zorlamak istemedim.

Sokağıma döndüğümde akşam karanlığı çöküyordu ve etraf loştu. Evimin önünde, kısmen bahçede bir şey vardı. Büyük bir şey.

Peki Asher'in kamyoneti neredeydi? Garaj yolunda olmalıydı.

"Bu ne be?"

Durdum ve Asher arabadan fırladı. Kontağı kapayıp gördüğüm şeyi anlamlandırmaya çalışarak peşinden gittim.

Dikdörtgen şeklinde, kocaman ve ezilmiş bir metal yığının önünde durdu. Yarıları bahçede, yarıları asfaltın üzerindeydi, sanki öylece oraya atılmıştı.

"Bu ne böyle? Kamyonetin nerede?"

Asher cevap vermedi. Metal yığınının etrafında dolandı ve yerden bir şey aldı. Bir araç plakası.

"Bok kafalılar," diye homurdandı.

İçime garip bir his çörekledi. Metal yığını, hurdacıda ezilmiş bir arabanın ya da kamyonetin kalıntılarına benziyordu. Ayrıca Asher'in kamyoneti –Dede'nin kamyoneti– ortalıklarda yoktu.

Aman Tanrım. Bunu yapmış olamazlardı.

Telefonunu çıkarıp birini aradı, muhtemelen kardeşlerinden biriymiş. "Bir sorunumuz var."

Metal yığınının etrafında yavaşça dolaştım, söylediklerini pek dinlemiyordum ama bir aramayı bitirip başka birine geçtiğinin farkındaydım. Bailey'ler ve Havenlar yıllar boyunca birbirlerine çılgınca şakalar yapmışlardı, ama bu? Asla birbirlerinin malına zarar vermezlerdi. Gerçekten bu kadar büyük bir kötülük yapmış olabilirler miydi? Bu kadar kişisel bir saldırı? Kasabadaki herkes, onlar bile, bunun Bailey Dede'nin kamyoneti olduğunu biliyordu.

Asher telefonunu cebine koydu. Kollarındaki ve boynundaki damarlar belirginleşmiş, çenesi kasılmıştı. Ama beni korkutan şey vücudundaki gerginlik ya da arabama bir yırtıcı edasıyla yaklaşması değildi. Gözleriydi.

Dönüp bana soğuk bir bakış attığında omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. “Anahtarlar.”

Bana kızgın olmadığını biliyordum ama yüzündeki hiddet çok korkunçtu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

“Asher, sanmıyorum ki—”

“Şu siktiğimin anahtarlarını ver, Grace.” Dudaklarını birbirine bastırdı ve bir anlığına bakışlarını kaçırdı. “Özür dilerim. Lütfen anahtarları ver.”

“Ben de geliyorum.”

“Hayır—”

Onu sert bir bakışla durdurma sırası bendeydi. “Evet, geliyorum.”

Hafif bir baş hareketiyle kabul etti ve ona arabamın anahtarlarını attım.

Nereye gittiğimizi ya da neden gittiğimizi sormadım. Zaten biliyordum.

Bu yüzden Timberbeast Tavernası’nın önünde durduğumuzda hiç şaşırmadım. Burası Havenların Caboose’uydu, kan davasının diğer tarafındaki insanların takıldığı yerdı. İçeri hiç adımımı atmamıştım.

Levi’in SUV’sinin yanımızda durması ve içinden Logan’la birlikte inmesi de, ardından birkaç saniye sonra Gavin’in gelişi de şaşırtıcı değildi. Evan’ın motosikleti gürleyerek gelip Gavin’in yanına park etti. Buraya bu kadar hızlı varabildiğine göre çok hızlı sürmüş olmalıydı.

“Şaka mı bu?” Logan kamyonetinin kapısını çarparak kapadı. “Şaka olsa iyi olur.”

Asher plakayı ona fırlattı.

Logan’ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve plakayı Levi’a gösterdi.

Evan parmaklarını çatlatıp gözlerini kıstı. Gavin bile sinirlenmişti ki onu neredeyse hiçbir şey kızdırmazdı.

Fena fırtına kopacaktı.

“Durun çocuklar,” dedim, ellerimi kaldırarak. “İçeri dalıp önünüze gelene vuramazsınız.”

“Hem de öyle bir vururuz ki,” dedi Logan, plakayı Asher’a geri atarken. “Bu sefer çizgiyi aştılar.”

Eyvah.

Asher önden, kardeşleri de peşinden Timberbeast’e daldılar. Çaresizce onları takip ettim. İşler çirkinleşirse –ki öyle olacağı benziyordu– ne yapacağımı bilmiyordum ama dışarıda hiçbir şey yapmadan da duramazdım.

Timberbeast, Caboose’a benzer, salaş bir ortamdı ama tren dekorasyonu yerine eski ağaç kesme fotoğrafları, baltalar ve eski iş tabelalarıyla doluydu. Bir duvara devasa bir testere monte edilmişti ve lobide solmuş bir Haven Kereste Şirketi tabelası asılıydı. İçeri girenleri Timberbeast logosu –kocaman baltalı, iri yarı, sakallı, göğsü kıllı bir oduncu karikatürü– karşılıyordu.

Ani girişimiz tüm barı sessizliğe boğdu. Bir film sahnesi gibiydi. Bir plak iğnesinin cızırtısını duymayı bekledim ki saniyeler sonra tam anlamıyla bir bar kavgası çıkacağı düşünülürse aklıma bunun gelmesi çok tuhaftı.

Haven kardeşlerden bazıları gerçekten de buradaydı. Josiah ve Luke barın yanında duruyordu, Zachary’ye birkaç kişiyle birlikte bir masada oturuyordu. Ne yazık ki kız kardeşleri Annika’yı göremedim. Onu çok iyi tanımasam da başka bir kadın sesi durumun kontrolden çıkmadan yatışmasına yardımcı olabiliirdi. Bildiğim kadarıyla Haven kardeşlerin hiçbirinin eşi ya da ciddi bir kız arkadaşı yoktu, kız kardeşleri de olmadığından bana potansiyel bir müttefik kalmamıştı.

Luke omuzlarını dikleştirdi ve gözleri düşmanlıkla kısıldı. Josiah’nın duruşu daha az saldırgandı ama Asher ve kardeşlerinin içeri girişini izlerken yüzündeki özgüveni barizdi. Zachary yarım bir sırtışıla arkasına yaslanmıştı, sanki beş Bailey erkeğinin onların barına dalması onu eğlendirmişti.

Burası onların bölgesiydi ve bu, her hâllerinden belliydi.

Asher plakayı Josiah ve Luke'un ayaklarının dibine fırlattı. Plaka, metalik bir şangırtıyla yere düştü.

“Bu sefer sınırı aştınız, bok kafalılar.”

Luke'un üst dudağı seğirdi. Bana tasmayla tutulan ve saldırmak için serbest kalacağı ânı kollayarak hırlayan bir köpeği hatırlattı.

Asher'a sokuldum.

Josiah burnundan güldü. “Bunu biz başlatmadık.”

Asher bir adım öne çıktı. “Siz başlatmamış olabilirsiniz ama biz bitireceğiz.”

Birkaç adam daha sandalye ve taburelerinden kalkarak Baileylerle karşı karşıya geldi. Zachary olduğu yerde kaldı.

“O hâlde dışarı çikalım.” Luke'un gözleri Evan'a sabitlenmişti.

Josiah sakinleştirme maksadıyla elini kardeşinin omzuna koydu.

“Şerefsizler, ne akla hizmet yaptınız bunu?” diye sordu Logan.

Zachary kahkahasını bastırmak için elini ağzına götürdü.

“Komik mi sence?” Gavin ona doğru hamle yapacak oldu ama Levi atılmasına fırsat vermeden onu yakaladı.

Josiah bir adım öne çıktı. “Gerçekten bunun için kavga etmek mi istiyorsunuz?”

Asher hareketlenince elimi göğsüne koydum. “Josiah, bu ne saçmalık? Sokak tabelalarına çıkartma yapıştırdılar diye dedelerinin kamyonetini mi parçaladınız? Ne olmasını bekliyordunuz?”

“Sen nesin şimdi, Bailey Büyükelçisi mi?”

Asher yumruklarını sıkarak homurdanınca hemen önüne atıldım.

“Dur!”

Zachary yine gülmeye başladı ve bu sefer Levi, Gavin'i bıraktı. Zachary'ye doğru atılıp önündeki boş bir sandalyeyi itti, sandalye gürültüyle yere düştü.

“Durun hele,” dedi Zachary, yerinden fırlayıp bara doğru geri çekilirken. Ellerini havaya kaldırdı. “Kamyonete bir şey olmadı. Ezmedik.”

Gavin tehditkâr bir tavırla ona yaklaşmaya devam etti.

“Ne?” dedi Asher, sesi tehlikeli derecede alçaktı.

“Kamyoneti ezmedik. Ormana giden eski yan yolda. Kamyonete girdik ve vitesi boşa alıp oraya çektik. Plakasını söküp sakladık sadece. Sakin olun, sizi sıkık psikopatlar.”

“Bana sakin ol deme lan,” dedi Gavin.

“Gavin, lütfen.” Josiah’ya döndüm. “Bu doğru mu?”

“Tabii ki doğru,” dedi. “Boktan kamyonetleri sapasağlam ormanda duruyor.”

Tam rahat bir nefes verecektim ki bardaki gerilim daha da arttı. Vücudumu Asher’in tam önünde tutup sırtımı göğsüne dayadım. İçinden taşan öfkeyi hissedebiliyordum. Gavin, kamyonete yapılanlardan bağımsız olarak Zachary’nin üzerine atlamak üzereymiş gibi seğiriyordu. Evan ve Luke birbirlerine ters ters bakıyor, gözleri azılı bir nefretle yanıyordu.

“Gidip kamyoneti alalım,” dedim, Baileylerden hangisine hitap ettiğimi bilmeden. İçlerinden biri bu açmazı bozarsa diğerleri de ona uyardı belki.

İçimde bu kişinin Asher olmayacağına dair bir his vardı.

“Hadi çocuklar, gidelim. Yalan söylüyorlarsa... Bilmiyorum. Ama şimdilik bunu yapmayın.”

Asher tekrar yaklaşarak beni öne doğru itti. “Döküntünüzü sevgilimin mülkünden çıkarın. Onu orada görmeyeceğim.”

Luke homurdansa da Josiah’nın ifadesi değişmedi. “Hallederiz.”

Asher dişlerini sıkarak, “Hemen,” dedi.

“Hallederiz dedim, Bailey.”

“Diğer kolunu da kırmamı ister misin?” dedi Asher.

Josiah ve Luke’a saldırmaya karar verirse onu durduramayacağımı bilerek ayaklarımı Asher’in önünde sabitledim. Tek

yapabildiğim vücudumun yeterince caydırıcı olmasını ummaktı. Bunun olmasına izin veremezdim. “Alçaklıktı bu çocuklar. Hiç komik değil.”

“Ciddi misin?” diye sordu Zachary. “Bence aşırı komik. Sadece sizin mizah anlayışınız yok.”

“O kamyonetin manevi değeri var, geri zekâlı,” diye karşılık verdim. “Sizin nineleriniz, dedeleriniz, anne babalarınız hayatta. Buralara dokunamazsınız, bunu biliyorsunuz.”

“Bunların yazılı olduğu bir kural kitabı mı var?” diye sordu Zachary. “Yoksa şimdi mi uydurdun?”

“Onunla düzgün konuş,” diye hırladı Asher.

“Of, yeter artık.” Sabrım tükenmişti. “Neden bela arıyorsunuz? Kendi hayatlarınızda uğraşacak yeterince sorun yok mu da sebepsiz yere götlük yapıyorsunuz? Tabelalara çıkartma yapıştırmışlarmış. Ne olmuş yani? Siz de büyük kasaba tabelalarına yaptınız aynısını. Ondan önce de biz saçma sapan bir şey yaptık, ondan önce de siz. Kimin umurunda? Kimseye zararı olmadı. Ama bu sizin yaptığınız kişisel. Daha akıllı olmanızı beklerdim.”

Bir an için kimse kıpırdamadı. Sessizlik çöktü.

Gavin benimle göz göze geldi ve başıyla onayladı. Tatmin olmuş gibi kapıya döndü. Arkama baktığımda Levi ve Logan’ın etrafa ters bakışların attıktan sonra Gav’i takip ettiklerini gördüm.

Asher’a yaslanarak başımı çevirdim ve sesimi alçalttım. “Hadi gidelim.”

Bir adım geri çekildiğinde plakayı almak için yere eğildim. Evan, gözlerini Luke Haven’dan bir an bile ayırmadan yavaşça kapıya doğru geriledi. Luke da ona ters ters baktı.

Kimsenin konuşmamasını umarak –içlerinden biri yanlış bir nefes alsa cehennem kapıları açılabilirdi– Asher’ın kardeşlerinin kapıdan çıktığından emin oldum. Beni önüne doğru yönlendirmeye çalıştı ama ben dışarı çıktıktan sonra arkasını dönemesin diye elini tuttum.

Oraya tek başına geri dönmek tehlikeli ve aptalca olurdu. Mantıklı bir Asher bunu bilirdi. Ama şu anda onun mantıklı olabileceğine güvenmiyordum. Üzerindeki bu gerilimle, gözlerinde yanan bu öfkeyle ne yapacağı belli olmazdı.

Arabamın yanında durdu ve tekrar içeri girmeyi düşünüyormuş gibi kapıya baktı. Elleri seğiriyor, kollarındaki kaslar kasılıyordu.

“Gidip kamyoneti alalım,” dedi Gavin, sesi normaldi. Öfkesini çoktan geride bırakmış gibiydi. “Eğer kamyoneti azıcık bile çizdilerse geri gelip ağız burun dalarız.”

Hepsi birer birer araçlarına bindi. Evan’ın motosikleti gürledi ve hızla uzaklaştı. Logan ve Levi yola çıktı, Gavin de onları takip etti.

Nihayet Asher arabama geçti ve ben de arkasından bindim; vücuduma yayılan adrenalin yüzünden kendimi hâlâ endişeli ve tedirgin hissediyordum. Gözlerimi gösterge paneline diktim. Asher’a bakamıyordum bile.

Kalbim rahatsız edici bir hızla çarpıyordu. Az kalsın bir bar kavgası çıkacaktı. Asher’ın son barda kavgasında olanlar...

Beni ele geçirmekle tehdit eden boğuk bir hıçkırığı bastırdım. Durumu daha da kötüleştirecek bir şey yapmak istemiyordum ve eğer incindiğimi ya da üzüldüğümü düşünürse bu öfkesini tetikleyebilirdi. Bu yüzden üzüntümü dizginledim ve içimde derinlere bir yere gömdüm.

Ama korkuyu bastıramıyordum. Asher bir kavgaya girip tutuklanırsa... ya da daha kötüsü, kavga korkunç yerlere giderse...

Aynı şeyi bir daha kaldıramazdım.

Asher

Dedemin kamyonetini ormana giden yan yolda saklanmış hâlde bulduk. Burası tepelere çıkan, arazi motorcuları ve yiyiyecek yer arayan gençler arasında popüler olan toprak bir yoldu. Dedikleri doğrudu, kamyonete zarar vermemiş, sadece plakasını sökmüşlerdi. Ama öfkem hâlâ içimde fokur fokur kaynıyordu. Zarar vermiş olsunlar ya da olmasınlar, kamyonetimi çalmışlardı. Grace haklıydı, fazla kişisel bir şakaydı.

Damarlarımda pompalanan öfke hat safhadaydı. Birine –tercihen bir Haven’a– vurmak istiyordum. Eklemlerim kanayınca kadar dövüşmek istiyordum.

Bu dürtü neredeyse eziciydi. Beni korkutuyordu.

Bu yüzden Grace’in evine geri dönmedim. Ona asla zarar veremezdim ama yine de şu anda yanında kalacak kadar kendime güvenmiyordum. Muhtemelen ona çıkışacaktım ve ne kadar kontrolden çıkmış hissetsem de bunu yapmak istemediğimi bilecek kadar aklım başımdaydı. O daha iyisini hak ediyordu.

Timberbeast’e geri dönmeyecek kadar da aklım başımdaydı. Ya da Havenları aramaya gitmeyecek kadar. Bunu yapmak için yanıp tutuşsam da yapmadım.

Onun yerine göle gidip sessizliğin ve yalnızlığın sakinleşmeme yardım edeceğini umarak kamyonetin kasasına oturdum.

Hâlâ birilerine vurmak istiyordum. Ellerimi yumruk yapıp kamyonetin metaline vurdum. Kendimi incitecek kadar sert değil, sadece başka bir şey –öfkeden başka bir şey– hissedecek kadar sert.

Sonunda ninemlere döndüm. Grace'ten endişeli bir mesaj aldım, iyi olup olmadığını soruyordu. Ona iyi olduğumu, sadece yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğumu söyledim. Neyse ki anlıyor gibiydi.

Ertesi sabah uyandığımda kendimi daha sakin hissediyordum. Daha dengeli. Yaptıkları şey için Havenlara hâlâ kızgındım ama yumruğumu duvara indirip delik açacakmışım gibi de hissetmiyordum.

Gerçi o metal yığınının Grace'in bahçesinden almamışlarsa şerefsiz Havenların ağzına sıçmama kararımı yeniden gözden geçirebilirdim.

Grace'i düşünerek ona bir mesaj attım.

Ben: Günaydın. Bugün çalışmam gerek. İşim bitince ararım. Özledim seni.

Grace: Ben de seni özledim. Nasıl hissediyorsun?

Ben: Daha iyi. İyi olacağım.

Grace: Güzel. Ben de çalışmak zorundayım, bu akşam görüşürüz. Seni seviyorum.

Ben: Ben de seni seviyorum.

Aşağı indiğimde ninem tavuklarını yemliyordu. Havenların dünkü şakasını duyduysa bile bir şey söylemedi. Yeni tavuk kümesini yakında bitireceğime söz vererek evden çıktım ve işe gittim.

Meşgul olduğumdan gün çabucak akıp geçti. Beni meşgul etmeye yetecek kadar iş gelmeye devam ediyordu ama giderek daha huzursuz oluyordum. Yaptığım işleri sevmiyor değildim ama tam olarak tatmin edici de değildi. Her zaman hedef odaklı biri olmuştum – en azından buna ne kadar ihtiyacım olduğunu anlayacak kadar olgunlaştıktan sonra. Para kazanıyor olsam da bu iş bana para kazanmanın ötesinde bir amaç duygusu vermiyordu.

Hâlâ yönüm yoktu. Yaptığım işi sonsuza dek yapmaya devam edersem fena bir hayatım olmazdı. Belki bunu daha büyük bir işe dönüştürürdüm. Birkaç çalışan alırdım. Bunda yanlış bir şey yoktu. İnsanların çitlerini yapmak, veranda salıncaklarını tamir etmek ve yeni pencereler takmak için benim gibi adamlara ihtiyaç vardı.

Ama bu yeterli değildi.

İşim bittiğinde vakit öğleden sonrayı bulmuştu ve yaptığım ilk şey Grace'e mesaj atmak oldu. Kendimi tükenmiş hissediyordum, sanki boş depoya çalışıyordum ve beni tekrar dolduracak şey oydu. İşyerinde küçük bir acil durumla uğraşmak zorunda kalmıştı; buzdolaplarından biri bozulmuştu, bu yüzden tamirci bekliyor ve garanti belgelerini anlamlandırmaya çalışıyordu. Becerilerim arasında buzdolabı tamiri olmadığından, işi bitmediyse daha sonra ona yemek getirebileceğimi söyledim.

Eve geldiğimde Elijah'ı dışarıda tek başına otururken gördüm. Ona bazı güreş hareketleri öğretmem için son günlerde hemen hemen her öğleden sonra veya akşam geliyordu ve hızlı öğreniyordu. Onunla gurur duyuyordum. Kendine güveninde bir fark yaratıp yaratmadığını bilmiyordum –hâlâ çoğu zaman başı önde dolaşıyordu– ama sonunda işe yarayacağını umuyordum.

Beni gördüğünde gelmedi, ben de üzerimi değiştirmek için içeri girdim. Aşağı indiğimde hâlâ orada oturuyordu. Bugün antrenman planlamamıştık. Son birkaç gün onu epey yormuştum ve genç çocukların bile dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ama

belki de bir sorun vardı. Öğrenmek için dışarı çıkıp evlerimiz arasındaki çimenlikte ona doğru yürüdüm.

“Selam, dostum. Ne var ne yok?”

Omuz silkti. “Hiç.”

“İyi misin?”

“Evet, iyiyim.”

Ona inanıp inanmadığımdan emin değildim ama şimdilik üstelememeye karar verdim. Başka bir şey yaparken onu konuşturabileceğimi düşündüm.

“Ninem için yeni bir tavuk kümesi yapıyordum. Hava karmadan bana yardım etmek ister misin?”

Yine omuz silkti. “Tamam.”

Önce atölyeye gidip gerekli alet ve malzemeleri aldık. Ona takması için bir alet kemeri verdim ve arka bahçeye çıktık.

Çok zeki bir çocuktü. Ona ne zaman yeni bir şey öğresem, ister bir güreş hareketi ister bir aletin nasıl kullanılacağı olsun, hemen kavırıyordu. Sessiz ve çoğunlukla mesafeli tavrına rağmen ona gösterdiğim ilgiyi seviyor gibiydi. Yalnızdı, bunun Naomi ve Jack’in suçu olmadığını biliyordum. Onu ihmal ettiklerini düşünmek için hiçbir nedenim yoktu. Kaç defa Jack’in onunla ilgilenmeye çalıştığını görmüştüm. Asıl merak ettiğim, Elijah’ın ona neden bu kadar direndiğiydi. Eğer Elijah’ın birine ihtiyacı varsa ve Jack onunla iletişim kurmaya çalışıyorsa neden ortak noktada buluşamıyorlardı?

Bir süre sessizce çalıştık. O bir şey söylemedi, ben de dedemin yaptığı gibi bir süre konuşmadım. Yeni kümesin çevresini işaretlememe yardım etti ve kullanacağım atık tahtaların bir kısmını taşıyıp yakına istifledik.

Onu gözümün ucuyla izledim. Belki dövüş sanatları Jack’le bağ kurmaları için bir yol olabilirdi. Onunla takılmayı seviyordum ama hem annesi hem de üvey babasıyla ilişkisinin ne kadar gergin olduğunu görebiliyordum. Jack’in kasaba merkezindeki

MMA salonunda antrenman yaptığını bilip bilmediğini merak ettim. Belki de konusu hiç açılmamıştı.

“Jack’le aranız nasıl?”

Elijah omuz silkti. “İdare eder.”

“Sana ondan hoşlanmamayı gerektirecek bir şey yaptı mı?”

Kaşları çatıldı, soruma şaşırmış, hatta kafası karışmış gibiydi. “Hayır. O iyi biri.”

“Güzel. Düzgün birine benziyor.”

“Annem onu seviyor.”

Güldüm. “Bu da iyi. Annen bunu hak ediyor. Biliyor musun, Jack kasabadaki MMA salonunda antrenman yapıyor. Onu orada gördüm. Bahse girerim sorsan sana da bir şeyler öğretir.”

Bir tahta parçasını toprağa attı. “Artık bana ders vermek istemiyorsun, değil mi?”

Lanet olsun. Zavallı çocuk onu başımdan savmaya çalıştığımı sanmıştı. “Hayır dostum, demek istediğim o değil. Sadece Jack senin üvey baban olduğu için ortak bir şeyler bulursanız belki daha çok takılabilirsiniz diye düşündüm.”

Yine omuz silkti. Son zamanlarda onda gördüğüm az biraz açılma belirtileri de hızla kayboldu, sanki bükülüp kendi içine kapanıyordu. “Manası yok.”

“Neyin? Jack’le takılmanın mı?”

“Evet, ne anlamı var ki? Nasılsa gidecek.”

“Jack’in gideceğini sanmıyorum.”

Yüzünü kaldırdığında gözlerinde yanan öfkeyi gördüm. “Herkes gider.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Dediğimi duydun. İnsanlar hep gider. Huylarıdır.”

“Herkes gitmez.”

“Sen gittin.”

Bana tekme atmış gibi irkildim. “Sen hatırlıyor musun?”

“Evet. Küçüktüm ama salak değildim. Bir veda bile etmedin.”

Hasiktir. Cevap vermeye yeltendim ama henüz bitirmemişti.

“Babam gitti. Onu hatırlamıyorum bile. Sonra sen gittin ve kimse bana nedenini söylemedi. Google’da bir şeyler aramayı çözdüğümde ne yaptığını öğrendim. Logan ve Levi taşındı, Gavin de öyle, artık onları neredeyse hiç görmüyorum. Herkes gider. Jack de bir gün gidecek. Sen de. Ablamla evlenecektin ama annem artık bunun mümkün olup olmayacağını bilmediğini söylüyor.”

Siktir. Yine.

“Eli, ben gitmiyorum. Ablanla olan durumumuz... karmaşık. Onunla evlenmek istemediğimden değil, sadece–”

“Umurumda değil,” dedi, sesi keskindi. “Fark etmiyor. Gitmem lazım.”

“Eli, bekle.”

Beklemedi. Alet kemerini çözüp yere bıraktı. Sonra dönüp hızla eve yürüdü.

Göğsümü ovaladım, göğüs kafesime tekme yemiş gibi hissediyordum. Hapishaneye gittiğimi hatırlamayacak kadar küçük olduğunu varsaymıştım. Belli ki yanılmıştım. Böyle art arda sıralayınca davranışlarına şaşmamak gerektiğini anlamıştım. Onun gözünden bakınca, babasından başlayarak hayatının önemli bir parçası olan tüm erkekler onu terk edip gitmişti.

Gerçi diğer abileri vardı ve onları ziyaret ettiğinde ne kadar mutlu olduğunu görmüştüm ama hepsi kendi çoluk çocuğuyla meşguldü. Üstelik sadece yarım saatlik mesafede olsalar da aynı şey değildi. Elijah’ın içindeki boşluğu dolduramamışlardı.

Açılmasında benim de payım olan boşluğu.

35

Asher

Önraaki bir hafta boyunca Elijah vebalıymışım gibi benden kaçtı. Bazen ninemin cvinden onu görüyordum ama hemen ortadan kayboluyordu. Ne yapmam gerektiğinden emin değildim; benimle tekrar konuşmaya karar vermesini mi beklemeliydim yoksa biraz üsteleyip aramızdaki sorunu çözmeye mi çalışmalıyım? Çocuklarla iletişim eksikliğim yüzünden kararsız ve hayal kırıklığına mahkûm hissediyordum.

Hâlbuki onun hislerini sandığından daha iyi anlıyordum. İnsanları kaybetmenin ne kadar zor olduğunu biliyordum. Sürekli içinde bir öfke taşımanın nasıl bir şey olduğunu da. Çocukken aynısını ben de yaşamıştım ve hâlâ bununla mücadele içindeydim.

O öfkeyi salıp buradaki hayata yeniden alışmaya çalışıyordum. Ama çok zordu.

Eli'yı tekrar yardım etmeye ikna edebilirim umuduyla tavuk kümesini yarım bırakmıştım. Ama artık bitirmeye karar verdim. Ninemin yanında fazla kalmayacaktım ve hiçbir projeyi yarım bırakmak istemiyordum.

Arkaya çıkıp çalışmaya başladım. Kafam cevaplanmamış sorularla doluydu. Elijah, işim, kendi hayatım... Grace'le ilişkimizin geleceği.

Ninemın evinden ayrıldıktan sonra nereye gideceğim konusu, sessiz bir soru olarak her şeyin üzerinde dolaşıyordu. Grace onun yanına taşınmam için beni zorlamıyordu ama istediği şeyin bu olduğunu biliyordum. Mantıksız da değildi. Evergreen Sokağı'ndaki evi bizim için almıştı. Bunu düşündüğümde her seferinde karmakarışık duygulara kapılıyordum. Onu bunu yaptığı için seviyor ve onunla gurur duyuyordum.

Ama o evin artık var olmayan bir geleceği temsil ettiği düşüncesi de kafamı kurcalıyordu. Kendimi oraya ait hissetmiyordum. Bizim evimizden çok onun eviydi.

Onunla bu konuda henüz konuşmamıştım. Duygularını incitmeden korktuğum için konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum. Bana karşı sabırdan başka bir şey göstermemişti ve onu delicesine seviyordum. Ama onunla o evde yaşamak tüm korkularımın temsiliydi. İhtiyaç duyduğu –ve hak ettiği– şekilde onu koruyup kollayamama korkusu. Belki de asla baba olmaya hazır olamayacağım korkusu.

Ama ninemin evinden ayrıldıktan sonra kendi evime taşınmamın onu ne kadar inciteceğini de biliyordum. Muhtemelen beni anladığını söyleyecekti. Sabredebileceğini. Ya da hâlâ sabretmeye devam edeceğini. Ama kendi başıma yaşadığım zaman bir farklılık olacak mıydı?

Bir yaz süre vermiştik ama mevsim ilerliyor, ben neyin doğru olduğunu anlamaya bir adım bile yaklaşıyordum. Hayatında olması gereken kişiye uygun olup olmadığımı bilmiyordum.

Arka kapı açıldı ve Levi verandaya çıktı.

“Dalga mı geçiyorsun sen benimle?” diye sordu.

Doğrudum ve ona ters bir bakış attım. Şu an ihtiyacım olan en son şey buydu. “Ne?”

“Ben gelip yapacağım demiştim.”

Bir bu eksikti. Bu, Levi'in ninemin evindeki işlere koştum için onu işsiz bırakmışım gibi bana çattığı üçüncü veya dördüncü seferdi. "Tanrı aşkına, Levi. Kadın aylardır burada yaşamama izin veriyor, bırak da en azından ona yardım edeyim. Bu iş bende. İkide bir gelip bana kızmaya gerek yok."

"Bunu yapmaya geleceğimi biliyordun. Karışmamalıydın."

"Ek işe bu kadar ihtiyacın varsa yapacak başka işler de var. Git üst kattaki banyoda sızdıran musluğa bak."

"Dostum, bana ne yapacağımı söyleme. Emir vermeye başlayamazsın."

"Bu bir emir değil, öneri. Neden bu kadar sahiplenici davranıyorsun?"

"Sahiplenici falan değilim, sadece ne bok yemeye yapacağımı söylediğim işlere atlayıp durduğunu anlamıyorum."

Ninem arka kapıyı açıp dışarı çıktı ve kollarını kavuşturdu. "Sözlerinize dikkat edin, çocuklar."

Levi bana ters ters bakmaya devam etti. "Affedersin, nine."

"İkinizin bir sorunu mu var?" diye sordu, sesi sertti. "Çünkü son zamanlarda sık sık tartıştığınızı duyar oldum."

"Anlaşılan buradaki projelerden kendisinin sorumlu olması gerektiğini düşünüyor," dedim, huysuz bir çocuk yerine bir yetişkin gibi konuşmaya çalışıp muhtemelen başaramayarak.

Levi gözlerini devirdi. "Hayır, sadece planlarımı bozman hoşuma gitmiyor. Kümes için tüm malzemeleri alıp buraya geldim ve senin kafana göre çoktan başladığını gördüm?"

Karşılık vermek için ağzımı açtım ama daha bir şey söylemeden ninem dönüp içeri girdi ve ikimiz birbirimize baktıkaldık. Arka kapı arkasından çarparak kapandı.

"Madem bu lanet olası kümesi yapmak senin için bu kadar önemli, sen yap o zaman." Çekicimi yere attım. "Zaten bütün gün çalıştım, hadi bakalım."

"Bagajdaki onca malzemeyi ne yapacağım? Sana ben yapacağım dedim. Ama sen kendinden başka kimseyi görmüyorsun ki."

“Ne diyorsun oğlum sen?”

“Geçen salı, akşam yemeğinde—”

Levi’in cevabı ani bir sesle bastırıldı. Küçük bir motor sesine benziyordu. Ninemi elinde elektrikli testereyle evin yanından geçerken gördük. İnce kollarındaki damarlar belirginleşmişti ama aleti rahatlıkla kullanıyordu. Dudakları ince bir çizgi hâlini almıştı, ikimizle de göz teması kurmayı reddetti ve verandanın basamaklarına doğru yürüdü.

Ağzım açık kaldı, şok içinde ona bakakaldım. Verandanın önünde durdu, ayaklarını yere sağlam basıyordu, dizlerini büktü ve ilk basamağı testereyle kesti. Motorlu testere kükreyerek tereyağını kesen bir bıçak gibi ahşabı kesti. Etrafa talaşlar uçuştı. Sonra bir kez daha kesti ve bir kez daha, avluya inen basamakları rastgele kesiyordu.

Doğruldu, motorlu testereyi kapadı ve yere indirdi. Yaptığı işi inceledi, sonra başını hafifçe salladı. “İşte oldu. Şimdi ikinize de yetecek kadar iş var.” Motorlu testereyi yere koydu. “Şunu kaldırır mısın, Ayıcık? Çok ağır.”

Ellerini birbirine sürtüp geldiği yoldan geri dönerken onu şaşkınlıkla izledim.

“Vay anasını,” diye mırıldandı Levi.

Gözlerimiz buluştu, sanki buz gibi suyla ıslatılmıştık.

“Bira?” diye sordu Levi.

Başım la onayladım. “Buzdolabında.”

İçeri girdi ve iki soğuk birayla geri döndü. Mahvolmuş basamaklara bir göz attıktan sonra kısa mesafeyi zıplayarak indi ve etrafa çamur sıçradı. Şişelerden birini bana uzattı. Ninenin tavuklarından biri, görünüşe bakılırsa gürültüden hiç etkilenmemiş, ayaklarımın etrafında eşeleniyordu.

Tavuğa takılmamaya dikkat ederek bir kütüğün üzerine oturdum ve biramdan büyük bir yudum aldım. “Basamaklarla mı ilgilenmek istersin, kümesle mi?”

Başını iki yana salladı ve başka bir kütüğün üzerine oturdu. “Bazen onun delirdiğini ve bilge olduğuna inanmamız için hepimizin beynini yıkadığını düşünüyorum.”

“Belki de. Ya da belki biz onu delirttik.”

“Doğru.”

“Bak, bunu yapmak için malzeme getireceğini bilmiyordum,” dedim.

“Söylediğimi sanıyordum ama belki de sen o anda masada değildin.”

Uzun bir süre sessizce oturup biralarımızı içtik. Gerçekten bir şeyi çözüp çözmediğimizden emin değildim ama en azından bu sefer tartışmıyorduk.

“Bana böyle şeyler yapmayı dedem öğretti,” dedi durup dururken. “Hepimize öğrettiğini biliyorum ama onunla bayağı zaman geçirdim. Logan ve ben taşındıktan sonra ninem için bu tür işleri görmeye başladım. Aman aman işler yapmıyordum ama az da olsa faydam dokunuyordu.”

Anlayışla başımı salladım. “Seni anlıyorum, dostum.”

Tekrar sessizliğe gömüldük. Hepimiz dedemle yakındık ama muhtemelen en yakın olanımız Levi’di. Onu kaybetmek zor olmuştu.

“Elijah’a sataşıyorlardı,” dedim, bu konuyu neden açtığımdan emin değildim. Ama aklıma takılmıştı ve belki dedemden öğrendiği, benim bilmediğim bazı numaralar vardır diye düşündüm. “Kasabada şahit oldum ve onu benimle konuşmaya ikna ettim.”

“Siktir, ciddi misin?”

“Evet. Ona güreş hareketleri öğretmeye başladım, böylece bir rakibi etkisiz hâle getirecek kadar becerisi olacaktı. Kendine güvenini artırmak istedim.”

“E çok iyi.”

“Ben de öyle düşünmüştüm ama işler biraz sarpa sardı. Jack’in de ona bir şeyler gösterebileceğini söyleyince sinirlendi.”

Sanki aradığım cevapları barındırıyor olabilirmiş gibi birama bakarken kaşlarım çatıldı. “Bunun anlamsız olacağını, Jack’in de herkes gibi çekip gideceğini söyledi.”

“Off.”

“Evet.”

Levi bir yudum daha aldı. “Haklı ama. Jack konusunda değil, o iyi bir adam. Naomi’yi terk edeceğini falan sanmıyorum.”

“Ama diğer herkes hakkında haklı?”

“Bir bakıma.”

“Biliyorum, anlıyorum. Bok kafalı babası çocuğu terk etti.”

“Sen de gittin.”

“Evet, onu da söyledi. Ama ne yapabilirdim ki? İsteyerek gitmedim. Kelepçelendim ve hapisane otobüsüne bindirildim.”

“Evet. Sonra da ninem hariç herkesle iletişimi kestir ve ziyaretçi kabul etmedin.”

“Tanrım, Levi. Gerçekten mi?”

Başını iki yana salladı. “Anlamıyorsun işte. Sen gittiğinde her şey boka sardı. Kimse bunu kabul etmek istemiyor ya da belki de aradan geçen zamanda unuttular ama sen gittikten sonra biz dağıldık.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Ninem elinden geleni yaptı ama onun bile yapabileceklerinin bir sınırı vardı. Evan üniversiteyi bırakıp kendi evine taşındı, kimse nedenini bilmiyor. Hâlâ anlatmıyor. Gerçi pek fark etmiyor çünkü sürekli tamirhanesinde saklanıp herkesten kaçıyor. Logan’ın ciddiye aldığı tek şey işi, bazen onu bile ciddiye almıyor. Gavin’e zar zor liseyi bitirttik ve kazara kendini nasıl öldürmediği konusunda hiçbir fikrim yok. Acil bir çağrı alıp da kendi kardeşinin başına bir şey geldiğini öğrenmek nasıl bir his, biliyor musun? O sefer bacağını kırmıştı ama daha kötüsünün olacağı zamanı bekliyorum.”

“Ne yapmamı istiyorsun? Zamanda geri gidip bir şeyleri değiştirmemi mi?”

“Sadece bizim de berbat zamanlar geçirdiğimizi anlamamı istiyorum.”

“Öyle olduğunu biliyorum. Ama yapabileceğim bir şey yoktu. Eve mektuplar gönderip oranın ne kadar berbat olduğunu anlatsam daha mı iyi olurdu? Sürekli değişen bir grup mahkûmla nasıl mücadele etmek zorunda kaldığımı? Nasıl herkesin kafa tutmak istediği adam hâline geldiğimi?”

“Herifi öldürmeseydin o zaman.”

Sözleri tokat gibi yüzüme çarptı ve uzun bir süre toprağa baktım. Sözlerini geri almasını beklemiyordum. Geri almayacağını biliyordum. Muhtemelen hepsinin düşündüğü şeyi söyleyen ilk kişi oydu.

Gözlerimi kaldırıp onunkilere baktım. “O da nişanlıma tecavüz etmeye kalkışmasaydı.”

“Durabilirdin.”

Çenem gerildi, gerginlik boynuma ve omuzlarıma yayıldı. “Bu yüzden hapse atıldım, değil mi? Mahkeme ne zaman duracağını bilmem gerektiğine karar verdi.”

“Ama durmadın.”

“Ne demek istiyorsun? Zor günler geçirmenizin benim suçum olduğunu mu? Hayat böyle. Hiçbirimiz bunu istemedik. Annemle babamın ölmesini de istemedik ama oldu işte. Grace’i kurtarmak için elimden geleni yaptım. Yine gerekse yine yaparım. Onu güvende tutmak için her şeyimi feda ederim. Sen de birini seversen anlarsın.”

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz bunu söylediğime pişman oldum. Ama doğru şeyi yapıp sözümü geri alamayacak kadar kızgın ve savunmadaydım.

“Siktir git, Asher.”

“Hayır, *sen* siktir git, Levi.”

Ayağa kalkıp oradan uzaklaştım.

Sevgili Asher

Sevgili Asher,

Logan resmen TİD'de tam zamanlı işe alındı. Levi'in başvurusu çoktan kabul edilmişti, yani artık Şef Stanley'nin başına bela olacaklar.

O gece itfaiye teşkilatının en az yarısı da dâhil olmak üzere herkes Nine'nin evindeydi. Nine yine Nine'liğini yapıp görevde olduğu için gelemeyen herkese dört taze turta gönderdi. Ateş yaktılar, misafirler yemek getirdi. Tahmin edersin zaten, Nine yattıktan sonra bile gece boyunca eğlendiler.

Eğlenceli olmalıydı. Diğer herkes eğleniyor gibiydi ama ben eğlenmiyordum.

Tüm bu süre boyunca tek düşünebildiğim senin de orada olman gerektiği idi. Kaçırmak zorunda kaldığın bir dönüm noktası daha.

Bu noktalar geçtikçe, üzüntümü bir kenara bırakıp ânın tadını çıkarmak daha da zorlaşıyor. Kendi kendime gelecekte çok daha önemli anlar yaşayacağımızı ve senin burada olacağını hatırlatmaya çalışıyorum. Ama şu anda tek düşünebildiğim bunun ne kadar adaletsiz olduğu.

Bu hiç adil değil.

Bundan nefret ediyorum. Cezalandırılmandan nefret ediyorum. Bu zamanı kaybetmenden nefret ediyorum. Bana saldırılmasından ve bedelini senin ödemek zorunda olmandan nefret ediyorum. Bu nasıl adalet?

Seni benden almalarından nefret ediyorum.

Çoğu zaman bununla başa çıkabiliyorum. Bir bitiş tarihi var ve her ne kadar bundan bir milyon yıl sonra gelecekmiş gibi görünse de o gün gelecek. Ömür boyu hapis yatmayacaksın, sadece sekiz yıl.

Ama Tanrım, Asher, şu anda o sekiz yıl bana bir ömür gibi geliyor.

Açlık çekiyorum, sanki içimdeki bir parça, sensiz yaşamak zorunda olduğum her gün biraz daha büzülüyor. Elimden geldiğince dayanmaya çalışıyorum. Dünyaya karşı mutlu bir yüz takınıyorum. Ama bugün gibi günlerde, gülümsemem kocaman bir yalan oluyor. Mutlu değilim. İyi değilim. İçten içe ölüyorum.

Muhtemelen sana böyle şeyler söylememeliyim. Sen de kendi savaşını veriyorsun, üstelik benimkinden çok daha kötü. En azından benim etrafım iyiliklerle çevrili. En karanlık anlarımda bile ışık var. Ailem, Nine ve kardeşlerin var. Arkadaşım Cara var. Hepsi tahmin ettiklerinden daha fazla destek oluyorlar bana. Ama senin kimsen yok.

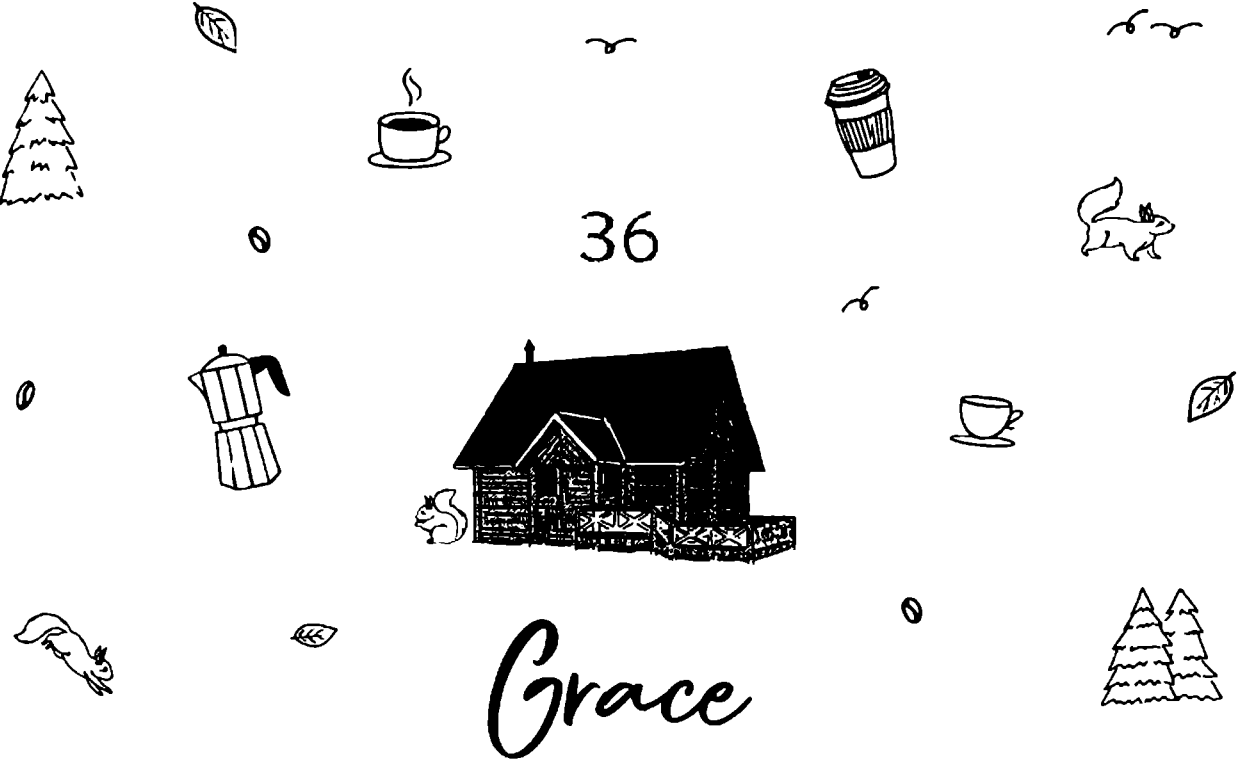
Bu da bana daha çok acı veriyor.

Ne söylemeye çalıştığımı bilmiyorum. Ama sana gönderdiğim mektuplarda sürekli her şey güllük gülistanlıkmiş gibi yazarsam, bir şeyler sakladığımı anlarsın. Benim için endişelenmeni istemiyorum –iyi olacağım– ama bu gerçeği senden de saklayamam.

Kalbim acıyor. İçimde sen eve dönene kadar dolmayacak bir boşluk var ve bazen sızısını görmezden gelemiyorum. Varlığını inkâr edemiyorum.

SENİ ÇOK ÖZLEDİM,

Grace

Dışarıdan kamyonetin gürültülü motorunu duyunca gülümsedim. Yıkamak üzere olduğum tabağı bıraktım –mutfağı bitirip tekrar bulaşık makinesine kavuşmak için sabırsızlanıyordum– ve ellerimi kuruladım. Asher mesaj atıp gelmek için izin istemişti ve motorun durma sesi bile içimde tatlı bir beklenti hissi uyandırmıştı.

Havenların aptalca şakasından beri Asher daha gergindi, bedeni dolup taşan bir adrenaline sürekli titriyordu sanki. Ne zaman birlikte olsak bunu hissedebiliyordum ve bu beni endişelendiriyordu.

Benim sağlayabileceğimden daha fazla yardıma ihtiyacı vardı. Bunu uzun zamandır biliyordum ama ne zaman terapiyi önersem hep karşı çıkıyordu. Hapishanedeki psikolojik danışmanın onna hiçbir şey katmadığını söylüyor, unutmak istediği her şeyi hatırlatacak biriyle konuşmak için para ödemek istemiyordu. Aslında bu şaşırtıcı değildi. Oldu olası doktorlara direnirdi. Bir turnuvada aldığı darbeden sonra yüzüne buz torbası tutarken dikiş attırması gerekip gerekmediği konusunda onunla tartıştığımı hatırlıyordum.

Keçi gibi inatçıydı.

Havluyu bırakıp kapıya bakmaya gittim. Zor bir gün geçirdiğini tek bakışta anladım. Bakışlarında gerginlik vardı, koyu renk gözlerinde fırtınalar kopuyordu.

Tek kelime etmeden içeri girdi, kapıyı kapadı ve güçlü kollarını bana doladı.

Kokusunu içime çekerek ona sıkıca sarıldım. Tahliye edilmesinin üzerinden iki buçuk ay geçmişti ama hâlâ onun evde olmasına duyduğum derin şaşkınlık ve minnettarlık hissini geçmemişti. Bir bakıma, sanki yeniden yirmi yaşındaydım. Aramızdaki şeylerin değiştiğini hissettiğim günlere geri dönmüş-tüm. Hayatımın büyük bölümünde en iyi arkadaşım olmuştu ama sonra ne olduysa onu görmek bile midemde kelebekler uçuşturmaya yetmişti.

Şimdi de aynı karıncalanmayı hissediyordum. Burada benimleydi, artık aramızda dikenli teller veya çelik parmaklıklar yoktu ve her seferinde aynı rahatlama hissini yaşıyordum.

“Her şey yolunda mı?” Nazikçe ensesini okşadım.

Yüzü boynumdayken uzun, yavaş bir nefes aldı. “Evet. Sadece sana ihtiyacım vardı.”

Bunu söylemesi hoşuma gitmişti. İhtiyaç duyulmak için ölüp bittiğimden değil, daha önceden ilişkimiz böyle olduğu için. Birbirimize güvenir, birbirimizin kollarında teselli arardık. Başka ne değişmiş olursa olsun, bu asla değişmeyecekti. O her zaman benim güvenli limanım olacaktı, ben de her zaman onununki olmak için elimden geleni yapacaktım.

Elimi tuttu ve beni yatak odasına götürdü. Ben de istekle onu takip ettim. Yatağın yanında durarak ellerini saçlarımda gezdirdi ve yüzünü bana yaklaştırdı. Koyu gözleri benimkilere kilitlendi ve kaşları çatıldı, ifadesi hem tutkulu hem de şefkatliydi. İçinde hâlâ fırtınalar kopuyordu. Bunu bakışlarında görebiliyor, teninde hissedebiliyordum.

Bunu benimle paylaşabileceğini bilmesini istedim. Bedenim aracılığıyla sakinleşmesini. Onun olduğumu ve hep öyle kalacağımı.

Elleri hâlâ saçlarımda, parmak uçları kafa derime masaj yaparken, ağzını benimkine yaklaştırdı. Öpücüğünü memnuniyetle karşıladım ve kendimi ona bıraktım. Dudaklarının tadını çıkarıyordum. Dili benimkini okşuyordu.

Tişörtümü uçlarından tutup başımdan çıkardı. Ellerimi teninde gezdirerek –kaslarının sert hatlarını hissederek– ben de onunkini çıkardım. Beni yavaş yavaş soyarken hem emredici hem de telaşsızdı, ağzı benimkinden neredeyse hiç ayrılmıyordu. Tenimin üzerinde gezinen nasırlı elleri, güçlü ve sıcaktı.

Boynumu öperken kot pantolonunun düğmelerini açtım ve elimi içeri soktum. Aletini kavradığımda gırtlığından tatmin edici bir inilti yükseldi. Pantolonunu aşağı itti ve tekmeleyerek uzaklaştırdı, böylece bana tam erişim sundu.

Dudaklarımı ıslatarak onu birkaç kez okşadım. Karın kasları gerildi ve başını eğip aramıza baktı. Çelik gibi sertleşen aleti elimde kalınlaşmıştı ve neredeyse ihtiyaçtan zonkluyordu. Ona kendini iyi hissettirmenin verdiği hazzı seviyordum. Dokunuşumun ortaya çıkarabileceği ilkel homurtuları duymayı.

Sıkarak daha sert okşadım. Homurdandı, nefesleri hızlandı. Parmak uçlarımı vücudunda hafifçe gezdirerek önünde diz çöktüm. Tadına bakmak için dilimi aletinin ucunda gezdirdim.

Tekrar inledi ve saçlarımı minnettar bir şekilde okşadı. Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gözlerine bakarak –bunu izlemesini istiyordum– ucunu ağzıma aldım.

Pürüzsüz teninin tadı temizdi, sadece hafifçe uyarıldığını fark ettim. Gözleri bana sabitlenmiş, koyu kaşları iyice çatılmıştı. Kasıklarına doğru inen kasları belirginleşmiş ve uylukları gerilmişti.

Aşağıdan tutarak onu daha derine çektim ve ucunun damağımda kaymasına izin verdim. Homurdandı, hisleri yüzün-

den okunuyordu. Tekrar geri çekildiğimde, dilimle onu tahrik ederek aletinin başında gezdirdim.

“Siktir, seni seviyorum,” dedi.

Cevap olarak, onu olabildiğince derine aldım. Kalınlığı bunu zorlaştırıyordu ama ben asla pes eden biri olmamıştım. Bir ritim tutturarak gidip geldim ve aletini dilimle okşayarak emdim.

Kalçası oynamaya başladı ve eli saçlarımı sıkıca kavradı. Homurtuları derin ve inanılmaz derecede tahrik ediciydi. Bunun ona verdiği zevkten ne kadar keyif alsam da iç duvarlarım arzuyla titriyordu.

Aletini ağzımın içine sertçe soktu, sonra geri çekti. “Siktir. Özür dilerim.”

Tanrım, sesinin böyle boğuk ve nefessiz çıkmasına bayılıyordum. Cevap olarak tekrar gözleriyle buluştum ve devam ettim, onu ağzıma alıp alıp çıkardım. Beni gizlemediği bir şehvetle izliyor, kalçasını oynatmaya devam ediyordu. Aleti daha da büyüdü ve nefes alıp verışı düzensizleşti.

Genelde beni burada durdurur, kaldırıp yatağa atar ve kendini içime gömerdi ki buna bayılırdım. Ama bu sefer onu böyle boşaltmak istiyordum; dizlerimin üzerinde ve savunmasız hâlde.

Bir şeyler söylemeye çalıştı ama onu köküne kadar ağzıma alarak sözünü kestim. Sesi sert bir iniltiye dönüştü. Kontrolünü kaybettiğini, savunmasının düştüğünü hissedebiliyordum. Devam ettim, ritmim acımasızdı, onu boşaltmaya kararlıyım.

“Siktir,” dedi yine. “Lütfen.”

Bana söylediği hiçbir şey bundan daha seksi olmamıştı. Çenem ağrımaya başladı ama umurumda değildi. Diğer elimle testislerini kavrayarak aletini yalamaya devam ettim. Çok yaklaşıyordu. Bunu hissedebiliyordum. Vücudu gerildi ve her harekette homurdanarak saçlarımı sımsıkı kavradı.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş, çenesi sımsıkı kenetlenmiş hâlde konuştu. “Boşalmak üzereyim.”

Kendimi zafer kazanmış gibi hissederek boşalmasını memnuniyetle karşıladım. Eli saçlarımı kavradı ve aleti dudaklarımın arasında hareket ederken homurdandı. Sanki bunu hissetmesi değil, görmesi de gerekiyormuş gibi beni izlerken sıcak sıvı gırtlığıma çarptı.

İşini bitirdiğinde saçlarımı bıraktı. Aletinin ağzımdan kaymasına izin verdim ve hızla yutkundum. Bana baktı, zar zor nefes alıyordu, ifadesi nihayet yumuşamıştı.

“Siktir,” diye mırıldandı.

Alt dudağımı ısırarak ayağa kalktım. “Bu iyi geldi mi?”

Beni yatağa doğru iterken tek cevabı yine derin bir homurtu oldu. Tek kelime etmeden bacaklarımı açtı ve aç bir yırtıcı hayvan gibi bacaklarımın arasına saldırdı.

Dilinin zaten hassas olan klitorisime değmesi o kadar ani olmuştu ki nefesim kesildi ve sırtım dikleşti. Acımasızdı, beni ustalıklarla yalıyor, ıslaklığını âdeta sömürüyordu. Derin iniltileri tüm vücudumu titretirken neredeyse hiç beklemeden doruğa tırmanmaya başladım.

Bir parmağını içime soktuğunda neredeyse çözülüyordum. Çarşaflara tutunup kıvrandım ve ellerimi saçlarının arasından geçirdim. Beni açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yutuyor, şimdiye kadar tattığı en lezzetli şeymişim gibi inliyordu.

Bildiğimiz her şeyi birbirimizden öğrenmiştik, bu yüzden sahip olduğu her beceri benimle mükemmel bir şekilde uyumluydu. Tam bir ustaydı. İkinci parmağını da sokarak dilini hassas sinirlerime değdirdi. Duyuların içinde kaybolmuş hâlde gözlerimi kapadım. Bacaklarımın arası alev alev yanarken kendimi zirveye yaklaşan gerilimde kaybettim.

Klitorisime yaptığı doymak bilmez saldırı şiddetlendi. Düşünemiyordum, göremiyordum. Tek yapabildiğim hissetmekti.

Gözlerimi tekrar kapayıp başımı geriye attım, gerilim ve sür-tünmenin baş döndürücü kombinasyonuna yenik düştüm.

Ben uçuşumun kenarına yuvarlanırken vücudum zevk dal-galarına teslim oldu. Orgazm her yerimi sararken iç kaslarım parmaklarının etrafında kasıldı. Hızını yavaşlattı ama beni ve neyi sevdiğimi öyle iyi biliyordu ki bana doğal bir şekilde uyarak hareketlerine devam etti ve neredeyse nefes alamayacak hâle gelene kadar uzattı.

Kendimi çarşaflara bırakıp gevşedim; gözlerim hâlâ kapalıydı, baş döndürücü coşku beni ele geçirmişti. Yatağa tırmanıp beni yanına çekerek vücuduna bastırdı. Kollarına sokulup tenin sıcaklığının ve baştan çıkarıcı kokusunun tadını çıkardım.

“Teşekkür ederim,” dedim, sesim rüya gibi ve yumuşaktı. “İnanılmazdı.”

Önce kulağımı, sonra boynumu öptü. “*Ben* teşekkür ederim. Yine de seni becermem gerekiyor.”

Gözlerimi açarak kıkırdadım. Aleti yeniden sertleşmeye başlamıştı. Sanki demek istediğini kanıtlamak istercesine kıcıma bastırdı.

“Biraz ara vermeye ihtiyacın var mı?” diye sordu, sesi kısıktı.

“Hayır.”

Hiç vakit kaybetmeden beni sırtüstü yatırıp üzerime çıktı. Nasıl tekrardan bu kadar çabuk hazır olduğunu bilmiyordum ama kesinlikle umursamadım.

Ağzıma boşalması arzusunu azaltmamıştı. Aksine, iştahını kabartmaya yaramıştı. İtişleri güçlü ve acımasızdı, beni kavrayan elleri sımsıkıydı.

“Tanrım, seni becermeye bayılıyorum,” diye homurdandı kulağıma.

“Sakın durayım deme.”

“Ya?” Kendini daha derine itti. “Bu siki seviyorsun, değil mi bebeğim?”

Tek yapabildiğim nefes nefese inlemektir.

Göğsünde alçak bir inilti daha gürledi. “İçinde olmak çok iyi geliyor.”

Parmaklarım sırtındaki gergin kaslara geçirip iç kaslarımla aletini sıkıca kavradım.

“Evet, güzelim. İçinde olmaya bayılıyorum. Şimdi çok sert boşalacağım.”

Kalın aleti amansız bir ritimle içime girip çıkması ve kulağımda mırıldanan alçak, boğuk sesinin birleşimi neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Onu daha derine almak için dizlerimi yukarı çektim.

“Daha sert,” dedim zar zor.

“Bir daha söyle.”

“Beni daha sert becer.”

Tekrar inledi ve bir eliyle kalçamı kavrayarak içime girdi. Her hamlesi sihir gibiydi, beni başka bir doruğa doğru çekiyordu. Kaba ve sertti, beni kırılmayacağımı biliyormuş gibi beceriyordu.

Gecenin ikinci orgasmı farklıydı. Hızlı ve yoğun olmak yerine, darbeler yavaş dalgalar gibi içimde dolandı. Derinleri, daha önce hiç hissetmediğim yerlerimi uyarıyor, duyularımı altüst ediyorlardı.

Asher’ın vücudu gerildi, kasları esnedi ve boşalmaya başlarken kendini içime gömdü. Uzun, alçak iniltiler orgasmına eşlik ederken her darbede aletini daha da derinlere itti. İçimde kasılması neredeyse kendi orgasmım kadar iyi hissettiriyordu. O boşalırken ona sıkıca sarıldım ve orgasmın son sarsıntılarıyla titredim.

Kollarını beni altında ezmeyecek kadar gevşetti. Kollarımı sırtına doladım, henüz bırakmaya hazır değildim. Aramızdaki bağ çok derin ve güçlüydü, bu âna ihtiyacım vardı. Onun içimde, doygun ve hareketsiz kalmasına ihtiyacım vardı.

Aklımı okuyabiliyormuş ve tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi öylece durdu. Nefesleri boynuma deği-

yordu. Burnunu tenime dayayıp kulağımın yanına, yanağıma yumuşak öpücükler kondurdu. Kalp atışlarımız senkronizeydi, bedenlerimiz sıcak ve tatmin olmuştu. Uzun bir süre ona sıkıca sarıldım ve artık kaçırdıklarımız için yas tutmayı bıraktım.

Artık sadece bizi bekleyen şeyler için umutluydum.

Daha saat erken olsa da Grace'le yataktan çıkmaya zahmet etmedik. Başını omzuma yaslamış, bir kolunu göğsüme atmış hâlde bana sokulmuş yatıyordu. Yarı uyanık vaziyette, parmak uçlarımla teninde rastgele şekiller çizdim. Isınmış ve tatmin olmuşum, günlerdir rahatlamadığım kadar rahatlamıştım.

Yavaş ve düzenli nefes alışından uykuya daldığını anlayabiliyordum. Bir yanım onunla konuşmak istiyordu. İçimdeki öfkenin kor ateşi –her an parlayabilecek kızgın bir kütle– hâlâ yanmaya devam ediyordu. Levi onu körüklemişti ama şimdilik ateşi yatışmıştı. Bıraktım uyusun.

Metal gıcırtısını belli belirsiz duydum. Altımda ince, sert bir yüzey vardı. Karanlık öyle yoğundu ki etrafımı tam göremiyordum. Bulanık şekiller dışında hiçbir şeyi seçemiyordum. Nerede olduğumu anlamaya çalışarak başımı çevirdim.

Parmaklıklar. Yine bir hücredeydim.

Siktir.

Bir hareket oldu ve ayağa fırlamaya çalıştım. Yumruklarımı sıktım ama görünmez bir baskı beni aşağıda tutuyordu. Bacaklarım kurşun gibi ağır, kollarım işe yaramazdı. Kıpırdamıyordum. Göğsüm şişiyor, beni yere mihlayan görünmez bağlara karşı çırpınıyordum. Parmaklıklar gitmişti ama ben hâlâ hareket edemiyordum, sanki bir düzine el beni tutmuş, soğuk ve sert zemine yapıştırmıştı.

Bir el alnıma yapışıp beni izlemeye zorladı. Bir vücudun iki büklüm olduğunu, dayanın şiddetinden korunmak için kollarını ve bacaklarını birbirine yaklaştırdığını gördüm. Birileri onu durmaksızın tekmeliyor, çaresiz bedene acımasız darbeler iniyordu. Acı dolu çığlıklarını duyabiliyordum. Vücudundaki her çürüğü hissedebiliyordum. Her kaburgasının kırılışını, her damarının çatlayışını.

Beni yerimde tutan baskı ciğerlerimdeki havayı sıkıştırmakla tehdit ediyordu. Ayağa kalkmak zorundaydım. Kurtulmak zorundaydım. Ona yardım etmeliydim, yoksa—

“Asher.”

Görünmez ellerin pençesinden kurtulur kurtulmaz doğruldum, zihnim tamamen allak bullaktı. Bir şey bana dokundu ve daha gözlerimi açamadan tepki verdim. Dirseğim geri kaydı ve sert bir şeye çarptı.

Acı dolu keskin bir çığlık beni uykumdan tamamen uyanırdı. Oda aniden netleşti. Grace’in odası. Parmaklıklar yoktu. Mahkûmlar yoktu. Beni tutan eller yoktu. Ama az önce—

Hasiktir. Tanrım, olamaz.

Döndüğümde Grace’in yüzünü tuttuğunu, bacaklarını vücudunun geri kalanını korumak istercesine kendine çektiğini gördüm.

“Tanrım, Grace. Ne yaptım ben?”

Gözlerini sıkıca yummuş, elleriyle burnunu kavramıştı.

“Seni incittim mi?” Kelimeler boğazımdan güçlkle çıktı.

Gözlerini açmadan ve ellerini yüzünden çekmeden başıyla onayladı.

Kalbim bin parça oldu. Ayaklarının dibinde ölecekmişim gibi hissettim. Dikkatlice ona uzandım ama ona dokunmaktan korkuyordum.

Siktir. Ne bok yemiştin ben?

Titrek nefesler alıyor, sanki kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Bir işe yaramadığımı, çaresizce ona bakakaldığımı fark etmem bir saniye daha aldı.

“Bekle, bebeğim. Hemen döneceğim.”

Yataktan kalkıp aceleyle mutfığa giderken ellerim titriyordu. Çekmecedan bir havlu ve buzluştan buz torbası aldım.

Döndüğümde gözleri açıktı. Bağdaş kurmuş yatakta oturuyordu; kucağında çarşaf, hâlâ elleriyle yüzünü kapatıyordu.

Her yer kan içindeydi.

O da benimle aynı anda fark etmiş gibiydi. Kesik bir nefesle ellerini indirip onlara baktı. Kan burnundan süzülüyor, dudaklarının üzerinden akıp çenesinden damlıyordu. Elleri kan bulaşmış, kırmızı damlalar çarşafın üzerine düşmüştü.

“Ah, Tanrım,” dedi.

Dehşet içinde ona bir havlu uzattım. Yardım etmek istiyordum, bunu düzeltmek istiyordum ama ona dokunmaktan korkuyordum.

Çünkü bunu ben yapmıştım. Benim yüzümden kan revan içindeydi.

“Grace, gerçekten çok özür dilerim. Ne olduğunu bilmiyorum.”

Havluyu yüzüne nazikçe bastırdı. Gözleri çoktan kızarmış, kan çanağına dönmüştü. “Galiba kâbus görüyordun.” Sesi havlu nedeniyle boğuk çıkıyordu. “Seni uyandırmaya çalıştım.”

“Siktir. Özür dilerim.”

Burnunun altındaki kanı silmek için havluyu kaydırdı ve yüzünü buruşturarak keskin bir nefes aldı. “Oha, çok acıyor.”

Yaptığım şeyin farkına vardım ve kusacak gibi olsam da temizlenmesine yardım etmek için elimden geleni yaptım. Nihayet kanama durdu. Fazla düşünmeden çarşafı ve yatak takımlarını kaldırdım, o banyodayken yerlerine yenilerini serdim. Geri döndüğünde pijamasını giyip yatağa girdi. Buzu bir havluya sarıp ona uzattım.

Ona dokunmaya cesaret edemiyordum.

Başını yatak başlığına yasladı ve derin bir nefes aldı. “İyiyim galiba.”

Olan şeyin hiçbir iyi yanı yoktu. Aptalca bir kâbus görmüşüm ve o beni uyandırmaya çalışırken burnuna dirsek atmıştım.

“Kırılmış olabilir.” Bu sözleri söylemek içimi parçaladı ama yine de söyledim.

Başını yukarı aşağı salladı. “Biliyorum. Ama şu anda yapabileceğimiz bir şey yok.”

“Grace, çok üzgünüm. Ben...”

Ne diyeceğimi bilemedim. Nasıl özür dileyebilirdim ki? Hâlâ bir kâbusun içindeymişim gibi hissediyordum. Ona vurmuştum. Kanını akıtmıştım.

“Asher, yapma bunu.” Buzu indirdi. “Yapma. Kazaydı.”

Kazaydı, evet. Ama bunun hiçbir önemi yoktu; kaza olması hiçbir şeyi değiştirmezdi. Sonuçta bunu yapmıştım. O bana yardım etmeye çalışırken ben—

“Biraz hava almam lazım.”

“Gitme.” Bana uzandı. “Asher, lütfen. Yatağa gel.”

“Yapamam.” Derim yüzölüyormuş gibi hissediyordum. “Buz tutmaya devam et. Geri geleceğim.”

Başka bir şey söyleyecek gibi oldu ama duramadım. Duvarlar üzerime üzerime geliyormuş, rüyamdaki görünmez eller beni aşağı itiyormuş gibi hissediyordum. Gözlerimi bir an bile kapasam kâbusa geri döneceğimi biliyordum. Ama bu sefer yerde yatan Grace olacaktı ve ona zarar veren ben olacaktım.

Kıyafetlerimi yerden alıp tökezleyerek odasından çıktım. Nasıl olduysa ön kapıya ulaştığımda giyinmişim bile. Her şey bulanıktı, korku ve saf suçluluk duygusu beni pençesine almış, içten içe parçalıyordu.

Gecenin soğuk havasını yarım yamalak hissettim. Yalın ayak olduğumu da. Nereye gittiğimi bilmeden dışarı çıktım, zihnimde kâbusumdan görüntüler ve Grace'in kan içindeki hâli dönüp duruyordu.

Bu en kötü korkumdan bile kötüydü. Güvende olmadığım-
dan, içimdeki karanlığın ona zarar vereceğinden korkuyordum
ama hiç böyle olacağını düşünmemiştim. Onu fiziksel olarak
incitebileceğimi aklımdan bile geçirmemişim. Kasıtlı olsun ya
da olmasın, bu yaşanmıştı. Kontrolü o kadar kaybetmişim ki
muhtemelen burnunu kırmıştım.

Şimdiye dek kendi kendime bunu yapabileceğime, başa-
rabileceğime, sadece zamana ihtiyacım olduğuna dair söyleyip
durduğum her şey yalandı.

Zamana falan ihtiyacım yoktu. Herkesten uzak tutulmaya
ihtiyacım vardı. Beni cinayet suçundan içeri tıkmalılardı. Son-
suza dek kilit altında olmalıydım. En azından o zaman öfkemi
hak eden pisliklerden başka kimse için tehlikeli olmazdım.

İçimdeki bir şeylere vurma dürtüsü göğsümü daralttı. Çok
öfkeliydim ve bu öfkeyi akıtabileceğim hiçbir yer yoktu. Çünkü
kendime kızgındım. Ona zarar verdiğim için öfkeliydim. Öyle
bir hâle gelmişim ki yanında güvenle uyuyamıyordum bile.

Ne kadar dolaştığımı bilmiyordum. Belki de saatlerce,
mahallesinde daireler çizerek yürüdüm. Şafağın ilk ışıklarıyla
yıldızlar solarken, beynimdeki kaos nihayet hafiflemişti. Kalp
atışlarım sonunda yavaşladı ve nefeslerim biraz daha düzene
girdi. Zihnim açılmış, en azından biraz olsun mantıklı düşünür
olmuştum.

Hâlâ kalbimden bıçaklanmış ve kan kaybından ölme teh-
likesiyle karşı karşıyaymış gibi hissediyordum ama en azından

düşünebiliyordum. Geri dönüp Grace'i kontrol etmem gerekiyordu. Buzu bir süre daha tutup uykuya daldığını umuyordum.

Mantığım devreye girince panik gerilemişti, bir plan yaparak kendimi sakinleştirdim. Uyumasına izin verecektim, sonra hazır olduğunda doktora götürecektim. Muayene edilirken yanında duracaktım. İyileşmesi için neye gerekiyorsa alacaktım. Onunla ilgilenebilmek için programımı boşaltacaktım. Onu çok kötü incitmediğimi umarak dua edecektim.

Ve beni affedeceğini umarak.

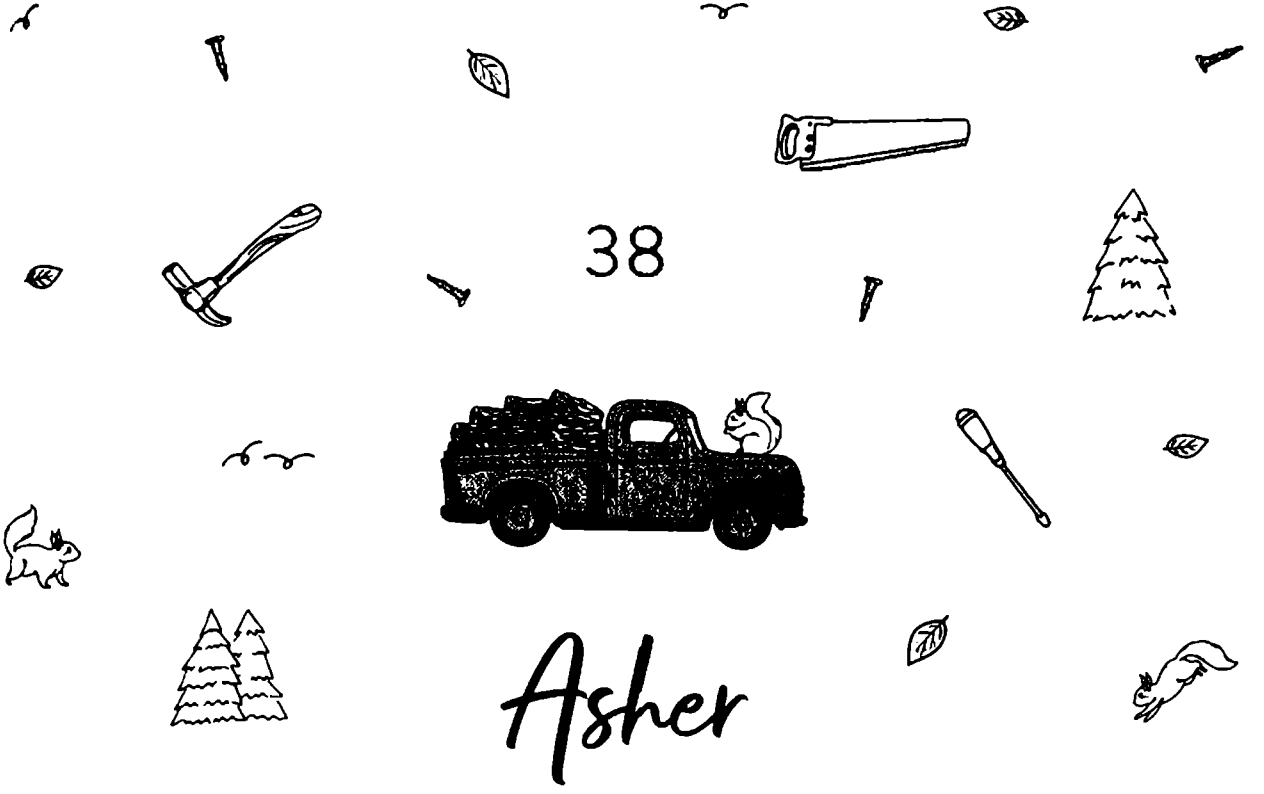
Sonra? Ne yapacağımı bilmiyordum. Kontrolümü kaybedip onu incittiğim gerçeğiyle nasıl baş edeceğimi bilmiyordum.

Adımlarımı hızlandırdım, aniden geri dönmek için sabırsızlanmaya başlamıştım. İçgüdülerim alarm veriyor, içimi bir aciliyet duygusu sarıyordu. Bu panikten farklıydı. O, yaklaşan felakete dair belli belirsiz bir histi, güçlü ama tanımlayamadığım bir duyguydu. Bu ise başkaydı.

Sonra havada duman kokusu aldığımı fark ettim.

Koşmaya başladım ve Grace'in sokağının köşesini döndüm. Şafak sökmemişti, gökyüzüne siyah bir duman bulutu yükseliyordu.

Grace'in evi yanıyordu.

Ev ve doğru son sürat koşarken ayaklarım kaldırımı dövüyordu. Zihnimi gölgeleyen panik yoktu. Eğitimim devreye girmişti. Her şey netti. Evine ulaşmaya çalıştığım saniyeler içinde, orada neyle karşılaşsam ne yapmam gerektiğini gözümde canlandırmıştım. Tek bir amacım vardı.

Onu kurtarmak.

Yaklaştığımda yavaşladım ve hızlıca ön tarafı taradım. Grace ortalıkta yoktu. Ama fazlaca duman vardı.

Evin yarısında tamirat sürüyordu. Duman dedektörleri çalışıyor muydu? Yeterince var mıydı? Yatak odasında gördüğümü hatırlamıyordum. Dışarı çıkma fırsatı bulamadan dumandan boğulabilirdi.

Telefonum da yanımda değildi.

Siktir.

Ön kapı sıcak değildi ama açtığımda dumanlar dışarı savruldu. Eğilip dumanların altına girdim. Henüz salon tamamen dumanla dolmamıştı ama fazla uzun sürmezdi. Loş ışıktaki, tavandan aşağı akan puslu gri dumanı görebiliyordum.

Yangın alarmı falan çalmıyordu. Büyüyen alevlerin uğultusu dışında ev ürkütücü bir sessizlik içindeydi.

Koridor dumanla doluydu. Gözlerim yanıyor ve havadaki dumanın tadını alabiliyordum.

Onu dışarı çıkarmak zorundaydım.

Hızla çömelerek yatak odasına koştum. Kapı kapalıydı ama üstündeki çatlaktan içeri duman sızıyordu.

“Grace!”

Elimin tersiyle kapıyı yokladım ve kapı koluna dokundum. İyi. İçeride ateş yok.

Şükürler olsun.

Ama Grace cevap vermiyordu.

“Grace,” diye seslendim tekrar ve kapıyı açtım.

Yatağında uzanmış, başı yastıktaydı. Bir kolu yana sarkmış, avuç içi yukarı bakıyordu. Getirdiğim buz torbası yatağın yanında yerdeydi, oraya düşmüş gibiydi. Öksürdüm; duman hızla küçük yatak odasına hızla doluyordu.

Hemen yanına koşup onu battaniyelerden birine sardım ve kollarımı altına soktum. “Grace, tatlım, uyan.”

Gözleri kapalı kaldı ama bir şeyler mırıldandı. Hayattaydı ama uyanmaması kötüye işaretti. Kaybedecek bir saniyem bile yoktu. Onu kollarıma aldım. Derin bir nefes alıp tuttum ve ön kapıya koştum.

Ben dışarı çıkarken duman alarmı çalmaya başladı. Siktiğimin şeyi nihayet devreye girmişti. Onu sokağa taşıırken kafamda sıradaki adımlar dönüyordu. 911’i aramam gerekiyordu ama telefonum evdeydi. Onu yere bırakıp hâlâ nefes aldığından emin olacaktım. Komşulara koşup yardım isteyecektim. Sonra Grace’e geri dönüp sağlık ekipleri gelene kadar yanında kalacaktım. Dikkatlice onu yere yatırdım. “Grace, tatlım, uyanman gerek.”

Gözlerini açılmaya çalıştı ve öksürdü. “Ne?”

“Kıpırdama. Sadece nefes al.”

“İyi misiniz?”

Sesin geldiği yöne baktım. Grace’in komşularından biri kapısından dışarı bakıyordu.

“911’i arayın. Hemen!” diye bağırdım.

“Aman Tanrım.” Kapıyı açık bırakıp içeri girdi. Bir saniye sonra geri dönmüş, telefonla konuşuyordu. Başını kaldırıp evden yükselen dumanı izledi.

“Yardım geliyor.” Saçlarını okşadım. Nefes alıyordu ama kafası karışık ve uyanmakta zorlanıyordu. Oksijene ihtiyacı vardı. “Benimle kal.”

Paniğe kapılmaya başladım. Çaresizdim. Onu dışarı çıkarmıştım ama başka ne yapabilirdim? Kalp masajına ihtiyacı yoktu ama yardıma ihtiyacı vardı. Eğitimim hiçbir işe yaramazdı. Tek yapabileceğim şey beklemektir.

Hadi, beyler. Gelin artık. Lütfen.

Her saniye bir saat gibi geliyor, her nefes alışımında zorlanıyordum. Onunla usulca konuşuyor, saçlarını okşuyor, onu uyanık tutmaya çalışıyordum. Keşke onun yerine nefes de alabilseydim.

“Benimle kal, tatlım. Benimle kal.”

“Asher,” diye mırıldandı, sonra tekrar öksürdü. “Ne oluyor? Başım çok dönüyor.”

“Şşş, iyisin.”

Burnunun köprüsü şişmiş ve gözlerinin etrafındaki deri morarmaya başlamıştı. İki gözünün de moraracağını fark etmek içimdeki bulantıyı hiç hafifletmedi. Beyin sarsıntısı mı geçirmişti? Bu yüzden mi zihni bu kadar bulanıktı?

Gözlerini morartmıştım, muhtemelen burnunu kırmıştım, şimdi de evi yanıyordu. Aklımdan Jack’in beni tutuklayabileceği düşüncesi geçti. Birinin tutuklayacağı kesindi.

Uzaktan tiz siren sesleri geliyordu. Saniyeler içinde ses yaklaştı. Önce ambulans geldi ve önümüzde hızla durdu. İtfaiye aracı da peşinden geldi, ışıkları yanıp sönüyordu.

Birden her yer insanlarla doldu. Sağlık görevlileri. Eve koşan itfaiyeciler. Tüm sokak ayaktaydı. Sağlık görevlileri Grace’le ilgilenirken ben çaresizce izledim. Sorular sordular, cevap vermeye çalıştım ama düşünmek zordu.

“Nasıl başladığını bilmiyorum,” dediğimi duydum. “Yürüyüşe çıkmıştım. Döndüğümde dumanla karşılaştım.”

Levi yanımdan koşarak geçti. Ya da belki de Logan’dı. Kargaşada ayırt edemedim.

Sağlık görevlileri Grace’i sedyeye aldılar. Yüzünde oksijen maskesi vardı ama gözleri açıktı. Konuşmaya çalışıyordu ama ne demek istediğini anlayamıyordum.

Bir el omzuma dokununca irkildim.

“Sakin ol, evlat.” Şef Stanley elini çekmedi. “İyi misin? Sen de içeride miydin?”

“Onu çıkarmak için içeri girdim.”

“Seni kontrol etmemize izin ver.”

“Ben iyiyim. Grace’in yardıma ihtiyacı var.”

“İlgileniyorlar.” Sırtımı sıvazladı ve başka biriyle konuştu ama sözlerini algılayamadım. “Onunla birlikte hastaneye git. İyi iş çıkarmışsın, Asher. Şimdiden daha iyi görünüyor.”

İyi iş mi? İyi bir şey falan yapmamıştım. Ona zarar vermiş, üstüne bir de yalnız bırakmıştım. Ölebilirdi. Onu zamanında dışarı çıkarmıştım ama kahraman falan değildim.

Birinin kurtarılmaya muhtaç olmasına sebep olan hiç kimse kahramanlık taslayamazdı.

Tüm testlerimin sonuçları iyiydi ama acil servis doktoru beni en az altı saat gözlemlmeden göndermek istemiyordu. Baş ağrısı ve biraz öksürük dışında kendimi iyi hissediyordum. Bir de burnumdaki zonklayan morluk vardı tabii ama onun duman solumuş olmamla ilgisi yoktu.

Burnum kırılmamıştı ama berbat görünüyordum. Şişmişti ve iki gözümde morarmaya başlamıştı. Sonunda tuvaleti kullanmama izin verdiklerinde aynaya bakmak gibi bir hata yapmış ve ânın pişman olmuşum.

Asher hastane yatağından birkaç adım ötede, katlanır bir sandalyede oturuyordu. Kollarını dizlerine dayamış, gözlerini yere dikmişti. Fiziksel bir yara almışa benzemiyordu ve ona yöneltilen tüm soruları bana yönlendiriyordu. *Grace'e bakın ya da Ben iyiyim, Grace'in yardıma ihtiyacı var.* Bir süreliğine tek bildiği kelimeler bunlarmış gibiydi.

Şimdiyse gözlerini yere dikmiş, nefes alıp almadığımdan emin olmak istercesine ara sıra bana bakıyordu.

Hâlâ tam olarak ne olduğunu anlamamıştım. O gittikten sonra bir süre daha burnuma buz koymuştum. Göz kapaklarım ağırlaşmış ve sonunda tekrar uyumak üzere uzanmıştım. Ha-

tırladığım bir sonraki şey, Asher'in adımı ve onunla kalmamı söylerkenki hâliydi ve evin dışında, yerde yatıyor olduğumdu. Beni dışarı taşıdığını hiç hatırlamıyordum. Duman kokusu aldığımı ya da alevlerin sıcaklığını hissettiğimi de.

Eğer o olmasaydı muhtemelen ölmüş olurdum.

Yangında ölmemiştim ama kardeşleri beni öldürecekti. Geçen hafta tavandaki hasarı onarmak için evin o tarafındaki duman dedektörünü sökmüş ve henüz geri takmamıştım.

Büyük hata.

“Sen iyi misin?” diye sordum.

Asher başını kaldırıp bana baktı. “İyiyim. Sen nasılsın?”

“Sıkıldım. Ev için endişeleniyorum.”

Gözlerini kaçırdı. “Evet.”

Elimi uzattım. “Gel.”

Sandalyesini yaklaştıırıp elimi tuttu. Daha önce gözlerinde gördüğüm fırtınalar, şimdi kasırgaya dönmüştü. Elim i incitmekten korkar gibi nazikçe tutuyordu ve bakışları yüzümden yere kaymıştı. Gözlerime bakmakta zorlanıyordu.

“Senin suçun değil,” dedim sessizce.

Sadece başını iki yana salladı.

“Sen benim hayatımı kurtardın. Yanımda uyuyor olsaydın, ikimiz de ölebilirdik. Burada hatalı biri varsa o da benim. Duman dedektörünü hemen geri takmalıydım.”

“Senin hatan değil,” dedi.

“Senin de değil.”

Hâlâ bana bakmıyordu.

“Asher—”

“Aman Tanrım.” Cara perdeyi aralayıp içeri daldı. Üzerinde bol bir beyaz tişört ve yıpranmış kot pantolon vardı. Gür saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Kendini burada bulduğuna şaşırmış gibi etrafa şöyle bir baktı, sonra tekrar bana döndü. “Yok, cidden, aman Tanrım. Kimi öldürmem gerekiyor?”

“Kimseyi. Bu bir kazaydı.” Yüzümü işaret ettim. “Yangının da neden çıktığını bilmiyorum ama–”

“Ne?” diye çığlık attı. “Gerçekten de yangın mı çıktı? Logan yalan söylüyor sanmıştım.”

“Logan’la mı konuştun?”

“Boş ver o prens sikkafayı şimdi. Ne yangını bu?”

“Evimde yangın çıktı. Asher beni kurtardı.”

“Hayatını kurtardın, *yine?*” Asher’in üzerine atılıp az kalsın onu sandalyeden düşürerek kollarını boynuna doladı. “Teşekkür ederim. Aman Tanrım, teşekkür ederim. Yemin ederim seni ölene kadar seveceğim. Teşekkür ederim.”

Dehşete düşmüş gibi görünen Asher, beceriksizce onun sırtını sıvazladı. “Bir şey değil. Şey... dur artık.”

Omuzları hıçkırıklarla sarsıldı.

“Cara, tatlım, sakinleş.”

“Özür dilerim.” Doğruldu ve parmaklarıyla gözlerini sildi. “Ama seni yangından o kurtarmış? Hâlâ neden Bertha adında bir sürtükle bar kavgasına girmiş gibi görüldüğünü anlamadım ama hayatta olmana çok sevindim.”

Asher’a baktım, bunu tekrar yüksek sesle söylediğimde tokat yemiş gibi irkilmesine neden olacağını biliyordum. Gözlerimin neden morardığını sağlık görevlilerine, doktora ve bu küçük, perdeli odaya giren her hemşireye açıklamak zorunda kalmıştım. Tabii ki sormak zorundaydılar, devamında da evde kendimi güvende hissedip hissetmediğim ya da yardıma ihtiyacım olup olmadığıyla ilgili soruları ihmal etmemek zorundaydılar.

“Onu kâbusundan uyandırmaya çalışırken burnuma sert bir darbe aldım.” Hikâyeyi her anlatışında, Asher’in doğrulup yüzüme dirsek attığını söylemekten kaçınmaya çalışıyordum. *Burnuma darbe aldım* deyince kazara bana çarptığı daha iyi anlaşılıyordu.

Yüzünü buruşturdu. “Off.”

“Görüldüğü kadar kötü değil.”

“Peki ya evin?” diye sordu, sesi yumuşayarak. “Neden yandığını bilmiyor musun?”

“Henüz değil. Yangının nasıl başladığına dair hiçbir fikrim yok.”

“Muhtemelen elektrik kaynaklı bir yangındı,” dedi Asher, sesi garip bir şekilde monotonda.

Cara başka bir şey söyleyecek oldu ama başımı sallayarak onu susturdum. Asher’in annesiyle babası elektrikten çıkan bir yangında ölmüştü. Bu alelade konuşulacak bir konu değildi.

Neyse ki Cara anlamış görünüyordu. “İnanamıyorum. İyi olmana çok sevindim. Burada ne kadar kalman gerekiyor?”

“Gözlem için birkaç saat daha kalacağım. Zihnimin bulanmasına yetecek kadar duman solumuşum, bu yüzden beni bir süre gözlemlemek zorundalar.”

“Seni neden burada tutuyorlar? Bu oda berbat. Gidip değiştirebilirim.”

“Yok, gerçekten iyi burası. Sadece biraz daha bekleyeceğim. Buradan ne kadar çabuk çıkabilirsem o kadar iyi.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu ama bana manzaralı özel bir oda ayarlanması konusunda ısrar etmedi. “Evinle ilgili ne yapacağımıza karar verene kadar benimle kalacaksın tabii ki. Ama seni yatak odama en uzak olan misafir odasına yerleştireceğim ki bende tık yokken sen paldır küldür seviştiğin için senden nefret etmeyeyim.”

“Çok düşünceli ve pratik zekâlısın.”

“Teşekkür ederim. Ama hiçbir şey için endişelenme.” Telefonunu çıkarıp bir şeyler yazmaya başladı. “Eve hemen giremeyebiliriz, bu yüzden sana birkaç kıyafet ve banyo malzemesi sipariş edeyim, belki bir de küçük bir bavul.”

“Bir iki günlüğüne senden giyinebilirim,” dedim. “Yeni şeyler almak zorunda değilsin.”

“Bırak alayım, işe yaradığımı hissedeceğim.” Gözleri parladı. “Aman Tanrım, bu pijama altının şarap kadehi şeklinde

desenleri var. Kesinlikle ihtiyacın olan bir şey bu. Tanrım, neden buraya aynı gün teslimat alamıyorum?”

O öfkeyle benim için bir şeyler sipariş ederken ben onun saçmalığına gülümsedim. “Belki de kendine de şarap kadehi desenli pijama altı alman gerekiyordur.”

“Ah, uzun zamandır eş kıyafetlerimiz olmamıştı.” Gözleri Asher’a kaydı ve gülümsemesi soldu. “Sen iyi olduğuna emin misin, koca adam?”

Asher ellerini yüzünde gezdirdi. “Evet, iyiyim. Grace’in yardıma ihtiyacı vardı, benim değil.”

Cara bana endişeli bir bakış attığında ona dudaklarımı oynatarak *Biliyorum* dedim.

İyi değildi.

Grace

Kalbim çılgınca çarpıyor, midem ters taklalar atıyormuş gibi hissediyordum. Evimi henüz görmemiştim ve bu ilk bakıştan ödüm kopuyordu.

Asher bana hızlıca göz attı. Direksiyonu tutan kollarındaki damarlar belirginleşmiş, çenesi kasılmıştı. O da gergindi ve vücudundaki bu gerginlik sakinleşmeme yardımcı olmuyordu.

Asher beni çabucak dışarı çıkardığı için iki gün önce hastaneden çıkmıştım ve ciğerlerimde kalıcı bir hasar belirtisi yoktu. Yüzümdeki şişlik önemli ölçüde inmişti ama hâlâ kavgaya karışmış ve kaybetmiş gibi görünüyordum. Bu yüzden insanlardan uzak durmak istiyordum, böylece bunun bir kaza olduğunu defalarca açıklamak zorunda kalmayacaktım.

İnsanların yüzlerindeki ifadeleri görüyor, ne düşündüklerini biliyordum. Asher bir dövüşçüydü ve hapis yatmıştı. Şimdi de kız arkadaşının iki gözü morarmıştı. Gerçekte ne olmuştu?

Dile getirilmeyen bu sorular beni öfkeliyordu. Asher'in nasıl hissettiğini tahmin edebiliyordum.

Yangından beri doğal olmayan bir sessizlik içindeydi. Cara'nın evinde kalıyordum ve iyileşmem için birkaç gün izin almıştım; hem o hem de Asher bunun için ısrar etmişti. İşlerini

yeniden programlamış ve geceleri uyumak için ninesine gitse de zamanının çoğunu benimle geçiriyordu. Ama her şey farklıydı. Bana sarılıyor, dokunuyor, teselli ediyordu. Bir şeye ihtiyacım olduğunda almak için yerinden fırlıyor, bazen Cara'yla hemşirecilik oynama konusunda yarışlıyordu.

Ama aynı zamanda mesafeli ve aşırı dikkatliydi. Bana sanki kırılacakmışım gibi dokunuyordu; tereddütlü ve haddinden fazla nazikti.

Bu beni delirtiyordu.

Yangından beri içime belirsiz bir endişe çöreklenmişti. Asher'ın kafasında çok şey dönüyordu ve bana hiçbirini anlatmıyordu. Bunu gözlerinde görebiliyor, bana davranışlarından sezebiliyordum. Yardım etmeye çalışıyor ama aynı zamanda geri çekiliyor, aramıza mesafe koyuyordu. Üstelik ne söylersem söyleyeyim, onu bu konuda konuşmaya ikna edemiyordum.

Evimin önünde durduğunda, neredeyse korkudan bakamayacaktım. Ama ön taraf inanılmaz derecede normal görünüyordu. Yangını kontrol altına almayı ve tüm binaya yayılmasını engellemeyi başarmışlardı.

İtfaiye müfettişi yangının gerçekten elektrik kaynaklı olduğunu tespit etmişti. Önceki ev sahibi mutfığa bir priz takmış ama düzgünce bağlamamıştı. Bunu kimse bilemezdi. Evi satın almadan önce detaylı bir şekilde inceletmişim ama insanlar duvarların içini göremezdi.

Dışarı çıkıp ön kapıya gittiğimizde Asher hâlâ sessizdi. Derin bir nefes alarak kilidi açtım ve içeri girdim.

Ön kısım el değmemiş gibiydi. İçerisiyse hiç öyle değildi.

Evin arka tarafındaki mutfak sarı şeritlerle çevriliydi ama arka bahçeyi direkt görebiliyordum. Duvarın büyük bir kısmı yok olmuştu. Yanık izleri, itfaiyeciler kontrol altına almadan önce ateşin izlediği yolu gösteriyordu. Ağır duman ve kül kokusu hâlâ havada asılıydı.

Onca emek. Evin büyük bir kısmı mahvolmuştu.

“Eh,” dedim, içeriye doğru birkaç deneme adımı atarak. “En azından mutfağı henüz yenilememiştim.”

Asher espri girişimime gülmedi.

Evin içinde dolaşp diğer odaları kontrol ettik. Her yer duman kokuyordu ama en kötü hasar mutfak ve çevresiyle sınırlıydı. Yatak odaları iyiydi, ancak kokuyu çıkarmak için ne yapmamız gerektiğini bilmiyordum. Duvarlara yeni astar ve boya şarttı. Belki yerlerin de yenilenmesi gerekcekti ama ahşap parkelerin temizlenebileceğini umuyordum. Hepsi orijinaldi. Onları sökersek çok yazık olurdu.

Her şeyi gördükten sonra salona geri döndüm. Yıkayarak kokusunu giderebileceğimi umduğum birkaç giysi aldım ama şimdilik diğer her şeyi öylece bıraktım. Neyin kurtarılabilir olduğunu ve neyin değiştirilmesi gerektiğini anlamak için her odayı gözden geçirmem gerekcekti. Ama bugün değil.

“Hazır mısınız?” diye sordu Asher.

“Evet.” Garip bir şekilde sakinleştiğimi hissederek tekrar etrafıma bakındım. Üzücüydü ama onarılabileceğini de biliyordum. Arkadaki büyük delik ve mutfakın tamamen kullanılamaz olması dışında, ev satın aldığım zamanki hâlinden daha kötü durumda değildi. Çok iş çıkacaktı ama en azından yerle bir olmamıştı.

Hâlâ kurtarılabilirdi.

Midem hâlâ endişeyle çalkalanıyor, uzuvlarım gerim gerim geriliyordu. Ama beni bu kadar huzursuz eden şey ev değildi. Asher’dı.

Beni Cara’nın evine geri götürdü ama garaj yolunda durduğunda kontağı kapatmadı. Vitesi park konumuna alıp bekledi.

“İçeri gelmiyor musun?” diye sordum.

“Yapmam gereken bazı işler var.”

“Geri gelip bu gece benimle kalır mısınız?” diye sordum, sesim yumuşaktı.

Cevap vermedi. Vücudu aniden donmuş gibi hareketsiz kaldı.

Midemdeki bulantı ağırlaşırken uzun bir bekledim. Bir şeyler çok yanılttı. “Asher?”

“Hayır.”

Bu tek kelime burnuma çarpan dirseğinden daha çok canımı yaktı. Çünkü ne anlama geldiğini biliyordum. Tam olarak ne yapmak üzere olduğunu biliyordum. Sadece bu geceye hayır demiyordu; her şeye hayır diyordu. Bize.

“Asher, bunu yapma.”

“Yapamam, Grace.” Sesi o korkunç monotonlukta; bana itiraf pazarlığını kabul edip hapse gireceğini, her şeyin bittiğini ve onu bırakmam gerektiğini söylediğinde kullandığı sesin aynısı. “Yürütebilirmişiz gibi rol yapmaya devam edemem. Sana karşı adil olmaz.”

Kucağımda tuttuğum kıyafetleri sıkıca kavradım. “Asher, yapma.”

“Neyi yapmayayım? Sana gerçeği söylemeyeyim mi?”

“Hangi gerçeği? Yangın bir kazaydı. Senin hatan değildi. Dahası, hayatımı kurtardın. Yine. Bunu nasıl çarpıtıp birlikte olamamamız için bir nedene dönüştürebiliyorsun?”

“Bugün hiç aynaya baktın mı?”

“O da bir kazaydı.”

“Aynen öyle. Kendimi kontrol edemedim ve iki gözünü de morarttım. Daha kötüsünü de yapabilirdim. Kahrolası yatağın her yeri kan içindeydi. Sonra seni yalnız bıraktım ve evin alev aldı.”

“Kanama durmuştu ve sen içeride olsaydın ikimiz de ölebilirdik.”

“Ya da seni daha hızlı çıkarabilirdim.”

“Saçmalık.”

“Beni dinlemeliydin,” dedi, sesi alçaktı. “Ayrılmadan önce sana bunun artık yürümeyeceğini söylemiştim. Beni unutup hayatına devam etmeliydin. Beni dinleseydin böyle olmazdı.”

“Asher—”

“Hayır. Ben sandığın adam değilim, Grace. Olmaya çalışıyorum ama bu bir yalan. Tek istediğim birilerinin canını yakmak.” Ellerini yumruk yaptı. “İçimdeki şeytanları kontrol altında tutmak için çok uğraşıyorum ama bunu sonsuza dek yapamam. Dışarı çıkacaklar. Bu sefer burnunu kırmadım ama bir dahaki sefere daha kötüsü olabilir. Benimle güvende değilsin.”

“Bu bir kazaydı.”

“Anlamıyorsun. Bunun hiçbir önemi yok. Hayatımızı –o şerefsiz seni arka sokağa sürüklemekten önce planladığımız hayatı– geri istiyorsun. Gerçekten sana o hayatı şimdi verebileceğimi düşünüyor musun? Evlenebileceğimizi, her gün işe gidip gelebileceğimizi ve normal, mutlu insanlar gibi yaşayabileceğimizi? Sence çocuk sahibi olabilecek miyiz? Tanrım, ben kimsenin babası olamam.”

“Kimse hemen olmak zorunda demiyor. Hiçbir şey için acelemiz yok, bolca vaktimiz var.”

“Kendini kandırıyorsun. Benim zamana ihtiyacım yok. Kim olduğum gerçeğiyle yüzleşmeye ihtiyacım var. Senin de öyle. Ben buna uygun değilim. Seni seviyorum ve hep seveceğim ama seninle evlenemem. Kocan olamam, çocuklarına babalık yapamam. İstedığın hayat bu; iyi bir adamla bir aile kurmak. Ben sana bunu veremem. Sen ne kadar istersen iste, ben o adam olamam.”

Gözlerimden yaşlar süzüldü ve boğazım öyle bir düğümlendi ki ağzımdan tek bir kelime çıkabileceğinden emin değildim. “Yanılıyorsun.”

“Hayır, yanılmıyorum. Yapamayacağımı bildiğim hâlde seni elimde tutmaya çalışmam yanlış olur.”

“Yani bu kadar mı?” Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak burnumu çektim. “Yaşadığımız onca şeyden sonra, şimdi vaz mı geçeceksin?”

Gözlerini kapadı. “Bunu daha da zorlaştırma. Lütfen.”

“Yapamazsın–”

“Lütfen,” dedi tekrar dişlerinin arasından. “Sana söylemiştim, beni dinlemeliydin. Geri döndüğümde seni, hayatım boyunca nefret edeceğim ama sana iyi baktığı için seveceğim biriyle evli bulmalıydım.”

“Siktir git, Asher,” diye tersledim. “Bana anlamadığımı söyleyip duruyorsun ama sen de anlamıyorsun. Benim için başka birinin olabileceğini düşünüyorsan hiçbir şey anlamıyorsun demektir. Seni dinlemiş ve yüzüğünü çıkarmış olsaydım bile, devam etmek istemiş olsaydım bile, bu asla bir seçenek değildi. Görmek istemediğin kısım bu. Sana tamam, bitti, seni bırakıyorum dersem gidip başka birini mi bulacaksın? Bundan birkaç yıl sonra, kendini gerçekten başka bir kadınla yaşarken görüyor musun?”

“Hayır.”

“Bana bunun tek sebebinin kimseyle birlikte olamayacak kadar boktan durumda olman olduğunu söyleme.”

“Kimseyle birlikte olamayacak kadar boktan durumdayım.”

“Ama öyle olmadığına karar versen bile senin için doğru olan tek kişi benim. Bunu nereden biliyorum biliyor musun? Çünkü hiç kimse benim için senin kadar doğru değil.”

“Bu yetmiyor,” diye kükredi ve yumruğunu gösterge paneline vurdu. Parmak eklemleri kan içinde kaldı.

Kucağımdaki tişörtle kanı silmek istedim ama o elini geri çekti.

“Kamyonetten in.”

“İzin ver ben—”

“İn dedim, Grace.”

Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Çantamı ve küçük giysi yığınına göğsüme bastırıp kamyonetten indim. Kapıyı kapatır kapatmaz garaj yolundan çıkıp beni oracıkta bıraktı.

Grace'i Cara'nın evinde bırakıp kavga aramaya gittim. Öyle bir şiddetle birilerini dövmek istiyordum ki artık kendimi kontrol edemiyordum. Kim olacağı umurumda değildi. Birini yumruklamam gerekiyordu. Parmak eklemelerim çoktan soyulmuştu ama gösterge paneline attığım yumruk yeterli olmamıştı. İçim öyle bir yanıyordu ki bu öfkeyi dışarı atıp başkasını da yakmalıyordum.

Doğruca Timberbeast Tavernası'na gittim. Hafta içi öğleden sonraydı ama orada lanet olası bir Haven bulamazsam, bulana kadar aramaya devam edecektim.

Kamyonet Timberbeast'in önündeki park yerinde gümbürdeyerek dururken, kendime o pisliklerin nasıl olsa bunu hak ettiklerini söyledim. Ben sadece haklarını vermek için oradaydım. Zamanı gelmişti.

Kanım kulaklarıma hücum edip görüşüm öfkeyle bulanıklaşırken bara daldım.

İçerisi çoğunlukla boştu. Birkaç müdavim öğleden sonra biralarını yudumluyor, kır saçlı bir barmen beyaz bir havluyla bardakları siliyordu. Gözleri bana dikildi, sanki neden burada

olduğumu çok iyi biliyordu ve hiçbir saçmalığıma taviz veremez gibiydi.

Şanslıydı ki –ya da ben şanslıydım, net düşünemiyordum– burada pataklamak istediğim kimse yoktu. Bu yüzdene geri çıktım.

Sadece yarım adım sonrasını düşünüyordum, sanki zihnim şu âna odaklanmıştı da ötesini göremiyordum. Bir sonraki adımda nereye gideceğime dair net bir fikrim olmadan kamyonete binip motoru çalıştırdım. Belki de bu, kendimi kaybetmemin gerçek nedenini düşünmemem için bilinçaltımın bana oynadığı bir oyundu. Hapisteyken hissettiğim gibi hissediyordum. Onun adını bile aklıma getiremiyordum.

Hayatta kalma moduna bu kadar kolay geri dönmüş olmam muhtemelen beni endişelendirmeliydi. Dünyanın geri kalanıyla bağlantım kesilmişti, dokunulmazdım. Bomboş bir histi ama alternatifinden daha iyiydi.

Arabayı caddeye sürerken biri önüme, tam yolun ortasına çıktı. Frene abandım, lastikler kaldırımda ciyaklarken direksiyonu kırıp ona çarpmaktan kaçındım.

Kamyonet durduğunda kalbim kaburgalarımı parçalayacak gibi atıyordu. Az önce ne olmuştu öyle?

Gavin yolun ortasında durmuş, kollarını kavuşturmuştu ve suratında alaycı bir sırıtış vardı.

Öfkem içimde, üzerine benzin dökülmüş gibi alev alırken kamyonetten dışarı fırladım. “Ne yapıyorsun lan sen?”

Hareket etmedi. “Seni durduruyorum.”

“Önüme atladın, geri zekâlı. Seni öldürebilirdim.”

Sanki hem saçma hem de komik bir şey söylemişim gibi burnundan güldü. “Bana çarpmazdın. Ayrıca yolda sakince yürüyordum, atlamadım.”

İleri atılıp tişörtünün yakasına yapıştım. İrkilmedi bile. Ona bağışlamak istedim. Ne kadar aptal olduğunu söylemek, onu öldürebileceğimi söylemek, öyle bir şey olsa bununla nasıl

yaşayacağımı sormak. Ama tepki vermemesi öfkemi yatıştırdı. Bana ortada hiçbir sorun yokmuş gibi bakıyordu.

Tişörtünü bıraktığımda düzeltmek için omuzlarını oynattı. “İstedğin zaman korkutucu bir puşt olabiliyorsun, bunu biliyor muydun?”

“Sen hiçbir şeyden korkmazsın sanıyordum.”

Bana tekrar sıırttı.

“Amacına ulaştın mı?”

“Hayır, abiciğim, daha yeni başlıyorum.”

“Neye?”

“Korkutucu kıcının tekrar hapse girmesini engellemeye.” Omzuma pat pat vurdu. “Hadi gidelim.”

Kamyonetin yolcu koltuğuna oturdu. Bir iki saniye ona bakakaldım. Karşı yönden bir araba yaklaşıp korna çaldı. So-kağa çaprazlama park etmişim. İnleyerek kamyonete bindim, vites taktım ve şeridime geri döndüm.

“Önüme kasten mi atladın?”

“Tabii ki kastendi. Sence ben aptal mıyım?”

“Trafığın ortasına dalmak aptallık değil mi?”

“Hop, dostum, Timberbeast’e tek başına uğrayan ben değilim.”

“Sen nereden biliyorsun bunu? Ve nerede olacağımı nasıl bildin?”

“Burası küçük bir kasaba dostum, herkes her şeyi bilir.”

Ona ters ters baktım.

“Grace, Bailey alarm sistemini çalıştırdı. Dedi ki, aynen aktarıyorum...” Duraksayıp telefonunu cebinden çıkardı. “*Asher az önce Cara’nın evinden çıktı, bir çılgınlık yapmasından korkuyorum. Birini öldürecekmiş gibi görünüyordu, mecazi anlamda söylemiyorum.*”

“Cidden mi?”

“Evet, dostum. En yakınında ben vardım, o yüzden seni durduracağımı söyledim.”

“Ve senin çözümün kendini önüme atıp neredeyse ezilmek oldu?”

“Dürüst olayım, dostum, acelem vardı. O tarafa gitme, sola dön.”

“Neden?”

“Senin için hayatımı tehlikeye attım lan, sola dön.”

Onu neden dinlediğime dair hiçbir fikrim yoktu ama döndüm. “Muhtemelen buna pişman olacağım ama beni nereye götürmeye çalışıyorsun?”

“Arena’ya.”

Ona delirmiş gibi baktım.

“Hadi ama dostum, sözsüz iletişimi yorumlamakta berbatım. Bu bakış ne anlama geliyor? Arena’nın hâlâ yerinde olmasına şaşırdığın anlamına gelebilir. Ya da belki hatırlamadığın anlamına geliyordur ama bu daha düşük bir ihtimal.”

“Hatırlıyorum.”

Dövüş Arenası bir yerden ziyade bir şey olarak başlamıştı. Çocukken çok fazla kavga ettiğimizde ninemin başvurduğu boks maçlarına bu adı vermiştik.

Büyüdüğümüzdeyse, taş kâğıt makas oyununun agresif bir versiyonuna dönüşmüştü. Ninem görmesin diye gölün yakınındaki bir açıklığa gidiyorduk. O zamanlar hepimiz dövüş sanatları dersi alıyorduk. Dövüş becerileri olan genç erkeklerin karşı karşıya gelmesi, sekiz ve dokuz yaşındaki çocukların ya da yedi yaşındaki ikizlerin büyük dolgulu boks eldivenleriyle birkaç yumruk savurmasından çok daha farklıydı. Ama biz kardeşler arasında ne zaman yeterince büyük bir sorun çıksa bunu Arena’ya taşırdık.

Şimdi hiçbirisiyle kapışacak hâlim yoktu. Hayatta olmazdı.

“Haven kardeşleri dövmem için oraya sürüklediyseniz, cevabım hayır.”

“Bu bir Haven meselesi değil, Ash. Bu bir Bailey meselesi.”

“Siktir oradan. Benim hiçbirinizle bir sorunum yok.”

“O zaman belki de bizim seninle sorunumuz vardır.”

“Sizinle kavga etmeyeceğim.”

Kıkırdadı, tavrı hâlâ tamamen umursamazdı. “Seçme şansın olduğunu düşünmen çok komik.”

“Gelmiyorum.”

“Bir şeyi tamamen açıklığa kavuşturmama izin ver.” Koltuğunda kıpırdanıp bana bakacak şekilde döndü. “Gidiyoruz. Ya oraya sürersin ya da kaçmaya çalışırsın. Ama şunu bil ki seni bayıltıp domuz bağıyla bağlamam ve arkaya atıp kelepçelemem gerekirse bunu yaparım. Sen inatçı mısın? Ben de insafsızım.”

Gözleri vahşiydi, insanın taklit edemeyeceği türden bir vahşilik. Şaka yapmıyordu.

Tek kelime daha etmeden Arena’ya sürdüm.

Levi ve Logan çoktan oraya varmış, Logan’ın kamyonetinin bagaj kapağında oturuyorlardı. Evan motosikletinin yanında kollarını kavuşturmuş duruyordu. Logan’ın yanına park ettim ve indik.

“Lanet olsun.” Logan bagaj kapağından atladı ve cebinden cüzdanını çıkardı. Gavin’e bir banknot fırlattı, para uçuşarak yere düştü. “Hiç karşı koymadı mı?”

Gavin parayı alıp neşeyle cebine soktu. “Çok ikna ediciyim.”

“Gelip gelmeyeceğime dair bahse mi girdiniz?”

“Seni buraya tek başıma getirip getiremeyeceğime dair bahse girdik,” dedi Gavin. “Kolay oldu.”

Logan bana parmağını doğrultarak, “Beni hayal kırıklığına uğrattın,” dedi. “Biraz olsun uğraştırdın mı şunu?”

“Burada ne işimiz var?” diye sordum parlak güneşe karşı gözlerimi kısarak.

Arena, bodur çamlarla çevrili düz bir açıklıktı. Alçak çalılıklar zemine biraz yumuşaklık sağlıyordu. Gerçek bir ring ya da antrenman minderi kadar olmasa da dövüşürken kaçınılmaz olarak yere düştüğümüzde yaralanma ihtimalimizi azaltıyordu.

Yıllar önce söküp toprağa diktiğimiz dallar hâlâ dört köşede duruyor ve derme çatma ringimizin sınırlarını belirliyordu.

“Seni beladan uzak tutuyoruz,” dedi Logan.

“Fitilinin boyu kısalıyor.” Levi bagaj kapağından atladı. “Bunun olacağını bir süredir biliyorduk. İçindeki öfkeyi atmak mı istiyorsun? Bunu burada yapalım ki yine ellerine kelepçe vurulmasın.”

“Hayır.”

“Seni bırakalım da kasabada dolaşıp kavga ara, öyle mi?”

Kollarımı kavuşturdum ama yaptığım şey tam olarak buydu. Hâlâ yapmak istediğim şey. “Benim ne yaptığımı sen nereden bileceksin?”

“Timberbeast’e gittin, değil mi?” diye sordu Levi. “Dediğim gibi, bunun olacağını biliyorduk. Grace’in evindeki yangından beri psikopat gibi davranıyorsun.”

“Onun hakkında konuşma lan!”

Levi bana eliyle işaret etti. “Ruhsal dengen çok yerindeymiş, ikna olduk.”

Evan birkaç adım daha yaklaştı. “Bir kurt başıboş dolaşmaya başladığında, sürü onunla başa çıkmak zorundadır. O pislik Havenlardan ben de nefret ediyorum ama böyle saldırırsan savaş başlatırsın. Buna izin veremeyiz.”

“Eldivenleri kim getirdi?” Gavin sordu.

Levi, Logan’ın kamyonetinin kasasındaki spor çantasına uzandı ve önce Gavin’e bir çift parmaksız eldiven, sonra da bana aynısından bir tane attı.

“Bunu yapmayacağım. Anlamıyorsunuz.”

Logan, “Yani kendini kaybedip sana zarar vermekte tereddüt etmeyecek adamlarla kavga etmeye çalışman –ki tek başına gittiğinin de altını çizelim– sorun değil,” dedi. “Ama kardeşinle burada dövüşemezsin, öyle mi?”

“Evet.”

Gavin eldivenlerinden birinin kayışını ayarlarken, “Açıkçası buna antrenman gibi bakmamalıyız,” dedi. “Çünkü ona gerçekten vuracağım.”

Logan güldü.

Evan, Gavin’e şüpheli bir bakış atarak, “Kaşınıyorsun,” dedi.

“Onu yenebilirim,” dedi Gavin. “Şimdi hepiniz göreceksiniz.”

“Gav, sen delisin, oğlum,” dedi Logan. “Ben hâlâ ikiye bir olmamız gerektiğini düşünüyorum.”

Gavin bana o vahşi gözleriyle baktı. Rahatsız ediciydi. “Hayır. Ben hallederim.”

Logan dirseğiyle beni dürttü. “Yerinde olsam eldivenlerimi giyerdim. Bu çok ciddi.”

“Onunla dövüşmeyeceğim.”

“Tamam ama o seninle dövüşecek. Tabii karşılık verip vermemek senin kararın ama ben olsam verirdim. İyi dövüşür.”

“Dur bakalım.” Evan elini kaldırdı. “Önce kurallar.”

“Kurallara ihtiyacımız yok,” dedi Gavin.

“Her zaman kurallarımız olmalı,” dedi Levi. “Çıplak yumruk yok. Taşaklara ucuz vuruşlar yok. Nakavt yok. Sadece pes ettirme var.”

Gavin eldivenlerini birbirine vurdu ve ayak parmaklarının üzerinde birkaç kez zıpladı. “Tamam.”

Gavin’e baktım. Bunu yapmak istemiyordum. “Hapishanede kaç dövüş kazandığın hakkında bir fikrin var mı?”

“Kaç tanesi nakavt oldu?” diye sordu.

“Çoğu.”

Omuz silkti. “Nakavt yasak. Bu da demek oluyor ki beni yere sermek zorundasın. Korkutucu görünüyor olabilirsin, abicğim ama idmansızsın. Bense idmanlıyım.”

Öfke ve korku içimde öne çıkmak için yarışıyordu. Öfke sıcak ve bağımlılık yapıcıydı. Gavin’e kızgın olmasam da öfkemi dışa vurmanın iyi hissettireceğini biliyordum.

Ama ona yapacaklarımdan korkuyordum. Kontrolümü kaybetmeden bunu yapamayacağımdan korkuyordum.

Hapishanede kazandığım dövüşlerin tek bir tanesini bile kendim durdurmamıştım. Her zaman gardiyanlar ya da diğer mahkûmlar beni rakibimin üzerinden çekip almıştı.

Kardeşimle güreşecek kadar kontrolüm kalmış mıydı?

Gözlerimi kırıştıtırırken Evan'ın eldivenleri ellerime geçirdiğini fark ettim.

“Hadi şu işi bitirelim. Daha yapacak işlerim var.”

Ellerimi geri çekip kayışları kendim bağladım. Parmaklarımı birkaç kez esnettim. Bunu eldivenle yapmayalı uzun zaman olmuştu.

“Hadi,” dedi Gavin.

Diğerleri geri çekildi. Tam olarak işaretlenmiş alanda değildik ama görünüşe göre Gavin'in umurunda değildi. Öne doğru hızlı bir adım attı ve burnuma bir tane patlattı.

“Ne yapıyorsun lan?” diye kükredim.

“Vay anasını, gerçekten vurdu,” dedi Logan.

Gavin geri çekilerek köşe işaretlerini geçti ve bana takip etmemi işaret etti.

“Tamam. Sikerler.”

Ona temkinle yaklaşıp bir sağ kroşe attım. Merkezini korumak için ellerini kaldırıp beni savuşturdu. Saldırıya devam ettim; onu taciz ediyor, Arena'da oradan oraya yürütüyor, geri çekilmesini ve yön değiştirmesini sağlıyordum. Yumruklar atsam da aslında ona vurmaya çalışmıyordum. Eldiven olsun ya da olmasın, kardeşime yumruk atmayacaktım.

Onun böyle bir çekincesi yoktu. Yumruğu hızlı bir aparkatla çenemin altına inerek dişlerimi takırdattı. Sonra kaburgalarımın bir yumruk attı. Darbelerini neredeyse gözümü bile kırpmadan karşıladım.

“Bu kadar mı?” diye sordum.

Gavin gülümsedi.

Başımı korumak için kollarımı kaldırıp bana bir yumruk daha atmaya çalışırken bir ileri bir geri kıvrıldım. Sert vuruyordu ama bu şekilde birçok yumruğa dayanabilirdim. Normalde de darbelere dirençliydim ama hapishane beni daha da sertleştirmişti. Onu kendime yaklaştırap attığı her üç yumruğa yarım güçte bir yumrukla karşılık verdim.

Ani bir güç patlamasıyla hızla öne atıldım. Bir kolumu gövdesine dolayıp başımı ona doğru bastırdım. O tepki veremeden kalçasına asıldım ve bacaklarımla sertçe iterek onu yukarı çektim. Yere yuvarlandık ama kontrol bendeydi.

Logan yan taraftan Gavin'e talimatlar yağdırdı. Homurdanarak birbirimizi itip çektik ve sürekli pozisyon değiştirdik. Tam üstünlüğü ele geçirdiğimi düşündüğüm anda elimden kaçtı, küçük pislik beni uğraştırıyordu.

Onunla dövüşürken zihnim açılmaya başladı. Öfkem çok derindi ama bu ilkel mücadele umutsuzca bastırmaya çalıştığım bir ihtiyacı karşılıyordu. Sanki kemiklerim ve kaslarım bunu arzuluyordu. Dövüşmenin üzerimdeki pozitif etkisini inkâr edip durmuştum ama burada, yoncaların ve yabani otların arasında kendimi ona teslim ettim. Beni kontrol etmeye çalışan bir rakibe karşı savaştım.

Ve acayip iyi geldi.

Gavin haklıydı, ben idmansızdım, o ise idmanlıydı. Kendimi dizginlemekle öfke arasında gidip geliyor, dövüşürken kendimi tutmaya çalışıyordum. Dövüş uzadıkça öfkem kontrolü ele almaya başladı ve gücümün iplerini salmak, ne pahasına olursa olsun onu alt etmek için harekete geçtim.

Ön kolunu boğazıma doladı, neredeyse beni tuzağa düşürecekti. Bir anlığına nefes alamadım. O anda bir şalter atmış gibi tüm hayatta kalma güdülerim devreye girdi. Direncini kırıp döndüm ve onu itip sırtüstü yatırdım.

Bir saniyeden kısa bir süre sonra kendimi onun üstünde buldum. Vücut ağırlığım onu yere bastırıyor, yumruğum yüzüne inip duruyordu.

Burnunu kırmadan önce kendimi durdurdum. Ya da daha kötüsünü yapmadan önce.

Bu tereddütten sonuna kadar yararlandı ve birkaç mükemmel hamleden sonra kolunu boynuma kilitledi. Nefes alabiliyordum ama boynuma yaptığı baskı beni bayıltmadan önce yaklaşık on saniyem vardı.

Boştaki elimle koluna dokundum ve hemen bıraktı.

Zorlukla nefes alarak sırtüstü yuvarlandım ve bulutsuz mavi gökyüzüne baktım. Dizlerim kan, her tarafım kir ve ter içindeydi. Gavin yanımda soluklandı ve hakkını vermek gerek, böbürlenmedi ya da ayağa fırlayıp zaferini kutlamadı.

Bizde işler öyle yürümezdi.

Bunun yerine önce o ayağa kalktı ve kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Ayağa kalktığımda kollarını bana dolayarak sıkıca sarıldı.

Kaybettiğim için utanç duymadan ona sarıldım. Bugün kaybetmeyi hak etmiştim. Beni buraya getirmekte haklıydılar ve sonuç da olması gerektiği gibiydi. Evan en iyisini söylemişti. Sürüden biri başıboş takıldığında, diğerleri onunla başa çıkmak zorundaydı.

Ailemin başına daha fazla bela açmayacaktım. Şu andan itibaren kimsenin başına daha fazla bela açmamak için elimden geleni yapacaktım. Artık yapabileceğim tek şey buydu.

Düzenleme

Ny.ozlem

Asher gittikten sonra Cara'yı rahatsız etmedim. Kim bilir ofisinde ne işlerle uğraşıyordu. Bu yüzden kardeşlerine acil bir mesaj göndererek abilerinin başını alıp gittiğini ve çok kötü bir şey yapabileceğini haber verdim. Arabayı sürerken gözlerindeki o ifade dehşet vericiydi. Şimdilik ona bunu –bu her neyse artık– atlatması için güvenmek zorundaydım. Bunu yapmaktan nefret ediyordum ama şimdilik gitmesine izin vermek zorundaydım. Onu, başka yapabileceğim bir şey olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum.

Üstelik benden ayrılmıştı. Yine. Bu konuda da bayağı bir öfkeliydim.

Mutfağa gidip kendime bir içki hazırladım. Yaklaşık bir saat sonra, ben üçüncü içkimi karıştırırken Cara aşağı indi.

“Ooo. İyi modda mı içiyoruz, kötü modda mı?”

Bardağıma bir damla daha cin ekledim. “Tahmin et.”

“Çıldırdı, değil mi?” Gözlerini devirdi. “Zaten çıldıracağını biliyordum. Son birkaç gün ona nasıl katlandın bilmiyorum. Onunla beş dakikadan fazla aynı odada kaldığımda bir Xanax atasım geliyordu.”

“Evet, çıldırdı. Fena çıldırdı. Devasa, destansı bir çıldırma.”

İç çekti ve kendine bir cin tonik hazırlamaya başladı. “Ondan hoşlanmasam çok daha kolay olurdu. O zaman sadece nasıl bir hıyar olduğundan ve ondan nasıl nefret ettiğimizden konuşurduk.”

“Evet.”

Bardağına bir dilim misket limonu attıktan sonra kolunu benimkine doladı. “Hadi gel.”

Beni üst kattaki yatak odasına götürdü ve yatağına girip yorganın altına sokulduk.

“Çarşafların tereyağı bulutları gibi.” Kumaşı yanağıma sürttüm.

“Kim demiş para mutluluk getirmez diye?”

“Değil mi? Tanrım, erkekleri bu yataktan nasıl çıkarıyorsun? Bu kumaşların içinde çıplak yatsam, bir daha asla kalkamazdım.”

“Şaşırsın.” Bir yudum alıp içkisini bıraktı. “*Sulandırılmış bir votkayı elinde bekletmek ile üniversite partisinde içmekten bayılmak* arasında bir ölçekte, ne kadar sarhoşsun?”

Bardağıma havaya kaldırdım. “Bunu bitirdiğimde, *telefonumun kesinlikle elimden al* raddesine geleceğimi söyleyebilirim.”

“Bildiğim iyi oldu. Telefonun nerede?”

“Alt katta.”

“Tamam. Ee, ne oldu peki?”

Gözlerimden yaşlar boşalmaya başladı. “Benden ayrıldı. Yine.”

“Ne?”

“Hasara bakmak için eve gittik, sonra buraya döndüğümüzde gitmesi gerektiğini söyledi. Ben de geri gelip bu gece benimle kalıp kalamayacağını sordum. Hayır dedi.”

Burnumu çektim ve gözlerimi silmeye çalıştım. Cara ustalıklarla içkimi elimden aldı.

“Sonra gerçeklerle yüzleşmem gerektiğini söyledi. Bunu yapamazmış. Koca ya da baba olamazmış.”

“Bu tavırla tabii ki olamaz.”

“Onarılamayacak kadar boktan durumda olduğuna o kadar inanmış ki.”

“Neden?” Başını eğdi. “Temel bilgileri biliyorum. Sana tecavüz etmeye çalışan bir adamı öldürdü ve bunun için hapse girdi. Bunlar ağır şeyler. Ama burada başka bir şeylerin döndüğünü düşünmeden edemiyorum.”

“Biliyorum. Buraya alıştığında daha iyi olacağını düşünmüştüm. Yemin ederim, mahkûmların hayatlarına geri dönmeleri konusunda ne kadar yazı varsa okudum ama hiçbirini beni gerçek hayata hazırlayamamış.”

“Benden bile daha fazla terapiye ihtiyacı var. Onunla bu konuda konuştun mu?”

“Evet ama çok şüpheli. Ve inatçı.”

“İnatçı bir Bailey mi? Daha neler.”

“Tanrım, biliyorum. Bu çocukların genlerinde var.”

Yastığını düzeltti. “Açık bir soru sorayım. Onunla çocuk yapmanın iyi bir fikir olduğundan emin misin? Onunla tanışana kadar tanıdığım en inatçı insanın sen olduğunu düşünüyordum. Şimdiyse ikiniz arasında kalmış durumdayım. DNA’larınızın karışmasına izin verilirse bunun sonuçlarını düşünmek bile beni korkutuyor.”

“Beni güldürmeye çalışmayı bırak.”

“Tamamen ciddiym.”

Sırtımı yatak başlığına yasladım. “Onu seviyorum, Cara. Onu o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor.”

“Biliyorum, tatlım.”

“Ama eskiden çok kolaydı. Küçükken hep çok yakın arkadaştık. Bundan hiç şüphe duymadım. Büyüdüğümüzde ve birbirimizden uzaklaşmaya başladığımızda, bu çok yanlış geldi. Beni sevdiğini söylediği geceye kadar nedenini anlamamıştım. Sonra her şey yerine oturdu. Mutlu mesut bir ilişki sürdürüyorduk ve o evlenme teklif etmeden önce bile evleneceğimizi biliyordum. Her ânımız mükemmel değildi tabii. Herkes gibi

bizim de küçük tartışmalarımız oldu. Ama her şey kolaydı. Basitti.”

“Ama şimdi zor.”

Gözlerim yeniden yaşlarla doldu. Onları durdurmaya zahmet etmedim. “Çok zor. Eve geldiğinden beri her gün onunla savaşmak zorunda kalmışım gibi hissediyorum. Yoruldum, Cara.”

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Biliyorum.”

“Haklısın, ondan nefret etsek daha kolay olurdu. Bir ara tanıştığım ve pisliğin teki olduğunu öğrendiğim bir adam olsaydı.”

“Sakin görünmem seni yanıltmasın. Şu anda ona feci kızgıyım.”

“Bunu öğrendiğim iyi oldu. Endişelenmeye başlamıştım.”

“Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama onu neden beklediğini anlıyorum. Sizi daha önce tanısaydım, birlikte görseydim anlayacağımı söylemiştin ve haklıydın. Eskiden tüm bu ruh eşi olayının duygusal bir saçmalık olduğunu düşünürdüm. Saf kızların kendilerini yalnız hissetmemek için uydurdukları büyüleyici bir masal olduğunu. *Ah, ben ruh eşimi bekliyorum.*” Gözlerini devirdi.

Gözyaşlarım akmaya devam ederken hafifçe güldüm.

“Ama bence sizin için bu gerçek. Siz gerçekten ruh eşisiniz. Şu anda mutlu bir evliliğiniz ve çocuklarınız olmaması resmen bir trajedi.”

“Ne yapacağımı bilmiyorum.” Yüzüğümü çevirdim. “Ciddi olduğunu kalın kafama sokmak için daha kaç kez benden ayrılması gerekiyor?”

“Sorun şu ki bunu doğru nedenlerle yapmıyor. Yeni hapisten çıkmış imajına uygun, şöyle dövmeli mövmeli, sabıkalı bir motorcu kız bulmak istese anlardım. Bu, onu öldürmem için bir sebep olurdu. Ama o da seni en az senin onu sevdiğin kadar seviyor.”

“Neden benim için en iyisini bildiğini düşünüp duruyor?”

“Çünkü erkek.”

Yanaklarımı sildim. “Bundan çok bıktım. Yanılıyor.”

“Şey, bana kızma ya da daha fazla ağlama çünkü bunu söylediğim için kendimi bok gibi hissedeceğim ama sanırım söylemezsem kötü bir arkadaş olurum.” Bir an için dudaklarını birbirine bastırdı. “Ya yanılmıyorsa?”

“Nasıl yanılmıyorsa mı? Az önce ruh eşi olduğumuzu söyledin.”

“Evet, mükemmel bir dünyada sen çoktan Grace Bailey olurdun. Ama o da hâlâ eski Asher olurdu. Gerçek şu ki öyle değil. Her açıdan boku yemiş durumda ve bunu ikimiz de biliyoruz. Kardeşleri de biliyor. Son zamanlarda hepimiz onu şahin gibi izliyor, kendi kendini imha edeceği o ânı bekliyoruz. Eğer kendini kontrol altına alamıyorsa belki de haklıdır. Belki de koca ve baba olmamalıdır.”

Uzaklara bakarak alt dudağımı çiğnedim.

“Bunun doğru olmasını en az senin kadar ben de istemiyorum. Onu ne kadar çok istediğini biliyorum ve onunla birlikte olmanı ben de çok istiyorum. Ama ya sana iyi gelmeyen bir şeyi çok uzun zamandır istediğin için artık bunu sorgulayamıyorsan?”

Bir topa dönüşüp parçalanmak istedim. Onun haklı olmasını istemiyordum. Ama haklı olabileceğini de biliyordum ve bundan nefret ediyordum.

“Belki de en başından onu dinlemeliydim,” dedim, sesim aldatıcı şekilde sakindi, göğsümü tırmalayan kederle tam bir tezat oluşturuyordu. “Bana her şeyin bittiğini söyledi ama ben dinlemedim. O zaman bunu kabullenseydim, bunların hiçbirisi olmazdı. Acının en kötüsü geride kalmış olurdu.”

Kalbimi ikinci kez kırmak zorunda kalmazdı.

Şokağıma döndüğümde arabamın kliması kavurucu yaz sıcaklığını ancak kırmaya başlamıştı. Dünden sonra hafif akşamdan kalmaydım. Cara'yla yataktan çıkmamıştık ama akşam yemeği vaktine yakın, daha kolay karıştırabilelim diye şişeleri yukarı çıkarmıştı. Saatler sonra, ikimiz de üzerimizdeki kıyafetlerle sızıp kalmıştık.

Şimdi sıcaktan bunalmış ve susuzluktan kavrulmuş hâl-deydim ama evimden geriye kalanları kurtarıp yeniden tadilata başlayabilmemiz için epey uzun bir süreci başlatmaya kararlıyım.

Biz kısmı lafın geliyordu. Çoğunlukla ben uğraşacaktım, belki çatıyı ve dış duvarı yeniden yapmak için bir müteahhit tutardım. Sigortadan alacağım para bana yardımcı olacaktı ama tüm bunlar çok fazla iş demekti. Ve çok fazla para.

Arabamı evimin önüne çektiğimde içimde umut ve öfke karışımı bir duygu belirdi. Asher'ın kamyoneti dışarıda park hâlindeydi.

Burada ne işi vardı?

Şu anda onu görmek istemiyordum. Yaralarım çok tazeydi. Acı çekiyordum, her yerim sızlıyordu ve ihtiyacım olan son şey bunun ne kadar acı verdiğinin bana yüz yüze hatırlatmasıydı.

Muhtemelen hemen şu an dönüp gitmeliydim. Ama bunun yerine içeri girdim.

Onu mutfağın yanında, yanmış yıkıntıları karıştırırken buldum.

“Ne yapıyorsun?”

Ayağa kalktı ve ellerini birbirine vurdu. “Etrafı temizlemene yardım edeyim dedim.”

“Neden?”

“Çünkü çok iş var ve yardıma ihtiyacın olabilir diye düşündüm.” Belki de minnettar olmalıyım ama adam dün benden ayrılmıştı. Yardıma ihtiyacım olsa bile minnettar olacak havada değildim.

“Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Yine de yapacağım. En azından bunu yapabilirim.”

Dişlerimi sıktım. Tanrım, ne kadar da inatçıydı. “Ne o, suçluluk duygunu hafifletmeye mi çalışıyorsun? Hâlâ bunun bir şekilde senin hatan olduğuna inanıyorsun ve temizliğe yardım edersen her şey düzelecek, öyle mi?”

Cevap vermedi. Sadece bana baktı. Bu da beni iyice sinirlendirdi.

“Yardıma ihtiyacım yok. Evine git.”

Ona tokat atmışım gibi irkildi. “Grace—”

“Hayır. Sana ihtiyacım yok.”

“Bırak yardım edeyim.”

Gözlerindeki acı benimkini yansıtıyordu. şu hâlimiz ikimizi de öldürüyor, beni öfkeden kudurtuyordu.

Sonunda patladım.

“Seni tam yedi lanet olası yıl bekledim.” Az önce söyledikleriyle hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum ama kelimeler yine de ağızımdan döküldü. “Ve şimdi onca zaman benim deli ya da aptal olduğumu düşünenlerin ne kadar haklı olduğunu anlıyorum. O gün karakolda söylediklerini dinlemeliydim. Bana açık açık söyledin. Gerçeği söyledin. Bitmesi gerektiğini söyle-

din. Peki ben dinledim mi? Hayır. İnatla direttim ve kendimi bunun sadece yolumuzdaki bir tümsek olduğuna inandırdım.”

Duraksayıp yutkundum ve yanaklarımı sildim. Konuşmakta zorlanıyordum ama bu duygu selini durduramıyordum.

“Eskiden tahliye olacağın günü hayal ederdim. İşler zorlaştığında ya da seni her zamankinden daha fazla özlediğimde pencereden dışarı bakar, gözümde o sahneyi canlandırırdım. Büyük kapılar açılır ve sen dışarı çıkardın. Ben arabamın yanında bekler, üzerimde beni ilk gördüğünde giymek için özenle seçip aldığım şirin bir şey olurdu. Kollarına koşardım, bana sarılırdın ve bir daha sonsuza dek ayrılmak zorunda kalmazdık. Aptalca bir hayalmiş meğer.”

“Denedim, Grace. Senin için bunu yapmak istedim ama yapamıyorum.”

“Denemedin,” diye karşılık verdim.

“Daha ne yapmamı bekliyorsun?”

“Git yardım al. Biriyle konuşsan ölür müsün?”

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve çenesi kasıldı. “Sen konuştun sanki.”

“Konumuz ben değilim.”

“Belki de konumuz sen olmalısın. Ben berbat durumda olduğumu biliyorum ama sen kendi berbatlığını kabul bile etmiyorsun.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“En son ne zaman tek başına dışarı çıktın?”

Dişlerimi sıktım, her geçen saniye daha da öfkeleniyordum. “Büyütülecek bir mesele değil o. İlişkimizi sabote eden ben değilim.”

“Belki de haklısın ama kendin bir sorunun olduğunu bile kabul edemezken bana gelip bir terapistle konuşmamı söyleme.”

“Tamam. Terapiye ihtiyacın yok. Ya da belki ikimizin de var. Artık umurumda değil. Zaten hayatımda olmak istemiyorsun, o yüzden önemi yok.”

“Grace, ben–”

“Hayır. Benden bu kadar. Bittiğini söyledin ve bu sefer seni dinliyorum. Artık bunu yapmaya devam edemem.” Gerçekler yüzüme fena çarpmıştı. Gerçekten buraya kadardı. Yüzüğünü parmağımdan çıkardım. “Git buradan. Bu ev senin sorumluluğunda değil. Ben senin sorumluluğunda değilim. Benimle olamayacak mısın? Tamam. O zaman bitmiştir.”

Koyu kaşları çatıldı ve elleri yumruk oldu. Başparmağımla işaret parmağımın arasında tuttuğum yüzüğe baktı.

Beni incitmişti. Hem de derinden. Bu acıyı bir kenara koymuş, ruhumun en derin yerinde bir gün bu yarayı iyileştireceğine inanmıştım.

Ama sonra iyileştirmemişti. Tekrar kanatmış, beni kanayan yaramla baş başa bırakmıştı.

Yüzüğe baktım, parmaklarımı açtım ve enkaz dolu zemine düşüşünü izledim.

Sonra arkamı dönüp oradan uzaklaştım.

Ağlayamayacak kadar öfkeliydim. Ya da belki de dün gece tüm gözyaşlarımı tüketmiştim. Ama kasabaya doğru araba sürerken içim boş, göğsümde kocaman bir delik varmış gibi hissediyordum.

Gerçekten de vardı. Eskiden kalbimin olduğu yerde.

Acı ve keder tüketici olduğundan, öfkeye sarıldım. Kendisi tam bir enkaz hâlindeyken *benim* yardıma ihtiyacım olduğunu söylemeye nasıl cüret ederdi? Haklıydı, tek başıma dışarı çıkmıyordum. Ama bunu yapabileceğimi kendime ilk ve son kez kanıtlayacaktım. Asher yanıliyordu.

Hırdavatçıya gittim ve girişe en yakın yere park ettim. Arka taraflarda, kolay kaçabileceğim bir noktada oylanmak yoktu. Fikrimi değiştirip önce öğle yemeği yemem gerektiğine karar vermek yoktu. İçeri girecektim.

Ve sonra içime bir korku doldu.

Kapı boşluklarından sızan duman gibi usulca girmede. İçime öyle sert daldı ki nefesim kesildi.

Ama korku kazanamayacaktı.

Dişlerimi sıkarak arabadan indim ve kapımı kapadım. Otomatik kapılara doğru yürüdüm, açılırken çıkardıkları hafif vızıltıyı duydum.

Taze kesilmiş odun kokuyordu, tanıdık bir koku. Evimi aldığımdan beri buraya onlarca kez gelmiştim. Genellikle Cara'yla, bazen de Asher'ın kardeşlerinden biriyle ya da ikisiyle. Jack de birkaç kez benimle gelmişti. Her zaman yanımda birini getirmek için bir bahane bulmuştum.

Bir müşteri ödeme yapıyor, tek kasiyeri meşgul ediyordu. Dükkânın geri kalanıysa sakın görünüyordu. Önceki deneyimlerimden, muhtemelen geniş koridorlarda dolaşan, malzeme arabalarını iten, onları aletler, hırdavat ve ev gereçleriyle dolduran başka müşteriler olduğunu biliyordum.

Bununla baş edebilirdim.

Derin bir nefes aldım, zar zor yutkundum ve yürümeye devam ettim.

Ellerim titriyordu, bu yüzden onları şortumun ceplerine tıktım. Ön kapıdan koşarak kaçmamak için bir şeyler almak istedim ama aklıma ihtiyacım olan hiçbir şey gelmiyordu. Bu çok saçmaydı çünkü aslında hemen hemen her şeye ihtiyacım vardı. Yeniden tadilattan geçirmem gereken bir evim vardı.

Dolaplar. Belki mutfak dolaplarına bakabilirdim. Ellerimi net bir fotoğraf çekecek kadar sabit tutabilirsem, fikir olsun diye birkaç fotoğraf bile çekebilirdim. Sonra çıkarken elime bir iki şey geçirir, parasını verir ve bunu bir başarı olarak adlandırırdım.

Bunu yapabilirdim.

Tezgâh numunelerinin sıralandığı bir koridora yöneldim. Kalbim deli gibi atıyor, ellerim titriyordu. Raflar çok yüksekti, tavana kadar uzanıyordu. Duvar gibiydi.

Bir ara sokağın duvarları gibi.

O sokak gibi—

Nefesim kesildi ve karnımı tuttum. Kusacakmışım gibi hissettim. Etrafıma bakındım ve kendime nerede olduğumu hatırlattım. Bunların mermer ve granit örnekleri olduğunu hatırlattım, tek bir ampulün kirli ışığıyla aydınlanan duvarlar olmadığını.

Ama önemi yoktu. Savunmasızdım. Yalnızdım.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Ben dışarı fırlarken otomatik kapılar kayarak açıldı. Muhtemelen bir şey çalmış gibi görünüyordum ama umurumda değildi. Uzaklaşmalıydım, bu duygudan kaçmalıydım. Bu korkudan. Yapayalnızdım.

Arabama bindim, kapıyı çarparak kapadım ve kilitledim. Ellerim kontrolsüzce titriyordu ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Az önce ne olmuştu? Neyim vardı benim?

O geceyi hiç düşünmemiştim. En azından o kısmını. Geri kalanını görebiliyordum. Polislerin Asher'ı kelepçeleyip götürdükleri ânı. Ama ara sokak? Orayı unutmuştum. O korkunç anıları aklımdan söküp atmıştım.

Aman Tanrım. O anıları sadece bastırmıştım, hiçbir şeyi söküp attığım yoktu. Hepsi hâlâ oradaydı, derinliklerinde bir yerde.

Bu farkındalık bana korku kadar sarstı, sanki göğsümde bir fırtına kopuyordu. Saldırıya uğramıştım ve bu gerçeğe hiç yüzleşmemiştim.

Nasıl bu kadar uzun süre bunu görmezden gelip sonra bir anda bu kadar net görebilmiştim?

Bir grup adamın bir ara sokakta bana tecavüz etmeye çok yaklaştığı gerçeğini görmezden gelmiştim. Diğer şeylerin yanında önemsiz gelmişti. Asher'ın tutuklanması ve gözaltına alınması. Cinayet suçlamaları. İtiraf pazarlığı. Sekiz yıllık ceza.

Hapishaneye gönderildikten sonra bütün odağım ondaydı. Neticede gerçekten tecavüze uğramamıştım. O bunun olmasını engellemişti. Acı çeken oydu, ben değil. Parmaklıkların ardında cehennemi yaşıyordu. Ben dışarıdaydım, istediğimi yapmakta özgürdüm. Ben iyiydim.

Kendi travmamı görmezden gelmenin milyonlarca yolunu bulmuştum. Üniversiteyi bitirmek. Cara'yla arkadaşlığım. İş. Dövüş sanatları eğitimi. Evimin tadilatı. Örgü işi. Hayatımı tıka basa doldurmuş, başıma gelenlerle yüzleşmek için hiç zaman bırakmamıştım.

Hâlâ titreyen sol elimin parmaklarını açarak Asher'in yüzüğünün olduğu boş yere baktım. Bıraktığı ize. Tıpkı dün onun yaptığı gibi gösterge panelini yumruklamak istedim. Çığlık atmak, ağlamak, dünyaya küfretmek istedim. Bunların hiçbiri adil değildi.

Şimdi yanına gidebilmek isterdim. Dayanamayacağım bir çaresizlikle kollarında teselli bulmayı arzuluyordum. Ama bunu kendime yapamazdım. Bu gece beni teselli etse bile yarın yine kalbimi kıracaktı. Bunu kendime tekrar tekrar yaşatamazdım. Ruhumdaki yaranın deşilmesine tekrar tekrar izin veremezdim yoksa tamamen dağılacaktım.

44

Asher

Hapishanede zihnimi bölümlere ayırmada uzmanlaşmıştım. Neredeyse tek bir şeye odaklanabiliyor, diğer her şeyi bir kenara koyabiliyordum. İster işe yaramaz grup terapisi seanslarından biri olsun ister avluda sorun çıkarması muhtemel adamları izlemek olsun, dikkatimi şimdiki âna verebiliyordum. Diğer her şey bir kenarda durarak düşüncelerime karışamayacak şekilde ayrı bir yerde saklanırdı. Beni zayıflatamayacağı bir yerde.

Grace'le ilişkiimi bitirdikten sonra bu becerimden faydalanmak istedim. Onu bir kenara koyup işime odaklandım.

Ya da denedim. Ama artık beceremiyordum.

Aklımı Bayan Dickerson için yaptığım çite –böylece heyecanlı köpeği mahallenin geri kalanını rahatsız etmeden sağa sola koşturabilecekti– vermek için ne kadar çalışsam da Grace'i düşünmekten kendimi alamıyordum.

Kendime milyonuncu kez aşırı tepki vermediğimi söyledim. Sakin ve kontrollü davranmıştım. Artık onu incitmenin ya da yangının stresıyla paniklemiş değildim. Günler geçmişti. Kafam berraktı. Yapılacak en doğru şey buydu. Yapabileceğim tek şey.

Öyleyse neden bu kadar yanlış geliyordu?

Başka seçenek yoktu. Her ne kadar ilk seferinde onu terk etmek ya da şimdi bunu tekrar yapmak içimi parçalıyor olsa da iyiymişim gibi davranmaya devam edemezdim. İyi değildim.

Bugünlük işimi bitirip Bayan Dickerson'a yarın döneceğimi bildirdim. Bana bir kurabiye ikram etti ama dünkünden sonra bunu kibarca reddetmem gerektiğini biliyordum. Tuzla şekeri karıştırdığından emindim ve aldığım ısırtığı onu incitmemek için yutmak zorunda kalmıştım. Bu sefer aç olmadığımı söyledim.

Kamyonetim ön taraftaydı. Alet kemerimi çıkarıp yolcu koltuğuna attım. Bugün hava kavurucuydu ve saatlerdir güneşin altında çalışıyordum. Suyumun kalanını içip alnımı koluma sildim. Bir duşa ve ardından soğuk bir biraya ihtiyacım vardı.

Bir kamyonet benimkinin arkasına yanaşıp park etti. Kim olduğunu gördüğümde neredeyse yüksek sesle inledim. Josiah Haven.

Harika. Bugün tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Üzerinde koyu renk bir tişört ve tozlu bir kot pantolonla indi, sakalına hafif talaş bulaşmıştı.

Çenem gerildi. "Ne istiyorsun?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Kaptan kaptana konuşalım mı?"

"Korsan mıyız lan biz?"

"Beyaz bayrak çekmeye çalışıyorum, Bailey. Sadece konuşmak istiyorum."

"Tamam. Ne diyeceksin?"

Derin bir nefes aldı ve konuşurken görülmediğimizden emin olmak ister gibi etrafına bakındı. "Dedenin kamyonetiyle ilgili olay sınırı aştı. Bunu yapmamalıydık."

Bunu beklemiyordum. Daha önce hiçbir Haven yaptığı bir şaka için özür dilememişti, biz de öyle. En azından benim ömrümde.

Kaşlarımı çattım ama hızlıca kafamı onaylarcasına salladım. "Tamam."

“Lola’ya sakal yapıştırmak ya da Belediye Binası’nın önündeki bayrak direğine Haven bayrağı asmak ya da aklımıza gelen diğer aptalca şeyleri yapmakta sorun yok. Ama Grace haklıydı, çok kişisel kaçtı. Bunun yüzünden aileler arasında savaş çıksın istemiyorum.”

Cevap vermeden önce bir an tereddüt ettim. Bu işin kızışmasını ben de istemiyordum. “Ben de istemiyorum.”

Elini uzattı ve ben de sıktım.

“Teşekkürler.” Kamyonetine doğru döndü ama durdu ve omzunun üzerinden baktı. “Bu arada, eğer o bizim kızımız olsaydı biz de aynı şeyi yapardık. Bunun için hapse atılman çok boktan bir durum.”

Bu beni gerçekten şaşırttı. “Sağ ol, dostum.”

Beni başıyla selamladıktan sonra kamyonetine bindi.

Vay canına.

Su şişeme baktım. Şişeyi öyle bir sıkılmışım ki içine göçmüştü. Cidden öfkemi kontrol altına almam gerekiyordu.

Son on yılın en hafif kalan tabiri olmalıydı bu.

Telefonumu kontrol ettim, aptal gibi Grace’den bir mesaj görmeyi umuyor ama gelmeyeceğini biliyordum. Üstelik bunun tamamen benim hatam olduğunu da biliyordum.

İlişkiyi bitirdiğimde en azından bunun bir son olacağını düşünmüştüm. Onu yanlış yönlendirmiyordum, olmadığım biri olabileceğime inanmasına izin vermiyordum. Tek yaptığım ona gerçeği söylemekti. Bunun içimi rahatlatması gerekirdi.

Ama her zamankinden daha kötü hissediyordum.

Bir mesaj aldım ama Grace’den değildi. Şef Stanley’dendi, buluşmak için zamanım olup olmadığını soruyordu. Cevap verdim ve bir saat içinde Caboose’da buluşmak üzere plan yaptık.

Caboose'a girmek, Grace'le karşılaşmadan bu kasabada hiçbir yere gidemeyeceğimin en büyük bir hatırlatıcısıydı. Burada değildi ama restoran onun anılarıyla doluydu. Bilardo oynamak. Yağlı bar yemeklerinden atıştırmak. Arkadaşlarımla ya da kardeşlerimle takılmak. Buraya yüzlerce kez birlikte gelmiştik –hem hapse girmeden önce hem de sonra– ve şimdi burayı ondan başka hiçbir şeyle bağdaştıramıyordum.

Lanet olası kasabanın tamamı böyleydi. O her yerdeydi.

Şef iki birayla masadaki yerini çoktan almıştı. Anıların saldırısını, Grace'in zihnindeki amansız çekimini görmezden gelmeye çalışarak ona katıldım.

"Bira için teşekkürler," dedim ve bir yudum aldım.

"Ne demek. Benimle buluştuğun için teşekkürler. Nasıl olduğunu görmek istedim."

Başka tarafa baktım. Bu sorunun cevabı çok uzundu. "İdare ediyorum."

Birkaç saniye beni inceledikten sonra yavaşça başını salladı. "Tamam. İşler nasıl?"

"Yoğun. İdare ediyorum. Yakında tekrar ayağa kalkacağım."

"Bunu duyduğuma sevindim."

İçimden bir ses bana az sonra Grace'i soracağını söylüyordu. Bu yüzden hemen konuyu değiştirmeye çalıştım. "Skylar nasıl?"

"İyi. Yaklaşık bir ay önce annesinin yanına taşındı."

"Öyle mi? Son zamanlarda görüştünüz mü?"

"Aslında evet. Geçen hafta Skylar'la vakit geçirmek için oraya gittim. Güzel bir ziyaretti. İkisini de akşam yemeğine götürdüm, planladığım bir şey değildi ama..." Omuz silkti.

"Bu aralar eski eşinle iyi geçiniyor musun?"

Boğazından kararsız bir ses çıkardı ve birasından bir yudum aldı. "Hem evet hem hayır. Hiç yoktan iyi idare ediyoruz ama fazlası belaya davetiye çıkarmak olur. Skylar'ın hatırına uslu durmak için elimden geleni yapıyorum."

Nedenini bilmiyordum ama birden Şef Stanley'nin sadece kızını özlemediğini düşündüm. Belki eski karısını da biraz özlüyordu.

Bir garson koca bir sepet soğan halkası getirip masaya koydu.

"Teşekkürler," dedim.

"Acıkmıştım ve beklemek istemedim, bu yüzden sen gelmeden sipariş verdim," dedi hızlıca göz kırparak. "Şimdi bana gerçekten nasıl olduğunu söyle."

"İyiyim dedim ya."

"Hadi oradan." Gülümsedi ama buraya bir aklında bir şeylerle geldiğini ve bunun peşini bırakmayacağını anlayabiliyordum. "Ben de olay yerindeydim, Asher. Olayı da senin o hâlini de gördüm. Olanlardan sonra kendini iyi hissediyorsan, sende bir sorun var demektir."

"Neden? İçeri girip onu dışarı çıkardım. İtfaiyeciler için sıradan bir şey. Adamlarının her ihbara gidişinde onlara bira ısmarlamıyorsun."

"Kız arkadaşlarını yangından çıkarmış olsalar ve sonrasında senin gibi görünseler ısmarlardım."

"Gece neredeyse hiç uyumamıştım. Yorgundum. Ve evet, stresliydin. Yürüyüşe çıkmıştım ve geri döndüğümde evinin arkasından dumanlar yükseliyordu. Çılgıncaydı."

"Peki neden şafak sökmeden dışarıda yürüyordun?"

Donakaldım, gözlerinin içine baktım. "Ona bilerek vurmadım. Beni uykumdan sıçrattı ve dirseğim burnuna çarptı."

"Biliyorum. Ona vurduğunu ima etmiyordum. Uyurken neden bu kadar gergin olduğunu merak ediyorum."

"Sadece bir kazaydı. Yüzü çok yakınımdaydı."

Bir kaşını kaldırdı.

Biramdan bir yudum aldım.

"Bu kasabada dedikodu hızlı yayılır, Asher."

"Evet, farkındayım."

“O hâlde Grace Miles’ın nişan yüzüğü çıkardığını bilmem seni şaşırtmayacaktır.”

Dişlerimi sıktım. “Yanlış anlama ama Şef, bu bizim kişisel meselemiz.”

“Haklısın. Aranızda geçenlerin tamamını bilmiyorum ama gittiğiniz yolu görüyorum ve kendinizi büyük bir pişmanlığa hazırladığınızı düşünmeden edemiyorum.”

“Benim her günüm pişmanlıkla geçiyor.”

“O zaman neden üstüne yenilerini ekleyesin? Bak, buraya sizin için en iyisinin ne olduğunu bildiğimi söylemeye gelmedim. Ya da ikinizin neden sorun yaşadığını bildiğimi. Ama seni tanıyorum. Seni doğduğun günden beri tanıyorum. Ben de bu yollardan birkaç kez geçtim ve yol boyunca birkaç ders aldığımı inanıyorum. Tek diyeceğim, dikkatli ol. Geriye dönüp baktığında onarılamayacak hatalar yaptığını fark etmeni istemem.”

Şu anda, bana tüm hayatım onarılamayacak bir hata gibi geliyordu. “Evet, tamam.”

Sözlerine kulak verdiğimden emin değilmiş gibi yüzüme baktı ama üstelemedi. Söylediklerinde doğruluk payı olduğunu biliyordum. Zaten hâlihazırda bir ton pişmanlıkla yaşamak zorundaydım. Ama artık bu konuda yapabileceğim başka bir şey yoktu, bu yükü ve hâlâ peşimi bırakmayan şeytanlarla nasıl yaşayacağımı öğrenmek dışında.

Bir gün daha geçmiş, içimdeki boşluk daha da büyümüştü. Bayan Dickerson'ın çitini tamamlamış, şüpheli görünen bir kurabiyeyi daha atlatmıştım. Eşyalarımı toplayınca spor salonuna gitmeye karar verdim. Bütün gün sıkı çalışmama rağmen hâlâ enerjiyle dolup taşıyordum. Birazını yakmazsam bu gece kesinlikle uyuyamazdım.

İçeri girdiğimde hafif ter kokusu ve eldivenlerin kum torbalarına çarpma sesiyle karşılandım. Ellerim titredi. Gavin'le dövüştüğümünden beri güreş konusunda yanılıp yanılmadığımı sorguluyordum. O gün çok sinirliydim ve o boğma hareketi beni çileden çıkarmıştı ama yine de kontrolümü kaybetmemiştim. Eğer o kavgayı hapishane avlusunda ediyor olsaydık, biri beni üzerinden çekip alana kadar suratını dağıtırdım. Ama durmuştum.

Arkadaki kafesli ringe göz attım. Öğrencilerin ve antrenörlerin birlikte çalıştığı antrenman minderlerine baktım. Bunu tekrar yapabilir miydim? Kontrollü olmayı yeniden öğrenebilir miydim?

Bedenim bunu arzuluyordu. İrademi bir başkasınıninkiyle karşı karşıya getirmenin –bir rakibi alt etmek için mücadele

etmenin– bana iyi gelen bir yanı vardı. Gavin’le dövüşümüz zihnimi arındırmıştı. Kaybetmeme rağmen sonrasında kendimi daha iyi hissetmiştim.

Elijah’la çalışmak da iyi hissettirmişti ama farklı bir açıdan. Bildiklerimi aktarmak, hele ki onun gibi harika bir çocuğa, çok tatmin ediciydi.

İçimdeki karanlığı serbest bırakmaktan çok korkmuştum. Hâlâ da korkuyordum. Ama onu gömmekle bir yere varamadığım gerçeğiyle de yüzleşmek zorundaydım.

Onu kabul edebilir miydim? Benliğimin bir parçası olarak sahiplenebilir miydim?

Bilmiyordum.

Jack Cordero antrenman minderlerinden birindeydi. Üzerinde gri bir tişört ve şort vardı, başka bir yetişkinle çalışmıyordu, bir çocukla çalışıyordu.

Vay canına. Bu Elijah’tı.

Jack’in onun duruşunu düzeltmesini ve ardından kısa bir dizi hareket yaptırmasını izledim. Bitirdiklerinde Elijah ayağa fırladı, saçları nemli ve dağınıktı. Jack’e elini uzattı.

Jack elini tutup ayağa kalktıktan sonra omzunu hafifçe pat patladı.

Göğsümü dolduran duygu seline tamamen hazırlıksız yakalandım. Başka tarafa bakarak boğazımı temizledim.

“Merhaba, Asher.” Jack bana doğru gelirken selamlamak için elini kaldırdı. Elijah ya beni görmemişti ya da görmek istememişti. Soyunma odasında gözden kayboldu.

“Jack,” dedim başımla selam vererek.

“Sana rastladığıma sevindim. Elijah’la çalıştığın için teşekkür etmek istiyordum.”

“Evet, tabii. Önce sana ya da Naomi’ye sormadığım için üzgünüm. Bir iki şey gösterebilirim diye düşünmüştüm.”

“Sorun değil. Normal şartlar altında Naomi haberi olsun isterdi. Ama açıkça görüyorum ki çocuğun ihtiyacı olan şey buymuş.”

“Faydalı olmasına sevindim.” Ensemi ovuşturdum. “O... onu buraya getirmeni kendisi mi istedi? Yoksa bu senin fikrin miydi?”

“İkisi de sanırım. Bir akşam yemekte söze girdi ve ona güreş öğrettiğini söyledi. Hareketleri saymaya ve ona anlattığını şeyleri bize anlatmaya başladı. O akşam bizimle bütün bir yılın toplamından daha fazla konuştuğunu fark ettim. Kabuğunu tamamen kırmışsın gibiydi. Kızacağımızdan korkuyordu ama kızmadığımızı anlayınca rahatladı. Sonra benim spor salonuna gitmemle ilgili bir şeyler dedi ve içimden bir ses bana bir fırsat verdiğini söyledi. Ben de fırsatı değerlendirdim. Neyse, umarım senin alanına girmiyordur. Onun antrenörü sendin, niyetim bunu elinden almak değildi.”

“Hayır, kesinlikle öyle düşünme. Bunu yapmana sevindim. İhtiyacı var. Sana ihtiyacı var.”

“Teşekkürler, Asher.” Elini uzattı ve ben de sıktım. “Minnettarım.”

Elijah, Jack’in yanına geldi ve ellerini spor şortunun ceplerine soktu. “Selam.”

“Selam, delikanlı,” dedim.

Jack onun omzuna dokundu. “Çantamı almam gerekiyor. Hemen dönerim.”

Elijah başıyla onayladı. Pek hevesli görünmüyordu ama göz teması kurdu.

“Nasılsın?” diye sordum. “Yeni şeyler öğreniyor musun?”

“Evet.” Bir an yere baktıktan sonra tekrar bana döndü. “O çocukları yine gördüm.”

“Küçük piçleri mi?”

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Evet, onları.”

“Ne oldu?”

“Garipti. Sorun çıkarmaya çalıştılar ama onlardan gerçekten korkmadım. Sadece içlerinden biri yeterince yaklaşırsa ne yapacağımı düşündüm. Sonra hiçbirini yaklaştırmadı. Durdular ve gittiler.”

“Öyle şerefsizler hep zayıfları avlamaya çalışır. Senin öyle olmadığını görmüşler demek ki.”

Gülümsedi ve gözlerinin gururla parladığını görünce yine boğazımı düğümledi.

“Bana bir şeyler öğrettiğin için teşekkürler. Ara sıra yine gelebilir miyim diye soracaktım. Kamyoneti tamir ederken yardıma ihtiyacın olursa falan.”

Lanet olsun, bu çocuk beni ağlatacaktı. “Tabii, dostum. Ne zaman istersen.”

“Teşekkürler.”

Kolumu öne uzatarak ona yaklaşmasını işaret ettim. “Buraya gel, ufaklık. Baileyler her şeye sarılarak nokta koyar.”

Bana hızlıca sarılmasını bekliyordum ama o, kollarını belime doladı. Ona sıkıca sarılıp bıraktım. Bana bir kez daha gülümsedikten sonra Jack’i bulmaya koştu.

Eve döndüğümde ninemi arka verandada, sallanan sandalyesinde otururken buldum. Elleri sandalyenin kenarlarında, ayak parmaklarının nazik bir hareketiyle ileri geri sallanıyordu. Ahşap hafifçe gıcırdıyordu, daha önce defalarca duyduğum sözsüz bir melodiyi mırıldanıyordu.

Gülümseyerek gözlerime baktı. “Gel otur.”

Kendime yemek hazırlamam gerekiyordu ve bir duş alsam da fena olmazdı ama dışarı çıkıp kendimi onun yanındaki sandalyeye bıraktım.

“Canını sıkıran ne, Ayıcık?”

İlk dürtüm *hiçbir şey* ya da *iyiyim* demekti ama ona yalan söylemeye kalkışmadım. Bunun yerine bir süre karanlığa baktım. Tavuk kümesine ve bahçelere. Dereye doğru eğimlenen ve dağın zirvelerine doğru yükselen araziye. Karanlıkta zar zor görünen uzaktaki çamların silüetlerine.

“Grace’i tekrar incitmek istemedim,” dedim sonunda, sesim hafifti. “Ama ona onunla evlenemeyeceğimi söyledim. Bunu şimdi söylemesem, sadece kaçınılmaz olanı ertelemiş olurum.”

“Muhtemelen öyle hissediyorsun ama gerçekten kaçınılmaz olan çok az şey vardır.”

“Ölüm ve vergiler gibi mi?”

“Tabii, onlar da var ama aşkın da kaçınılmaz olduğunu söyleyebilirim.”

“Keşke o kadar kolay olsaydı. Sadece birini sev, gerisi kendiliğinden hallolsun.”

Hafifçe güldü. “Hiçbir zaman o kadar kolay değildir, Ayıcık.”

“Bizim için öyleydi.”

“Ta ki öyle olmayana kadar.”

Sandalyemde kıpırdandım. “Demek istediğim de bu. O zamanlar, yapmam gereken tek şey onu sevmekti. Ama şimdi ne yaparsam yapayım en nihayetinde kaybeden taraf oluyorum. Ya onu hayatımda tutacağım ve benim yüzümden acı çekecek ya da en azından mutlu olabilmesi için bırakacak ve işi sonunda onu kaybedeceğim.”

“Eğer sen öyle görüyorsan, öyledir.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Olayları tek bir açıdan görmeye ikna olduğun anlamına geliyor. Söyle bakalım. Senden bana bir ağacı tarif etmeni istesem ne söylerdin?”

“Bilmem. Bir ağacın topraktan çıkan odun bir gövdesi vardır. Gövdeden çıkan dallar vardır, üzerinde yapraklar veya iğneler bulunur.”

“Eğer bir kartal konuşabilseydi ve ondan bir ağacı tarif etmesini isteseydim, sence ne derdi?” Bir saniye durdu. “Bir ağaç yukarıdan bakıldığında yerden görüldüğünden çok daha farklıdır. Onun tarifi seninki gibi olmazdı ama ikiniz de yanlışmış olmazdınız.”

“Bu meseleye farklı yerlerden bakmaya çalıştım. Ama her seferinde yanıldım.”

Bir an sessiz kaldı, tek ses sandalyesinin altındaki ahşabın gıcirtısıydı. Ritmi yatıştırıcıydı, çocukluğuma dair çok derin anıları canlandırıyor. Böyle akşamlar, arka verandada oturur, ay ışığında anlattığı hikayeleri dinlerdim.

“Biliyor musun, dedenle ben az kalsın evlenmiyorduk.”

Ona baktım. “Ne?”

“Hı hı. Neyse ki o kazanılamaz diye bir şeye inanmıyordu.”

“Ne oldu?”

Kucağındaki ellerine baktı. Hâlâ taktığı alyansına. “Frank Bailey istediği şeylerin peşini asla bırakmayan bir adamdı. Çelik gibi bir iradesi vardı. Çocukken bu yüzden annesini korkuturdu ama ailesi iradesini kırmaya çalışmaktan daha akıllıca bir şey yaptı. Bu gücünü iyilik için kullanmasını öğretmeye çalıştılar.”

“Gerçekten mi? Hâlbuki hep çok sakın görünürdü.”

“Ah, öyleydi. Arkadaş canlısı ve rahat biriydi. Ama bu kararlı olmadığı anlamına gelmez. O adam bir şeyi kafasına koydu mu iş bitmişti.” Bir an sustu ve sandalyeyi ayak parmaklarıyla sallamayı sürdürdü. “Sonra bir gün Frank Bailey istediği şeyin ben olduğuna karar verdi.”

Onu büyülenmiş bir hâlde izledim. Dedem hakkında pek çok hikâye anlatmıştı, özellikle de vefatından sonra ama bunu hiç duymamıştım.

“Aslında basit olabilecek bir şeydi. Bir adam bir kadına âşık olur, kadın da ona âşık olur. Evlenmeye karar verirler. Çok kolay. Böyle yapılır. Ama bir sorun vardı.”

“Neydi sorun?”

“Frank Bailey beyaz bir delikanlıydı. O günlerde beyaz erkekler Kızılderili kızlarla çıkmazdı. Hele evlenmek, duyulmamış şeydi.”

“Gerçekten mi? Ailesi seninle olmasını istemedi mi?”

“Sadece onun ailesi değil, her iki taraftan da tepki gördük. Baileyler Frank’ın koyu tenli, uzun siyah saçlı Bayan Emma Luscier’le arkadaşlığından pek hoşlanmıyordu. Benim ailem de kasabada beyaz bir oğlanla sürttüğüm için bana fena hâlde kızgındı.”

“Kaç yaşındaydın?”

“On sekiz. Frank on dokuz yaşındaydı. İkimiz de herkese resti çekip kaçabilecek yaştaydık.”

“Ama yapmadınız?”

“Ben istiyordum. Bunun tek çözüm olduğundan eminim. Ailesi beni asla kabul etmeyecekti, benim ailem de onu asla kabul etmeyecekti. Dahası Frank Bailey’yle evlenmemek benim için artık bir seçenek değildi. Ne olursa olsun, o adamla evlenecektim.”

“Bir de dedeme kararlı diyorsun.”

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “İkimiz de öyleydik ama o sadece benimle evlenmeye kararlı değildi. Benimle bütün kasabanın önünde evlenmeye kararlıydı. Ailelerimiz de dâhil olmak üzere herkes mutluluktan havalara uçacaktı.”

“Yani kaçmayı reddetti?”

“Net bir şekilde reddetti. Sadece iki seçeneğimiz olduğunu söyledim. Ya ailelerimizi memnun etmek için yollarımızı ayıracaktık –ki bunu ikimizin de istemediği açıktı– ya da kaçacaktık ve sonuçları ne olursa olsun bununla yüzleşecektik. Her iki aile tarafından da reddedileceğimizi bildiğimiz için bunu da istemiyorduk. Bana göre ya ailelerimizi ya da birbirimizi koruyabilirdik, ikisini birden başaramazdık.”

“Ama dedem buna katılmıyordu?”

Başını iki yana salladı. “Kesinlikle katılmıyordum. Şu hayatta onu iki arada bir derede kalmak kadar kızdıran başka bir şey var mıydı bilmiyorum. Ailelerimiz ve birbirimiz arasında seçim yapmak zorunda olduğumuzu kabul etmiyordu.”

“Peki ne yaptı?”

“Ne *yapmadığını*, sorsan cevaplamak daha kolay olur. Tüm kasabanın göreceği şekilde bana kur yaptı. Ama sadece bana değil, aileme de kur yaptı. Bunun bir kısmı bana bir hanımefendi gibi davranarak nasıl bir erkek olduğunu bizimkilere göstermekti. Ama bana ne zaman çiçek gönderse bir tane de anneme gönderirdi. Babamın ilgilendiği şeyleri öğrenir ve onlar hakkında her şeyi araştırırdı ki konuşacak bir şeyleri olsun.

“Sonunda bir baktım babam ve amcalarımla birlikte avlanmaya ve balık tutmaya gidiyordu. Annemle çay içip kızarmış ekmek yemeye bize uğruyordu. Frank Bailey büyüsünü annemle babamın üzerinde de kullandı. Onları orman ve dağlarla ilgili hikâyelerle büyüledi ve sonunda bunların benim halkımın hikâyeleri olduğunu söyledi. Ailesinin beni tanıması için beni çay içmeye ya da akşam yemeğine götürürdü. Her iki tarafın da diğerini yeni bir gözle görmesi gerektiğini biliyor gibiydi. Birbirlerini aynı kendileri gibi birer insan olarak görmeleri gerektiğini.”

“Bu ne kadar sürdü?”

“Üç sene.”

“Ciddi misin? Evlenmek istediğinizden emindiniz ama her iki ailenin onayını almak için üç sene mi beklediniz?”

“Evet, öyle yaptık. Üç sene boyunca, her iki ailenin birbirlerine karşı beslediği köklü önyargıları yıktık. Sana şunu söyleyeyim, Ayıcık, Frank Bailey’yle evlendiğim gün, her dakikasının buna değdiğinden emindim. Bütün kasaba oradaydı. Düğünü parkta yaptık çünkü misafirler için yeterince büyük başka bir yer yoktu. Papaz bize yeminlerimizi ettirirken, annem ve babam, en önde

onunkilerle yan yana duruyordu. Annelerimiz birlikte ağladı. Babalarımız dostça el sıkıştı.”

Bir nefes verdim. “Vay canına.”

“Frank durumumuza başka bir açıdan bakılabileceğini biliyordu. Yere çakılıp kalmak yerine bir kartal gibi rüzgârda süzüldü ve aşağıya baktı. İşleri yoluna koymak için ne gerekiyorsa yapmaya çalıştı. Bir çıkar yol bulmaya çalıştı. Neden biliyor musun?”

“İnatçı olduğu için mi?”

Kıkırdadı. “Öyleydi, ama hayır. Çünkü aşka inanıyordu. Tanıdığım herkesten daha çok sevginin her şeyden daha güçlü olduğuna inanıyordu. Frank beni o kadar çok seviyordu ki bunun yeterli olacağına inanıyordu.”

“Ama haklıydı.”

“Evet, ancak yeterince büyük olan yalnızca onun aşkı değildi. Asıl sihir, ikimizin paylaştığı aşktaydı. Bizi durdurulamaz kılan buydu. Çıkışı olmayan bir durumu tersine çevirmemizi sağlayan buydu.”

“İnanılmaz bir şey bu, nine.”

“O inanılmaz bir adamdı.”

“Gerçekten öyleydi. Onsuz yaşamak zor olmalı.”

“Onu her gün özlüyorum. Ama dediğim gibi, sevgisi o kadar büyüktü ki bana onu tekrar göreceğim güne kadar yetecek sevgi bıraktı.”

Göğsümdeki sıkışıklığı hafifletmek için bir nefes daha verdim. Ninem sessizleşti, sandalyesi durdu. İçeri girecek sandım ama yeniden konuştu.

“Grace’in sevgisi çok büyük, Ayıcık. Uzun bir süre ikinize de yetecek kadar büyük oldu.”

“Ben de onu seviyorum, nine. Sorun benim onu sevmem değil.”

“Tabii ki değil. Onu çocukluğundan beri seviyorsun.”

Yüzümü ovuşturdum. Haksız değildi.

“Sorun şu ki, içinde çok büyük bir öfke ve acı taşıyorsun. Yaraların derin ve ilki çok uzun zaman önce açıldı.”

“Biliyorum ama anne babamızı kaybetmek herkesi yaraladı.”

“Evet. Onları kaybetmek hepimizi yaraladı. Ama şimdi acın daha büyük ve bu yeni yaralar can yakıyor. Acı, fiziksel olsun ya da olmasın, dikkatimizi kendine çeker. Çoğunlukla da böyle olması gerekir. Ya elimizi yanmaktan korumak için alevden çekeriz ya da vücudumuzun iyileşebilmesi için kırıkları tedavi ederiz. Ama bu acı geçmediğinde ve kolayca düzelen bir şey olmadığında, hayatımıza hükmetmeye başlar. Buna bir de yüksek dozda öfke eklendiğinde, bilhassa da değiştirme gücümüzün olmadığı şeylere duyduğumuz öfke, başka duyguların nasıl hissedildiğini unutmak işten bile değildir.”

“Başka duyguları hatırlamakta bile zorlanıyorum.”

“Ama var. Grace sana bildiği tek yoldan bunu göstermeye çalışıyor. Bu süreçte seni severek. O biraz dedene benziyor. Öfkeni ve acını aşılamaz bir engel olarak görmüyor, tıpkı dedenin önyargıları kabul edilmesi gereken bir şey olarak görmediği gibi. Ayakların yerde ve ağacın gövdesine bakıyorsun. Grace’se ağacın tepesinde süzülüyor. İkiniz de aynı şeye bakıyorsunuz ama o senin görmediğin bir yönünü görüyor. Belki senin de onun gözlerinden bakman gerekiyordur.”

“Nine, bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Elbette biliyorsun. Birbirinize olan sevginiz her şeyden daha büyük olsaydı hayat nasıl olurdu hayal et. Ne yapardın? Çünkü seni temin ederim ki öyle. Sadece gözlerini açıp bunu görmek gerekiyor.”

“Ya bunun için artık çok geçse?”

“Belki öyledir. Belki de değildir. Öğrenmenin tek bir yolu var.” Sonra ayağa kalktı ve üstünü düzeltti. Yanımda durarak elini omzuma koydu. “İyi geceler, Ayıcık.”

“İyi geceler, nine. Seni seviyorum.”

Nazıkçe gülümserken gözleri kırıştı. “Ben de seni seviyorum.”

Geç saatlere kadar dışarıda, verandada oturup karanlığa baktım. Düşüncelerimle baş başa kaldım.

Belki de ninem haklıydı. Belki de öfkem ve acım bir şeyleri net görmemi engelliyordu. Hapishanedeyken Grace'i sonsuza dek kaybettiğime inanmıştım ve eve dönmemin bir parçası da bu kayıpla yaşamayı öğrenmek olacaktı. Onunla birlikte olamayacağıma çoktan ikna olmuşum.

Eve döndüğümde kendimdeki değişikliklerle –hiçbiri iyi değildi– ve burada değişikliklerle yüzleştim. Hiçbiri tekrar birbirine uyabilirmiş gibi gelmemiştii.

Ama gerçek bu muydu yoksa bu sadece benim görüşüm müydü? Grace benim göremediğim neyi görüyordu?

Birbirimize olan sevgimiz her şeyden daha büyük olsaydı hayat nasıl olurdu? Bunun doğru olduğuna inansaydım ne yapardım?

Cüzdanımı ve telefonumu çıkardım. İçine bir avuç dolusu kartvizit tıktırmıştım. Declan'ınki en arkadaydı. Kartı çıkardım ve bu olasılığın kafamda canlanmasına izin vererek uzun bir süre inceledim.

Bir daha asla dövüşemeyeceğime inanmıştım. Antrenman bile yapamayacağıma. Bunun çok tehlikeli olduğuna.

Ama Elijah'a öğretmişim. Gavin'le dövüşmüştüm ve dövüşü kaybetsem de kontrolümü kaybetmemiştim. Belki de bunca zaman yanılmıştım. Declan'ın teklifinin hâlâ geçerli olduğunu biliyordum. Tilikum'dan gidebilirdim. Profesyonel olarak dövüşmek için eğitim alabilirdim. İyi paralar kazanabilirdim. Grace'e hayatına devam etmesi için alan bırakabilirdim.

Bunun gerçek bir seçenek olmadığını biliyordum ve nedeni dövüşçü olamayacak olmam değildi. Kartı yerine koydum ve asıl aradığım kartı çıkardım.

Grace sessizce bana birkaç terapistin kartvizitini bırakmıştı. Bunlardan biri özellikle hapishaneden çıkan mahkûmlarla çalışıyordu. Ofisleri kapalıydı ama bu aramayı sabaha kadar

ertelemek istemedim. İnatçı bir salak gibi davranıp kendimi vazgeçirmeden önce harekete geçmeliydim. Kısa bir mesaj bıraktım ve aramayı sonlandırdığımda kontrol duygumun geri gelmeye başladığını hissettim. Kaybettiğimi tam olarak fark etmediğim bir kontrol.

Birinin bana yardım edebileceği konusunda hâlâ şüphelerim vardı. Ama gerçek şu ki denemeyi reddetmek pes etmekten farksızdı.

Ve Baileyler asla pes etmezdi.

İçimde inatçı bir kararlılık filizlendi. Aslında o zaten hep oradaydı. Sadece çarpıtılmış, yanlış şeylere odaklanmıştı. Nihem, hiçbir şeyin dedemi iki arada bir derede kalmak kadar kızdırmadığını söylemişti. Bu duyguyu anlıyordum. İşleri sonuna kadar götürmek, her türlü engeli aşmak ve kazanmak için duyulan o huzursuz dürtüyü.

Hapishanedeyken, hayatta kalmak için yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyleri yapmıştım. Ama artık parmaklıklar ardında değildim. İçime kapanmaya ve insanları kendimden uzaklaştırmaya devam edemezdim. Hayatta kalmak için savaşıyordum çünkü sonuçta gerçek anlamda savaştığım tek kişi kendimdi. Deliriyormuşum gibi hissetmeme şaşmamalıydı.

Sevgimizin yeterince büyük olduğuna inansaydım ne yapardım?

Derin bir nefes alarak bir telefon görüşmesi daha yapmaya hazırlandım, bu seferki riskli olacaktı. Çok riskli bir işe kalkışıyordum ama bu noktada başka seçeneğim yoktu. Her şeyi göze almalıydım. Cara'nın numarasını buldum ve arama tuşuna bastım.

Cara'nın arabası açık otoyolda uçuyordu. Nereye gittiğimizi söylememişti ama onun tarzı böyleydi. Muhtemelen denemek istediği yeni bir spaya gidiyordum. Daha doğrusu, denemek istediği yeni bir spaya gittiğimizi umuyordum. Pantolonumu giyip evden çıkmak zorunda kalmışsam en azından bir masaj ve yüz bakımını hak ediyordum.

Bir de şarap. Bolca şarap.

Geçen hafta dayanılmaz derecede acı vericiydi. Asher'ın hapis cezasının başlangıcına o kadar benziyordu ki sanki o günleri yeniden yaşıyordum. Onu ilk götürdüklerinde özlemin acısı aşırı keskin ve şiddetli olmuştu. Sonra bu acı zamanla yatışmış, daha katlanılır hâle gelmişti.

Şimdiyse mahkeme salonundan kelepçeyle çıkarıldığı günkü kadar tazeydi.

Cara spontane bir yolculuğa çıkacağımızı ilk söylediğinde ona hayır demiştim. İzin günümü pijamalarım, abur cubur yiyerek, bulabildiğim en saçma TV programlarını izleyerek ve fazla içki içerek geçirmek istiyordum. Normalde bu türden bir kendini tedavi etme yöntemini desteklerdi. Ama beni duş almaya zorladı, düzgün kıyafetler giydirdi ve arabasına sürükledi.

Bu konuda ne hissettiğimden hâlâ emin değildim. Özellikle de hâlâ ortada şarap göremediğim için.

“Çok kıpır kıpırsın,” dedi. “Manikür yaptırsak parmaklarla oynamayı bırakır mısın?”

Ellerimi kucağımda üç saniyeliğine sabit tuttum. Uzun zamandır taktığım yüzük artık parmağımda olmadığından çıplak ve rahatsız hissediyordum. Yüzüğün girintisini ovalamadan duramıyordum.

“Manikürün işe yarayacağını sanmıyorum. Tırnaklarımla oynamıyorum. Hem neden umursuyorsun ki?”

Omuz silkti. “Sadece bir gözlem.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Görürsün.”

“Normalde beni şaşırtmaktan hoşlanırım ama sanırım havamda değilim. Ne yaptığımızı söylersen çok daha fazla keyif alacağım. Açık konuşmak gerekirse yakında ellerime lezzetli ve yüksek alkollü bir şeyleri alacağıma dair güvence istiyorum. Son beş gündür çalıştığım için ayık kalmak zorundaydım. Buna bir son vermek istiyorum.”

“Merak etme,” dedi, yatıştırıcı bir ses tonuyla. “Bana güven.”

Başımı koltuğa yasladım. “Hırdavatçıya yalnız gitmeyi denediğimi anlatmış mıydım sana?”

Nefesi kesildi. “Hayır. Ne oldu? Yanılmış mıydım, tamamen iyi miydin? Çünkü cidden yanılıyor olmaktan ve beni çok sevdiğin için bensiz hiçbir şey yapmak istemediğini öğrenmekten çok mutlu olurum.”

“Ne yazık ki hayır.”

“Lanet olsun.”

“Korkunçtu. Dehşete kapıldım. Nerede olduğumu biliyordum ve bunun mantıklı olmadığını da biliyordum ama dükkândan koşarak çıktım ve kendimi arabama kilitledim. Hapı yutmuşum, değil mi?”

İç çekti. “Bebğim büyüyor ve nevrozlarını keşfediyor.”

“Bir terapist aramaya başladım çünkü belli ki buna ihtiyacım var. Tavsiye edebileceğin biri var mı?”

“Aman Tanrım, hiç sormayacaksın sandım. Aklımda senin için mükemmel olacağını düşündüğüm üç kişi var. Özel muayenehanede ama sigorta ya da başka bir konuda endişelenme. Ben hallederim.”

“Terapimin parasını sen ödemeyeceksin.”

“Evet, ödeyeceğim. Bu işin bu kadar uzaması en az yüzde elli benim hatam. Belki de altmıştır.”

“Cara.”

“Karşı çıkma. Evini yeniden yaptırmama ya da sana yeni bir ev almama izin vermiyorsun. Hiçbir şey yapmama izin vermiyorsun. Bari buna ver.”

Başımı iki yana salladım. “Çok tuhafsın.”

“Biliyorum. Benden neden bu kadar hoşlandığını gerçekten anlamıyorum.”

“Çünkü sen benim kanımsın.”

“Evlenmeli miyiz?” diye sordu bana bakarak. “Ciddiyim. Hiç düşündün mü? Sana evlilik sözleşmesi bile imzalatmam ki bu ailemi çılgına çevirir. Bunu artılar listesine ekle. Seks falan da yapmak zorunda değiliz. Bir keresinde bir kızla denedim ve açıkçası pek bana göre değilmiş. Sıkıntıdan patlıyordum. Ayrıca yanında beş dakikadan fazla durabildiğim tek kadın sensin. Ör ve Yumul’daki hanımlar ve Nine hariç. Onlarla birkaç saat geçirebilirim.”

“Ör ve Yudumla.”

“Her neyse. Cidden ama. Belki de kendi yüzüklerimizi takmalı ve hayatımızın geri kalanında birbirimizin eşcinsel yol arkadaşları olmalıyız.”

“Bu garip bir şekilde cazip geliyor. Ama sonra gerçekten evlenmek istediğin bir adamla tanışacaksın ve benden boşanmak zorunda kalacaksın. Evlilik sözleşmesi de imzalamamış olacağımızdan her şeyin yarısını alırım kesin.”

“Evlenmek istediğim bir adamla tanışmak mı?” Başını geriye atıp güldü. “Aman Tanrım, çok tatlısın. Hayır. Öyle bir şey olmayacak. Yine de sık ihtiyaçlarımızı gidermek için bir kanun çıkarmamız gerek. Gerçi evliliğimiz cinsel olmayacağı için bu sorun çıkarmaz.”

Asher’la evlenmediğime göre kimseyle evlenmeyeceğim, o zaman neden seninle evlenmeyeyim? diyecektim ama birdenbire bu artık komik gelmemeye başladı.

Büyük bir tabelanın yanından geçerken yazılar dikkatimi çekti. Bakmak için döndüm ama çok hızlı gidiyorduk.

Yanlış okumuş olmalıydım. Ama...

“Cara?”

“Hı?”

“O tabelada Islahevi mi yazıyordu?”

“Ne tabelası?”

“Cara.”

Omuz silkti. “Ben bir tabela görmedim.”

“Bana yalan söyleme.”

“Yalan söylemiyorum.” Yemin ediyormuş gibi elini kaldırdı. “Ben tabela görmedim. Yolu izliyordum ve kafamda lezbiyen olmayan hayat arkadaşı düğünümüzü planlıyordum. Sence davetiyeye yazmak için çok mu uzun? Ayrıca senin soyadını alabilir miyim çünkü Miles adını gerçekten seviyorum ve iki soyadı kullanmak istemiyorum.”

Ona bakıp gözlerimi kısıtım, sonra çevremize baktım. Nereye gittiğimize dikkat etmemiştim. Cara her zaman beni küçük sürpriz gezileriyle şaşırtırdı. Ama bu otoyol tuhaf bir şekilde tanıdık gelmeye başlamıştı.

“Beni nereye götürüyorsun?”

Gözlerini yoldan ayırmadı ve dudaklarını birbirine bastırdı.

Sağ tarafta başka bir tabela belirdi. Cara gaza bastı, sanki ben okuyamadan geçip gitmeye çalışıyordu. Ama artık çok geçti. Haklıydım. *Washington Eyaleti Islahevi* yazıyordu.

Sertçe yutkundum, midemde bir bulantı hissettim. “Neden buradayız?”

Tek kelime etmeden otoyoldan çıktı.

Buraya daha önce gelmişim. Uzun zaman olmuştu ama net bir şekilde hatırlıyordum. Asher’i ziyarete gelmişim. Sabıka kontrolünden geçmiş ve görüş izni almıştım. Beni ziyaret alanına almaları için saatlerce bekledim. En sonunda Asher’in ziyaretçi kabul etmediğini söylediler. Benimle görüşmeye gelmeyecekti.

Ziyaretçi otoparkına girdik. Dikenli tellerle çevrili yüksek beton duvar dev gibiydi. Duvarın üzerinde bir gözetleme kulesi vardı, bu da mekânı daha kasvetli ve ürkütücü gösteriyordu.

Buradan nefret ediyordum. Sadece bakmak bile beni öfke-den hasta ediyordu. Burası onu kaybettiğim yerd. Onu benden aldıkları yer.

“Neden buradayız?” diye sordum tekrar, sesim fısıltıdan biraz yüksekti.

Arabayı durdurup pencereden dışarıyı işaret etti. “Bu yüzden.”

Asher duvarın yanında durmuş, koyu renk bir tişört ve kot pantolon giymişti. Arabaya doğru gelmedi, sadece kalın kollarını iki yana açarak bekledi.

“Git,” dedi Cara.

Allak bullak hâlde arabadan indim. Asher bana doğru birkaç adım attı ve durdu.

“Burada ne işin var?” Buraya kendi isteğiyle döndüğüne inanamıyordum.

Gözetleme kulesine tedirgin bir bakış attı. “Bu bir tekrar.”

“Bir ne?”

“Tekrar. Serbest bırakıldığım gün burada değildin ama olmalıydın.” Omzunun üzerinden baktı. “Gerçi beni içeri almalarını ve sonra tekrar kapıdan çıkarmalarını isteyemem. Eğer gerçekten ihtiyacın varsa deneyebilirim ama yaparlar mı bilmiyorum. Sabıka kontrolünden geçemeyeceğim kesin.”

“Hayır, Tanrım, oraya girme.”

Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. “Güzel. Grace, çok özür dilerim. Durumu senin için daha kötü hâle getiremezdim. Çok geç olabilir ve eğer öyleyse bununla baş etmenin bir yolunu bulmam gerekecek. Ama değilse, beni affedeceğine dair en ufak bir ihtimal bile varsa denemek zorundayım.”

“Hani benimle birlikte olamazdın? Bunu söyleyip durmuyor muydun?”

“Eğer sana bir kartalın ağaçları yerdeki bir insandan farklı gördüğünü ama yine de ağacın aynı ağaç olduğunu söylesem bir anlam ifade eder mi?”

“Nine mi?”

“Evet.”

“Biraz ama ne söylemeye çalışıyorsun? Çünkü şu anda sana mı koşsam yoksa arabaya mı dönsem bilemiyorum. Yaşadığımız onca şeyden sonra bunun yürümeyeceği konusunda çok kararlıydın. Peki şimdi ne oldu? Fikrini mi değiştirdin?”

Çenesini ovuşturduktan sonra gözlerine baktı. “Sana içeride neler olduğunu anlatmam gerek. Her şeyi.”

“Tamam.”

“Buraya nakledildikten sonraki bir iki gün içinde neden hapis yattığım duyuldu. Bazı mahkûmlar arasında bu bana belli bir saygı kazandırdı. Bir tecavüzcüyü durdurmuştum ve suçlular bile tecavüzcülerden nefret eder. Ama birilerine çatmak isteyen mahkûmlar da vardı ve beni hedef seçtiler. Gerçekten yaptığım şeyi yapacak güçte miydim yoksa anlık bir şey miydi bilmek istiyorlardı.”

İçimde bunun nereye varacağını bildiğime dair bir his vardı. Serbest bırakıldığında nasıl görüldüğünü görmüştüm. Elleri yara bere içindeydi. Gözünün üstünde bir kesik vardı.

“Her şey böyle başladı. Sırf neler yapabileceğimi görmek için bana saldırıyorlardı. Neredeyse her seferinde kazanacağımı anladıklarında bile vazgeçmediler. Hatta bu durumu daha da

kötüleştirdi. Yenilmesi gereken kişi olup çıktım. Herkes, kim-
senin yapamadığını yapıp beni alt etmek istiyordu.”

“Aman Tanrım.”

“Bu yüzden çok kavga ettim. Ama mesele şu ki bunu is-
temeye başladım. Hatta dört gözle bekliyordum. Biri üzerime
atladığında müthiş bir heyecan duyuyordum. Bunun ne kadar
çarpık bir şey olduğunu biliyordum, özellikle de neden hapis
yattığımı düşünürsek. Ama o anda umurumda değildi. Sanki
içimde bir şeytan vardı ve onu dışarı salmak çok iyi geliyordu.

“Sonra birkaç yıl önce yeni bir hücre arkadaşım oldu, Switch
diye bilinen bir adam. Uyuşturucu kaçakçılığına bulaşmış bir
hackerdi. Hangi akla hizmet onu benim blokumdaki mahkûm-
ların arasına attılar bilmiyorum. Sıska bir bilgisayar ineği-
ydi. Onu canlı canlı yiyeceklerdi, bu yüzden ona dokunan olursa
karşısında beni bulacağını duyurdum.

“Bu bir yıl kadar işe yaradı. Ama diğer mahkûmlar sürekli
benim kazanmamdan bıkmıştı. Kavgalarımaya bahis oynamaya
başladılar. Bazıları bana karşı bahis oynayıp kaybediyordu. Bu
onları çıldırttı. Benim peşime düşmenin yeterli olmadığına
karar verdiler. Switch’in peşine düştüler.” Devam etmeden önce
birkaç saniye yere baktı. “Beni zorla tutup izlettiler. Onu o
kadar kötü dövdüler ki az kalsın ölecekti.”

“Ah, Asher.”

“Bu olaydan sonra asla eskisi gibi olamadım. Beni çok
karanlık bir yere götürdü. Kendimi savunmanın ötesine geçip
kavga çıkarmaya başladım. Cezama daha fazla süre eklemek için
bir şeyler yapmayı düşündüm çünkü beni tanıyan insanların
neye dönüştüğümü görmelerini istemiyordum. Bir canavara
dönüşmüştüm.”

“Sen bir canavar değilsin.”

“Bu tartışılır. Eve gelip herkese yumruk atmaya başlamadım
ama acısı farklı şekillerde çıktı.”

Başımı salladım. “Kâbuslar.”

“Evet. Ve öğrendiğime göre panik ataklar. Birkaç gün önce bir terapistle görüştüm. Yaşadıklarımı öyle iyi ifade etti ki ür-kütücüydü. İzlenmediğim hâlde izlendiğim hissi falan, hepsi.”

“Terapiye mi gittin?”

Ensesini ovuşturdu. “Evet. Denememek aptallıktı.”

“Ben de bir terapist aramaya başladım.”

Bana yine o yarım gülümsemesiyle baktı. “Ne kadar uyum-luyuz, değil mi?”

Başımla onayladım. “Sanırım öyle.”

“Orada olanları bilmeni istemedim, zaten benim bilmem yeterince kötüydü.” Parmaklarını esnetti. “Ellerim bir kemiği kırmanın ve bir adamı bayıltmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyor. Taşımak zorunda olduğum bir sürü boktan yük var ve bu yanımlı bilmeni istemedim. Sanırım içten içe eski Asher’ı hatırlayıp hayatına devam edebileceğini, senin gözünde başka biri olabileceğimi düşündüm.”

“O işler öyle yürümüyor.”

“Biliyorum.” Derin bir nefes aldı. “Sensiz yaşamak beni öldürüyor. Galiba ikimizi de öldürüyor. Gerçekten doğru olanı yaptığımı sanıyordum ama yanılmışım. Fena hâlde yanılmışım ve bunu fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim.

“Tutuklandığım geceden beri benden vazgeçmemek için mücadele verdin. Ama ben seni yüzüstü bıraktım. Senin yanında savaşmalıydım. Seni asla bırakmamalıydım. Senin bana inandığın gibi ben de sana inanmalıydım. Bize inanmalıydım. Bunu yapmadığım için çok üzgünüm.”

Gözlerim yaşardı ama ne diyeceğimi bilemedim.

“Grace, ben harap olmuş biriyim ve dürüst olayım, çok korkuyorum. Hayatını mahvedeceğimden ve bir gün geriye dönüp baktığında keşke hiç dönmeseydi diyeceğinden korkuyorum. Ama seni seviyorum. Seni vücudumdaki her hücre ve ruhumun her zerresiyle seviyorum ve ölene kadar da seveceğim.

“Burada karşımda, özgürlüğü, geleceği ve tüm planları elinden alınmış bir adam olarak duruyorum. Başıma gelenler beni dizlerimin üstüne çöktürdü. Ama benden asla alamayacakları bir şey vardı ve elimde kalan, sana verebileceğim tek şey o. Aşkım. Yeterli mi bilmiyorum –yaptıklarımın sonra herhangi bir şey yeterli olabilir mi bilmiyorum– ama beni kabul edersen, senindir.”

Dudağım titredi ve bir süre kelimeler ağzımdan çıkamadı. “Asher, senden istediğim tek şey bu.”

Kaşları çatıldı ve kollarını tereddütle iki yana açtı.

Hiç düşünmeden ona koştum ve kollarımı boynuna dolayıp bacaklarımı beline sardım. Bana sıkıca sarılarak kendine çekti.

“Bir daha asla tek başına savaşmak zorunda kalmayacaksın,” diye mırıldandı boynuma doğru. “Her daim yanında olacağım. Yemin ederim. Seni asla terk etmeyeceğim. Duydun mu? Söz veriyorum.”

Hıçkırıklarımı cevap verecek kadar durdurmak zordu. “Duydum.”

“Çok özür dilerim. Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Uzun süre böyle sarıldıktan sonra beni yere indirdi. Yüzümü nazikçe kavrayıp beni yavaş ve uzun uzun öptü. Muhtemelen gardiyanlar tarafından izleniyorduk ama umurumda değildi. Bu, o beklediğim ândı, kaçırdığım an.

İkimizin de pek çok açıdan iyileşmesi gerekiyordu ama birbirimizin sevgisiyle sarmalandığımızda yüzleşemeyeceğimiz hiçbir şey yoktu. Buna ruhumun ta derinliklerinden inanıyordum. Asher ve ben birbirimize aittik.

Hafifçe geri çekilerek alnımı öptü.

Uzanıp yanaklarına dokundum ve koyu kahverengi gözlerine baktım. “Evine hoş geldin, Asher.”

Grace parmağını dudağımın üzerinde gezdirdi. “Bu işi başaracaksan yüzündeki sırtışı silmen gerekecek.”

Haklıydı ama buna engel olmak zordu. “Biliyorum, biliyorum. Ciddi olacağım.”

“Güzel.”

“Peki ya sen? Telefonla konuşurken yeterince inandırıcı olabilecek misin?”

“Amatör mü sandın beni? Hallederim.”

Onu öpmek için yaklaştım. “Elbette halledersin.”

Spor salonunun lobisinde bekledik, ikimiz de antrenmandan dolayı terlemiştik. Son bir saati Jack’le dövüşerek geçirmiştik. Ondan yirmi beş yaş daha genç olsam da adam tam bir canavardı. Bana mükemmel bir antrenman partneri olmuştu, özellikle de içgüdüleri çok iyi olduğu için. Ne zaman fazla kaptırsam biraz durulmam gerektiğini hemen anlıyordu.

Terapistim antrenman yapmaya geri dönmem için epey üstelemişti. Grace de. Hatta ninem bile artık kendime gelip eldivenlerimi tekrar takmamı söylemişti. Ben de buranın baş antrenörü Mark’la konuşup birkaç özel koçluk seansı ayarla-

mıştım. O zamandan beri haftada bir onunla çalışıyor, arada Jack ya da kardeşlerimle dövüşüyordum.

Jack ve ben sırayla Elijah'la çalışıyorduk. Burada artık çocuk programı olmasa da eğitimi gerçekten benimsemiş ve devam etmek istemişti. Bayağı iyi gidiyordu ve artık ona zorbalık etmeye çalışan küçük piçlerle de sorunu kalmamıştı.

Meğer şeytanlarımı gömmem değil, kontrol etmem gerekiyordu. Tekrar antrenman yapmak ve Elijah'la çalışmak bana iyi gelmişti. Hem de çok iyi.

Gavin'i birkaç kez pes ettirmek de fena olmamıştı. Beni bir kez yenmişti ama bunu yanına bırakmayacaktım.

Hiçbir şeyi hiç kimsenin yanına bırakmıyordum.

Eve döndüğümünden beri kardeşlerim hapis yatmamla ilgili acımasızca şakalar yapmıştı. İçinde ege veya sahte hapishane bıçakları yapmak için malzemeler katılmış sayısız yiyecek bulmuştum. Komik olduğunu kabul ediyor ve her seferinde gülüyordum.

Ama karşılık vermem de şarttı.

"Jack ne yapıyor?" diye sordum. "Tıraş falan mı oluyor?"

Grace soyunma odalarına doğru baktı. "Bilmiyorum. Birazdan çıkar herhâlde."

Mark ön tarafa geldi. Ellili yaşlarındaydı ve yıllar önce buraya gelmeye başladığımdan beri bu spor salonunun sahibiydi. Her eğitilmiş dövüşçü gibi, ince ve formdaydı.

"İyi gördüm seni," dedi. "Becerilerin hızla geri geliyor."

"Sağ ol, dostum. Bazı kötü alışkanlıklar edinmişim ama aşmaya çalışıyorum."

"Evet, önceleri olmayan kavgacı bir ruh edinmişsin. Ama merak etme. Odaklanmış beceri çalışmalarına devam ettikçe geçecektir. Şimdiden fark etmeye başladı bile."

"Teşekkürler."

"Dinle, seninle bir şey konuşmak istiyorum. İlgin çeker mi bilmiyorum ama çocuklarla da çalışabilecek başka bir antrenör arıyordum. Elijah'la nasıl çalıştığınızı gördüm, onunla çok iyi

anlaşıyorsun. Salona yeni döndüğünü biliyorum, koçluk sertifikası da gerekecek ama ilgileniyorsan ayarlayabiliriz.”

“Koçluk mu?” diye sordum, başka ne diyeceğimi bilemeden. Aslında bunu ben de birkaç kez düşünmüştüm. Koçluk bana bir amaç verecekti. Varlığından emin olduğum bir ihtiyacı karşılayacaktı.

“Evet. Doğuştan yeteneklisin. Hem çocuklarla hem de yetişkinlerle de çalışabilen koç bulmak zor. Tamircilikle meşgul olduğumu biliyorum ama benimle çalışman için seni ikna etmeyi çok isterim. Sen doğuştan bir koçsun, dostum. Bunu görebiliyorum.”

Doğuştan bir koç. Declan da doğuştan dövüşçü olduğumu söylemişti. Bunu daha çok sevdim.

“Öyleyse tamam, bunun için neler gerektiğini konuşalım,” dedim. “İlgileniyorum.”

Mark elimi sıktı. “Harika. Bir şeyler ayarlarız.”

Mark salona geri dönerken Grace gülümseyerek alt dudaklarını ısırdı.

Bir kolumu beline doladım. “Aşırı mutlu görünüyorsun.”

“Seninle çok gurur duyuyorum.”

Onu alnından öptüm. “Teşekkürler, Ayıcık Gracie.”

Jack sonunda üniformasını giymiş hâlde yanımıza geldi. “Hazır mıyız? Karakoldakilerle görüştüm, onlar için problem yok.”

Grace’le bakiştık ve ikimiz de başımızı onaylayarak salladık. “Hazırız.”

“Seni kelepçelememi istediğine emin misin?” diye sordu. “Orada da buluşabiliriz.”

“Sorun değil, idare ederim. Böyle daha inandırıcı olacak. Karşılık vermekte geciktiğimi biliyorlar, bu yüzden bu aralar her şeyden şüpheleniyorlar. Fotoğraflar inandırıcı olacaktır.”

“Tamam, hadi yapalım şunu.”

Jack kelepçeyi çıkardı. Ellerimi uzattım ve metalik bir tı-kırtıyla bileklerime kapandı. Bu hissi tekrar yaşamak içimde

bir adrenalın patlamasına neden oldu ama baş edemeyeceğim bir şey değildi. Bunu antrenmandan sonra yapmamızın nedenlerinden biri de buydu. Öyle çok enerji yakmıştım ki bu numara beni tetiklemeyecekti.

Grace'le göz göze geldik. "İyi misin?"

"Evet. Seni tekrar böyle görmek tuhaf." Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama çocuklar aklını oynatacak."

"Hadi, Bailey," dedi Jack, sesi derin ve ciddiye. "Gidelim."

Elini omzuma koyup beni dışarı çıkardı. Arabası sokağın yukarısına park edilmişti. Grace fotoğraf çekerek arkamızdan geldi. Normalden daha yavaş yürüyerek ona fotoğrafları göndermesi ve ilk aramayı yapması için zaman tanıdık.

Evan'ı bu işin dışında tutmaya karar vermiştik, hapishane şakalarına katıldığına dair elimizde hiçbir kanıt yoktu. Şef Stanley diğer üç kardeşimin nöbette olmayacağı zamanları bize söylemişti, bu yüzden bir yerlerde takıldıklarını biliyorduk.

"Logan, aman Tanrım," dedi Grace arkamdan. "Havenlardan biri spor salonuna geldi ve Asher'in gözü döndü. Jack kavgayı ayırdı ama Asher'ı içeri alıyor. Ne yapacağımı şaşırmış durumdayım."

Vay be, sesi çok inandırıcıydı. Hatunum harbiden iyi rol yapıyordu.

"Bilmiyorum, kaçtı gitti. Sonra Jack üzgün olduğunu ama Asher'ı karakola götürmesi gerektiğini söyledi. Bana inanmayacağınızı düşünerek fotoğrafını çektim. Jack şimdi onu arabaya bindiriyor. Aman Tanrım, Logan, ne yapacağız? Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Tanrım," diye mırıldandı Jack. "Hiç acımıyor."

"Tanışabileceğin en tatlı kızdır ama şeytani bir damarı var, özellikle de konu eşek şakasıysa. En iyi tarafı da çoğu insanın bunu bilmemesi. Baileylerin en iyi şakalarından bazılarında Ayıcık Gracie'nin imzası var."

Jack kıs kıs güldü. "Hadi, fotoğrafları çekti, çıkarayım şunları artık. İki eline de ihtiyacın olacak."

Kelepçeleri çözerken “Teşekkürler,” dedim. “Sen de bu işte fena değilsin. Haven kardeşlerden birini tutuklama numarası yapmanı sağlayabilir miyiz?”

Bana kaşlarını çattı. “Hayır.”

Güldüm.

“Hadi bakalım, bin arkaya,” dedi ve sesindeki neşeyi duyabiliyordum. “Eğer bu yüzden başım Naomi’yle belaya girerse suçu sana atacağım.”

“Sorun değil, sorumluluğu üstlenirim.”

Jack bizi Şerif’in ofisine götürdü, Grace de arkamızdan geldi. Şansım yaver giderse kardeşlerim birkaç dakika içinde burada olacaktı. İçeri dalıp ortalığı ayağa kaldırmalarını umuyordum. Geldiklerinde ne kadar bağırırlarsa o kadar komik olacaktı.

İçeri girdik ve Grace telaşla arkamızdan lobiye girdi.

“Hazır mıyız?” diye sordu.

Grace’in anaokulundan beri tanıdığı Rebecca Roy resepsiyondaydı. Gülümsedi ve başparmağıyla onayladı. “Her şey hazır.”

“Güzel,” dedi Grace. “Yola çıktılar.”

“İşiniz bittiğinde burayı temizleyeceksiniz, değil mi?” diye sordu Rebecca.

Jack kıkırdadı. “Merak etme, Bec, bu da anlaşmanın bir parçası.”

“Güzel.” Parmağıyla arkayı işaret etti. “Ben orada bekleyeceğim, çapraz ateşe yakalanmak istemiyorum.”

Grace ön tarafa baktı. “Geldiler galiba.”

Jack beni masanın arkasına itti. Rebecca malzemelerimizi hazırlamıştı. Grace’in Jack’i ve ofistekilerin geri kalanını buna nasıl ikna ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Onunla gurur duyuyordum. Jack lobide görünmemek için bariyerin hemen arkasında bekledi, ben de eğilip masanın arkasına saklandım.

Lobinin kapıları açıldı ve Logan’ın sesi gürledi, “Grace? Ne oluyor burada?”

“Nerede o?”

“Neler oluyor?”

“Tanrı’ya şükür geldiniz,” dedi Grace.

“Jack, hangi cehennemdesin?” Logan arkaya doğru seslendi.
“Asher nerede?”

Rebecca’nın masasındaki çikolatalı pastadan iki tanesini
avuçlarıma aldım ve sağlam durduklarından emin oldum.

Üç.

İki.

Bir.

Ayağa fırladım, bir pastayı masanın diğer yanındaki Grace’e
doğru kaydardım. Beni görmeleri için yeterince bekledikten
sonra onlara en iyi alaycı Bailey sırtışıma sundum. “Selam,
kardeşlerim.”

“Ne oluyor lan?” Logan sordu.

Pastayı suratına yapıştırdım.

Grace ikinci pastayı aldı ve bir saniye sonra Levi’in göm-
leğinden çikolatalı pasta damlıyordu.

Gavin’in gözleri kocaman açıldı. “Ne—”

Üçüncü pastayla onu tam on ikiden vurarak sözünü kestim.

Logan iki büklüm olmuş kahkahalarla gülüyordu. Levi
gözlerindeki pasta kremasını silip yere attı. Gavin şoktan do-
nakalmış kımıldamıyordu.

“Aman Tanrım,” dedi pastalı suratıyla. “Bu efsane bir şeydi.”

Gavin de gülmeye başladı. Logan öyle katıla katıla gülü-
yordu ki yüzündeki pastayı silemedi.

Levi yavaşça başını iki yana salladı ama o bile güldü. “Ta-
mam, bunu hak ettik.”

Grace ellerini ağzına kapamış, omuzları titreyerek kıkır-
dıyordu.

Logan yüzündeki turtadan bir avuç aldı. “G, bize tuzak
kurdun demek ha? Görürsün gününü.”

Grace ciyaklayarak kaçmaya çalıştı ama Logan onu bir avuç pastayla vurdu. Masanın üzerinden atladığımda birinin *eyvah* diye mırıldandığını duydum ve tam anlamıyla bir savaş başladı.

Ben kendimi Grace'in önüne atmaya çalışırken Gavin ve Levi avuç dolusu pasta kremasıyla bana saldırdılar. Çikolatalı krema uçuşarak her yere sıçradı. Yerden bir parça alıp Logan'a fırlattım. O da bir avuç pastayla tişörtümü kirleterek karşılık verdi.

"Hey, Baileyler." Jack'in sesi lobide gürledi.

Hepimiz durup ona baktık. O ve birkaç yardımcı şerif, ellerinde pastalarla bize sırtıyordu.

Hasiktir.

Grace'i yakaladım ve kollarımı ona dolayıp Jack ve diğerlerine karşı siper olarak onu korumaya çalıştım. Muzlu pasta kreması omuzlarıma sıçradı. Kahkahalarımı durduramıyordum. Levi ve Logan hemen daha fazla pasta toplayıp yeni saldırganlarımıza fırlatmaya başladı. Saniyeler içinde hepimiz şerif departmanının lobisinde pasta savaşına tutuşmuştuk.

Tilikum'da sıradan bir gündü işte.

Yardımcı şeriflerin pastası bitince çatışma sona erdi. Herkes karşılıklı teslim olarak ellerini kaldırdı. Ortalık tam bir felaketti; her yere pasta ve krema sıçramıştı.

Gavin tepeden tırnağa pastayla kaplanmıştı. Saldırıya geçmek için her türlü siperi feda etmişti. Levi ve Logan da nasibini almıştı, Grace ve ben de perişan olmuştuk.

Jack ve diğer yardımcıları da öyle.

Kalabalık olduğumuzdan ortalığı temizlememiz çok uzun sürmedi. Jack'i fazladan pasta getirme konusunda takdir ettim. Biz kardeşlerimi, o ise hepimizi kandırmıştı. Katmanlı şakalara bayılırdım.

Hâlâ yapış yapış olan ama artık üzerinden pasta damlamayan kardeşlerim, Grace'le peşimizden dışarı çıktı.

“Bunu yaptığına inanamıyorum,” dedi Logan. “Cidden Jack’in seni tutukladığını sandım.”

“Ben de Jack’in bize daha fazla pastayla saldırdığına inanamıyorum,” dedi Grace. “Bir daha asla muzlu krema koklamak istemiyorum.”

Gavin hâlâ gülümsüyordu. “Helal olsun, kardeşim. Destansı bir şeydi bu.” Gülümsedim ve önce ona, sonra Logan’a sarıldım.

Levi bana başıyla onay verip kollarını açtı. Ona da sıkıca sarıldım.

“O gün söylediklerim için özür dilerim.” Levi’in sesi kısıktı. “Eve döndüğün için mutluyum.”

“Sağ ol, kardeşim. Ben de.”

“Tamam, kardolar,” dedi Logan. “Benim duş almam gerek.”

“Duş mu?” diye sordu Gavin alayla. “Hadi gidip nehre atlayalım.”

“Neden öyle bir şey yapalım ki? Nehir buz gibi.”

“Bebek,” dedi Gavin.

“Sensin bebek.”

Levi, Gavin’in omzunu itti. “İkinizi de nehre batırıp çıkaracağım.”

“Dene de görelim.”

Grace elimi tutup beni çekiştirdi. “Çabuk, bunlar bizi de nehre atlamamız için kandırmaya çalışmadan önce gidelim buradan.”

Arabasının yanında durduk ve kolumu beline dolayıp onu kendime çektim. “Duş almayı düşünüyorum. Ama belki önce seni yalarım.”

“Çok garip ya, *her yerim* pasta olmuş,” dedi, kelimeyi vurgulayarak.

Parmaklarımı gizlice bacaklarının arasında gezdirdim. “Her yerin, ha? Evet, seni kesinlikle yalayarak temizleyeceğim.”

Barın bir blok ötesinde bir yer bulup park ettim. Sokak sessizdi. Üniversite öğrencilerinin çoğu hâlâ yaz tatilindeydi ve saat sabahın onuydu. Barın kalabalık olması için çok erkendi. Ama zaten amaç da buydu.

“Buna hazır olduğuna emin misin?” diye sordum.

Grace uzanıp elimi sıktı. Benden güvence mi istiyordu yoksa bana güvence mi veriyordu emin değildim. Belki ikisiydi de.

“Eminim. Bunu yapmam gerek.”

“İkimizin de yapması gerek.”

İkimiz de hayatlarımızın altüst olduğu gecedan beri buraya hiç gelmemiştik. Grace yıllarca bu sokaktan uzak durduğunu itiraf etmişti. İki terapistimiz de hazır hissettiğimizde barı tekrar ziyaret etmemizi önermişti. Bunu aramızda konuşmuş ve denemeye karar vermiştik.

Öncesinde telefon açıp bar sahibiyle konuşmuştum. Bu konuda şaşırtıcı derecede anlayışlı davranmış, müşteri kalabalığının baskısı olmadan ihtiyacımız olanı yapabilmemiz için barı açmadan önce bizimle buluşmayı teklif etmişti.

Kamyonetten indik. Grace’in önden gitmesine izin verdim. Yavaş adımlarla ilerledi ama gitmekte zorlanıyormuş gibi değildi.

Vücudu tetikte ancak gergin değildi. Acele etmiyor, kendine zaman tanıyordu sadece.

Şimdiden inanılmaz ilerleme kaydetmişti. Terapistiyle birkaç seanstan sonra, onu bir yerlere götürmemi ve içeri yalnız girmeyi denemeyi istemişti. İlk denemesi biraz sıkıntılı olmuştu. Çocukken sık sık gittiğimiz küçük dükkân Sugar Shack'te beş dakika kadar kaldıktan sonra dışarı çıkma ihtiyacı duymuştu. Ama panik içinde kaçmamıştı ve dışarıda onu beklediğimi bilmenin ona çok yardımcı olduğunu söylemişti.

Kendini daha iyi hissedecekse kasabadaki her mağazanın önünde istediği kadar otururdum. Onun için her şeyi yapardım.

O zamandan beri market alışverişlerini kendi başına yapıyordu. Onunla çok gurur duyuyordum.

Barın kapısına vardığında omzunun üstünden baktı. Tam arkasıydım.

"İçeri girmeye hazır mısınız?" diye sordu.

"Evet. Hadi girelim."

Kalp atışlarım hızlanınca birkaç derin nefes aldım. Az sonra saldırıya geçeceğinden emin olduğum anılara karşı kendimi hazırladım ama içeri girdiğimizde o korkunç gecenin görüntüleri üzerime çullanmadı. Bar pek değişmemiş olmasına rağmen boğuluyormuşum gibi hissetmedim. Biraz huzursuzdum ama kontrolümü kaybetmedim.

Sakalına kır düşmüş, orta yaşlı, formda bir adam olan sahibi arka taraftan çıkageldi. "Siz Asher ve Grace olmalısınız."

Grace ve ben sırayla adamın elini sıktık.

"Bunun için teşekkür ederiz," dedim. "Minnettarız."

"Sorun değil. Hanımefendi, burada başınıza gelenler için sizden özür dileme fırsatım olmadı. Güvenliğimizi artırdık ve artık mekân dışında da kameralarımız var. Böyle bir şey olmamalıydı."

"Teşekkür ederim," dedi Grace.

“Buyurun, etrafa dilediğiniz gibi bakabilirsiniz. Yardımcı olacağını umuyorum.”

Barın arkasındaki bir tabureye çekilip bize alan bıraktı. Grace yavaşça hareket etti, adımları bilinçliydi. Her şeyin başladığı bilardo masasına doğru ilerledi ve parmaklarını masanın kenarında gezdirdi.

O gecenin her ânını hatırlıyordum, hatta o gecenin ertesi sabahından daha net hatırlıyordum şimdi. O zaman şoka girmiştim, adrenalin ve öfkenin etkisindeydim. Şimdiyse o gece olanları o duygu yoğunluğu olmaksızın hatırlayabiliyordum.

Hâlâ acıtıyordu. Hayatım o gece korkunç bir yöne sapmıştı ve her şey bu bilardo masasında başlamıştı. Ama anıların şiddetine kapılmadım. Bunca zaman sonra ilk kez, başımıza gelenlerle ve yaptığım seçimlerle, sakın bir kabulleniş içinde yüzleştim.

Grace’i korumuştum ve bunun bedelini ödemiştım.

Barın içinde sessizce gezinip etrafıma baktım. Grace bilardo masalarının yanında oyalandı sonra doğruca arka tarafa gitti. Oraya gitmek isteyip istemeyeceğinden emin değildim ama eğer istiyorsa ben de onunla gidecektim.

Dışarı açılan kapının yanında kameralarla kayıt yapıldığını bildiren bir tabela vardı. Hiç tereddüt etmeden kapıyı açıp dışarı çıktı.

Bu kısım daha zordu.

Sokak o gece karanlıktı ama burayı gündüz vakti bile görünce göğsüme bir ağırlık çöktü. Bir an için nefes almakta zorlandım.

Ama Grace’in vahşice saldırıya uğramasına ramak kalmamıştı. Gün ışığında duruyor, saçları esintide dalgalanıyordu. Güzel ve mükemmeldi.

Ve her şeye rağmen benimdi.

Ki bu bir tür mucizeydi.

Birkaç adım atıp etrafıma baktım. Burası beni nasıl etkileyecekse etkilemesine izin verdim. Muhtemelen buraya bir

daha asla gelmeyecektim ama yine de yüzleşmem gerekiyordu. Olanlarla ve yaptıklarımla yüzleşmem gerekiyordu.

Sonuçtan hiçbir zaman gurur duymamıştım. Ne yapmış olursa olsun, birinin ölümüyle övünmek doğru olmazdı. Ama pişman olduğumu söylersem de yalan söylemiş olurdum Onun hayatını kurtarmak için her şeyi yapardım, kendi canımı bile feda ederdim. Gerekirse aynı şeyi hiç tereddüt etmeden tekrar yapardım.

Bu benim bir canavar olduğum anlamına geliyorsa canavardım.

Grace kollarını belime dolayıp başını göğsüme yasladı. Ben de kollarımı ona dolayıp sıkıca kucakladım. Kalbinin benimkiyle birlikte atmasının verdiği rahatlatıcı güveni hissettim ve nefes aldım.

“Teşekkür ederim,” dedi usulca.

“Bunun için mi? Ne demek. İkimizin de buna ihtiyacı vardı.”

“Evet, ama...” Duraksadı ve başını kaldırıp gözlerime baktı.

“Burada yaptıkların için teşekkür ederim. Beni kurtardığın için.”

Saçlarını yüzünden geriye doğru ittim. “Asıl beni kurtardığın için *ben* teşekkür ederim.”

Bana gülümsedi. Bunu burada yapabilmesi –mavi gözleri içten bir mutlulukla parlıyordu– omuzlarımdaki yükün bir kısmını hafifletti. Bu yerin ve o gecenin üzerimdeki gücü bir parça eksilmiş, havada çözünmüş ve esintiyle birlikte savrulup gitmişti.

“Biraz daha kalmak ister misin?” diye sordum.

Derin bir nefes aldı. “Hayır. Bu kadarı yeter.”

Benim için de yeterdi. Artık hayatıma devam etmeye hazırdım.

Eve vardığımızda Evergreen Sokağı çoktan park hâlindeki arabalarla dolmuştu.

“Hiç vakit kaybetmiyorlar,” dedi Grace, evin ardına kadar açık kapısını işaret ederek.

“İçeri nasıl girmişler?”

İç çekti. “Bütün kardeşlerinde anahtar var.”

“Ha, onlara da anahtar yaptırdığını bilmiyordum.”

“Ben yaptırmadım.”

“O zaman neden kardeşlerimde evimizin anahtarı var?” diye sordum içeri girerken.

“Kardeşlerin oldukları için olabilir mi?”

Omuz silktim. Muhtemelen daha iyi bir açıklama olamazdı.

İçeri girdiğimizde bizi sesler karşıladı. Bugün önemli bir gündü. Ev güvenlik açısından kontrol edilmiş, sigorta şirketi işini yapmış, bize onarım ve tadilat işlemlerine başlama izni verilmişti.

Muhtemelen canımız çıkacaktı ama bize yardım edecek çok insan vardı.

Kardeşlerim elbette buradaydılar, Jack ve Elijah da. Grace’in Miles tarafındaki ailesinin çoğu da çoktan gelmişti. Naomi ve anneleri Shannon da yetişkinler enkazı temizlemeye yardım ederken çocuklara bakmayı teklif etmişti. Birileri çoktan herkesi organize etmişti ve çalışmalar başlamıştı.

Grace ve ben evi tekrar yaşanabilir hâle getirene kadar idareten bir daire kiralamıştık. Cara bizi onun evinde kalmaya ikna etmeye çalışmıştı ve evi ne kadar harika olsa da kendi alanımızı istediğimize karar vermiştik. Muhteşem bir nehir manzarası yoktu ama olsun.

Dairemiz güzeldi ve her akşam Grace’le aynı eve dönmek harikaydı. Ama bu evi tekrar toparlayıp buraya taşınmak için sabırsızlanıyordum. Burayı bizim yapacaktık.

Yeni favori randevularımız hırdavatçıya gitmek ve fikir edinmek için ev ve bahçe dergilerine göz atmaktı. Bu aralar

mutfak tezgâhı konusunda bir anlaşmazlık içindeydik. O granit istiyordu. Ben kompozit kuvars istiyordum.

İnadını kırmama az kaldığından emindim.

Cara evin arka tarafından belinde düğümlediği eski bir Tilikum Üniversitesi tişörtü, şort ve yepyeni görünen bir çift iş botuyla peyda oldu. Cebinden deri iş eldivenleri sarkıyordu.

“Benim küçük tatlı ayıcığım gelmiş.” Grace’e sarıldı.

“Ne güzel olmuşsun,” dedi Grace. “Botlarını beğendim.”

Omuz silkti. “Bu işlerden hiç anlamıyorum ama öğrenene kadar numara yap derler, değil mi?”

“Bayıldım. Geldiğin için teşekkürler.”

“Tabii ki, tatlım.”

“Konuyla ilgisi yok ama son zamanlarda Libby Stewart’la konuştun mu?” diye sordu Grace.

“Kütüphanedeki kadın mı? Yoo, bir süredir görmedim. Neden?”

“Dün kafeye uğrayıp artık Eliza Bailey’yi aramamıza yardımcı olamayacağını söyledi. Sorun değil tabii, meşgul falandır belki. Ama bana da aramayı bırakmamı, başka bir şey bulamayacağımdan emin olduğunu söyledi.”

Cara’nın kaşları çatıldı. “Sahi mi?”

“Evet, çok garipti. Canı da sıkkın gibiydi. Kim bilir, belki de sadece kötü bir gün geçiriyordu. Ama bu konuda çok ısrarcıydı, aramamın zaman kaybı olacağından emindi.”

“Tuhafmiş.”

“Değil mi? Her neyse, sen gördün mü diye merak etmiştim sadece.”

Bir parmağını dudaklarına götürdü. “Hayır, ama meraklandım şimdi. Ben de bir kütüphaneye gidip biraz araştırayım bakalım.”

“Kedi gibisin, biliyor musun? Önünde ip sallasalar umurunda olmaz. Ama ipin bir köşeden kaybolduğunu görsen aniden nereye gittiğini öğrenesin gelir.”

“Muhtemelen öyle.” İleride bir gün evimiz olacak inşaat alanına göz gezdirdi. “Her neyse, dediğim gibi, ne yaptığımı bilmiyorum, bu yüzden kardeşlerinin bana patronluk taslamasına izin veriyorum. Yeri gelmişken, bir dahaki sefere tamamen Baileylerden ve seksi ama evli erkeklerden oluşmayan bir ekip kurabilir misin? Çılgın derecede maskülenlik içeren serginin tadını çıkarıyorum ama bu resmen işkence. Abilerinin bu kadar seksi olması acımasızlık ki hepsinin mutlu evlilikleri olması onları daha da seksi yapıyor, bu da kafamı fena hâlde karıştırıyor.”

Grace güldü. “Ne anlattığına dair hiçbir fikrim yok.”

“Şunlara baksana. Eşlerine gülümseyip gözleriyle, *kadınım, seveceğim tek kişi sensin ve vajinandan bir bebek çıktığına tanık olmuş olsam da senin için hâlâ yanıp tutuşuyorum ve eve gidince sana bunu göstereceğim* diyorlar. Bu bana neden böylesine seksi geliyor, Grace? Söyle bana çünkü şu anda kafam çok karışık.”

“Eşlerine âşık ve ailelerine bağlı olmanın erkekleri çekici kılması seni gerçekten şaşırtıyor mu? Bunun böyle bir etkisi vardır. Bu yüzden kadınlar erkek ünlülerin eşlerine şirinlik yaparken veya bebeklerini kucaklarken çekilmiş fotoğraflarına bakmaya bayılırlar.”

“Kadınların böyle bir alışkanlığı mı var? Ben hiç yapmadım.”

Grace onun omzunu okşadı. “Sorun değil, tatlım. Senin için yeni olduğunu biliyorum ama son derece normal bir şey.”

Grace, Cara’yı rahatlatmaya devam ederken ben arka tarafa gittim. Ne konuştuklarını tam anlamamıştım ama buna alışkındım. Bu ikisinin kendilerine has bir dili vardı, tıpkı Levi ve Logan’ın küçükken konuştukları ikiz dili gibi.

İşlerin nasıl gittiğini görmek için dolaşarak herkesi kontrol ettim. İyi bir başlangıç yapmışlardı. Kereste teslimatımız geldi ve yardıma gelenler sayesinde hepsini kısa sürede boşaltıp arka tarafa taşıdık.

Her şeyin çok daha idare edilebilir görünmeye başlaması uzun sürmedi. Arka duvarı destekledik ve sağlamlığından emin

olmak için çatı kirişlerini güçlendirdik. Yanmış molozların çoğunu temizledik. Neyin kurtarılabilir olduğuna karar verip ayırdık ve dış duvarı yeniden inşa edecek yer açtık.

“İki günde koca bir ev yaptıkları televizyon programları gibi oldu,” dedi Logan. “Haftaya taşınırsınız artık.”

Grace, “Şimdiden bu kadar ilerleme kaydettiğimize inanmıyorum,” dedi.

“Birkaç haftaya komşu olacağız.” Logan yumruğunu kaldırıp benimkiyle tokuşturmak için bekledi.

Ona bakakaldım. “Ne?”

“Sana söylemedim mi? Yan tarafa taşınıyoruz.”

“Ne?” diye ciyakladı Grace. Onunkisi benimkinden çok daha hevesliydi. “Yan tarafa mı? Bu evin yanına mı?”

Logan kendiyle fazlasıyla gurur duyuyor gibiydi. “Evet. Gavin’in bir yere gitmeyeceği anlaşılınca üç odalı bir evimiz olması gerektiğine karar verdik. Yandaki ev boştu, biz de hemen kaptık.”

“Şaka yapıyor olmalısın,” dedim.

“Çok eğlenceli olacak,” dedi Grace.

“Değil mi?” dedi Logan. “Harika olacak. Arka bahçesi kocaman. Ateş çukuru için bir tasarım üzerinde çalışmaya başladım bile.”

Grace gülümsedi.

Başımı iki yana salladım. “Yan tarafa taşınacaksanız evimizin tüm anahtarlarını ver.”

“Neden ki? Ya bir şey ödünç almam gerekirse?”

“İşte bu yüzden.”

Logan gülüp omzumu okşadı, sonra da uzaklaştı.

“Heyecanlanmadın mı?” diye sordu Grace. “Hemen yanı başımızda olmaları eğlenceli olacak.”

Kardeşlerime baktım. Levi, Grace’in iki abisiyle birlikte mutfakta çalışıyordu. Kötü bir komşu olmazdı. Ama sonra Logan’ın tişörtünü Evan’a vurduğunu ve Evan’ın karşılığında

öfkeli bir hırıltı kopardığını gördüm. Gavin çatıdaydı ama orada olmasının geçerli bir nedeni var mıydı yoksa buradaki işleri tehlikeli bir şey yapmak için bahane olarak mı kullanıyordu hiçbir fikrim yoktu.

Ama Grace muhtemelen haklıydı. Eğlenceli olacaktı.

Yaklaşık bir saat sonra Grace birkaç kişiyi yanına alıp herkese yiyecek içecek dağıttı. Güneş gökyüzünde alçalırken inşaat partisi de sona eriyordu. O kadar çok şey yapmıştık ki burası şimdiden bambaşka bir ev olmuştu.

Akşam yemeği siparişimizle turta ve kurabiye getiren ninem aynı anda geldi. Yardımcılarımızı tıka basa doyurduk, emeklerinin karşılığında en azından bu kadarını yapabiliydik.

İnşaat partisi yavaş yavaş normal bir partiye dönüştü. Her yerde yiyecek vardı. Kardeşlerim bir kasa bira, Grace'in abileri de şaraphanelerinden şarap getirmişlerdi. Abisi Cooper ve eniştesi Chase, Logan ve Gavin'e katılarak taş dizip derme çatma bir ateş yaktılar. Çok geçmeden evden güvenli bir mesafede güzel bir ateş yanıyordu ve biri müzik açmıştı.

Çok güzel bir gündü.

Bir elimde birayla kolumu Grace'e doladım ve birlikte ateş başında durduk. Onun kolu da benim belime dolanmıştı ve elindeki plastik bardakta kırmızı şarap vardı. Yorgun ve kirliydik. Yanaklarına is bulaşmıştı ve saçları toz içindeydi.

Mükemmel görünüyordu.

Ninem kayalık avluda dikkatlice yürüyüp herkese turta dağıttıktan sonra son bir saatini Grace'in yengeleriyle sohbet ederek geçirdi. Diğer kolumla ninemi kendime çektim ve nazikçe sıktım.

"Tatlı getirdiğin için tekrar teşekkürler."

"Ah, ne demek. İnsanları beslemeyi seviyorum. Mutlu oluyorlar."

"Özellikle de turta varsa."

“Öyle, değil mi?” Kolumdan çekiştirdi. “Bir dakikalığına ön tarafa gelin. İkinizle de işim var.”

Evin etrafından dolanıp aracını park ettiği yere kadar peşinden gittik. Arka koltuktan bir kutu çıkarıp bana uzattı.

“Bunu düğün hediyesi olarak saklıyordum ama artık zamanı geldi.”

Kutuyu açtım, içinden kâğıt peçeteye sarılmış, düz bir şey çıktı. Bunun bir fotoğraf çerçevesi olduğunu hemen anladım.

Grace peçeteleri açtı ve dört fotoğraftan oluşan bir kolajla karşılaştık. Sol üstte ninemle dedemin fotoğrafı vardı. Tıpkı çocukluğumdaki gibi görünüyorlardı. Arka verandada birlikte durmuş, gülümsüyorlardı ve dedem kolunu ninemin omuzlarına dolamıştı.

Onun yanında annemle babam, Charles ve Helena Bailey’nin fotoğrafı vardı. Kameradan ziyade birbirlerine bakıyorlardı. Göğsümü sıızlatan bir şekilde gülümsüyorlardı.

Onun altında da dokuz yaşındayken kardeşlerimle çekilmiş bir fotoğrafımız vardı. Hepimiz dedemin kamyonetinin kasasında oturuyorduk; bir avuç kirli ve pasaklı çocuk. Tam baş belası gibi görünüyorduk.

Son olarak, Grace ve benim bir fotoğrafımız vardı. Ben on bir yaşındaydım, Grace on. Pantolonlarımız dizlerimize kadar kıvrılmış hâlde derenin orta yerinde durmuş, Grace’in elindeki bir şeye bakıyorduk. Başlarımız birbirine yakındı, yüz ifadelerimiz heyecanlıydı; sanki bir hazine bulmuştuk.

O günü hatırladım. İçinde altın rengi damar olan bir taş bulmuştu. Elbette gerçek altın değildi ama haftalarca hayal kurmamıza, ikimizin de madenciliğe soyunup derede hazine aramamıza neden olmuştu.

Grace parmaklarını çerçevenin üzerinde hafifçe gezdirdi. “Nine. Bu inanılmaz.”

Sertçe yutkundum ve konuşmadan önce duygu yoğunluğumun azalmasını bekledim. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim. En çok hoşuna gideceğini düşündüğüm fotoğrafları seçtim. Evin henüz fotoğraf asmaya hazır olmadığını biliyorum ama bunu size vermek için doğru günün bugün olduğunu hissettim.”

Grace gözlerini sildi. “Ne diyeceğimi bilmiyorum.”

“Sorun değil, Anne Ayıcık, kalbinin ne dediğini duyuyorum.” Ninem tekrar eve baktı. “İçeride her şey çok güzel görünüyor. Bunu duvara asmanıza az kaldı.”

“Evet, öyle,” dedi Grace. “Yangın çıkması çok kötü oldu ama daha kötüsü de olabilirdi.”

“Bazen bazı şeyler olması gerektiği gibi olur,” dedi ninem. “İkinizin bu evi küllerinden geri getirmenizin bir anlamı var. Onu yuvanız yapacaksınız.”

Grace’e baktım, o da bakışlarıma karşılık verdi. Ninem haklıydı. Bu ev bizim için çok anlamlıydı. Geçmişimizle geleceğimiz arasında bir köprüydü. İkimizin de istediği ve artık inşa etmek için el ele verdiğimiz bir hayatın simgesiydi.

Bu hayat, bu evin önünde durup ilk öpücüğümüzü paylaştığımız gece düşündüğümüz hayata benzemeyecekti. Asla tahmin edemeyeceğimiz zorluklar ve güçlüklerle karşılaşmıştık. Aldığımız yaraları derhâl iyileştirecek bir büyü yoktu. Bu ev için nasıl çabalıyorsak, birlikteliğimizi yeniden inşa etmek için de öyle çabalamamız gerekecekti.

Ama çabalıyorduk. Çünkü aşk, trajediden daha büyüktü. Acıdan daha büyüktü. Ben bunu unutmuştum ama Grace asla vazgeçmeyip bana yol göstermişti. Onun sarsılmaz sevgisi ve sadakati bana çok şey öğretmişti. Beni karanlıktan, kaçamayacağımı sandığım şeytanlardan kurtarmıştı.

Sevgisi işte o kadar büyüktü. Ondan bir an bile şüphe etmemeliydim.

Ama ben de bir yerlerde bir şeyleri doğru yapmış olmalıydım ki bu güzel kadın hâlâ benimleydi. Hem de sonsuza dek. Yakında bunu resmileştirecektim.

Tatlı bir tokluk hissiyle Nine'nin kocaman yemek masasındaki sandalyemde arkama yaslandım. Tabağımda hâlâ biraz yemek vardı ama fazlasıyla yemiştım zaten. Böyle devam edersem, kot pantolon yerine pijama giymeyi diler hâle gelecektim. Nine'nin yemekleri böyleydi işte. Üstelik bugün özel bir gün bile değildi, ekim ayının sıradan bir salı akşamıydı.

Masa yüksek sesli sohbetlerle capcanlıydı. Logan ve Levi, Evan'la eski büyük motorlu arabalar hakkında tartışıyor. Gavin Elijah'a şakalar yapıp onu kahkahalara boğuyordu. Jack ara sıra araba tartışmasına kendi fikirlerini katıyor, annemle Nine de tavuklardan konuşuyordu. Anlaşılan annem taze yumurta için tavuk almayı düşünüyordu ve Nine de onun kendi "gagacılarını" beslemesini hararetle teşvik ediyordu.

Asher sessizce yanıma oturmuş kolunu sandalyemin arkasına atmıştı. Bana doğru eğilip şakağıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Evergreen Sokağı'ndaki eve birkaç hafta önce taşınmıştık. Asher, bir yandan müşteri sayısı sürekli artan koçluk işine ve yeni başlattığı çocuklar için güreş kursuna, bir yandan da evi yeniden yaşanabilir hâle getirmek için yapılması gereken işlere

koşturuyordu. Dış duvar ve çatı onarılmıştı ve mutfak kullanılabilir hâldeydi. Henüz dolaplarımız yeterli değildi ama bir lavabo ve buzdolabımız vardı.

Ocak ya da fırın yoktu ama sonbaharın serin havası çökmüş olsa da Asher bunları alana kadar dışarıda mangal yakma konusunda ısrarcıydı.

O evde birlikte yaşamak, hâlâ yapılacak işler olsa bile tüm hayallerimin gerçekleşmesi ve daha fazlası demekti.

Bazen hâlâ gecenin bir vakti uyanıyor ve uykulu hâlde kolumu yatağın diğer tarafına uzatıp onu arıyordum. Ama artık oradaydı, yanımda uyuyordu.

Hâlâ kâbuslar görüyordu ama eskisi kadar sık değildi. Terapinin faydası olmuştu ama tek sebebi seanslar değildi. Yeniden bir amacı olmuştu. Nine'nin deyimiyle, hedefini bulmuştu. Dövüş sanatları vücuduna ihtiyaç duyduğu şeyi veriyordu; koçluk yapmak da hayatına bir anlam ve yön kazandırıyordu, onun gibi insanların en çok ihtiyaç duyduğu şeydi bu.

Her şey mükemmel değildi ama iyiye gidiyordu. Onunla inanılmaz gurur duyuyordum.

Her gün bana ilham veriyordu ve ben de kendim için en az onun kadar çabalıyordum. Başıma gelenleri sindirmek kolay olmamıştı. Zordu ve rahatsız ediciydi. Ama Asher her adımda yanımda olmuş, beni desteklemişti. Cara'yı bir koltuk değneği gibi kullanmadan, istediğim yere gidebilmek iyi hissettiriyordu. Artık geçmişin bugünümü yönetmesine izin vermiyordum. Kontrol bende idi.

Asher burnunu şakağıma dayayıp beni tekrar öptü. "Ben biraz hava alacağım. Gelmek ister misin?"

"Elbette."

Hırkımı kapıp arka verandaya çıktık. Hava serindi ve taze sonbahar kokularıyla doluydu. Korkulukların yanında durduğumda Asher bana sıkıca sarılmak için kollarını etrafıma sardı.

“Son zamanlarda seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?” diye sordu.

“Evet, ama istediğin kadar sık söyleyebilirsin.”

Vücudunu bana çevirdi ve sol elimi tuttu. “Farkında mısın, ekim ayındayız. Yaz bitti. Bunu hiç konuşmadık.”

“Evet, konuşmadık.”

“Yıllar önce senden bir yaz istediğimde, sanırım ikimiz de gerçekten istediğim şeyin bu olmadığını biliyorduk. Seninle bir yaz bana asla yetmezdi. Birkaç ay önce benden aynı şeyi istediğinde aynı hisler içindeydim ama yine de işlerin böyle ilerlemesine ihtiyacım vardı ve sen bir şekilde bunu anladın.”

“Zamana ihtiyacın vardı.”

“Evet. İşleri zorlaştırdığım için özür dilerim. Bunu telafi etmeye çalışıyorum ama yeterli olup olmayacağını bilmiyorum. Beni çok uzun süre bekledin. Bu hâlâ beni şaşkına çeviriyor.”

“Çok basit. Bekledim çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın ve seni seviyorum. Çünkü benim için her şeyi feda ettin. Ne olursa olsun beklemeye değeceğini biliyordum.”

Yüzük parmağımı düşünceli bir şekilde okşarken, diğer eliyle saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Grace, sen her şeye değersin. Sana sormam gereken bir şey var.”

Kalbim göğsümde çırpınıyordu. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, beni esir almıştı.

“Bunu ilk kez yaptığımda büyük bir gösteri yapmıştım. Eğlenceliydi, öyle yaptığım için mutluyum ama bu seferki farklı. Bu soru, bu an, tüm kasabanın önünde büyük bir jest yapma meselesi değil. Bu an sadece senin ve benim.”

Zorlukla yutkunarak başımı aşağı yukarı salladım.

“Grace Miles, seni hayatım boyunca sevdim ve öleceğim güne kadar da sevmeye devam edeceğim. O günleri benimle, karım olarak geçirirsen bu benim için en büyük bir onur olur. Sana söz veriyorum, hayatımın geri kalanını seni tüm benliğimle

severek geçireceğim.” Daha da yaklaştı ve burnunu benimkine sürttü. “Benimle evlenir misin?”

Gözlerimi kapayıp kollarında eridim. Bedenimi sararak yüzünü boynuma gömdü.

“Evet,” dedim kulağına usulca.

Beni sıkıca neredeyse ezercesine kavradı. “Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni.”

Birbirimizin kollarında geçirdiğimiz uzun dakikalardan sonra beni bıraktı ve cebini karıştırdı. Elimi havaya kaldırdı ve parmağıma bir yüzük geçirdi.

Daha önce taktığım yüzüğün aynısı.

Alt dudağımı ısırarak, gözlerim dolu dolu elime baktım. Çok mükemmel görünüyordu. Sanki hiç çıkmamıştı. “Saklamışsın.”

“Elbette sakladım,” dedi. “Bunu çıkarmana sebep olduğum için özür dilerim. Bir daha olmayacak.”

“Biliyorum.”

Derin bir nefes verdiğimde beni kendine çekerek güçlü kollarını etrafıma sardı. Gözlerimin kenarlarından birkaç damla yaş süzüldü.

Her şey yeniden yoluna girmişti. Asher ve ben birlikteydik. Bir bütündük.

Arka kapı açıldı ve Gavin kafasını dışarı uzattı. “Ninem öpüşmeyi kesmenizi söyledi yoksa ikinizi de cezalandıracakmış.”

“Ben öyle bir şey demedim.” Ninemin sesi içeriden duyuldu. “O kızı istediğin kadar öpebilirsin, Ayıcık.”

Asher gülerken omuzları sarsıldı. “Teşekkürler, nine.” Bana baktı. “Onlara söyleyelim mi?”

“Tekrar teklif edeceğini bilmiyorlar mıydı?”

“Hayır. Dediğim gibi, bu sadece bizim içindi.”

Öpücüğünü karşılamak için çenemi kaldırdım. Dudakları benimkilere yapıştı. Gavin kapı aralığından öğürme sesleri çıkardı ama o yokmuş gibi davrandık.

“Evet, hadi gidip söyleyelim,” dedim.

Elimi tutan Asher beni içeri götürdü. Gözüme Nine ilişti, dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Belki onlara söylememişti ama içimde onun bildiğine dair bir his vardı.

“Grace ve ben size bir şey söyleyeceğiz.” Asher bana bakıp göz kırptı. “Biz evleniyoruz. Yeniden. Ya da hâlâ.”

Elimi kaldırıp, “Hâlâ diyelim,” dedim.

Herkes masadan fırladı ve bir anda kendimi bitmeyen bir insan selinin arasında buldum. Herkes bizi kucaklamaya geldi. Gözleri yaşlı annem, sonra Jack. Elijah, geçen haftadan bu yana sanki beş santim uzamıştı. Logan beni öyle sıktı ki bırakması için yalvarmak zorunda kaldım, Gavin beni kaldırıp havada çevirdi. Levi bana neredeyse Logan kadar sıkı sarıldı. Evan başta mesafeli durdu ama sonunda ikimize de sarıldı ve huysuz da olsa içten tebriklerini sundu.

On dakika sonra Logan ve Levi içki almak için markete gitmişlerdi, Gavin dışarıda kamp ateşi yakıyordu, annem birkaç şişe şarap getirmişti ve Asher’la kendimizi doğaçlama bir nişan partisinin ortasında bulmuştuk.

Verandada durmuş Gavin’in ateşe odun atmasını izliyordum. Nine yanıma gelip koluma girdi.

“Eh, Anne Ayıcık, görünüşe göre bir de düğün planlayacaksın şimdi.”

“Aynen öyle.”

“Zamanı gelmişti, değil mi?”

Güldüm. “Evet, uzun bir nişanlılık oldu.”

“Ya. Ama ben her şeyin yoluna gireceğini başından beri biliyordum.”

“Gerçekten biliyordun, değil mi? Medyum olmadığına emin misin?”

Usulca kıkırdadı. “Hayır, öyle bir şey değil. Sadece ben uzun zamandır buralardayım. Hem sen zaten en başından beri bize aittin. Her zaman bir Bailey oldun. Artık bunu resmileştireceğiz.”

Elimi onunkinin üzerine koyup sıktım. “Teşekkürler, Nine.”

Asher yanına geldi başına hafif bir öpücük kondurdu.

“İyi iş çıkardın, Ayıcık,” dedi torununun kolunu okşayarak.

“Teşekkürler. Her şey için.”

“Rica ederim. Lafı bile olmaz. Siz benim yavrularımsınız. Benim görevim bu.”

Asher’in yanağını okşadı, sonra içeri girdi.

Asher yanıma yaklaştı. “Ne zaman evlenmek istersin? Mümkün olduğunca çabuk mu?”

“Bilmem, biraz ağırdan mı alsak acaba?”

Hafifçe gülerek beni önüne çekti ve kollarını bana doladı. “Sen bilirsin. Ama çok fazla beklemek de istemiyorum. Karnına bir bebek koyma fikri aklımdan çıkmıyor. Bunu yapmadan önce seninle evlenmek istiyorum.”

“Aman Tanrım, az önce *karnına bebek koymak* mı dedin sen?”

Ağzını kulağıma yaklaştırdı. “Evet. Neden? Fazla mı mağara adamı kaçtı?”

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. “Aslında, hayır.”

“Güzelim, istediğimiz zaman evlenebiliriz. Eğer hoş bir düğün istiyorsan, hoş bir düğün yaparız. Bu hafta sonu Belediye Binası’nda evlenelim dersen, o da olur. Sana ne istersen veririm.”

“Bebek dâhil mi?”

Kulak mememi öptü. “Kesinlikle.”

“Hemen çocuk yapmak zorunda değiliz ama dürüst olmak gerekirse kulağıma beni hamile bırakmak istediğini mırıldanman çok seksi.”

“Öyle mi? O zaman eve gidip biraz pratik yapalım.”

Kıkırdadım ve beni daha da sıkı sararak boynumdan aşağı hafif öpücükler kondurdu. “Kendi nişan partimizi bırakıp gitmiyoruzdur muhtemelen. En azından bir süre daha.”

İnledi. “Tamam. Bir süre daha.”

Asher'in güçlü kollarına sarılmış hâlde, Gavin'in yaktığı ateşten kıvılcımların geceye yükselişini izledim. Seviliyordum, mutluydum ve huzurluydum.

Geçtiğimiz yollar beklenmedik ve zor olmuştu. Ama mücadelelerimiz bizi biz yapmıştı. Sınanmış ve zorlanmıştık. Ancak sonunda aşkımız galip gelmişti. Asher ve benim birlikte olmamız gerektiğine her daim içten içe inanmıştım. Ruhlarımız iç içe geçmişti ve bizi birbirimizden ayırabilecek hiçbir şey yoktu.

Biz birlikteyken yıkılmazdık.

SON SÖZ

Evan

*M*otosikletim boş otoyolda hızla ilerlerken soğuk gece havası yanımdan akıp geçiyordu. Farımın aydınlattığı yol dışında manzara görünmeden kayıp gidiyordu. Nereye gittiğimden emin değildim. Genel olarak uzağa gidiyordum. Evde oturamayacak kadar huzursuzdum. Motor sürmeye ihtiyacım vardı. Rüzgârı yarmaya, virajlarda yatmaya. Hıza ihtiyacım vardı.

Otoyol kıvrıldı ve Pinecrest'e yaklaşırken mecburen yavaşladım. Direkt içinden geçip yoluma devam edebilirdim. Bu küçük kasabada yapacak pek bir şey yoktu. Ama Crooked Owl Tavernası gözüme çarptı. Şu anda bir bira hiç fena olmazdı. Daha önce buraya gelmiştim; tam bir batakhaneydi ama biraları her zaman buz gibi oluyordu.

Mekânın önüne park edip kaskımı çıkardım ve içeri girdim.

İçerisi loştu ve arka planda klasik rock çalıyordu. Burada kaba saba adamlar takılırdı. Birkaç motorcu tip –dışarıda Harleylerini görmüştüm– ve gür sakallı, iş botlu adamlar. Bilardo oynayan yirmili yaşlarda bir grup, içeri girdiğimde beni süzen birkaç kız ve barda oturan birkaç yaşlı adam da vardı.

Herkesten uzakta bir tabure seçtim. Buraya hava durumundan, spordan ya da böyle bok çukuru bir kasabada son

havadisler neyse ondan bahsetmeye gelmemiştim. Sadece zaman öldürmek ve içki içmek istiyordum.

Barmen geldi, bir bira sipariş ettim. Her zamanki gibi buz gibiydi. Güzel bir keskinliği vardı. İçkime odaklandım. Sıkılmıştım. Huzursuzdum. Tatminsizdim. Ama çoğu zaman böyle hissediyordum zaten, yani bu yeni bir şey değildi.

Cebimdeki telefonum titredi ve mesajlarıma baktım. Arabasını yenilediğim bir müşteri yazmıştı. Ona daha sonra dönecektim. Biramdan bir yudum daha alarak telefonumda birkaç şeye göz attım. Ele geçirmek istediğim, kırklı yıllardan kalma bir Dodge Power Wagon'dan haber bekliyordum. Pek bir şeye benzemiyordu ama iyi bir fiyata alabilirsem tamir edip satarak tonla para kazanabilirdim.

Yanlışlıkla kişiler simgesine bastım ve ekranda tanımadığım bir isim belirdi. Jill? Bu da kimdi lan? Neden telefonumda tanımadığım bir kızın numarası vardı?

Aa, doğru ya. Luke Haven'ın yavaşadığı pembe hırkalı kız. Bu beni gülümsetti. Siktiğimin Luke Haven'ı. Bir Bailey olarak, prensip gereği Havenlardan nefret etmem gerekiyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse kan davası ya da genel olarak Havenlar sikimde değildi. Ama Luke Haven? Sırf o bok kafalıya olan nefretimi beslemek uğruna kan davasını devam ettirebilirdim.

Jill'in iletişim bilgilerini seçtim ve sil tuşuna bastım. Arayacak değildim zaten. Luke'un önünde onu öptüğümde dudakları çok tatlıydı ama tatlı demek, benim için net bir hayır demekti. Onun gibi kızlar zararsız görünürdü, kedi yavrusu gibiydiler. Ama yavru kedilerin keskin pençeleri vardı ve tırmaladığında bunun senin suçun olduğuna ikna ederlerdi.

Kardeşlerim bu dersi henüz öğrenmemişlerdi.

Asher... o başka bir hikâyeydi. Ama o her zaman çoğu kuralın istisnası olmuştu. Hem Grace kedi yavrusu falan değildi.

Abim adına mutluydum. Grace'le işleri yoluna koyacak kadar kendini toparlamış olmasına sevinmiştim. Savaşmak zo-

runda kaldığı şeytanlar, hapis yatmış olması... Onun yerinde olmak istemezdim. Tüm bunlar hâlâ canımı sıkıyordu. Ama yapabileceğim bir şey yoktu. En azından artık evindeydi.

Ama siktir, bu yakında bir düğün olacağı anlamına geliyordu. Muhtemelen bana da bir görev düşecekti. En iyi ihtimalle davetli olarak girmek zorundaydım.

Düğünlerden nefret ediyordum.

Bira ruh hâlime iyi gelmemişti. Düğün konusunu düşünmek de öyle. Abimin doğaçlama nişan partisinden ayrılırken içimdeki sızlayan boşluğun geçeceğini ummuştum. Peşimi bırakmaması sinir bozucuydu.

Bir bira yeterli olmayacaktı. Eve gidip acımı viskiyle boğmalıydım.

Şişemi yarı dolu bırakıp taburemden kalkmak ve çıkmak üzereydim ki yanıma biri yanaştı.

Siyah deri mini etek ve memelerini zor tutan leopar desenli bluz giymiş bir kız barda belirdi. "Selam."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

Dudaklarının köşesi kalktı. Fazla makyaj yapmasına rağmen güzeldi ve omzunda çiçek dövmeleri vardı. "Burada tek başına biraz yalnız görünüyorsun. Belki bir arkadaşına ihtiyacın vardır diye düşündüm."

Gözlerim üzerinde gezindi. Benim yaşlarımdaydı. Ne kadar seksi olduğunu gayet iyi bilen tiplerden biriydi. Kesinlikle tatlı değildi. Beni izleyişinden ne istediğini anlayabiliyordum. Bir erkeğin sikine gözlerini dikip bakan kızların niyeti akşam yemeğine davet edilmek olamazdı.

Tek gecelik istiyordu. Ya da belki birkaç gecelik.

"Arkadaş mı?"

"Evet, gerçi kimi kandırıyorum ki? Benim de bir arkadaşına ihtiyacım var. Bok gibi bir hafta geçirdim."

Homurdandım ve biramdan bir yudum aldım.

Gözleri tekrar kasıklarına kaydı. Farkında olduğunu belli ederek bakışlarını takip ettim.

“Sadede geleceğim. Buradan çıkmak ister misin?” diye sordu.

Bir kaşımı kaldırdım. “Önce bana bir içki ısmarlamayacak mısın?”

Dudaklarını yaladı. “Benim aklımda içkiden daha iyi şeyler vardı.”

Başka tarafa bakarak düşündüm. Genellikle eve atmak için birini ayarlarken –daha doğrusu onun evine giderken çünkü kızları asla kendi evime götürmezdim– avlayan taraf ben olmak isterdim.

Ama kız seksiydi, bunu inkâr edemezdim. Ayrıca haklıydı, fena hâlde yalnızdım. Biraz arkadaşlık kulağa hiç de fena gelmiyordu.

Üstelik böyle bir şeyi yapmayalı uzun zaman olmuştu.

“Bak, çok açık sözlü olduğumun farkındayım,” dedi. “Ama ben istediği şeyin peşinden gitmekten korkmayan biriyim.”

“Orası kesin.”

Parmağını hafifçe kolumda gezdirdi. “Senin gibi adamlar –uzun boylu, kaslı, erkeksi– benim için uyuşturucu gibidir. Karşı koyamıyorum. Ve gerçekten de bok gibi bir hafta geçirdim.”

“Ben de öyle.”

“Gördün mü bak? İkimizin de işine gelir.”

Haklıydı. Bu kızın belalı bir tip olduğuna şüphe yoktu ama en azından açık sözlüydü. Neye bulaşacağımı biliyordum. Ayrıca kahretsin ki gerçekten uzun zaman olmuştu. Neden olmasın ki?

Biramı bıraktım. “Yakınlarda mı oturuyorsun?”

“Evet. Yolun biraz ilerisinde.”

“Hadi gidelim.”

Dışarı çıktık ve motosikletime bindim. Elma ağaçlarının arkasına gizlenmiş küçük bir eve doğru onu takip ettim.

İçeri girdiğimizde ışıkları açmadı. Beni doğruca yatak odasına götürdü.

Bu agresiflik fena değildi. Zorlama sohbet yoktu. Yalan dolan yoktu. Oyun yoktu. Beni eve sikişmek için getirmişti, o hâlde neden önce birbirimizi tanımamız gerekiyormuş gibi davranarak vakit kaybedecektik ki? Bana adını bile söylememişti, ben de bilmek istemiyordum. Umurumda değildi. Bu sadece seksti. Sadece bir rahatlama.

Bir süreliğine içimdeki boşluğu uyuşturmanın bir yolu.

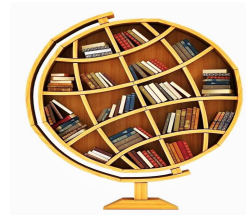
Sonrasında, sanki onu bayılına kadar sıkışım gibi yatağa yayılmış yatıyordu. Kalmak gibi bir niyetim yoktu, bu yüzden kondomu çıkarıp temizlenmek için ayağa kalktım.

Yatak odasının hemen yanında bir banyo vardı. Kapıyı kapayıp ışığı yaktım. Kondomu çıkarıp çöpe attım. Aynada kendimi gördüm ve hızla gözlerimi kaçırdım. Son zamanlarda aynada gördüklerimden pek hoşlanmıyordum.

Ellerimi yıkayıp yüzüme su çarptım. Musluğu kapattığımda tezgâhın üzerindeki bir şey gözüme çarptı.

O şeye bakarken içimde hastalıklı bir his peyda oldu. Eğer bu düşündüğüm şeyse –ki kesinlikle öyle görünüyordu– hiç ama hiç iyi değildi.

Siktir.

SEVGİLİ OKUR

Sevgili okur,

İşte yine buradayız. Bu, Asher ve Grace'in hikâyesinin sonu ve bu yeni küçük kasaba serisinin başlangıcı.

Ne yolculuktan ama değil mi?

Bu kitabın taslağını üç yıl önce yazdığım sır değil ve inanın o taslağın rafa kaldırılmasının bir nedeni vardı. Hazır değildim. O eski taslakla az önce okuduğunuz hikâye arasında çok büyük farklar var. Ve dürüst olmak gerekirse bu hâli çok daha iyi.

Bu üç yıl içinde bir yazar olarak çok şey öğrendim. Dahası, öğrendiğim her şeyi alıp bu kitaba ve bu seriye aktarmaya çalıştım.

Sonucuyla da gerçekten gurur duyuyorum.

Bu hikâye benim için çok büyük bir girişimdi. Bir yandan her daim ilişkiyi hikâyenin odak noktasında tutarken, diğer yandan da bir araya getirmem gereken çok fazla katman olduğunun farkındaydım. Kasaba, Bailey-Haven kan davası, Eliza Bailey gizemi ve birçok önemli yan karakter (hepsini ileride daha çok göreceksiniz).

Ancak odak noktası hâlâ Asher ve Grace'ti ve onların yeniden bir araya gelerek sonsuza dek mutlu olma yolundaki inişler çıkışlı yolculukları benim için büyük bir meydan okumaydı.

Yaralı insanları yazmak tam benim tarzım ve aynı zamanda da bir denge oyunu. Hikâyede bazı ciddi konulara değinsem de bu kitabın çok ağır olmasını istemedim. Aynı anda hem Grace'e saldırıldı hem de Asher hapse girdi. Bunu derinlemesine ele almaya istekli olmalıydım.

Bu kitap ve aslında tüm bu seri için mantram, "Korkmaysaydın ne yapardın?" oldu. Ne zaman kendimi sorgulasam, ağır konuları biraz hafifletmeyi düşünsem ya da hikâyede risk

almaktan çekinsem, kendime bu soruyu sordum. Korkmasaydın ne yapardın? (Hatta çalışma masamın yanındaki panoda böyle bir not var.) Yaptığım her seçimi bu soruya verdiğim yanıt yönlendirdi. Okuduğunuz her kelime, korkumu bir kenara bırakmamın ve sonuçları ne olursa olsun bu hikâyenin olması gerektiği gibi akmasına izin vermemin bir sonucu.

Evet, son söz bile.

Belki de özellikle son söz.

Umarım Grace ve Asher'ın hikâyesi umduğunuz gibi olmuştur. En iyi işlerimden biri olduğunu düşünüyorum ve bu seriye devam edeceğim için çok heyecanlıyım. Bu kardeşlerde daha ÇOK hikâye var. Daha yeni başlıyoruz.

Sevgiler,

CK